

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Най-страховито
охраняваният затвор
във вселената...

ФАНТАСТИКА

125

АЛЪН КОЛ & КРИС БЪНЧ ОТМЪЩЕНИЕТО НА ПРОКЪЛНАТИТЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Алън Кол, Крис Бънч

Отмъщението на
прокълнатите

На Франк Лупо,
учен,
бонвиван,
джентълмен
и
хоноруван върколак

Бележка

Заглавията в книгата са заимствани от земната нация на японците, които в определен период от феодалната си история регламентирали както изкуството на боя с мечове, така и всичко останало. То било наречено „кенджуду“. „Ма-ай“ е линията, на която съперниците се срещат. „Суки“ е възможността за започване на битката, „Кобо-ичи“ описва нападателните и защитните правила. „Заншин“ означава окончателно превъзходство.

АК и КрБ

ПЪРВА КНИГА МА-АЙ

1.

Хвана последния каменен отломък и потръпна от жулещата болка, причинена от грубата мазилка по меките му пръсти. Напрегна се, успя да го повдигне до коленете си, направи няколко несигурни крачки и го стовари върху купчината.

После таанският офицер старши капитан (от разузнаването) Ло Прек се дръпна, за да огледа свършената работа. Оставаше само една голяма изкривена стоманена врата. Бе му отнело часове да разчисти достъпа до нея. Зад вратата, поне така се надяваше, беше решението на пъзела, който се опитваше да подреди в продължение на повече години, отколкото искаше да си спомни.

Поколеба се за малко, сякаш се страхуваше да не остане разочарован. После избърса почти изцяло лицето си с копринена кърпичка и пак я пхна в ръкава на униформата си. Беше твърде висок и болезнено слаб за таанец – кожа и кости, увенчали с издължена конска глава с малки раздалечени очички и къс нос над огромната горна устна.

Откопча малката лазерна горелка от колана си и почна да реже вратата. Не беше от онези, които си тананикат, докато работят, или изръсват цели серии ругатни при възникването на някакви усложнения. На предишния си пост, където беше минала почти цялата му кариера, се беше прочул – даже сред таанците – с настояванията си за пълна тишина и абсолютното съсредоточаване при изпълнението дори на най-незначителните задължения. Не си позволяваше да се разсейва, когато обмисляше нещо, и изискваше същото от подчинените си. Най-популярната шега за него беше, че ако разполага с подобна възможност, би имплантирал хирургически в мозъка на всеки разузнавач монитор като условие за постъпване на работа.

Прек я беше чувал и макар да не схващаше хумора в нея, не отричаше истинността ѝ. Съзнаваше, че страда от фикс-идеи. Това нито му харесваше, нито го дразнеше особено. Беше просто факт. Недостатък на характера, от който се беше научил да се възползва.

Чу се стържене на метал, вратата поддаде и рухна на пода. Прек

закопча горелката на колана си и влезе в архивния център на разформиранията 23-та флотилия на Имперския флот. Ако таанците имаха богове, щеше да каже някоя молитва. Беше пропътувал огромно разстояние и бе използвал безброй възможности, за да стигне до този момент. Ако преценките му бяха точни, в това помещение щеше да открие следите на човека, който беше убил брат му.

СТЕН, (ФИ). Командир от Имперската флота. Последна известна длъжност: ОИК, 23-та тактическа дивизия, назначен в 23-та Имперска флотилия. Предишна: командир, персонален бодигард на Императора. Предишна; архивите сочат назначения в различни охранителни подразделения. БЕЛЕЖКА: Данните фалшиви, проб.кат. 1. В действителност СТЕН е заемал различни длъжности в Имперското разузнаване. ОБЩО ОПИСАНИЕ: Вид: човек. Пол: мъжки. Възраст: неизвестна. Унищожени данни. Приблизително една четвърт от средната продължителност на живота. Място на раждане: неизвестно. Ръст: малко под имперските норми. Телосложение: добре оформено, ниска степен на затлъстяване, висок мускулен коефициент. Коса: черна. Очи: черни. Общо състояние на здравето: отлично. Отличителни белези и особености: няма. Семейство: неизвестно. Интереси: неизвестни. Приятели; неизвестни.

Прек не се смути от натрошените развалини. Невероятна горещина беше изкорубила картотечните ниши. Равномерно разпръснати огромни петна бяла пепел покриваха местата на служебните кабинки и мебелите. Под краката му се издигаха облаци фин прах и задръстваха носа и гърлото му. Той надяна дихателната маска и почна да разчиства боклуците, които бяха останали от архивите на 23-та флотилия.

В един момент сърцето му се разтупка, понеже под една стоманена греда намери късче от микрофилм. Плъзна го в прозорчето на четеца и едва не изкрещя – беше само част от сметка за офисно оборудване.

Упрекна се за невъздържаната си реакция. Вярно, че мисията му беше частна. Но единствената му надежда да постигне успех беше да действа като абсолютен професионалист.

Реши да действа планомерно. Върна се чак до самото начало – до порядъка, който вероятно беше наложил главният администратор на архивния център. Зае се да разпредели отломките, като започна от средата и се придвижваше постепенно към периферията. Търсеше много повече

от случайни късчета информация от биографията на един мъж. Много по-ценно би било да открие метода за съхраняване на информацията. Беше наясно, че всяка служба има своя собствена логика. През годините тя вероятно се беше променяла заедно със смяната на главните администратори, но винаги оставаше следа от почерка на първия, който беше картотекирал първия, след това втория, а впоследствие и хилядите събирани документи.

Таанският капитан беше убеден, че щом се докопа до процедурната последователност, непременно ще открие своя човек.

Макар че бяха работили в частния бизнес, родителите на Прек също бяха бюрократи през целия си живот. И двамата бяха скучни като личности и непривлекателни на външен вид. Вярно, че и двамата бяха интелигентни хора, но интелигентността им се изчерпваше с онова, което един кадровик би нарекъл „крайна ограниченост“. Прек беше навършил десет години, когато се роди брат му Тай. От момента, в който новороденото беше поело първата глътка въздух, семейството знаеше, че е благословено с едно прекрасно момче.

Тай беше всичко онова, което семейството му не беше. Като начало беше красив. Рус, къдрокос. Синеок. И с телосложение на Адонис от момента, в който влезе в пубертета. Беше изключително схватлив и обладан от любопитство за абсолютно всичко. Долавяше смешното в почти всяка ситуация. Беше невъзможно да си край него, без да се заразиш от оптимистичните му възгледи за живота.

Без да изпитва никаква ревност, Ло обичаше брат си повече от всичко на този свят. Отдаваше му цялото внимание, на което беше способен, като стигаше дотам да го подкрепя финансово, за да се възползва момчето от шанса да получи най-доброто образование, което можеше да му предложи таанската система.

Инвестицията се оказа успешна. Дипломатическият корпус моментално налага Тай, което позволи на талантите му да разцъфтят още по-щедро. Единственият повод за съмнения, които изпитваха понякога някои негови началници, беше кой всъщност е наставникът на младия таанец.

Така че когато започнаха деликатните мирни преговори с Вечния император, Тай незабавно беше назначен за младши дипломатически сътрудник на лорд Киргиз и останалите таански представители. Всички бяха единомислени, че това назначение е само първото стъпало в очакващата го успешна кариера.

Имперската и Таанската флотилия се срещнаха в сянката на

ослепителния пулсар НГ 467Х. Предварителните преговори протекоха експедитивно и плодотворно. Всички бяха убедени, че постигането на изгодно за Таан споразумение е въпрос единствено на формалност. Вечният император покани на борда на флотилията си таанските сановници за отпразнуване на договора. Лорд Киргиз веднага определи таанците, които да придружат делегацията. Сред тях беше и Тай.

Нито един таанец не знаеше какво точно се е случило след това.

Прек беше убеден, че фактите говорят сами за себе си.

Всички таанци, които бяха стъпили на борда на „Нормандия“, бяха загинали в ужасяваща кървава баня в момента, в който бяха заели местата си около банкетната маса на Императора.

Чрез своите сервилни съдии и специални прокурори Вечният император обяви, че таанците са станали трагични жертви на организиран срещу самия него заговор. Що се отнасяше до всички изтрепани таанци – и най-вече Прек, – това беше толкова очевидна лъжа, че дори не подлежеше на коментар. А единственият отговор на лъжата и вероломния акт бе война. Война до смърт, до последна глътка въздух и до последна капка кръв.

Война, на която Прек държеше толкова ревностно, колкото и всеки друг таанец. Но тази всеобща война само допълнително обосноваваше собствената му лична битка.

Прек не помнеше кога научи за смъртта на брат си. Седеше в офиса си в Разузнавателната служба – и влезе началникът му. Следващото, което помнеше, беше, че е седнал в едно болнично легло. Бяха изминали четири месеца. Казаха му, че цялото това време е прекарал в кататония. Войната щеше да избухне всеки момент, така че го обявиха за „излекуван“ и го върнаха на работа.

Тъкмо тогава започна личната му война. Прек проучи всяко късче информация, свързано със смъртта на Тай и останалите таански дипломати. Това му позволи малко по малко да установи виновниците. Императорът не беше сред тях. Би било безполезно да тръгне срещу Императора – щеше да е не само обречен, но и налудничав акт. Не. Щеше да тръгне срещу възможното: онези, които физически бяха забили ножовете или натиснали спусъците. Прек беше убеден, че Стен е един от тях.

Успя да се сдобие с копие от военното досие на Стен и се увери, че е изтъкано изцяло от лъжи – но все пак беше някаква първа крачица в оформянето на профила на въпросния мъж. Официалното досие разкриваше мъж, заемал цяла редица постове малко над средното ниво, спечелил малко повече от полагаемите му се военни награди и почести и

редовно получавал повишения. След това най-неочаквано и без някаква явна причина кариерата му беше тръгнала рязко нагоре. Без никаква лесно откриваема причина беше получил назначение като шеф на охраната на Императора. Това беше последвано от друга неочаквана промяна от армията във флота и издигането му като командващ.

Прек предполагаше, че кариерата му се дължи на специални заслуги към Императора. Досието на Стен беше фалшификат. Всъщност, разсъждаваше Прек, Стен беше високо ценен разузнавач. Назначаването му във флота, а след това и издигането му като командващ на четири тактически кораба, беше награда по заслуги. А те, беше категорично убеден Прек, включваха убийството на брат му.

Прек бе успял да проследи Стен до окончателната битка за Кавит Сити, в която и двете страни бяха понесли огромни загуби. Архивите на Таан сочеха, че Стен вероятно е загинал в нея, въпреки че останките му не бяха открити. Бяха направени някои извънпроцедурни официални усилия за установяване на съдбата на Стен, поради „криминални актове, провокирани от въпросния имперски офицер“ преди битката за Кавит.

Прек не вярваше, че Стен е мъртъв. Профилът му го разкриваше като способен на всичко за оцеляването си. Прек не вярваше също така, че Стен служи на друго място. Беше офицер, който винаги би останал в челния фронт на битката, плюс това беше от онзи тип герои, които Вечният император обичаше да включва в пропагандната си машина.

Не. Стен беше жив. И Прек беше твърдо решен да го открие дори вдън земя. Щеше да го издири и тогава... Прогони мисълта за отмъщение от съзнанието си. Не биваше да се поддава на емоции.

Старши капитан (от разузнаването) Ло Прек имаше право.

Стен беше жив.

2.

Двама измършавели мъже с бръснати глава клечаха, без да помръдват, в дълбоката до кръста мръсотия.

Единият беше командващ Стен, бивш командир на вече унищожения имперски крайцер „Блатен паток“. Стен беше поел командването на старовремската ръждясала таратайка при окончателното отстъпление от Кавит – предприе отчаяни ариергардни военни действия срещу цялата таанска флота. Един ултрамодерен таански линеен кораб беше унищожен от ракетите на „Блатен паток“, а втори беше повреден непоправимо,

докато таанските залпове разтърсваха крайцера. В последния миг Стен включи комуникациите и изпрати сигнал за капитулация. Загуби съзнание дълго преди таанците да завладеят развалината, която доскоро беше боен кораб, Коего почти със сигурност спаси живота му.

Секунди след това сержант-офицер Алекс Килгър, тежкогравитационен главорез, наемен убиец от бившия отдел „Богомолка“ и най-верен приятел на Стен, се свести. На единствения функциониращ монитор на „Блатен паток“ видя приближаващите таански такткораби. Помисли си замайан, че тези варвари таанците надали ще се отнесат с нужното уважение към мъжа, унищожил ядрото на флота им. Най-вероятно щяха да хвърлят Стен в най-близкия космически зандан.

– Тая няма да я бъде – измърмори той.

Дотътри се до едно проснато тяло, разкопча униформата му и откъсна идентификационните знаци. Погледна прикрепения към стената датчик за налягането. В крайцера все още имаше атмосфера – е, съвсем мъничко. Отвори скафандъра на Стен и въздухът изсвистя. Размени идентификационните знаци. Чу тътена от взривения от таанците люк и се досети, че ще е по-благоразумно и той да се престори на изпаднал в безсъзнание.

Трийсетина почернели от съсирена кръв имперски моряци бяха прехвърлени от развалините на „Блатен паток“ на таанския кораб. Сред тях беше и пожарникар 1-ви клас Самюъл Хорацио.

Стен.

Нахранени и напоени след доста време – но без никой да се погрижи за раните им, – двайсет и седмината оцелели бяха стоварени на една бластиста планета, която таанците с нежелание бяха определили за военнопленнически затвор.

Според таанците най-достойната смърт за едно същество бе смъртта в битка. Малодушието и капитулацията бяха немислими категории. Според разбиранията на таанците всеки заловен имперски воин или цивилен бе нещастен предател и би трябвало да се моли за незабавна смърт. И все пак те бяха достатъчно благоразумни, за да осъзнават – макар и с нежелание, – че другите култури имат различни ценности и че оказването на подобна услуга на опозорените би могло да се изтъкува превратно. Затова оставиха пленниците живи. Поне за известно време.

Таанците смятаха за съвсем основателно бремето, което затворниците представляваха за тях, да бъде съответно компенсирано. С обилна пот чрез робски труд.

Медицински грижи: ако сред затворниците имаше медицински

персонал, получаваха такива. Не се предоставяше никакво продоволствие. Заловеното имперско медицинско продоволствие се конфискуваше.

Подслон: на затворниците бе разрешено да си строят подслони в свободното от труд време, като използват позволени от офицерите в лагера подръчни средства.

Работно време: непрекъснато, без строго регламентирани часове или смени.

Храна: безвкусна лепкава каша, която уж набавя необходимите хранителни съставки. Само че едно подложено на тежък физически труд човешко същество се нуждае от 3600 калории дневно. На затворниците се осигуряваха по-малко от 1000. Подобни проценти и отсъствието на каквото и да било вкус се съблюдаваха и по отношение на затворниците.

Тъй като затворниците нямаха достойнство, охраната им се състоеше от разжалвани войници. Някои от тях бяха мошеници, за които позорът да служат в охранителна рота беше за предпочитане пред смъртта в наказателен полк. Някои от надзирателите – съвсем малко на брой – бяха облечени в доверие бивши затворници на различни затворнически светове на таанците.

Затворническите правила бяха прости: да застанеш „мирно“, дори ако си бивш генерал, когато ти заговори някой от надзирателите, дори ако е бивш редник. Да изпълняваш светкавично всяка заповед. За неподчинение: смърт. За неизпълнение на възложена задача в рамките на определеното време и по указания начин: смърт. За по-незначителни нарушения: бой, карцер, глад.

В таанските военнопленнически затвори оцеляваха само издръжливите.

Стен и Алекс имаха вече над три години затворнически стаж.

Правилата им бяха простички:

- Нито за миг не забравяй, че войната няма да продължи вечно.
- Нито за миг не забравяй, че си войник.
- Винаги помагай на приятеля си.
- Винаги изяждай всичко, което ти дадат.

И двамата изпитваха желание да са религиозни – вярата в някой бог или във всички богове поддържаше живота на затворниците. Бяха свидетели на това какво се случва със затворници, които са се отчаяли или не могат да се ровят в животинските испражнения за някое зрънце жито, които се бунтуват или които допускат, че ще могат да оцелеят като вълци единаци.

След изминалите три години всички такива отдавна вече бяха мъртъвци.

Стен и Алекс бяха оцелели.

Обучението им за оцеляване при всякакви ситуации в свръхсекретния отдел „Богомолка“ на Имперския корпус на Меркурий вероятно им беше помогнало. Стен беше съвсем наясно, че го е спасила подкрепата на Алекс. Килгър чувстваше същото. Имаше и още нещо: Стен беше въоръжен.

Преди много години, още преди да постъпи на имперска служба, Стен конструира едно оръжие – миниатюрен нож. Тънък като игла, направен от рядък кристал, този нож можеше да разреже всеки познат метал и скала. Стен го криеше в ръката си и при нужда го изваждаше с мускулни контракции. Беше изключително смъртоносен нож, независимо че по време на затворническия си живот го използваша предимно като инструмент.

Тази нощ ножът щеше да им помогне да избягат.

Бягствата от таанските военнопленнически лагери се брояха на пръсти. В началото онези, които правеха опит за бягство, ги екзекутираха след залавянето – а ги залавяха почти винаги. Първият проблем – да се измъкнеш от лагера или от някоя работна група – не беше особено трудно разрешим. Да избягаш от този свят обаче беше почти невъзможно. Някои се бяха опитали да се измъкнат с някой кораб като пътници без билет. Други потъваха вдън земя и водеха мизерно съществуване, което едва ли беше за предпочитане пред това в лагерите, като се надяваха, че войната най-после ще свърши и пак ще са свободни.

През последната година имаше промяна в политиката – направили те опит за бягство не се ликвидираха незабавно. Преди това ги изпращаха за наказание на един миннодобивен свят, където пазачите със задоволство им съобщаваха, че времетраенето на човешкия живот се измерва в часове.

За трите си години като затворници Стен и Алекс бяха направили четири опита. Първите два тунела бяха разкрити по време на прокопаването им; третият опит за бягство беше осуетен, тъй като намериха стълбата, с която щяха да прескочат телената ограда; от четвъртия се отказаха, тъй като никой от двамата не можа да измисли какво да правят, след като се окажат отгатакъ мрежата.

Този път обаче трябваше да успеят.

В близките тръстики нещо помръдна, Алекс се метна напред и се надигна, стиснал в ръце кален, гърчещ се като червей писукащ гризач.

Стен светкавично отвори кутията, която държеше, и водното животноче беше напъхано и затворено на тъмно. Много добре.

– Вие двамата! Мирно!

– Стен и Алекс замръзнаха „мирно“.

– Чукате ли се? В блатото?

– Не, сър. Ловуваме, сър.

– Ловувате ли? Смрадлици?

– Да, сър.

– Всичките трябваше да ви изтрепем – подметна надзирателят и се иззрачи право в лицето на Стен. – Строй се.

Стен не посегна да изтрие хрчаката. Двамата с Алекс тръгнаха от тресавището към насипа в колона с още десетина затворници. Надзирателите бяха трима, но само един беше въоръжен – знаеха, че нито един от тези крачещи трупове не представлява никаква заплаха. Стен стискаше кутията и мърмореше успокоително. Не искаше новият му любимец да се измъкне, преди да е настъпил моментът.

Смрадливецът, воняща животночка с негодна за нищо кожа и зловонна миризма – от жлезите под опашката – беше решаващото средство за бягството им.

3.

Военнопленническите лагери имаха две командни структури. Надзирателите бяха видимата. Но на практика лагерът се управляваше от самите затворници. Командващи в някои лагери бяха силните и бруталните. В тези смъртоносни анархии всеки затворник можеше да бъде претрепан както от другарите си по съдба, така и от пазачите.

В лагера на Стен имаше известен военен порядък. Причина за това отчасти бяха двамата с Алекс.

И двамата се бяха възстановили след продължил няколко месеца делириум. Един ден, когато вече се чувстваше достатъчно добре, Стен направи грандиозно откритие: не само беше известен под идиотското име Хорацио, но и сержант-офидер Килгър го превъзхождаше по чин. Нещо му подсказваше, че още на имперския крайцер „Блатен паток“ Алекс беше успял да промени самоличността му.

Въпреки всичко йерархията се съблюдаваше. Онези, които смятаха, че войната е свършила или че не е нужно да се подчиняват на някакви шибани войници бяха „убеждавани“. Ако това не помагаше, се

прилагаха други методи. Стен може и да приличаше на скелет, но беше от онези, които знаеха две и двеста. А Килгър от тежкогравитационния свят Единбург беше все пак най-силното същество в лагера – дори в сравнение със строеви офицер командващ батарея (полковник) Вирунга.

Н'раняйците не бяха кой знае колко цивилизовано изглеждащи примати и се бяха развили като обитаващи дърветата месоядни. Наскоро бяха признати за артилерийските специалисти на Империята – имаха наследствен инстинктивен усет към геометрията и тригонометрията. А и с над тристакилограмовите си туловища не изпитваха особени затруднения да мъкнат тежките снаряди.

Преди залавянето му полковник Вирунга беше тежко ранен и все още креташе из лагера, като се подпираше на бастун. Малцина от надживелите Стен и Алекс смятаха за благоразумно да оспорват заповедите на полковника. Командващ Имперския лагер беше една слаба жена, генерал Бриджър, постъпила отново на действителна служба след оставката си, когато нейният свят беше нападнат, и командвала защитата на последната позиция. Единствената ѝ цел беше да остане жива достатъчно дълго, за да види възтържествуването на имперските стандарти в лагера, след което би си позволила да умре на спокойствие.

На мръкване, след като Стен и Алекс бяха излапали насила отвратителния вечерен порцион, двамата се сбогуваха с нея и полковник Вирунга.

– Господин Килгър, Хорацио – каза тя, – надявам се да не видя повече никого от вас.

Килгър се ухили.

– Мечтая за същото, госпожо.

Вирунга пристъпи напред. Беше нужно известно усилие, за да се проумее н'раняйският език – за н'раняйците приказките бяха загуба на време и те изричаха минимален брой думи, колкото да се схване основният смисъл.

– Надявам... късмет... Когато свободни... не забравя.

Нямаше да забравят. Стен и Алекс отдадоха чест и пристъпиха към действие.

Съгласно заповедите и без никакви обяснения останалите затворници бяха предприели онова, което Стен наричаше „двама вътре, един навън, един вътре, трима навън“. Придвижваха се на малки групи към един от малобройните лагерни нужници, който „случайно“ се намираще на по-малко от три метра от вътрешния периметър. Стен и Алекс се присъединиха към тях. Малката кутия със смрадливца висеше на врата

на Стен, скрита под една парцалива хавлиена кърпа. За надзирателите по околните кули беше невъзможно да следят точно колко затворници влизат и излизат от нужника.

Нужникът се намираще над дълбока и усойна, пълна с екскременти помийна яма. Представляваше барака с улей за вода от едната страна и отходни места – изрязани в дървения под кръгли дупки – от другата. Стен и Алекс се напъхаха в една от дупките. Преди няколко дни бяха набили клинове във вътрешните стени.

И двамата бяха запушили носовете си с тапи от коренни власинки, но това не вършеше кой знае каква работа. Само издръж, повтаряше си Стен. Не припадай. Не мисли дали този паяк, който лази по ръката ти, е отровен. Само издръж.

Най-накрая вечерната сирена изпищя и шумовете в бараките замряха. Изтропаха стъпки и една от вратите на нужника се отвори. Поради вонята надзирателите надникнаха съвсем бегло.

За Стен и Алекс щеше да е най-добре да изчакаат до полунощ, преди да се размърдат, но им предстоеше да изминат немалко километри до разсъмване. Щом се спусна плътен мрак, двамата се измъкнаха от скривалищата си и се спогледаха намръщено.

Следващата стъпка беше на полковник Вирунга.

Чуха се кръсъци, писъци и смехове. Стен и Алекс видяха, че светлината на прожектора проблесна през цепнатините на покрива на нужника и се насочи към една от бараките. Двамата се измъкнаха през вратата на нужника.

На теория не би трябвало да могат да продължат наникъде. Лагерът беше запечатан с вътрешна телена ограда, десет метра широка „непреодолима“ полоса и накрая външна телена ограда.

Надзирателите по кулите шареха из целия лагер с прожекторите, с далеч по-опасните светлинни увеличители и насочвани от шумове сензори. По правилник на всеки детектор трябваше да дежури по един надзирател.

Но пазачите бяха мързеливи. А и защо беше нужно трима души да висят на една кула, особено през нощта? От лагера нямаше измъкване. Дори ако някой от имперците успееше да се измъкне навън, нямаше къде да отиде. На живеещите в околностите на лагера селяни бяха обещани огромни възнаграждения за връщането на всеки беглец във всякакво състояние, без да им бъдат задавани никакви въпроси. А дори и да успееше да се промъкне покрай фермерите, къде би могъл да отиде? Оставаше си скиталец в един свят, разположен в сърцевината на таанските

галактики.

Така че един находчив надзирател беше измислил начин да свърже трите сензора в общ уред, за да може да ги наблюдава сам пазач.

И когато Вирунга нареди в една от бараките да започне внимателно подготовеният скандал и един от пазачите насочи светлината на прожектора към нея, всички сензори на тази кула се отклониха от двете насочили се към телената ограда тъмни сенки.

Стен и Алекс трябваше да прережат три кабела, преди да се измъкнат през оградата върху полосата „наникъде“ – три разрязани жици. За ножа на Стен това не представляваше никакъв проблем. Но само след броени минути провисналите жици щяха да бъдат забелязани. Затова през последните няколко цикъла Алекс беше събрал с изключително усърдие дванайсет металоидни втулки.

Стен измъкна с нервно потрепване ножа от калъфа под кожата си и много внимателно оголи една метална шина. Алекс наниза втулките и с огромно усилие ги прикрепил към стълбовете на оградата. Сега вече Стен срязва жицата. Едно... две... три... промуши се през пролуката... закрепил отново жицата... и вече бяха върху полосата „наникъде“.

Прекосяха я, срязаха следващата жица и я закрепиха на мястото ѝ.

За първи път от три години Стен и Алекс бяха извън затворническия лагер без надзиратели.

Изкушението да започнат да подскочат и да хукнат беше почти непреодолимо. Но вместо това се запромъкваха напред, като опипваха с пръсти пред себе си – очакваха всеки момент оглушителния вой на сензорите и алармените системи.

Нищо.

Бяха се измъкнали от лагера.

Оставаше им да се измъкнат и от този свят.

4.

– Сега... Къде по дяволите е този шибан часови? – прошепна Стен.

– Н'дей са нерви, Хори – изръмжа Алекс.

Хори. Алекс не само беше понижил Стен в чин, но беше измислил и умалително на Хорацио.

– Ще си платиш.

– Да де – отвърна Алекс. – Но кат' си платя, няма да си ми дължник...

Стен не му отговори. Вторачи се в куриерския кораб, който се намираше на по-малко от стотина метра от скривалището им.

Двамата с Алекс бяха открили възможност за измъкване от планетата, когато ги бяха пратили наред на една от площадките за кацане. Бяха забелязали един миниатюрен четириместен куриерски кораб, някога последна дума на технологията, но сега използван като совалка между световите. Макар да беше вехтория, корабчето си имаше и двигатели „Юкава“, и Антиматерия–2. Всичко, което им оставаше да направят, беше да го задигнат.

Би трябвало с лекота да изминат няколко километра от лагера до площадката. Но това им отне повече време, отколкото предполагаша. Нито един от двамата не си беше дал сметка, че естествената последица от недохранването е нощната слепота.

Така че въпреки „богомолските“ си умения се запрепъваха в мрака като необучени цивилни. Единствено рефлекторните им умения от нощните и безмълвни акции на „Богомолка“ ги спасиха от разкриване, докато се промъкнаха покрай пръснатите около лагера ферми.

– Докат' имаме някоя и друга секунда – подхвърли Алекс, – що не ти разкажа за пъпчивите змии?

– Ако посмееш, ще те ликвидирам.

– М'чето си'й изгубило чувството за хумор – оплака се Алекс на заспаля в кутията смрадливец. – Ей ти го оня задник там.

Часовоят се разхождаше под тях.

Защитната система на площадката беше комплексна: обикалящ караул, телена ограда, патрулирана от наблюдаващи животни откритата зона, втора телена мрежа и вътрешна електронна система.

След като изчислиха интервалите на появяването на часовоя, Стен и Алекс допълзяха до първата телена ограда. Алекс потупа малката кутия.

– Айде, миризливецо, вър' да си заслужиш платата.

Открехна капака и смрадливецът изскочи. Объркано от непознатата обстановка, зверчето се промуши през мрежата в откритата зона, седна и заоблизва козината си – чудеше се, все още неразсънено, накъде би могло да има вода. Мудният му мисловен процес беше прекъснат от ръмжене.

Каракаджото – триметрова покрита с козина машина за смърт – се запоклаща към смрадливца. Скункс-мечокът беше разгневен – нормално състояние за този вид. Но кръстоските и мутациите, на които таанците бяха подложили предходниците му, го бяха превърнали в още по-

яроsten звяр. Смъртно съобразяваше, че двукраките са единствените му врагове, но беше принуден да се държи любезно с онези двукраки, които го хранеха, и да унищожават останалите. Освен това не му позволяваха да се размножава и да си бележи територия.

Това каракаджу беше прекарало цели пет години от живота си, бродейки напред-назад по ограничения от мрежите коридор – без абсолютно нищо, което да облекчи страстите му.

И ето ти го най-неочаквано този смрадливец.

Скункс-мечокът се понесе напред – подчиняваше се на инстинктите си и на обладалата го ярост.

Смрадливецът – също подчинявайки се на инстинктите си и обладалата го ярост – се завъртя, вирна подобната си на червей опашка над гърба си и изхвърли струята си.

Струята от аналните му жлези се стовари върху муцуната на каракаджето. То се изправи на задните си лапи, изрева и като се опитваше да изтръгне отвратителната воня от ноздрите си, отстъпи, разкъсвано между инстинкта да се завре в някое убежище и желанието да намери двукраките, които да му помогнат.

Смрадливецът изсъска самодоволно и изчезна светкавично.

– Свърши работа тоя миризливец – прошепна Алекс.

Стен вече действаше. И тази ограда беше пробита, преодоляна и възстановена.

Корабът се извисяваше в лепкавия мрак на по-малко от петдесетина метра от тях. Никой от двамата не пристъпи напред. Алекс бръкна под изпокъсаната си куртка, извади четири празни тръби с диаметър под един сантиметър и ги сглоби. Получи се тръба за издухване на стрелички с дължина над метър. Той нагласи на единия ѝ край пробит рибен мехур, пълен с метален прах.

Допря устни до тръбата, насочи я към един храст и духна. Невидимият прах излетя и полепна по листата. Двамата със Стен завряха носове в пръстта и сякаш се сляха с нея. След броени минути пристигна патрулт. Таанците спряха и започнаха да се оглеждат.

При предварителния оглед Стен и Алекс бяха установили, че във вътрешния периметър на площадката има електронни детектори. От разстояние предположиха, че детекторите са със сравнително просто устройство: вероятно радарни. Този свят, в края на краищата, беше твърде отдалечен от фронтите линии.

Таанският ефрейтор, който командваше патрула, включи комуникацията си.

– Страж – тук Скитник. Намираме се в подозрителния район. Чисто е.

– Скитник – тук Страж. Има ли следи от проникване?

– Тук Скитник. Изчакай.

Застарелият затлъстял ефрейтор светна с фенерчето си да огледа земята.

– Скитник. Няма нищо.

– Тук Страж. Сигурен ли си? Сензорите продължават да показват присъствие в района.

– Да пукна, ако разбирам нещо – оплака се ефрейторът. – Не се вижда абсолютно нищо, до дяволите.

– Скитник, тук Страж. Поддържай стриктна комуникационна процедура. Огледът на мястото записан... докладът ти, че няма проникване, е регистриран. Върни се на охранителна позиция тук. Страж. Край.

– Шибана работа – измърмори ефрейторът. – Щом наоколо няма никой, нещо сме оплескали. Ако има някой, ще си имаме неприятности. Гадост. Наряд... строй се.

Таанският караул се отдалечи.

Много, много добре, помисли си Стен. Металният прах, който Алекс бе издухал върху храста, явно беше засечен от най-близкия сензор. И веднага бяха изпратили група, която не откри нищо. Но сензорът продължаваше да показва наличие на нещо съмнително. Следователно сигналите на сензора щяха да бъдат пренебрегвани до изпращането на техник, който да го оправи.

Така че двамата с Алекс разполагаха със свободен достъп до куриерското корабче.

Люкът не беше заключен. Алекс тръгна към дъното на кораба, а Стен се насочи към контролната кабина. Дали щеше да успее да подкара Кораба?

Контролните уреди бяха изключително елементарни.

Тъкмо се настани в пилотското кресло, когато Алекс влезе в тесния команден център и изсумтя:

– Това не'й гориво.

Стен изруга и натисна бутоните на компютъра. Да, имаше гориво. Достатъчно да ги вдигне в космоса. Достатъчно да ги изведе в звездна орбита. Достатъчно да...

Зашари с пръсти по клавиатурата на навигационния компютър. Дали беше достатъчно, за да ги измъкне от космическото пространство на Таан?

Отрицателен отговор.

Той стовари юмрук върху командното табло.

– Значи всичко беше напразно!

– Не е, не е, момче – каза Алекс. – Проверих дневника. Шъ заредят пак след три дни. Остава ни само да го заключим, да се мушнем пак през жицата и вкъщи... Не мой ли пак да се върнем?

Да се върнат през жицата. Обратно по целия път. В продължилия цели три години затворнически ад.

Невъзможно.

Но го направиха.

Промъкнаха се през оградата и през защитите чак до лагера и влязоха в бараката малко преди разсъмване. Единственото, което им се искаше, беше да се проснат до спящите затворници и да подремнат поне малко. Но завариха всички затворници будни.

Обяснението не закъсня.

Бъркотията, която беше организирал полковник Вирунга, за да прикрие бягството им, беше довела до наказателна мярка – изненадваща проверка с поименно повикване на всеки затворник, отпечатъци на пръстите и порите и зрително идентифициране. При такава подробна проверка нямаше никакъв начин Вирунга или някой от останалите затворници да ги прикрият.

Разбира се, надзирателите знаеха, че не е възможно Стен и Алекс да са избягали, доказателство за което беше огледът на периметъра. Но двамата вероятно се криеха някъде и се готвеха да избягат. Вероятно копаеха тунел.

Все едно.

Полковник Вирунга ги беше предупредил: върнат ли се, ще бъдат ликвидирани. Заедно с него – защото очевидно той по някакъв начин с положителност беше свързан с тяхното изчезване.

Стен и Алекс се спогледаха. Вече никога нямаше да могат да направят втори опит да се докопат до куриерския кораб. Следващото им местоназначение щеше да е миннодобивният свят и смъртта.

Грешаха – по благоволенieto на върховните управници на Таан.

5.

Двайсет и седмината членове на Върховния таански съвет седяха

отегчени и разсеяни в креслата си, докато старшият секретар каканижеше поредния закон от дневния ред:

– ... ЗВС № 069–387: Право на вето върху пенсии. Аргументи за: Прогресивен данък върху гарантирани приходи на пенсионери – да не надвишава 115 процента – ще разтовари от тежко бреме държавата и ще доведе до ключово военно рекрутиране. Аргументи против: няма.

Старшият секретар изобщо не вдигна поглед, а зададе рутинния въпрос:

– Против?

Последва обичайната тишина.

– Значи единодушно. Следващият. ЗВС № 434–102: Разпределяне на гориво. Подраздел „Медицински спешни случаи“. Аргументи за увеличение: Реквизирането на лични превозни средства при непредвидени обстоятелства за военни нужди без компенсирание причинява неправомерни затруднения по отношение на и без това претоварената гражданска система по здравеопазването. Препоръка на администрацията: да не се увеличава.

Отново рутинният въпрос. И отново тишината подсказва пълното единодушие. Правителствените решения се утвърждаваха по обичайната процедура. И все пак лордовете и дамите във Върховния таански съвет не бяха лесни за манипулиране гумени печати за своя председател лорд Феерле. Тъкмо обратното, всеки от тях имаше категорични позиции и мощни съюзници. В противен случай нямаше да бъдат избрани в Съвета.

Лорд Феерле беше станал техен председател благодарение на деликатни балансирани действия и през годините беше запазил високия пост чрез ключови назначения. Например наскоро беше повишил статуса „сътрудник“ на лейди Атаго до пълно членство. Вярно, че беше военен герой. Но си имаше своите хулители.

Докато секретарят продължаваше да мънка, той погледна полковник Пастур. Понякога си мислеше, че назначението на стария полковник беше грешка. Не че индустриалецът беше особено труден. Просто имаше навика да задава невинни въпроси, на които трудно се намираше отговор. И което беше по-важно, с времето се превръщаше в глас, на който Феерле не винаги можеше да разчита.

Какво да прави с Пастур? Проблемът се състоеше в това, че Пастур беше не само преуспяващ индустриалец, а и истинско чудо в откриването на нови войски, които да бъдат запратени срещу Империята. Освен това заплащаше разходите на голям брой военни формирования от

собствения си джоб. Вероятно би било по-добре да изтърпи стареца още известно време.

Другият беше лорд Вихман. Абсолютно лоялен. Абсолютно всеотдаен. Това беше проблемът му. Беше абсолютист без никакво понятие за изкуството на компромиса. Този му недостатък на няколко пъти едва не бе прекатурил балансиращите тактики на Феерле.

Компромисът беше основен принцип на таанската политика. Всяко предложение се обсъждаше от всички страни преди всяко заседание. Преценяваха се всички гледни точки и – когато беше възможно – предложението се включваше в окончателната програма за разискване. Тъкмо затова всички решения с много редки изключения бяха единодушни.

За Таан единодушието беше не по-маловажно от дишането. Бяха войнствена раса, претърпяла унизителни поражения в древното си минало, принудена да се спасява през еони пространства в настоящия си дом в периферията на Империята. Беше място, към което никой нямаше претенции, освен местните, които нямаха желание да отстъпят на таанците. Геноцидът ги убеди в погрешната им логика.

Таан постепенно се изправи на крака и при възраждането на военизираното им общество възникна нова расова цел. Повече никога да не се спасяват с бягство. А един ден щяха да си отмъстят за претърпените унижения. Междувременно трябваше да се докажат.

Тръгнаха срещу съседите си. Първо един, после друг и постепенно още и още попадаха под владичеството на Таан. Две бяха основните умения при постигането на тези победи: вроден усет за водене на преговори като прикритие на кръвожадни намерения и решимост за победа на всяка цена. Понякога военните действия налагаха жертване на приблизително осемдесет процента от бойната им мощ. След всяка война Таан светкавично се прегрупираше и отново нанасяше удар.

Беше единствено въпрос на време да тръгнат срещу Вечната империя. Резултатът беше поредната война.

– ... ЗВС № 525–117. Неозаглавен, Никакви аргументи. Против?

Тишината беше нарушена.

– Не точно против. Но имам един въпрос.

Останалите двайсет и шестима членове се сепнаха от дрямката си и изпаднаха в абсолютен шок. Първо, един неозаглавен законопроект на Върховния съвет беше задължително предложение на член на съвета. Подобен законопроект не би бил представен дори при най-незначителни противоречия. Втората – при това още по-шокираща – причина беше самотичността на задалия въпроса.

Този път не беше Пастур. Беше Вихман. А № 525 означаваше, че законопроектът е на Пастур. Всички членове на Съвета се приведоха напред с блеснали очи в очакване на интересен сблъсък. Единствено председателят Феерле и лейди Атаго запазиха самообладание. Атаго се отнасяше към политическите интриги от всякакъв порядък с презрението на военен.

Пастур се отпусна на стола си в очакване.

– Доколкото разбирам предложението – продължи Вихман, – изграждаме програма, чрез която ще разчитаме на военнопленници за създаване на наши оръжия. Дотук прав ли съм?

– Неточно формулирано – отговори Пастур, – но принципно основателно. Какъв е въпросът ни?

– Съвсем елементарен: войник, който капитулира, е страхливец. Така ли е?

Пастур кимна в знак на съгласие.

– Страхът е заразен. Боя се, че предприемаме огромен риск по отношение на моралния аспект на собствената си работна сила.

– Няма никакъв риск – изсумтя Пастур. – Ако се бяхте погрижили да се запознаете с моя план, не бихте задали подобен въпрос.

– Прочетох предложението ви – отвърна с категоричен тон Вихман. – И продължавам да го задавам.

Пастур въздъхна. Даваше си сметка, че Вихман го притиска съзнателно. Запита се какъв компромис би трябвало да предложи и дали това не би осуетило успеха на плана му.

– В такъв случай действително заслужавате отговор – каза той, като неуспешно се опита думите му да прозвучат саркастично. – Проблемът, който се опитваме да поставим, е прост за описание, но труден за решаване. Разполагаме със заводи и материална база в почти достатъчни размери, за да спечелим настоящата война. Но работната ни сила за ръководство на машините е по-малко от половината от необходимата. Аз съм преди всичко бизнесмен. Щом забележа някакъв проблем, незабавно се заемам с разрешаването му. В много случаи решението се намира в друг проблем и при късмет биха могли да бъдат решени едновременно два проблема.

– Като например?

– Огледах се за излишък от хора. И го открих в нашите военнопленнически лагери. Но това е само върхът на айсберга. Нашите най-тежки недостатъци са в областта на техническите умения. Така че не всеки военнопленник би свършил работа. Къде да бъде открит най-големият

резервоар?... Сред смутителите естествено. И най-вече рецидивистите.

– Що за логика? Нима един закоравял затворник е сравним с надарено създание? – попита Вихман.

– Логиката е елементарна. Щом тези затворници са оцелели през цялото това време, това означава, че затворническите ни власти са имали достатъчно мотиви да не ги ликвидират. Това ми подсказа интуицията и след като направих проучване, това се оказа напълно основателно. Въпреки всичко съм удовлетворен и доколкото ми е известно, милорд, същото се отнася и до останалите членове на Съвета.

Вихман не обърна внимание на последното.

– Следователно вие ни гарантирате, че тази ваша програма ще реши проблема?

– Не гарантирам нищо – изръмжа Пастур. Нямах да се хване в този капан. – На първо място програмата е експериментална. Ако не проработи, няма да ни коства нищо, особено след като заплащам разходите от собствения си джоб.

– Добре. Много добре. Отговорихте почти на всички мои въпроси. Но едно нещо все още ме тревожи.

– Какво по-точно?

– Управлението на първия затвор. Забелязвам липса на удовлетворителен опит в тази област.

Ето какво било, помисли си Пастур. Вихман искаше свой човек на някакъв ключов пост. Дали беше някой, с когото хората на Пастур можеха да се сработят? Не разполагаше с достатъчно време, за да разбере. Трябваше да вземе светкавично решение.

– Вероятно бихте могли да помогнете в това отношение, милорд – предложи той угоднически.

– Удовлетворен съм – обяви Вихман.

Около масата премина вълна на облекчение.

– Още веднъж – продължи старшият секретар, – има ли против?

След миг ЗВС № 525–117 вече беше закон. Лейди Атаго постави още една отметка в списъка си. Оставаха само няколко точки, преди да дойде редът ѝ да направи обръщение към Върховния съвет. Въпреки че това щеше да е дебютният ѝ доклад като пълноправен член на управителното тяло, не изпитваше никакви притеснения.

Атаго разполагаше със списък от факти, свързани с войната. За нея нямаше никакво значение дали тези факти са потискащи, или оптимистични. Чувствата, които докладът щеше да провокира у нейните колеги, не бяха нейна грижа.

За нея беше пределно ясно, че се придвижват с голяма скорост към решителен момент във войната. А и на останалите би трябвало да е достатъчно ясно, че начинът, по който се развиеха събитията в близко бъдеще, щеше да определи кой ще е окончателният победител и кой победеният. Така или иначе беше изпълнена с увереност, че планът, който двамата с лорд Феерле отчасти вече бяха приложили на практика, ще осигури окончателната победа на Таан.

– ... специален доклад на лейди Атаго... Убеден съм, че всички ще...

На Атаго не ѝ се слушаха рутинните баналности на старшият секретар и щом чу името си, се изправи.

Фигурата ѝ внушаваше респект дори сред същества, които не се впечатляваха лесно, и тя напълно осъзнаваше този факт. Беше доста по-висока от повечето таанци, а тъмната ѝ коса се спускаше като вълна почти до кръста. Очите ѝ бяха огромни, устните щедри, а сочното ѝ тяло изглеждаше съвършено в стегнатата униформа.

Съблазнителната ѝ външност би могла да подведе само глупак: единствената страст на лейди Атаго беше войната.

– Уважаеми членове на Съвета – започна тя. – Скоро ще разполагате с пълния ми доклад, затова няма да ви отегчавам с подробно изложение на неговото съдържание. По-късно можете да прегледате фактите на спокойствие. Ето накратко на какъв етап сме в момента. От самото начало успяваме да поддържаме превъзходство над противника. Отвоювахме обширни зони от Империята. Две са основните причини за нашите успехи. Първо: винаги сме готови да рискуваме всичко, Второ: самият размер на военната машина на Императора работи в наша полза. Докато неговите сили успеят да реагират, вече е станало твърде късно. Това свое преимущество обаче сме на път да изгубим.

Последните думи насочиха вниманието на целия Съвет към нея.

– Ето основните причини – продължи тя. – Първата. В настоящия момент всеки успех се превръща в не по-малка тежоба. Продоволствените ни линии са разпръснати далеч и това се отразява на безопасността. Пилеем ценни ресурси, въпреки че печелим нови територии. Втората. Настойчивите усилия на Императора да се преустрои от мирновременна към военновременна промишлена икономика започват да дават резултати. Много скоро ще бъдем изпреварени не само по отношение на въоръжението, но и на маневреността поради елементарното обстоятелство, свързано с размера и броя на неговите флотилии.

Направи достатъчно дълга пауза, за да даде възможност казаното от

нея да бъде осмислено. След което настъпи моментът да изложи плана.

– За да предотвратим това, трябва да открием мястото, където да нанесем удар с камата. С лорд Феерле сме убедени, че сме го открили.

Атаго разтвори длан и отсрещната стена се превърна във видеоекран. Членовете на Съвета се приведоха напред, щом видяха звездните карти. В тях нямаше нищо особено, освен че бяха дълбоко във вътрешността на Империята.

Първата система, както обясни лейди Атаго, се казваше Ал-Суфи, най-големият склад на Антиматерия 2, горивото, което осигуряваше енергия на Империята и на Таан, Не беше необходимо да обяснява, че контролът на Вечния император над цялото количество АМ2 му гарантира абсолютна власт.

– Очевидно Ал-Суфи е първостепенна цел – продължи тя. – От известно време ние пренасочваме силите си в тази зона. Ако успеем да я овладеем, положението на Императора по всяка вероятност ще се влоши фатално.

– Това не е ли очевидно и за самия Император? – попита Пастур.

– Надяваме се – отговори лейди Атаго. – Защото пренасочването, за което споменах, е само на хартия. Мнимо пренасочване. Заблуда.

– Не разбирам – измърмори Вихман.

– Без да събуждаме подозрения, накарахме Имперските сили да повярват, че възнамеряваме да нападнем Ал-Суфи. И получихме съобщения в потвърждение на факта, че Императорът откликва с реципрочно пренасочване към Ал Суфи. А сега нека ви покажа нашата действителна мишена!

И на екрана изникна компресирано изображение на втората система – Дюрер. Това също беше добре известна зона, точно толкова важна за промишлеността и транспорта, колкото Ал-Суфи за обработката и съхранението на АМ2.

– Както можете да се уверите, пренасочването към Ал-Суфи лиши Дюрер от защита. Остава да я завладеем.

Излишно беше да се обяснява до какво би довело това. Една войнска раса моментално усещаше, че е успяла да надхитри противника.

От Дюрер Върховният таански съвет ясно виждаше пулсиращото червено сърце на Империята. Всичко, което им оставаше да направят, беше да разрешат на лейди Атаго да използва камата си.

Гласуването беше единодушно.

6.

Генерал Йън Махони накуцваше по дългия облицован с ламперия коридор, стиснал зъби от болка – мъчеше се да върви в крачка с двамата гурки, които го ескортираха до покоите на Вечния император. Струваше му се, че металните скоби направо стържат по костите му.

Една врата се отвори със свистене и някой изскочи от нея, връхлетя върху Махони и той се изруга за непохватността си, след като почти се стовари на земята. Йън, каза си, клатушкаш се като трикрака кобила на стипълчейз. Успя да се овладее и продължи. Намираше се дълбоко в недрата на замъка Аръндел – или поне онова, което беше останало от него. Надземната част, някога уголемено копие на елегантен земен замък, беше превърната в почернели руини – последица от изненадващо ядрено нападение на Таан. И досега все още имаше огнища на интензивна радиация.

Таанците се бяха надявали да погубят Императора с една-единствена дръзка атака срещу Първичен свят. Нямахме как да знаят, че замъкът е сложно изградена фасада на бомбоубежищен команден център на много километри под повърхността. Императорът натякваше за провала им по няколко пъти на ден. Всяка излъчена от Аръндел новинарска емисия започваше и свършваше с изображение на развалините. Над тях дръзко се развяваха два флага. Единият беше бляскавото знаме на Империята, а под него – личният златист императорски щандарт с надписа „АМ2“ над структурата на атома. Махони почти чуваше кикота на Императора по повод тази твърде неделикатна пропаганда.

Изпитваше смесени чувства по повод срещата със стария си шеф и – смееше да се надява – приятел. Внимавай, Махони, напомни си. Да си приятел на Вечния император беше нож с две остриета. Беше повече приятелство, отколкото дълг, и точно това беше причината за настоящото му окаяно състояние.

По време на последното таанско нападение срещу Кавит беше натрошен на парчета и за малко не загина. Нямахме никаква представа как беше оцелял, макар да подозираше, че това има някаква връзка с неговото протеже, младия Стен. Дойде в някакво замаяно съзнание след много месеци и моментално го споходиха мисли за прехвалената ценност на живота. През следващите години мина под лазерния хирургически скалпел много повече пъти, отколкото би трябвало да си спомня едно живо създание. Предполагаше, че са направили с него нещо, което всеки

страничен наблюдател би нарекъл истинско медицинско чудо, тоест съшивали са го до някаква полуцялост.

Чувстваше се много по-стар, отколкото беше нормално за средната му възраст. Онова, с което му беше най-трудно да свикне, не бяха неспирните болки. Беше лицето му. Едната половина излагаше на показ бръчките и белезите, които някога беше смятал за доказателства на дълъг и интересен живот. Другата беше гладка като бебешко дупе. Лекарите го уверяваха, че пластикпътта е програмирана постепенно да съвпадне с възрастната половина. Махони не им вярваше, но все пак трябваше да признае, че допреди четири месеца челостта му изобщо не се движеше. Сега, след болезненото префасониране, вече се движеше.

Изобщо нямаше представа защо го вика Императорът. Подозираше, че все още са достатъчно добри приятели, за да поиска лично да му съобщи новината, че го пенсионира преждевременно. Какво толкова, половин пенсия за генерал с две звезди не беше лошо. А и винаги можеше да си намери друга работа, нали?

По-полека, Йън. Убиването на хора не е сред най-търсените умения в частния бизнес.

Върна се в реалността, понеже гурките спряха пред някаква необозначена врата. Направиха му знак да постави палеца си срещу лъча за безопасност. Чу се потвърдителен сигнал и вратата се отвори.

Махони пристъпи в покоите на Императора. Нямаше никакъв посещач – само сиви стени и спартанска мебелировка. Реши, че е познал. Явно беше отписан.

Отвори се друга врата и го заляха кухненски миризми и жега. Сякаш беше попаднал в огромен ирландски пай с месо. А на входа стоеше мускулестият Вечен император. Огледа Махони от глава до пети, сякаш преценяваше дали става за плънка. По стар воински рефлекс стържещите кокали на Махони се опитаха да го изправят в стойка „мирно“. Императорът се усмихна и каза:

Махони, приличаш ми на човек, който би се справил с един силен скоч.

– Пак ти казвам, Махони, тази история с Таан ми даде съвсем нов поглед върху живота. Когато най-накрая се отърва от досажданията им, нещата ще са съвсем различни. Не знам дали подозираш, или не, но задълженията на Вечния император не са чак толкова привлекателни, колкото изглеждат.

Махони се усмихна криво и измърмори:

– „... спят лошо самодържите“¹ и така нататък.

Императорът вдигна очи от плота за кълцане.

– Не долавям ли цинична нотка? Внимавай, Махони. Разполагам с мощта на скоча.

– Моля за извинение, шефе. Позволих си непростима грешка.

Бяха в кухнята на Вечния император – приличаше на непочистена каюткомпания. Императорът не беше твърде доволен от нея, тъй като предпочиташе старата си кухня с многобройни готварски съоръжения и модерно оборудване. Но и тази, както сподели с Махони, отговаряла на настоящите му нужди. А и напоследък не разполагаше с много време за готварското си хоби.

Махони седеше до една маса от неръждаема стомана с чаша в ръка. Императорът беше от другата страна и приготвяше вечеря, която, както бе заявил, напълно подходдала на военните времена.

Нарече я „ядрена кокошка“. Между тях беше поставена кварта домашно дестилиран алкохол, който според Императора доста напомнял на скоч. Той пак напълни чашите догоре и отпи глътка, преди отново да се заеме със заниманията си. Едновременно работеше и приказваше, сменяше безразборно темите с уникалната единствено за него логика.

– Не помни точното наименование на тази гозба – продължи той. – Беше част от някаква луизианска готварска прищявка отпреди моите времена.

Махони предположи, че Луизиана е била някаква провинция на древната Земя.

– Явно някои хора са смятали, че храната не е храна, ако не изгориш съсирената кръв от нея. Не можах да схвана смисъла, но с годините се научих да не бързам с преценките си за хорските суеверия. Затова опитвах най-различни неща.

– И винаги бяха вкусни, така ли? – попита Махони.

– Не. Вяха ужасни. Първо помислих, че причината е в мен. Изгарях всичко. Дядо ми щеше да ме убие, ако разбере колко много храна прахосвам. Най-накрая си изработих няколко основни правила. Не може просто ей така да прегаряш всичко.

– Картофите например – вметна Махони. – Никой не яде прегорени картофи.

Вечният император го изгледа недоумяващо.

1. Шекспир, „Хенри IV“, превод В. Петров. – Б.пр.

– Какво общо имат картофите?

Махони само поклати глава и изпи чашата си до дъно. Започваше да се чувства много по-добре. Наля си пак и каза:

– Май изгърсих някаква глупост.

Няколко минути Императорът не отвърна нищо – действаше като автомат. Като използваше пръстите и шепите си като мерки, изсипа в купата следните съставки: щипка лют червен пипер, две щипки сол, пипер, една шепа сушен пелин и фино накълцан хрян. Сложи купата на огромната черна печка. До нея беше поставена бутилка водка, прясно изцеден лимонов сок, половин чашка пъпки от някакъв средиземноморски храст и дървено съдче с масло.

Императорът извади от хладилната кутия една тлъста кокошка и я сложи на металната маса. Взе един нож за обезкостяване, провери острието, кимна доволно и направи първия разрез по дължината на гръбнака. Спря за секунда и каза:

– Позволи ми да споделя нещо с теб, Махони. И ми кажи какво мислиш.

Махони се приведе заинтригувано напред. Може би най-последно ще се да разбере защо е тук.

– Запознат ли си със системата Ал-Суфи?

Махони кимна.

– Огромно хранилище на АМ2, освен всичко останало. Около една трета от всичките ни запаси на АМ2 май се намират там, нали?

– Точно за това става дума – потвърди Императорът. – Напоследък получавам съобщения за значително съсредоточаване на таанците в тази зона. Не цялостно и масирано, а постепенно пренасочване на флотилии от един към друг сектор. Улавяме и повишена радиокомуникационна активност от продоволствени кораби.

Махони кимна с израз на професионално разбиране.

– Тези лекета си приличат като две капки вода. Независимо дали са таански, или имперски. Не съблюдают дори най-елементарните правила за безопасност. – Отпи от питието си, замислен над чутото. – И какъв е проблемът? Ако знаем, че възнамеряват да ни ударят, значи наполовина сме спечелили битката още преди изстрелването на първия снаряд.

– Така е – съгласи се Императорът и отново взе ножа, като остави темата недовършена. – Гледай сега какво правя, Йън. Обезкостяването на кокошка е лесна работа, когато знаеш как да го направиш, но ако не знаеш, може да ти се стори голям зор.

Императорът направи внимателен разрез от двете страни на

гръбнака, мушна пръсти и изтегли костта. След това нагласи длан върху кокошката и натисна с все сила.

– Виждаш ли какво имам предвид? – попита, докато измъкваше гръдната кост.

– Впечатлен съм – каза Махони. – Но да оставим това. Имам чувството, че вие не сте особено впечатлен от получаваната разузнавателна информация за таанците.

Императорът отиде до готварската печка, запали една от горелките а изсумтя:

– Позна. Но не упреквам разузнавателните служби. Мисля, че таанците замислят нещо съвсем различно.

– Като?

– Ал-Суфи е близо до Дюрер.

– Всички го знаят.

– Ако си представиш, че Ал-Суфи е кучешки крак – продължи Императорът, – Дюрер е палецът.

– Но това е само...

– Ако стъпиш на Дюрер – добави Императорът, – можеш да изпратиш една солидна хрчка почти чак дотук.

Хрчката би трябвало да е доста солидна, но в общи линии беше точно така.

– Ако приемем, че имате право – каза Махони – и че таанците се опитват да ни пратят за зелен хайвер и успеят да завладеят Дюрер, това би означавало, че безвъзвратно сме загубили всичките си сили на Ал-Суфи. Като оставим настрана факта, че ставаме лесна плячка за таанците.

– Много любопитно, нали?

– Какви са плановете ви по този въпрос?

– Първо смятам да поизпържа тази кокошка – отговори императорът и се обърна към печката. – Целият номер е тиганът да е достатъчно нагорещен.

Махони се наведе, за да вижда по-добре – реши, че подробностите по приготвянето на ястието са тясно свързани с онова, което е замислил Императорът по отношение на таанците.

Императорът увеличи пламъка до максимум и сложи отгоре един тежък чугунен тиган. След няколко секунди тиганът започна да пуши и вентилаторите на отдушника над печката забръмчаха. След още няколко секунди тиганът спря да пуши.

– Виж въздуха точно над вентилатора – каза Императорът. –

Започва да трепти, нали?

– Така е.

– Колкото повече се нагорещява тиганът, толкова повече ще се издига въздухът, докато не стане на плътна мъгла.

Всичко ставаше точно по разписание.

– И вече готово ли е? – попита Махони.

– Почти. Но не съвсем. Точно в този момент повечето хора оплескват всичко. След минута-две мъглата ще се избистри и дъното на тигана би трябвало да прилича на бяла пепел.

Щом дъното заприлича на бяла пепел, Императорът махна на Махони да се дръпне, загреба голяма буца масло, метна я в тигана и също се дръпна. Махони разбра защо, тъй като над тигана блъвнаха пламъци. Щом замряха, Императорът чевръсто изсипа подправките от купата в тигана, разбърка няколко пъти сместа в едната посока, а след това в другата. Накрая пусна и кокошката. Гъста колона пушек се издигна със свистене нагоре.

– По около пет минути от всяка страна – продължи обясненията си Императорът. – След това я поръсвам цялата с пъпки от един средиземноморски храст, забравих му името в момента, и я мятам във фурната да се изпече за двадесетина минути.

– Като че ли схващам идеята – каза Махони. – В момента нагорещяват тигана за таанците.

На Императора това му се стори доста смешно и се изкикоти, докато слагаше попочернялата кокошка в една тава. Поръси я с пъпките и я мушна във фурната – на 350 градуса. Намали пламъците на печката, пак сложи тигана с мазнината върху тях и изсипа два имперски глага водка и четвърт глаг лимонов сок. Щеше да използва соса за глазиране, след като извадеше кокошката от фурната.

– Имаш право – каза накрая. – Точно тази игричка им играя. На хартия придвижвам отвсякъде сили към зоната на Ал-Суфи.

– Но всъщност ще очаквате таанците на Дюрер – довърши Махони.

– Това е планът – потвърди Императорът.

Известно време Махони не каза нищо.

– Въпрос, шефе. А ако таанците действително осъществяват пренасочване към Ал-Суфи? Ако ние грешим?

Императорът тъкмо беше ангажиран с няколко аспержи. Възнамеряваше да ги задуши с мащерка и бяло сухо вино.

– Сгреших преди – отговори той.

– А можете ли да си позволите да сгрешите сега?

– Не – отсече Вечният император. – Не мога. Затова си тук.

И бръкна в джоба си, и му подаде една черна кутийка. Махони я отвори. В нея имаше две петлици – на флотски маршал.

– Когато започне нападението – поясни Императорът, – искам да предвождаш флотилиите ми.

Махони гледаше втренчено кротуващите върху кадифето звезди. Не можеше да не си спомни последния път, когато беше получил заповедите си директно от устата на Императора. Тъкмо те го бяха отвели на Кавит.

– Ще го направиш ли заради мен? – запита с нетърпящ възражение тон Императорът.

Флотски маршал Йън Махони сякаш си беше глътнал езика.

При командването на флотилиите със съвсем леко кимване.

7.

Огромният таански затворнически транспортен кораб изсвистя надолу към Хийт, главния свят в таанската система. Щом кацна, люковете се отвориха и затворниците започнаха да слизат.

Докато пристъпваха по мостика с дрънчащите тежки, архаични и безполезни вериги, приковани с пластмасови скоби към краката и ръцете им, Стен и Алекс се озъртаха слисани. Очакваха да ги стоварят на смъртоносния таански миннодобивен свят. Вместо това...

– Вече сме били тук, момче – прошепна Алекс, без да помръдва устни – умение, което усвояваха всички професионални затворници.

– Да.

Въпреки че нареждането на лорд Пастур се спускаше от най-високото място, таанските бюрократи бяха намерили начин да вземат от всеки полагаемото им се половин кило плът. Един-единствен таански транспортен кораб обиколи всички затворнически светове, за да събере непоправимите военнопленници, които щяха да бъдат прехвърлени в новия затвор. Корабът беше бавен и отвратително мръсен.

Тъй че когато се измъкнаха от кораба, свестните и отрепките не се различаваха по нищо – дрънчаха с веригите и воняха на изпражнения; некъпани, разчорлени, навъсени и псуващи.

Единственото уважение, което им се оказваше, въпреки че никой от затворниците не си даваше сметка за това, беше кордонът въоръжени таански воители, подредени през пет метра по улиците. Пазачите бяха

бойна част от една наказателна таанска дивизия, чието разгръщане на фронтвата линия беше забавено с три седмици, за да охраняват настаняването на пьстрата група от хиляда опърпани и въшлясали жени и мъже в новия им затвор.

Стен тътреше крака и дрънкаше с веригите си, свел глава и отпуснал ръце – съвършено програмираният затворник. Но очите му оглеждаха светкавично всичко наоколо, без да пропуснат нищо съществено.

– Шибаният Хийт – прошепна той.

– Аха – отвърна също шепнешком Алекс. – Последния път, га бяхме на тоз свят, хорицата изглеждаха по-доволни.

– Войната промени всичко, глупако.

И Алекс заоглежда света с нови очи.

Последния – и единствен – път бяха на Хийт под прикритие с инструкции да открият и отвлекат някакъв убиец. Но това беше преди години и както беше очаквал Стен, войната беше превърнала Хийт в сива пустош.

Почти не се забелязваха превозни средства – горивото беше ограничено единствено за най-належащите военни нужди. Улиците пустееха. Магазините бяха заковани с дъски или – което беше още по-лошо – във витрините имаше само по една-две стоки. Малцината цивилни таанци, които зърваха, или моментално се скриваха, или – щом забележеха военните – надаваха дрезгав, виещ възглас в студения въздух и се отдавачаха, уж забързани по работа.

Маршрутът на затворниците минаваше по тесни стръмни улици.

Стен анализираше ситуацията: ако държиш вражеската измет в ръцете си, няма ли да организираш триумфален парад? С всички граждани по улиците, да хрчат срещу враговете и да ликуват, понеже варварите са пленници? И всичко това предавано на живо? Разбира се, че така би било нормално. Защо не го правеха таанците?

Хипотеза: те не разсъждават като мен. Възможно е. Не са в състояние да изкарат гражданите на улиците по желание. Грешка – всеки тоталитарен режим може да го направи. Може би не искат да покажат какви щети им нанася войната, щом представят съсипания Хийт като гордия център на своята култура и не желаят поданици на други светове да видят реалността. Наистина любопитно и заслужаващо внимание...

Анализът на Стен беше прекъснат, тъй като на колоната затворници беше наредено да спре и таанските войници се разкрещяха всички да застанат мирно. Стен очакваше да види поне десетина военни коли. Вместо това забележа един покачен върху теглена от животно талига

офицер с пелерина, съпровождан от двете страни от охрана от пехотинци.

– Какво е това животно?

– Ужас – прошепна Алекс. – Шибан кон.

– Кон?

– Да бе, кон. Земна твар, дет' мой да т'ухапе и става само за изложения на домашни животинки.

Стен щеше да продължи да задава въпроси, но командващият колоната офицер викна да продължат напред и той чак сега погледна към дъното на павираната улица.

И сякаш някой го стисна за гушата.

Над улицата се издигаше огромна каменна сграда – импозантно сиво чудовище с безкрайно високи стени и над тях разрушена осмоъгълна кула, която се забиваше още поне двеста метра в покритото с облаци небе.

Алекс – също се беше опулил – измърмори:

– М'че... таанците май ни нъ водят на църква. Т'ва шъ дъй новата ни къщичка!

8.

Колдиезката катедрала не беше построена от таанците. Тяхната единствена религия беше някаква неясна, лишена от култове вяра в расовата идентичност и расовата изключителност.

Колдиез беше някога Ватиканът на първите заселници на Хийт, монотеистични земеделци, които живееха в комуни. Бяха издигали църквата на върха на най-високия хълм в миниатюрната си столица почти две столетия.

И се бяха оказали съвсем безпомощни пред набезите на първите таанци, които бяха номади в сравнение със самообявилата се култура, в която се бяха превърнали впоследствие. Таанците ги бяха претопили насилствено, като им бяха забранили да говорят, да пишат и да преподават на своя език, бяха се присмивали на облеклото им и бяха обявили религията им за незаконна до окончателното ѝ заличаване.

Макар да не бяха религиозни, таанците бяха суеверни. Никой не беше съвсем сигурен какво точно трябва да се направи с извисяващата се катедрала, поради което тя беше оградена с бодлива тел и поддържана в продължение на стотици години. Преди седемдесет и пет години един

изгубил контрол тактически кораб беше срутил най-високата кула, а ураганите бяха доразрушили развалините.

Но Колдиезката катедрала си оставаше грандиозно човешко творение.

Имаше кръстовидна форма, надлъжната ѝ ос беше почти два километра, а напречната – един. В центъра на кръста беше олтарът, а над него руините на камбанарията. Късите крила на кръста бяха покрити с покрив, а в центъра на дългите се простираха вътрешни дворове.

Колдиез беше създадена като независима религиозна общност, макар църковниците изобщо да не страняха от обществото. Когато таанците наредиха катедралата да бъде изоставена, миролюбивите заселници систематично я бяха затваряли, като запечатваха коридорите и помещенията при оттеглянето си.

За таанците Колдиез беше идеално място за затвор. За възстановяването ѝ бяха необходими съвсем малко строителни материали. Енергийното ѝ хранване щеше да е минимално. Прехвърлените в нея затворници щяха да осигурят работните бригади, за да направят сградата обитаема.

Северното късо крило, където се намираше централният вход на Колдиез, беше изолирано от останалите, а помещенията около вътрешния двор бяха превърнати в административни и охранителни щабове. В коридора между охранявания двор и централния олтар бяха инсталирани детектори и тройни врати.

Около катедралата беше изграден кордон от четири минирани полоси с детектори.

Така че макар предпазните мерки по сигурността да не бяха изградени окончателно, Колдиез беше готова да приеме затворниците. В края на краищата външният периметър беше запечатан, а и никой от имперските пленници не можеше да лети. С времето щяха да бъдат инсталирани допълнителни средства за предотвратяване на евентуални бягства.

Таанците бяха убедени, че Колдиез е безопасна срещу бягства.

И сега влизащите в нея имперски затворници се оглеждаха – с тайната надежда, че някак си някога някое умно създание би могло да успее да намери свободата си.

Не виждаха основателна причина защо това да не е някой от тях.

9.

Строиха ги във вътрешния двор – с кръсъци и юмруци. Стен оглеждаше изучаващо надзирателите.

Изглеждаха така, както беше очаквал, и поведението им не се различаваше особено от онова, с което се беше сблъскал в предишния лагер: мускулести биячи, позастарели строеваци и други, които бяха прекалено стари или прекалено млади, за да ги изпратят на фронтната линия.

Ругатните и заплахите им също му бяха познати.

Но нито един от тях не носеше камшик. Бяха въоръжени с обикновени и зашеметяващи палки – за докараните до пълно оскотяване затворници те бяха като перца. Никоий не размахваше огнестрелни оръжия. А и никого не пребиваха с приклади – обичайният начин да те принудят да застанеш „мирно“.

Най-старшият носеше петлици на майор. Беше истинска грамада и широкият му кожен колан беше на път да загуби битката с огромното му шкембе. Докато изревяваше заповедите си една подир друга, ръката му току докопваше напъхания в кобура пистолет, след което той я отместваше като по принуда встрани. Лицето му беше покрито с изумителни белези.

– Т'ва й главният – прошепна Алекс, без да мърда устни. – Сигур и мече шъ стресне, ако му кресне.

Най-накрая строят се пооформи и полковник Вирунга накуцвайки излезе отпред. Това беше един от малкото обнадеждаващи признаци след безкрайното пълзене из космоса в затворническия кораб: Вирунга беше старши имперски офицер, така че очевидно той щеше да е командващият затворниците в новия лагер.

Вирунга огледа строя и миг преди да даде команда „мирно“, спря.

Някакво същество беше застанало демонстративно извън строя. Той? тя? то? беше високо около метър и половина и стоеше приклепнало върху яките си долни крака така, сякаш се беше подпряло на опашката си. Горните му крайници бяха големи почти колкото долните и завършваха с кокалести китки и несъразмерно тънки пръсти.

Съществото нямаше врат, раменете му преливаха направо в заострен череп, на чийто връх имаше десетина розови пипалца – Вирунга реши, че са сетивни органи. Очевидно беше, че някога е било дебело и със загладен косъм. Сега сплъстената му козина провисваше по тялото му

като гънки на разпрана завеса.

На кораба не бяха разрешили на полковник Вирунга достъп до досиетата на затворниците, а и не беше разполагал с време да се срещне с всеки поотделно. Все пак се изненада, че е пропуснал да забележи тъкмо този.

– Застани в строя, редник.

– Не съм редник и няма да заставам в строя – изписука създанието. – Аз съм мирянин Кристата и съм цивилен. Не признавам нито Империята, нито Таан и съм задържан несправедливо и насилствено да участвам в тази машина на смъртта.

Вирунга се втрещи. Нима Кристата предполагаше, че някой от другите е станал военнопленник доброволно? А още по-изумително беше как този образец на неподчинението беше оцелял в затворническия лагер толкова дълго.

Майорът изрева нещо нечленоразделно и двама надзиратели се втурнаха към Кристата, готови да стоварят палките си върху него. Но преди да го съборят на земята, някакъв едър мъжага, облечен в съдрана бойна пехотинска униформа, сграбчи Кристата за дрехата и го издърпа в строя. Употребата на сила очевидно укроти Кристата и той покорно зае мястото си сред затворниците.

– Поделение... мирно.

Вирунга се завъртя кръгом, подпря се на бастуна си и погледна към един балкон на третото ниво. Забеляза две лица, които го гледаха иззад една прозрачна врата.

И зачака появяването на новите лордове и господари на затворниците.

10.

Според собственото си мнение полицейски полковник Дерзин независимо от ранга си не беше нито полицай, нито армейски офицер. Много години преди войната с Империята беше таански младши лейтенант на разузнавателен кораб. Поради някаква причина резервният кислороден контейнер на кораба беше експлодирал, при което бяха загинали останалите четирима офицери и – което беше още по-лошо – се бе повредил навкомпютърът. Дерзин, единственият оцелял офицер, бе поел командването и беше успял – чист късмет според него – да се добере до един необитаем свят.

Изглежда, че точно нея седмица таанските риалити изпитваха болезнена нужда от герой, защото направиха страшно много за лейтенанта. Дерзин получи два геройски ордена и повишение, но това не го насочи към военна кариера. След около година, когато случката беше позабравена, Дерзин тихомълком се откупи от военна служба. Благодарение на медалите си успя да получи по-нисък, административно-управленски пост в една от корпорациите на Пастур.

Направи светкавична кариера, тъй като показа рядък талант по отношение на работата с кадрите и наличните ресурси. Веднъж Пастур каза, че ако оставят Дерзин на един астероид с шестима антропоиди и два чука, в рамките на една година вече ще има прототипен кораб в небето и три вариантни модела в производство.

Дерзин беше запазил назначението си на недействителна служба в запаса заради социалните облаги, които то му гарантираше в бизнес общността. Разбира се, че не беше антимиитарист. Все пак беше таанец. Не изпитваше никакви съмнения относно нравствените основания или справедливостта на войната. Но предпочиташе да не бъде призован в армията в самото начало на всеобщия набор. А и Пастур нямаше желание да се лиши от талантите му.

Когато Пастур си даде сметка, че един изключително ценен и обучен ресурс – имперските затворници – се пропилява поради глупашки съображения от принципен характер, и откри подходящ начин за използването му, незабавно реши да възложи ръководството на проекта на Дерзин.

Беше напълно наясно, че нито един администратор, колкото и да е квалифициран, не би могъл автоматично да стане надзирател. Затова осигури на Дерзин помощник.

Това беше майорът по безопасността Авренти. Авренти също не беше надзирател – опитните затворнически администратори бяха голяма рядкост. Авренти беше един от най-опитните таански специалисти по контрасаботажна дейност срещу Империята. Всеки, който можеше да предотврати инсталирането на минускулна бомба или да идентифицира потенциален саботьор дълго преди активирането му, не би трябвало да има никакви проблеми да държи определен брой смутители на реда затворени в пределите на добре охранявана зона.

Авренти беше физически незабележим. Всеки случайно запознал се с него след брoени минути забравяше изражението му. От него би станал отличен шпионин. Говореше тихо и не обичаше да спори – предпочиташе да постига победи, като се осланя на разума и

последователността си. Единственият му каприз беше носенето на архаични очила. Когато го питаха защо не предпочете коригираща хирургична намеса, импланти или изкуствени заместители, той не криеше неприязънта си към медиците. Всъщност зрението му беше почти нормално. Използваше очилата като средство за печелене на време, за да обмисли точния отговор или начин на действие, както други използваша пръстови приспособления, пишещи инструменти или старателно приготвяне и приемане на стимуланти.

Двамата огледаха внимателно подопечните си.

– Предполагам – каза накрая Дерзин, – че се очаква да държа нещо като реч.

– Това всъщност е едно от задълженията на началниците – съгласи се Авренти.

Дерзин се усмихна едва забележимо.

– Нали разбирате, майоре, това изисква умение да говориш пред публика.

– Една от многото причини, поради която предпочетох да остана онова, което съм – отговори Авренти.

– Да. Говорил съм пред лордове и пияни докери, но нямам спомен да съм заставал пред военнопленници.

Авренти не каза нищо.

– Всъщност – продължи замислено Дерзин – би трябвало да е съвсем елементарно. Всичко, което би трябвало да направя, е да намекна, че са тук, за да работят за прославата на Таан. Ако са изпълнителни, ще бъдат възнаградени с възможността да видят следващия изгрев на слънцето. Ако окажат съпротива или направят опит да избягат... дори един имперец би трябвало да съзре логиката в това.

Авренти отново остана безмълвен.

– Съгласен ли сте, майоре? Това ли е правилният подход? Вие сте по-добре запознат от мен с военното мислене.

– Не бих могъл да помогна кой знае колко – отвърна майорът. – Не схващам логиката на попаднал в ръцете на врага войник, който да не търси начин да се отърве при първата попаднала му възможност.

Изражението и тонът на Дерзин останаха съвсем неутрални.

– Така е, разбира се.

И той отвори балконската врата и пристъпи напред.

Полицейски майор Генрик се прибра с трясък в квартирата си.

Страшно му се искаше да строши нещо.

Дръпна масивната дървена врата, готов да я затръшне... но се овладя. Притвори я внимателно. След това свали колана си „Сам Браун“ с намерението да го захвърли. Но отново се овладя.

Току-що беше станал свидетел на истински кошмар.

Но трябваше ли да се поддава? Каква беше вероятността квартирата му да не се подслушва? Никаква. Генрик би подслушвал сам себе си.

Закачи внимателно кобура на един стол, отвори един шкаф, извади бутилка, провери я дали е на отбелязаното ниво, отпи голяма глътка и се тръшна на леглото.

Щеше да е истинска катастрофа.

След това се ободри. Не беше ли предупреден? Не му ли беше подсказано, най-напред от агента на лорд Вихман, а след това и лично от него, когато съответно, макар и поверително, беше удостоен да лицезре самия лорд?

И все пак.

Генрик стисна със зъби гърлото на бутилката – чу се изключително неприятен звук. Половината си живот беше прекарал като специалист по затворнически наказания. Знаеше как да се справя с извършили престъпления низши твари. За него престъпление беше всичко, което е в противоречие с Пътя на Таан, което пък беше всичко, разпоредено от настоящия му началник.

Майката на Генрик беше разпътна жена, а баща му – въпросителен знак. Докато растеше, си фантазираше, че баща му е напредващ в кариерата офицер, чийто принудителен брак е станал причина да търси щастие си другаде. Това не означаваше, че за него майка му беше приказна принцеса, но пък и мечтите на Генрик не бяха особено последователни.

Генрик израсна със самочувствието на отхвърлен и със страха, че някой ден ще бъде разкрит и подложен на унизителни подигравки. Сънародниците му наистина му се подиграваха – за това, че пръв тича да се подмаже на всеки нов шеф, да докладва за всяко най-незначително нарушение, да предложи доброволно услугите си за изпълнението на всяка подхвърлена от началството идея.

Беше идеалният затворнически служител.

Въпреки вманиачената си загриженост за нравствеността на другите, Генрик не страдаше от никакви скрупули да се сдобие с всичко, което би могъл, в рамките на затворническата система. По свой дебилен начин беше съвършено аморален тип.

Излишно е да се обяснява, че направи светкавична кариера в таанската затворническа система, толкова светкавична, че беше избран за по-велики неща. Преди войната Таанският съвет беше забелязал възникването на съюзи сред експлоатираните работници и моментално бе осъзнал необходимостта да ликвидира всеки, който не защитава собствените му интереси.

Генрик беше естественият избор да оглави фирмените съюзи или да изпълнява ролята на стачкоизменник или информатор.

Но дори ембрионалните съюзи в рамките на таанските системи впоследствие разпространиха информацията: всеки, който отговаря на описанието на Генрик, докарва сериозни неприятности – толкова големи, че ако се наложи, трябва да бъде захвърлен в най-близкото оризище с възможно повече рани от нож.

Лорд Вихман, върховният наставник на Генрик, предпочете да не се откаже от своя главорез. Дори го направи шеф на личната си охрана, докато се опитваше да му намери ново място. Вихман знаеше, че Генрик му е абсолютно предан. Беше най-подходящият за включване в проекта на Пастур, какъвто и да беше той в действителност.

Вече поуспокоен, Генрик пак отпи от бутилката и се замисли как би постъпил, ако беше назначен за командващ затвора. Добре беше да помисли за това. Усмихна се. Защото съвсем, съвсем скоро щеше да стане командващ.

Да.

Изправен си пред сбирщина не просто престъпници, а страхливци и предатели, каза си той. Беше убеден, че всеки, който не раболепничи пред Таан, е предател.

Добре. Искаш техници, размишляваше той. Но най-напред трябва да ги поставиш под контрол. Да. Да ги строиш „мирно“ във вътрешния двор. След това да избереш напосоки сто от имперците – те са хиляда – и да ги пребиеш до смърт.

Не, поправи се той. Да избереш сто и да принудиш другите да ги убият. Да ги убият или да бъдат убити. Да. Това ще ги направи послушни.

Подслон? Храна? Глупости. Остави ги да живеят из полето и да ядат корени. Не беше ли шибаната Империя бъкана с поданици, нито един от които не се сражаваше истински? Трябваше да ги експлоатират като добитък – да ги използват, докато грохнат, защото имаше много, много възможни заместители.

О, да. Много скоро полковник Дерзин щеше да разбере грешката си

и да изчезне.

Майор Генрик притвори очи и се зае да планира как точно би организирал своя затвор.

11.

След речта на полковник Дерзин затворниците бяха откарани под строй от вътрешния двор през разрушения олтар в тяхната зона. Пръснаха се из катедралата, за да огледат новия си дом.

За първи път от момента на пленяването си се намираха в прекалено голям за броя им затвор. Най-отвратителното за създания извън закона беше принудителната липса на уединение. Невъзможността нито за миг да останеш сам. И сега хилядата недохранени същества, разквартирувани в комплекс, който можеше да събере 15000 души, се пръснаха, като раздухани от вятъра.

Стен и Алекс проведеха разискване.

– Господин Килгър?

– Да, пожарникар Хори?

– Какъв е най-лесният начин за измъкване от тази гробница?

– Ня'ам ник'ва представа. Но бих рискувал през източното или западното крило или нейде близо до олтара. Най-гот през южното крило, щот е най-близо до скалите.

– Правилно.

След което се заоглеждаха за убежище в най-южното и най-дълго крило на катедралата.

Бяха бегълци. Опитни бегълци. Достатъчно опитни, за да си дадат сметка, че при никакви обстоятелства собственото им убежище не бива да е в близост до центъра на активната дейност. Веднъж другарите им по съдба бяха започнали прокопаването на тунел направо от килията и те бяха осъзнали невъзможността за спокойствие и тишина – на всеки двамадесет минути тунелджиите изкарваха торби с пръст, а надзирателите правеха внезапни обиски.

След малко откриха местенце.

– Нъл' е приятно? – попита доволно Алекс.

Стен огледа помещението. Беше великолепно. В съзнанието му изникна подходяща обява „Под наем“:

„ОГРОМНА СТАЯ. 20×15 метра. Достатъчно място да го ниш котка. Донесете си котка. Плъховете осигурени. Бивш офис на религиозен служител на средно ниво от вероятно отмрял орден. Помещението включва ПГ², но без досадни прожектори през нощта. ВТОРИ ЕТАЖ, което предпазва от бъдещи тунелджии и спортисти от долния етаж, но още два етажа до покрива, което защитава от безпокойство от надзиратели, кандидат-бегълци и плъхове на покрива, както и от дъжд, тъй като покривът е разрушен само наполовина. ВКЛЮЧВА: останки от четири легла, от които могат да се сглобят два нара. Всевъзможни остатъци от пластмаса и метал. Строшено бюро. Много дебели стени, които не само предпазват от слънчево изгаряне, но може би съдържат и любопитни проходи. ЕЛЕКТРОЗАХРАНВАНЕ: една-единствена крушка на тавана, очевидно свързана с мрежата. ВОДОЗАХРАНВАНЕ: в близост. МНОГОКРАТНО ВЪЗВРЪЩАЕМА ИНВЕСТИЦИЯ. Дойдете ли тук, няма да искате да си тръгнете“.

Да бе, помисли си Стен и се отказа да остроумничи, Как, по дяволите, щяха да се измъкнат оттук? Алекс потупваше стените – проверяваше за „бръмбари“; нямаше никакъв начин през тесните прозорчета към тях да е насочен дистанционен микрофон.

– Главният надзирател обажда ли се?

– Не още.

– Аха. Е, значи затуй аз ще съм надзирател, а ти някъв низш пожарникар. То си е ясно.

– Никога не съм оспорвал, че ти предстои затворнически кариера.

– Нит' са мазня, нит' са плаша и мога да т'смачкам – отговори Алекс – Запуши си устата и чуй: тук ще ни глежат и ще ни използват. Ето въпросът ми: ще сътрудничим ли?

Въпросът на Килгър прозвуча сериозно и Стен вече не беше пожарникарят Хорацио. Така че отговори като командир и старши на Алекс.

– Да. Май става дума за това да ни използват във военната промишленост. Най-глупашкото хрумване, което съм чувал напоследък.

– Мой'м да са позабавляваме – съгласи се Алекс.

– И при първа възможност да се измъкнем.

– Ние?

– Тук не познавам никого освен теб и Вирунга. Може да има

2. Панорамна гледка. – Б.пр.

двойници, може да има доносници, може да има агенти.

– Може да има и убийци.

– Не залагай на това. Дори таанците имат известни стандарти.

– Няк'ва идея как ще офейкаме?

– Това е твое задължение, господин Килгър. Точно затова ти си надзирател, а аз съм само един шибан пожарникар.

Алекс се ухили и двамата отново поеха ролите си точно в момента, в който някой тресна вратата със силата на горила. Беше почти същото, тъй като беше старши офицер полковник Вирунга. Двамата застанаха мирно.

Вирунга нямаше време за предисловия.

– Таанците искат... сътрудничество. Тъпотия. Предани по принуда... Тъпо.

За Стен и Алекс не беше нужно да демонстрират съгласие.

– Тъпо. Тъпо.

Стен вдигна вежди. Никога не беше чувал н'раянец да повтаря дума. Сигурно беше вбесен.

– Дълг... войник... бягство. Съпротива. Прав ли съм?

Повторение... и цяло изречение!

– Да, сър.

– Разбрах... Съгласих. Затова сега ти Голям Х.

Алекс понечи да каже нещо, но Стен му махна да замълчи.

– Полковник. Няма право да постъпвате така с мен!

– Постъпих. Току-що.

– По дяволите. Защо?

Командната верига във всеки затвор беше сложна и често негласна. Големият Х беше брънка от тази командна верига. Името беше на еони – отпреди възникването на Империята. Големият Х отговаряше за всички опити за бягство в един лагер. Властта му беше абсолютна. Част от хипнообучението, което получаваха всички привлечени на имперска служба, беше „как да се държа, ако ме заловят“. Това включваше очевидното: не разкривай никаква ценна военна информация, докато не те насилат физически или психически; не предлагай доброволно услугите си, ако не ти заповядат; помни, че макар да си затворник, войната продължава и от теб се очаква да воюваш по всички възможни начини.

Продължаваш да воюваш.

Стремиш се да избягаш.

Заповедите на Големия Х в тесните рамки на опитите за бягство отменяха всички други заповеди, включително тези на старшия имперски

офицер. Щом Големият Х бъдеше назначен, властта му беше абсолютна. Големият Х, главата на комитета за бягства във всеки лагер, можеше да е с всякакъв чин – от редник до маршал. Подобна репутация беше рискована. Ако го разкриеха, го чакаше незабавна смърт, мозъчно изгаряне или най-малкото транспортиране в лагер за обречени на смърт.

Не тази обаче беше причината за възражението на Стен.

Истинската причина беше, че обикновено избираха Големия Х, защото бе най-отявленият беглец или бунтар в един лагер. Но тъй като всички опити за бягство трябваше да се одобряват от неговия комитет, той поемаше задължението да не участва лично в никакви бягства.

Като посочваше Стен, полковник Вирунга го обричаше да остане военнопленник до края на войната. Или докато таанците не разкрият самотичността на Големия Х и не го ликвидират.

Вирунга отговори на въпроса му.

– Защото... доверие. Известна величина. Останалите? Непознати.

Нямаше какво да възрази. Вирунга отдаде чест и напусна. Стен и Алекс се спогледаха. Не им хрумваха достатъчно подходящи за случая ругатни, а не смятаха сълзите за допустими.

Добре, помисли си Стен. Щом съм лишен от възможността лично да тормося таанците, ще създам 999 заместници, от които ще им се завие свят.

Деветстотин деветдесет и осем, поправи се, като погледна към Алекс. Щом съм принуден да кисна тук до края на войната, ще ми трябва поне един тип за компания.

12.

Старши капитан (от разузнаването) Ло Прек се бе вторачил в стария инфочип върху бюрото си.

Всяко нормално човешко същество би ликувало, въодушевено от приближаването до своя враг, или би ръмжало от доволна ярост.

Но за Прек фишът само потвърждаваше онова, което вече знаеше: командващ Стен не само беше все още жив, но и на достъпно за Прек място.

Беше използвал уникален метод да провери теорията си, метод, за който не му беше необходимо нито одобрението на началниците, нито някакви необичайни усилия от страна на Разузнаването. Чисто и просто беше подготвил едно писмо.

Писмото беше изпратено по рутинен канал до един таански агент в дълбоко прикритие в Империята. Агентът получи инструкции да препрати писмото като нормална поща и да посочи един от безопасните си обратни адреси.

В писмото се твърдеше, че е от някой си Мик Дейвис. Беше доста словоохотливо.

Дейвис, според написаното, беше преминал основно обучение заедно със Стен.

„Разбира се, че не ме помниш“, започваше писмото:

„Бях отхвърлен доста бързо и не успях да стигна до Гвардията. Вместо това ме направиха фурнаджия. Вероятно са били прави.

Така или иначе, не ми се случи нищо особено. Изслужих срока си, като месех тесто, и излязох преди началото на войната.

Ожених се – вече имам три калпазанчета – и започнах собствен бизнес. Познай какъв – сигурно ще познаеш! – фурнаджийство.

Сигурно се заливаш от смях, но печеля добре. Не би трябвало да се оплаквам и от пенсията, която получих от военните.

Така или иначе, сега съм наникъде и видях този стар формуляр, в който става дума за някакъв капитан Стен, който командва Имперската охрана. Винаги съм знаел, че ще се издуеш като втасало тесто.

Казах на съпругата ми, че те познавам, но тя реши, че ѝ дърдоря врели-некипели. Реших да ти драсна няколко реда с надеждата, че може да ми отговориш.

Ще ми направиш голяма услуга, ако ми пишеш. Просто драсни една бележчица, за да не си мисли жена ми, че съм пълен лъжец.

Не бих могъл да ти се отплатя за услугата, ако не се появиш на Ултор–13, а ако дойдеш, ще те заведем там, където готвят най-вкусно на тази планета. Наистина ще оценя високо жеста ти.

Твой познат от едно време,
Мик Дейвис“

Прек не рискуваше нищо с писмото. Ако получиеше отговор, щеше да разбере, че Стен все още служи на Империята. Ако не получиеше, щеше да разбере същото. Поне щеше да бъде доставено. Прек имаше

много по-голямо доверие в Имперската пощенска система от всеки от поданиците на Императора.

Получи обаче много строга и много официална бележка:

„Уважаеми *поданик* Дейвис,

За съжаление Вашето *лично писмо* до *командващ Стен* е недоставимо.

Според Имперските архиви *командващ Стен* е картотекиран в *Имперския флотски архив* като *изчезнал при изпълнение на акция* по време на *действията в Периферните светове*.

Ако се нуждаете от допълнителна информация, моля да се обърнете към...

С уважение...“

Капитан Прек усети, че е предприел самоволната си мисия по уместния начин.

Стен не само беше жив, но и бе наблизо.

Затворник.

Прек отказваше да приеме, че е възможно Стен да е починал от раните си или да е убит в плен. Все още беше жив.

Трябваше да е жив.

Защрака по компютърната клавиатура, за да започне издирване в директориите с досиетата на всички военнопленници по време на завладяването на Периферните светове. Усещаше, че се приближава до убиеца на брат си.

ВТОРА КНИГА СУКИ

13.

Първият опит за бягство беше подготвен с огромно старание.

Две седмици капитан Мишел Сен Клер беше наблюдавала съсредоточено формирането на първите работни групи и как им възлагат задачи. Накрая реши, че е забелязала удобна възможност.

Процедурата беше строго установена: след сутрешната проверка майор Генрик определяше X броя затворници за Y броя задачи извън лагера. Разпределяха ги на групи във вътрешния двор и таанските надзиратели поемаха охраната. На всеки десетима затворници се падаше средно по един сержант, а на петима военнопленници по трима надзиратели. Таанците бяха изключително предпазливи.

Затворниците продължаваха да обсъждат морала на работните групи и Сен Клер участваше в дебатите. Обсъжданията се свеждаха до следното: участието, дори неохотно, беше в услуга на врага. Неучастието, от друга страна, можеше да стане повод за смъртта на самия затворник. За Сен Клер и двете бяха нелепост – тя знаеше, че неизбежната затворническа скука ще принуди всеки доброволно да пожелае участие. Лично тя предпочиташе работните групи навън. Защото извън стените на катедралата вероятността за успешно бягство щеше да е... не се опитваше да изчисли точно процента, но и не се налагаше.

Мишел Сен Клер притежаваше инстинктивен усет за шанс и напълно я удовлетворяваше удобното, макар и донякъде хазартно съществуване, което ѝ гарантираха убежденията ѝ на комарджия.

Още съвсем млада Сен Клер беше преценила наличните на родния ѝ свят кариери – светът ѝ бе един от главните търговски центрове за прехвърляне на стоки на Империята. Проституирането или обслужването на космически кораб бяха занимания за жертви, а поддържането на бар възпрепятстваше постоянното движение. Сен Клер беше професионална комарджийка от времето, когато беше пораснала достатъчно, за да бутне залога към някое крупие.

Научи се да играе почтено срещу балами и да стриже мошеници. Знаеше кога да сваля парите си, кога да се откаже, кога да намали

загубите си, кога да затвори и да прибере всичко и – може би най-важното – кога да остане извън играта. Много пъти беше фалирала и много повече пъти беше забогатявала. Но самите суми за нея не бяха от значение, както за други професионалисти. Те бяха единствено показатели колко добре се справя.

Имаше стотина имена на хиляда светове, както и прякори. Всички прякори бяха свързани с едно и също зверче – симпатичен на външен вид дребен хищник с мека козина.

Но от няколко години шансът ѝ изневеряваше.

Тъй като предпочиташе да играе комар с богаташи, поддържаше множество самоличности, до една на заможни, макар и малко мистериозни индивиди. Особено ѝ допаднаше една от тях – на търговски агент от Имперската флота. Понеже донякъде съблюдаваше законодателството на Империята, в действителност беше имперски офицер. От запаса, разбира се.

За съжаление Сен Клер изобщо не се занимаваше с политика. В момента, в който избухна войната, систематично ошушкваше един първокласен туристически свят в ролята си на военен. В този туристически свят имаше средно голям гарнизон. Сен Клер с неохота прие, че ще е добре, ако си създаде всевъзможни самоличности, които врагът не би могъл да разкрие, тъй като никой не би повярвал, че всъщност не е старши лейтенант от Имперската флота. Прикритието ѝ беше изградено до толкова съвършено, че три месеца по-късно получи повишение в чин капитан и ново назначение като командир на транспортъор.

Конвойт, в който беше нейният кораб, беше нападнат от таанска унищожителна сила за нанасяне на удари в дълбочина и Мишел Сен Клер се оказа военнопленничка.

За щастие, като всеки комарджия, Сен Клер беше отчаян оптимист. Още в първия затворнически лагер започна да пробва шансовете си. Какви бяха те за един военнопленник да оцелее? След като анализира катафалките, които отнасяха трупове, тя потръпна и прецени залога девет към едно срещу оцеляването.

Какви бяха шансовете ѝ да подобри участта си чрез сътрудничество? Необходими бяха две други изчисления: могат ли да спечелят войната таанците? 62:38 – против. Империята: 60:40 – за. Така че, сътрудничество: 73:37 – против.

Избор: бягство.

Сен Клер не се зае да изчислява шансовете си да успее да се измъкне. Това би означавало отчитане на провалилите се опити на другите, а

тя отлично знаеше, че е несравнимо по-добра от тези некадърници. Доказателството: за разлика от нея, те бяха войници или космонавти.

Мишел Сен Клер си намери ново поприще. И нов прякор – Щастливата змиорка. Беше осъществила над двайсет опита за бягство, почти всички солово. И макар да не беше успяла да остане на свобода повече от четири дни, досега не беше и екзекутирана. Или командващият беше в добро настроение, или пък тя намираше някакво убедително доказателство за това, че не е била там, където би трябвало да бъде, или пък успяваше да се измъкне по някакъв начин от хаоса, преди да започне изборът на обречените.

Капитан Сен Клер беше готова за двайсет и първия си опит.

След наблюдение на работните групи беше установила неизменна повтораемост на действията им. Спотаила се в центъра на групата от трийсет работници, тя си мърмореше доволно, докато следеше неизменно повтарящите се процедури.

Пристъпвай... пристъпвай... изчакай, докато работните групи се изнижат една по една през трите портала на централния олтар, докато надзирателите преброят работниците на всеки портал. След това всяка от групите прекосяваше вътрешния охранителен двор до външния портал и изчакваше да го отворят.

Дойде ред на нейната група. Докато ги прекарваха през вътрешния двор, Сен Клер се придвижи до края на групата.

Външният портал се отвори и групата мина през него. Настъпи моментът.

Сен Клер беше установила, че при излизането на всяка група от катедралата таанските надзиратели се извържат и отдават чест в стойка „мирно“ с лице към окачените от двете страна на входа на Колдиез знамена.

Пет секунди, без затворниците да бъдат наблюдавани.

Повече от достатъчно.

Щом надзирателите отдадоха чест, Сен Клер избута с лакът един от затворниците и се втурна към пътеката, която извиваше надолу към града, Шест срещу три, беше изчислила тя, че няма да я забележат. Пет срещу две, че ще има склон, по който да се спусне. Осем срещу едно, че ще зърне издатина или нещо подобно, на което да скочи и да се измъкне от огневата линия.

На един метър от ръба си даде сметка, че е направила поредното си губещо залагане, и се закова на място.

Склонът се спускаше стотина метра отвесно надолу. Скалните

издатини, които успя да зърне, бяха явно неподходящи. Сен Клер не проявяваше никакъв интерес към демонстративни самоубийства.

Чу кръсъци зад гърба си, после пукот на оръжие. Вдигна ръце нагоре, обърна се и видя втурналите се насреща ѝ надзиратели.

– И шестнайсет срещу три, че никога няма да се науча да летя – успя да измърмори в заключение, преди един приклад да се заби в корема ѝ и да я повали на земята.

Челото на Алекс бе мокро от пот. Той бърникаше в ключалката, опитваше може би вече за стотен път да я превърти със странния извит шперц, който му бяха измайсторили хората му. Вече бе успял да направи три оборота и на теория му оставаше още само един.

Шперцът изпусна и Алекс преглътна една колосална ругатня, избърса щипещата пот от очите си, разкърши схванатия си гръб и почна отново.

Беше сигурен, че двамата зад него комуникират и вероятно критикуват безплодните му напъни. Но не можеше да е *съвсем* сигурен, тъй като те комуникираха в пълно безмълвие.

– Търпение, момчета – прошепна Алекс, въпреки че не бе доловил никакво недоволство. – Ей сегичка.

– Не се притеснявай – отвърна единият, висок рус мъж. – С Краулшавн не сме от прирениите.

Краулшавн вдигна поглед към дългнестия си приятел в очакване на превода.

Соренсен размърда светкавично пръсти и Краулшавн кимна енергично в знак на съгласие. Алекс насочи за момент вниманието си от бравата към Краулшавн, който също замърда пръсти.

– К'во казва?

– Че дори да си прав само приблизително по отношение на това какво има в помещението, чакането си заслужава.

Алекс изсумтя и продължи да бърника в бравата с кривия шперц.

Краулшавн и Соренсен бяха безспорно най-странната двойка, която Алекс и Стен бяха привлекли до този момент в своята разрастваща се организация.

Соренсен беше въплъщение на отгледан с царевица фермерски рай с пилешки мускули, бледа кожа, която поруменяваше и при най-незначително усилие, и доста сложен начин на изразяване. Не притежаваше кой знае каква вродена интелигентност. Но от времето в „Богомолка“

Алекс отлично знаеше колко странна порода са такива като Соренсен. Те бяха изключителна ценност в няколкото екипа „Богомолка“, в които бяха действали Алекс и Стен. Бяха истински живи бойни компютри. Навнната им външност и привидната им мудност по отношение на непосредствените неща в живота прикриваха колосални изчислителни способности. Всъщност Алекс подозираше, че Соренсен *наистина* е оцелял член на унищожен екип „Богомолка“, а може би дори и действащ под дълбоко прикритие. Нямаше никакъв смисъл да задава въпроси, тъй като Соренсен никога не би отговорил. Още по-дразнещ беше фактът, че ако Соренсен наистина беше „богомалец“ и Алекс знаеше личния му код, щяха да разполагат с най-жестокия ходещ говорещ боен компютър. Кое то донякъде би увеличило шансовете им. Той отново хвърли преценяващ поглед към Соренсен.

Също като братята и сестрите си, Соренсен не знаеше нищо за сънародниците си. Защото всичките бяха свършени панаирджийски мошеници. Всъщност генерал-губернаторът на родния им свят беше принуден да прокара строги закони, които забраняваха карнавали, циркове и всичко останало, дори съвсем косвено свързано с улични артисти. От друга страна, ако покажеха на Соренсен някаква далечна мишена, той незабавно изчисляваше разстоянието траекторията, скоростта на вятъра и относителното гравитационно притегляне, които снарядът би трябвало да преодолее, за да я достигне.

Тези негови таланти го правеха безценна находка. А приятелството му с Краулшавн удвояваше ценността му.

Алекс усети, че шперцът зацепи. Завъртя съвсем леко и усети как ключалката поддава гладко – и най-накрая щракна. Той натисна лекичко, после по-силно, и отвори.

Краулшавн зажестиккулира, което Алекс възприе като „браво“. Но едно по-особено потрепване на чевърстите пръсти на финала подозрително му заприлича на „глупак“. Алекс моментално погледна към Соренсен. Дългучът имаше невинно любезно изражение.

– Твойто приятелче май са майтапи – каза Алекс.

– Не си е позволил никаква шега с вас, господин Килгър – възрази Соренсен.

След което се обърна към Краулшавн и му предаде думите на Алекс. Краулшавн разтвори устни в овално развеселено „О“ и вдигна покритата си с перушина ръка пред устата си, за да прикрие безмълвния си кикот. Алекс си наложи да се ухили.

– Добре де. Значи не е майтапчия. Покажи му с пръстчета, че вътре

може да има свърталище на призраци.

– На призраци?!

Дори Соренсен прояви недоверие. Краулшавн изжестикоулира къде Алекс може да си завре „призраците“. Алекс повдигна рамене.

– Е, може и да се съмнявате, ама таанците разправят едни работи, дет' ще ви е изправят косите.

И влезе. Въпреки че очевидно не му вярваха, Соренсен и Краулшавн се поколебаха, преди да го последват.

Краулшавн си имаше причина да се колебае.

Като всеки благоразумен и лишен от наивност струт, Краулшавн се отнасяше към историите за света на привиденията с високомерна и презрителна ирония. Историите за призраци обаче бяха важна древна жестикулационна традиция в неговото общество. На малките, които едва можеха да сглобят няколко символа, им разказваха простички приказки със злоещо въздействие. В дълбокото минало страхът пред неизвестното бил ценно средство за една кокошка да опази своите още пухести новоизлюпени пиленца.

Струтите бяха възникнали върху един безплоден и враждебен свят, който за един наблюдател със слаби нерви вероятно би изглеждал обитаван изцяло от зъбати създания с остри нокти и още по-остри клонове. Това било добра защита, но били необходими и някои сравнително находчиви умения, за да избегнеш вероятността да се превърнеш в нечие меню.

В струтската праистория веднъж възникнал вид, заплашен от изчезване. По принцип летящи същества, те били прекалено едри, за да могат да се крият, и прекалено дребни, за да се защитават. Струтите страдали и от лош слух – ограничен до ултрачестотните звуци, които водачите и охранителите на техните свърталища използвали за насочване на братята и сестрите си. Предимство било невъзможността да бъдат чути от потенциални врагове. За нещастие обаче и самите струти не могли да долавят приближаването на враговете си.

Броят на струтите намалял до няколко големи люпила и накрая те отлетели до един малък континент. Там имало много животинчета с вкусно месо, имало безброй ароматни плодове и нямало естествени неприятелители – истински струтски рай. С всяко следващо поколение задоволените струти ставали все по-едри и тежки, докато накрая загубили способността си да летят. Малките им крилни нокти се превърнали в

покрити с перушина „ръце“, удобни за взаимно пощене, бране на плодове, боравене с голяма сопа или камък, за да повалят жертвите си, и най-важното – да разговарят.

Раят все пак не можел да продължи вечно. Живеенето в големи сбирница-люпила в новата им родина много скоро станало невъзможно, тъй като самите размери на струтите наложили разпадането на по-малки групи, което значително облекчило осигуряването на прехрана. Това довело до възникването на изтънчена комуникационна система.

Появило се жестикулирането. Отначало се свеждало до няколко основни неща: „Вкусно създание под камък. Ти вдигни, аз хвана. Делим“. Скоро обаче се развил бърз и сложен език. Един по-надарен жестикулатор вече имал по-значим статус от струт с красиво оперение на опашката. Стигнало се дотам, че струт философ можел да изрази и най-сложната идея с няколко изключително опростени символа. Благородните струти били на път да развият жестикулационния си език в писменост, когато се сгромолясала гибелната катастрофа.

Между техния рай и огромната суша се образувал провлак. Отначало по него минали само няколко по-слаби животинки. Скоро ги последвало ручейче, а накрая стихията порой от тревопасни. След тях се появили и месоядните. Струтите се оказали лесна плячка. След хилядолетия на относителна сигурност те отново се превърнали в най-предпочитан деликатес. И отново били заплашени от изчезване.

Но този път разполагали с по-големи ресурси, към които да прибегнат. Двете ключови умения, които развили след миграцията, били сътрудничеството и езикът. Струтите се разпаднали на още по-малки групи. Научили се да си строят гнезда на най-недостъпни места. Оформили двучленни екипи за събиране на храна. Това се оказала идеалната бройка, за да се справят с всеки враг. Единият струт наблюдавал, докато другият си вършел работата. Ако бягството се оказало невъзможно, двамата заедно били в състояние да убият нападателя.

Но пък една по-малобройна група била принудена да оставя за дълги периоди новоизлюпените без защита. Възникнал проблем как да ги опазят невредими в гнездата. Отговорът се оказал елементарен; да ги сплашват до смърт. Така били измислени приказките за призраци. В струтските истории за света на привиденията главен герой винаги бил младок, който пренебрегвал предупрежденията на родителите си или на по-послушните си братчета и сестричета и се престрашавал да напусне гнездото. И неизменно бивал изяждан. Най-често срещан злодей бил Ноктестия, който връхлитал от небесата и отнасял в ноктите си

дребосъчка струт в гнездото си, където малките му чакали да го изядат жив. Големият зъбльо пък ги залавял, докато си играят, и моментално ги излапвал, като прегризвал крачетата на останалите, за да не могат да избягат. След това Големият зъбльо отивал да доведе глутницата си на пир.

Историята за призраци вършели работа. Младозите кротували в гнездата, докато не пораснат достатъчно, за да се свържат с друг струт. Накрая на струтите им омръзнало да се крият из скалистите хълмове от създания, които не били толкова интелигентни като тях, слезли от хълмовете и започнали да избиват месоядните. Избили ги до крак. След това прекосили провлака и продължили да избиват наред. След два века се превърнали в господари на малката си планета. За разлика от много други раси на безброй други светове, когато струтите останали без общи врагове, те не започнали да се изстребват помежду си. Вместо това отново станали миролюбиви и най-голямата им радост били елегантните символи – едновременно писмени и жестикулационни, – които използвали за общуване.

Когато Империята ги открила, струтският език бил достигнал шестметните висоти на най-чистата от чистите математики. Техният компютърен хардуер например бил примитивен в сравнение с имперските стандарти. Но програмите, които пишели, били дотолкова семпли, че всяка струтска машинка, дори с най-малката памет, можела да се справи с всеки проблем.

Като софтуерни майстори станали истинска сензация, получавали големи заплати и се замогнали. Имало обаче едно изискване, което се вписвало във всеки струтски договор. Задължително трябвало да бъдат назначавани по двойки. В противен случай нямало с кого да си жестикулират и умирали от самота.

Краулшавн все още не бил в предсмъртно състояние, когато Соренсен го открил в предишния им затворнически лагер. Но вехнел с всеки ден. Когато нахлули таанците, Краулшавн работел като цивилен на военен имперски договор. Партньорът му бил убит още при първото сражение, а той успял някак си да оцелее.

На Соренсен му се сторило, че дребният струт е най-печалното създание, което бил срещал. Изключителният изчислителен мозък на Соренсен и елегантният мисловен процес на Краулшавн ги правели естествени приятели. За Соренсен не било никакъв проблем да научи жестикулационния език и скоро той вече можел да си жестикулира с Краулшавн като роден струт. Краулшавн отново започнал да приема храна и да

проявява интерес към живота.

Скоро направили постоянен екип и осъществили почти успешен опит за бягство. Оставало съвсем малко да завършат подготовката на следващия, когато ги докарали в Колдиез.

Щом ги намери, Килгър разбра, че са решението на един привидно нерешим проблем. Онова, от което организацията се нуждаеше повече от всичко, беше компютър, способен да сведе безкрайните години на механични изчисления до броени часове. С подобен компютър шансовете за бягство щяха да нараснат геометрически.

Соренсен и Краулшавн го бяха уверили, че решението е съвсем просто. Нужно беше да свършат само две неща. Стъпка първа: да измислят отново чипа. С него биха могли да създадат миниатюрен компютър. Стъпка втора: да измислят език, с който въпросният компютър да може да се справя, без да изгаря веригите си.

И сега, когато влезе в огромното помещение, Алекс беше почти сигурен, че вътре се намира отговорът за стъпка първа.

Когато създадетелите на Колдиез обсъждаха първите планове за катедралата, обърнаха особено внимание на витражите. И много бързо установиха, че това изкуство е изчезнало преди хиляди години. Вярно, че можеха да създадат съответните стъклописи с помощта на модерни технологии, но колкото и да експериментираха, създадените от тях продукти бледнееха в сравнение с великите творби на миналото.

Така че монасите на Колдиез се потопиха в древността, за да открият търсените отговори, и ги откриха в писанията на златаря Ругерус. Грижливо и подробно преписаха методологията му и се отказаха от модерните стъклорежещи лазери заради един инструмент от нагорещено желязо. За да изгладят ръбовете на стъклата, използваха инструмент с жлеbove, наречен закалено острие. За оцветяване добавиха в палитрата си от златни и сребърни соли и стрити на прах скъпоценни камъни.

Помещението, в което Алекс въведе Соренсен и Краулшавн, беше една от работилниците, която монасите на Колдиез бяха използвали поколения наред. Беше цялата в прах и задръстена със стотици странни предмети и материали.

Краулшавн зажестукулира възбудено, щом издърпа един брезент и се показа грижливо подредени плочки дебело стъкло. Той вдигна една и я тикна пред лицето на Килгър. Той обаче го побутна леко настрана и каза:

– Туй е стъкло. Виждал съм какви ли не стъкларии. Какво се е сачисал толкова пернатият, млади Соренсен?

– Казва, че в някои от ранните си компютри струтите са използвали тъкмо стъкло.

Алекс се замисли за момент.

– Да. Става за прототип. Добре е кат' начало.

Докато двамата продължаваха да ровичкат, той се запита как биха могли да издълбаят стъклото, за да закрепят веригата. Щеше да се наложи да моли крадците да му намерят стъклоразяждащ химикал.

Краулшавн отново зажестукира възбудено и Килгър видя, че се опитва да измъкне малък цилиндър изпод купчина други цилиндри. Алекс му помогна с тежкогравитационната си сила и успяха да го извадят. Надигнаха капака и Алекс зина. Вътре блещукаха люспици чисто злато.

– Знам си аз! Разтръскай някой калугер и от него ще се посипе злато.

Килгър си беше неосъзнат антиклерикал. Антиклерикализмът му се беше задълбочил още повече, след като двамата със Стен бяха имали вземане-даване с трима архиереи в купа Лупус.

Краулшавн посочи първо люспиците, а след това и стъклото и Алекс се разкикоти. Бяха открили веригата.

След като приключе, можеше да разполагат с адски тъп компютър, но със сигурност щеше да е адски ценен тъпак.

На преди да успеят да преровят напластените с прахоляк купчини, за да разберат още какви съкровища може да открият сред тях, сякаш всички алармени системи на Хийт се включиха наведнъж.

Докато се присъедини към Стен до наъбения парапет над затворническия двор, Алекс беше успял да се окопоти и дори да се поуспокои. Стен му посочи за какво е цялата пукотевица и всички кръсъци.

Двамата проследиха как надзирателите влачат окървавеното тяло на Сен Клер през трите портала към определеното от таанците „наказателно помещение“.

– Коя е? – попита Стен.

– Не знам. Ще разбере. Май още е жива.

Не се наложи да чакат дълго.

Говорителите изпращаха.

– Всички затворници! Внимание. Говори полковник Дерзин. Един

от вас е направил опит за бягство. Напълно безуспешен. Както ви заявих, този опит няма да остане ненаказан.

Стен затаи дъх.

– Затворникът ще бъде затворен в карцер за трийсет дни. На минимална храна. Но това не е достатъчно.

– Това е провал – каза Алекс.

– Всички затворници ще бъдат заключени в килиите си за двацет и четири часа. Тъй като няма да се извършва никаква работа, не се полагат и никакви порции. Имате десет минути, за да се приберете по килиите. След изтичане на този срок всеки затворник извън килията си ще бъде застрелян.

Говорителите млъкнаха.

Стен и Алекс се спогледаха.

– Мамка му – изруга Алекс. – Шибан филантроп.

– Да – съгласи се Стен, докато двамата бързаха към стаята си. – Все тая. Искам всички да разберат. Следващият герой, който се опита да побегне по този начин, ще остане без крака.

– Ще се погрижа да не стават повече недоразумения, капитане.

14.

Но за да се осъществят намеренията на Стен, не беше достатъчна заповедта: „Чупи се, досадник“. Защото ако не въведеше ред в опитите за бягство, неконтролируемите шурчовци в катедралата щяха да започнат да я пренебрегват.

Бягството като специфични умения – а предвид особеностите на Колдиез всяко бягство изискваше значителни познания – беше много повече от дълбаене на дупка под земята или завързване на няколко колана един за друг. То изискваше преди всичко изключителна конспиративност.

Ако би могло да се скицира, всяко организирано бягство наподобяваше два равностранны триъгълника с докосващи се върхове. На върха на първия бяха наблюдателите и хората по безопасността. Следваха помалобройните групи от дърводелци, железари и т.н., а след от тях още по-малобройните групички на другите майстори и специалисти.

Обикновено нито един от тях не беше сред бегълците.

За всички дейности отговаряше Големият Х – организационният ръководител на бягствата. Той насочваше дейността през всички нива

от действителните бегълци до изкопчиите и всички, които работеха по осъществяването на бягството.

Обезопасяването трябваше да е перфектно. Не само всяко ниво трябваше да е защитено от разконспириране, но и общата методология на самото бягство трябваше да е абсолютна тайна за почти всички участници в проекта.

Както се изразяваше Алекс: „Мож' ли си ме представи да са разхождам с червена рокля и неонова лампа из двора на затвора и да не чувам от никой нищо освен колко е хубавко времето?“

Най-големият проблем не бяха таанските надзиратели – Стен вече знаеше какви мерки да предприема в това отношение. Опасността прозритичаше от непознатите затворници. Стен уважаваше донякъде таанското разузнаване и беше абсолютно сигурен, че сред затворниците има поне един двойник. А вероятно и повече. Но той – или те – трябваше светкавично да бъдат разкрити и да изчезнат. За имперските затворници това беше наказателна екзекуция за измяна, а за таанците убийство, което водеше до репресивни мерки. Стен беше принуден да използва Алекс и неговите разбойници за информатори и посредници, макар по този начин да излагаше приятеля си на сериозна опасност. Но беше принуден да предприеме вербуване.

Друг проблем: винаги се намираха затворници, които поради свои собствени съображения не желаеха по никакъв начин да бъдат замесени в заплануваните от Стен опити за бягства: клаустрофобици, самотници или просто единаци, които предпочитаха да се измъкнат сами. Всички тези опити трябваше да се регистрират, за да се избегне опасността бегълците да кръстосат трасетата си и да осуетят едновременно две или повече запланувани бягства. Стен си мислеше, че ще е добре, ако научава поне за половината планове – беше точно толкова непознат и подозрителен за затворниците, колкото и те за него.

Седеше навъсен над вечерния порцион в килията и със задоволство долови тътрещите се стъпки зад вратата – поне прекъснаха мрачните му мисли. Но не остана особено доволен, когато видя кой е.

На входа клечеше мирянин Кристата.

Кристата продължаваше да създава постоянни проблеми и да им бърка в задниците. При всяко строяване настояваше, че е цивилен и че мястото му не е в затвора, и постоянно се налагаше да го усмиряват. Отказваше да изпълнява каквито и да било нареждания; всяка издадена от униформено лице заповед беше съучастие във военни действия. Естествено отказваше и да отдава чест на таанските надзиратели, както беше

разпоредено. До този момент все още не беше попадал в карцера, но рано или късно... Не, че го мразеха. Ключащото създание поддържаше всички медицински материали като в аптека. Нямахме нищо против да почиства всякакви отходни места. Всеки болен затворник можеше да разчита на денонощните грижи на Кристата.

Стен се запита какво ли ще поиска. Вероятно току-що беше открил, че порционите се раздават в еднакви пакети, което беше военщина. Но защо не беше отишъл да развали вечерята на полковник Вирунга?

– Да?

– Мога ли да вляза?

Стен му махна да влиза. Кристата влезе и затвори вратата.

– Разбирам, че вие сте най-главният... – Кристата се пораздруса лекичко – за опитите за бягства.

Стен измърмори нещо неопределено. Възможно ли беше тъкмо Кристата да е таански агент? Надали.

– Моите колеги решиха, че аз трябва да съм този, който да запази периметър.

– Ти искаш да избягаш?

– Защо не? Как иначе бих могъл да се махна от това отвратително свърталище на униформи и правилници? Четирима сме, които планираме да напуснем това място на изпитания, за да се озовем на свобода.

– Как?

– Правим тунел.

– Тунел?

Стен огледа нежните, дори деликатни пръсти на Кристата.

Кристата забеляза погледа му, изпъна ръка и мускулите му набъбнаха – твърде солидни, впечатли се Стен. Пръстите се присвиха и се появиха яки дебели нокти.

– Задълженията ми в материалния свят – поясни Кристата – са на минен инженер.

Стен се усмихна.

– Разбира се, таанците не го знаят.

– Сметнах, че след като ме принуждават да се подчинявам на налудничавите им заповеди, не е кой знае какъв грях да не разкривам професията си и земекопните приспособления, с които Всевишният е дарил моята раса.

– От къде планирате да излезете?

– Отстранихме една част от каменната покривка в приземното ниво на източното крило. Планираме да копаем директно оттам.

Стен си представи мислено Колдиез.

– Очертава се много дълъг тунел. Това е приблизително най-отдалечената точка от ръба на канарата.

– И нашите наблюдения са такива. Преценихме и се молим да сме на прав път, още повече че избраното място не е подложено на прекалено чести проверки.

– Колко време остава, докато тръгнете?

– Предполагам скоро. Засега копаенето е лесно, а тъй като тунелът почти изцяло е под основите на катедралата, не се налага особено укрепване. Според преценката ми в момента приближаваме вътрешната стена.

Стен се изуми. Скоростта беше невероятна.

– Мамка му!

– Бих желал да не употребявате ругатни в мое присъствие.

– Прав сте. Извинете. От каква подкрепа се нуждаете?

– От никаква.

– Никаква ли? Ако допуснете, че успеете да се измъкнете, после какво? Не приличаш – не се засягай – кой знае колко на таанците, които познавам.

– Ще тръгнем право към откритите пространства. Там смятаме да си изкопаем подслон и постепенно да дадем възможност на фермерите да разберат за присъствието ни.

– Защо сте толкова сигурни, че няма да ви предадат заради наградата?

– Длъжни сме да се надяваме – отсече Кристата. – Сега... мога ли да се заема със задълженията си? От изкопчиите се разболяха още четирима души.

– Разбира се. Уведоми ни, ако възникне нужда от отклонение или нещо друго.

– Съмнявам се.

– О. Да. Нека вашият, ъъъ, Всевишен да е с вас.

– Той е.

И Кристата излезе.

Взводен сержант Ибн Бакр беше перфектен, особено предвид недохранването на затворниците. Килгър се удивляваше на масивното тяло на пехотинеца и едва сдържаше желанието си да му огледа зъбите, като на кон – и дори да огледа седлото, за да се увери дали ще издържи

тежестта на товара. Ибн Бакр, помисли си Килгър, става за супергерой или поне за първи сержант на героя.

– Господин Килгър – обади се канарата.

Мамка му. Даже можеше и да говори.

– Искам да постъпя в комисията.

Естествено никой не смееше да произнесе за щяло и нещяло думата „бягство“ – под заплаха от наказание.

– Дадено, момче – отвърна искрено Алекс.

Хранеше наивни мечти по възможност да намери още трима като сержанта, които чисто и просто да откъртят старата кула на катедралата и да я използват като стенолом, с който да разбият портите. *Всички* порти.

– Ще ни трябва мускулест танк кат' теб. Да копа... да мъкне... да обърне наопаки тоя свят.

– Хммм... Господин Килгър, не това имам предвид.

Надеждите на Алекс се изпариха.

– Тъй ли?

– Предполагам – продължи Ибн Бакр, – че ще се наложи да сменим униформите си, за да приличаме на цивилни, да ушим костюми и прочие, нали така?

– Искаш да ставаш шибана *шивачка*!

– Има ли нещо лошо в това?

Отпуснатата ръка на Ибн Бакр се сви в юмрук.

Усетил, че сержантът може да се окаже трудна задача дори за тежкогравитационен главорез като него, Килгър смени тона.

– Ни най-малко, ни най-малко.

– Мога да шия, да плета, да бродирам, да веза, да шия рибена кост, да поръбвам, да правя набори, владее английска бродерия...

– Туй ще свърши работа, сержант. Ужасен съм... не е тая приказката... изумен съм от талантите ти. Навъртай се наоколо и съвсем скоро ще ти набавим мат'рлялите.

Сержантът отдаде чест и излезе.

Килгър изгледа втренчено гърба му и въздъхна дълбоко.

Вечерната проверка слиса затворниците. След като воят на сирената ги беше събрал и ги бяха преброили, сега стояха, гледаха струпаната наблизко висока пет метра камара пластмасови кашони и се питаха каква ли нова таанска подлост вещаят.

Лагерен комендант Дерзин прие преброяването от полковник Вирунга и обяви, че ще направи съобщение. То беше кратко и смайващо.

– Затворници, таанците намират работата ви за похвална.

Мамка му, помисли си Стен. По-добре да засилим саботажната програма.

– Като награда разреших да ви бъдат раздадени пакетите „Затворническа помощ“. Това е. Полковник Вирунга, поемете грижата за хората си.

Вирунга отдаде чест като замаян.

Затворниците бяха не по-малко слисани.

– Изобщо не знаех, че има пакети – измърмори някой.

Стен знаеше за какво става дума. Преди време един мекосърдечен лагерен офицер – когото моментално прехвърлиха в бойна част – беше разрешил пакетите.

„Затворническа помощ“ беше неутрално общество, ръководено от видимо неутралния Манаби. Целта му беше да гарантира на военнопленниците от двете воюващи страни известни права, известен ред за апелации и преди всичко подкрепа. Таанците пренебрегваха първите две цели на обществото, но насърчаваха третата. Стен се питаше дали милостливите дребни възрастни дами – тъкмо така си ги представяше – изобщо си дават сметка, че шалчетата, плетените ръкавици и вкусотиите в пакетите почти никога не стигат до затворниците, за които са предназначени. Ако пакетите не биваха отклонявани директно към самата таанска продоволствена система, надзирателите свършваха необходимото, за да не стигнат никога до затворниците. Единственият пакет, който Стен беше успял да зърне, беше претършуван внимателно още много преди да пристигне в затвора.

– Храна – прошепна някой.

Строят се люшна леко напред.

Вирунга се окопоти броени секунди, преди редиците да се превърнат в неукротима лавина за докопване до храна.

– Мирно!

Военната дисциплина взе връх – поне за момент.

– Трима доброволци... да разпределят... пакетите. Кристата... Килгър... Хорацио!

Мирянин Кристата измърмори нещо, но очевидно прецени, че подобна задача е допустима, и пристъпи напред, последван от Стен и Алекс.

– Сър – обади се Стен, – моля за разрешение, но...

Вирунга го прекъсна.

– А, да. Значи друг. Старшина Изби!

Продоволственият специалист се заклатушка на патериците си към Вирунга. Във време, когато много малко рани бяха неизлечими, Изби беше с един крак. Това, че беше загубил другия поради лекарска небрежност, беше едно от зверствата на сметката на таанците. Можеше да се оправдае като извинимо недоглеждане във военно време. Но не би могло да има никакво оправдание за пропуската да му бъде предоставен нов. Единствените военновременни съдебни процеси, на които разчитаха таанците, се ръководеха от тях.

– Останалите – свободни сте! Раздаване на пакетите – след два часа.

Строят се разтури, но нито един затворник не напусна двора. Възнамеряваха да проследят – съвсем отблизо – разпределението на пакетите, въпреки че и тримата „доброволци“ се ползваха по-малко или повече с доверието на затворниците.

Стен погледна Алекс и той му кимна: щеше да поговори с полковник Вирунга и да му съобщи твърде интересната информация, която бяха узнали по време на обучението си в „Богомолка“, преди да попаднат в таански плен. Ако тази информация все още беше актуална, пакетите „Затворническа помощ“ можеха да се окажат твърде полезни.

Обнадежен по отношение на неизтребимостта на доносничеството, Стен отдаде чест на Вирунга и се отдалечи с бързи крачки. Наистина имаше друга работа.

Двамата надзиратели му изръмжаха и Стен запази необходимата дистанция. Те отключиха вратата на килията и отново изръмжаха. Миг по-късно Сен Клер излезе навън, присвила очи срещу светлината – излезе, без да залитне или да се препъне. През едномесечната ѝ изолация раните ѝ почти бяха заздравели. Беше още по-мършава отпреди – намалените наполовина порцион и вода си бяха свършили работата, – но Стен забеляза, че със сигурност е поддържала някакъв режим от упражнения в тесния карцер.

– Следващия път – изсъска таанецът – ще е по-лошо.

– Няма да има следващ път – отвърна Сен Клер.

Надзирателят я блъсна по коридора и тръшна вратата на килията.

Сен Клер спря пред Стен.

– О, комисията по посрещането!

– Можеш да го наречеш и така – отговори Стен.
– Какво става по широкия свят?
– Нищо особено, за което да си струва да говорим.
– Значи войната не е свършила. Между впрочем, пожарникар, защо не се обръщаш към мен по чин?

– Виноват, капитане.
– Карай да върви. До гуша ми е дошло от шибани надзиратели. Благодаря за посрещането. Сега искам да разбера дали климатикът все още работи.

Бяха се озовали в безлюдна част на коридора.
– Първо трябва да поговорим за нещо – каза Стен.
– Давай.
– Опитайте се да се измъкнете соло. Истински каубойски ход.
– Е, и?
– Повече не. Всеки опит за бягство трябва да бъде регистриран и одобрен от комитета.

– Не и мой – отсече Сен Клер. – Комитетите само оплескват всичко. Комитетите забъркват войни. Предпочитам собствената си компания.

– Това не е дискусия, капитане. Това е заповед.
Сен Клер се подпря на стената.
– Ти ли си Големият Х?
– Улучихте.
– Приятно ми е да се запознаем. Но както вече казах...
– Чуйте ме, капитане. И много внимателно. Изобщо не ми пука дали искате да направите опит да избягате сама. Всеки, който успее да се измъкне от този ковчег, ще получи благословията ми. Но аз трябва да го знам и да го одобря... преди това.

Сен Клер направи шест дълбоки вдишвания, преди да отговори. И се усмихна.

– Отново поднасям извиненията си. Ще спазя разпорежданията. Разбира се. Всичко, което пожелаете ти и твоят комитет.

– Отлично, капитан Сен Клер. Но мисля, че ми хвърляте прах в очите. Това е заповед. И ще я спазвате!

– А ако не?

Стен отговори съвсем тихо:

– Ако не – ще те убия.

Изразът на Сен Клер остана невъзмутим.

– Още нещо, капитане. За да ви спестя грижите, ви назначавам за мой главен муфтаджия.

– Муфтаджия? Не съм запозната с тази терминология.

– Крадец.

Сен Клер настръхна.

– Аз съм комарджия. Не съм шибан взломаджия!

– Не виждам особена разлика.

Сен Клер отново превъзможна гнева си.

– Имали още нещо, пожарникар?

– В момента не.

– В такъв случай си свободен!

Стен застана мирно и отдаде чест.

Сен Клер го изчака да завие зад ъгъла, след което си позволи лука да даде безмълвен израз на яростта си. Накрая възвърна невъзмутимия си израз и тръгна да вземе безкрайно дълго отлагания душ.

На двора бяха пристъпили към разпределянето на пратките „Затворническа помощ“. Стен забеляза, че при отварянето на всяко кашонче Алекс изважда едно-две пакетчета и незабележимо ги отделя встрани. Добре. След това вида подпрения на една от полурухналите колони най-възрастен административен офицер на Империята – приличаше на дядо му, когото Стен изобщо не беше виждал. Държеше малко пакетче, в което Стен предполагаше, че има бисквити, и друго малко пакетче с плодове. Част от полагаемото му се от провизиите. Мъжът плачеше.

Стен се потресе.

Крайно време беше всички да се приберат у дома.

15.

Големият Х демонстрираше мускули.

Чрез доносниците си Стен разположи контролорите – нежелаещи да сътрудничат затворници, на които бяха раздадени импровизирани измервателни инструменти и им беше казано да измерват всичко. Стен се опитваше да открие с какво трябва да работи и откъде да започне. След като липсваха планове, които да открие или да открадне, реши да изработи свои собствени.

Нарядите докладваха. Зала А с размери толкова метра широчина, толкова и толкова дължина и височина. Съседните помещения бяха В метра широки, дълги и високи. Самото крило беше С метра широко, дълго и високо. И нито една от цифрите не съответстваше в мозъка на

Стен. Изпитваше отчаяно желание Алекс и екипът му да действат малко по-бързо с компютъра. Ама че проклетия! По всяка вероятност нямаше да се получи нищо.

Стен блъсна настрана хартийките, на които разчиташе. По-късно щеше да се занимава с тях. Междувременно, което означаваше утре, беше в работна група.

Работната група беше под командването на първия от таанските куизлинги.

Главен сержантски офицер Риналди Ернандес наричаше всеки „приятелю мой“ – освен таанските надзиратели, към които се обръщаше с подчертано угоднически поклон и „достопочтени господа“.

– Приятели мои – каза той. – Хайде сега. Вдигнете едновременно. Можем да го направим.

„Правенето“ представляваше пренасянето на ръце на огромен генератор – за това беше нужна нужна маклийнова шейна – и натоварването му на един транспортен кораб.

– Изобщо не се опитвате, приятели, мои – продължи той. – Разочарован съм, че ще се наложи да докладвам на нашия командващ, след като се приберем. Не забравяйте, че ни се предоставя солиден порцион, за да свършим солидна работа.

Стен измърмори с останалите двайсетина души и генераторът бавно заскърца по рампата към мястото си. И той като останалите от работната група ненавиждаше Ернандес. Внезапно осъзна, че независимо от постоянните заплахи Ернандес нито веднъж не беше докладвал за никого от работните групи, за които отговаряше.

Любопитно.

След като най-после натовариха генератора, затворниците се тършнаха изтощени на земята. Ернандес крачеше между тях, потупваше ги, подхвърляше шегички и пренебрегваше измърморените по негов адрес обиди.

– Не беше лошо, приятели мои. Хайде. Смяната току-що започва. Хайде. Трябва да покажем на своите достопочтени господари, че сме не по-малко достойни от тях.

Затворниците запъшкаха и се надигнаха. Следващата задача беше по-лека: товарене на сандъци на друг отлитащ кораб.

Стен си даде сметка, че отделя по-малко време за наблюдение на Ернандес, отколкото за наблюдение на космодрум „Пустош“. На кой от

корабите би могъл да се промъкне незабелязано? Кой за къде отлиташе? Какви охранителни мерки се предприемаха след натоварване на кораба?

Помъкна един сандък нагоре по рампата. Ернандес се беше изправил до вратата на товарното отделение, облечен в типичния си торбест свръхразмерен комбинезон.

– Стягай кръста по-чевръсто – затананика той, – приятелю мой. Да го натоварим и да отлита към други светове.

Явно беше предател. Но не беше ли прекалено явен за агент?

– Военни части мръзнат на един арктически свят – продължи Ернандес. – Трябва да направим всичко възможно, за да получат необходимото.

Стен го изгледа навъсено и го подмина – креташе в мравешката редица, която се точеше към корабния трюм. Накрая стовари сандъка и прочете залепения отстриани надпис: „Униформи, тропически, работни дрехи“.

Светкавично обходи с поглед надписите върху съседните сандъци: „Възстановително оборудване, Е-нормална околна среда (ниско калорична)“; „Порции, товарни животни (не за таанска консумация)“; „Риалити: медицински, образователни, предотвратяване на социални заболявания“; „Риалити: възпитателни: какво да правим, когато близкият ни напусне“; „Спори, семена, адпинеум, за предоставяне на командващи офицери и нагоре“.

Това би имало любопитен ефект върху всеки таански пехотинец – на всеки замръзнал свят, към който щеше да се отправи корабът, – който трябваше да разтовари или да използва сандъците.

Докато се връщаше към рампата, Стен изгледа г-н Ернандес с различни очи. За прикритие се блъсна в него и комбинезонът на г-н Ернандес издрънча.

– Внимавай къде вървиш, приятелю мой – смърри го бащински сержант-офицерът.

– Обади ми се довечера – тихо нареди Стен.

– Моля?

– Големият Х – добави Стен.

Шибана история. Ако не беше разконспириран досега, вече окончателно се бе разконспирирал.

Не беше.

За да се увери, че Ернандес не е оборудван с подслушвателно

устройство, Стен го накара да се съблече и го обискира, и едва след като установи, че е чист, го поведе на дълга и безцелна разходка по един от коридорите.

Риналди Ернандес беше общ строителен предприемач и беше майстор водопроводчик, дърводелец, фаянсджия и т.н., постъпил на военна служба още при избухването на конфликта. Беше зачислен в имперските строителни войски – по изключение в този случай некадърната военна бюрократична машина беше поставила точния човек на точното място.

Ернандес отчаяно ненавиждаше таанците. Единственото му внуче беше убито в самото начало на военния конфликт. След това и той беше попаднал в плен. Беше оцелял и през годините на пленничество полагаше усилия да се съдържа, за да остане жив, докато не настъпи моментът да грабне оръжие в ръце и да убива.

– Въпреки че, приятелю мой – каза притеснено той, – след като през целия си живот не съм убил никого, всъщност не знам какво бих могъл да направя.

Междувременно беше опознал таанските светове и беше изпращал товари, предназначени за фронтовите гарнизони и обратно. Беше задигал и унищожавал всяко възможно военно оборудване, което докопаше. Подмолно ликвидираше съобщителните връзки при всяка възможност, когато му разрешаваха да се качи на някой таански кораб.

Ернандес ненавиждаше таанците толкова умопомрачително, че беше готов да пострада заради заблудата на своите колеги затворници. Те го смятаха за колаборационист, предател, агент. Като нищо можеха и да го ликвидират. Тъкмо такъв риск беше готов да поеме Ернандес. Същевременно таанците му се доверяваха точно толкова, колкото и на всеки друг имперски затворник. Често се питал, сподели той със Стен, колко таанци е убил, ако изобщо е успял да убие някого. Никога не бил видял някой от тях мъртъв.

Вероятно не бил свършил нищо.

Стен си помисли, че господин Риналди Ернандес вероятно е убил повече таанци от всеки боен кораб.

Той вече имаше своето момче за всичко.

Много шибана работа, помисли си Стен. Ще събера всички тези бойци. И ще им възложя бойна задача.

Но досега не съм предложил никаква задача.

16.

Л'н дръпна лостчето. Чу се слабо бръмчене при задействането на фидера, а след това две резки щраквания, щом тръбичките се вмъкнаха в прорезите пред нея. Огледа два пъти, за да се увери, че има положителен и отрицателен знак на всяка, след което бутна лостчето напред. Тръбичките бавно се плъзнаха една към друга и подскочиха при съединяването си.

Тя се приведе да огледа шева. Беше толкова съвършен на външен вид, че едва забеляза тънката като косъм линия, където тръбичките се съединяваха.

Вършеше всичко това в почти непрогледен мрак. В контролното помещение беше толкова тъмно, че всяко друго създание би изпитало симптомите на клаустрофобията само след броени минути. Би се почувствало абсолютно изолирано от останалия свят, при положение че долавя единствено присъствието на собственото си тяло. За Л'н беше малко по-светло от сумрак.

Тя побутна лостчето наляво, за да изпита пломбата, и го натисна, за да включи електрическото поле. На външен вид шевът изглеждаше все така съвършен, но тя долови с чувствителните си към актинични лъчи очи тъмночервено петно. Шевът беше силно напукан. Л'н се изкиска, побутна лостчето надясно и метна тръбичките в кошчето за боклук. Само за няколко часа го беше напълнила с брак. Дотук с таанските хвалби за свръхефикасност.

Допаднаше ѝ мисълта, че един ден в далечното бъдеще някой наистина интелигентен историк ще издири истината за предстоящото таанско поражение от ръцете на Императора тъкмо в кошчето за боклук под работната ѝ маса. И се усмихна за стотен път на малката си тайна шега, след което отново побутна лостчето, за да извика следващите две тръбички. Малкото ѝ, деликатно заострено ухо помръдна, за да долови избръмчането на включилия се апарат. Вместо това отвън се чу силен кръсък. Ушенцето ѝ се присви на руло от болка. Що за гадост! Кръсъците продължиха. Беше Клорик, таанският шеф по трудовата дейност. Не разбираше какво точно казва, но явно имаше потърпевш. Ако Клорик се придържаше към обичайния ред – а нямаше никаква причина да не го направи, – кръсъците щяха да станат нечленоразделни и да преминават в тежки удари.

Който и да беше, на Л'н ѝ дожаля за него. Но какво можеше да

направи? Продължи работата си, като се опитваше да пренебрегне доли-тащите отвън шумове. С всеки ден това ѝ се удаваше все по-лесно. Тъкмо това я плашеше повече от всичко останало – повече от Клорик и останалите таанци, повече дори от самата война. Само допреди няколко години „насилие“ изобщо не беше дума, която използваше в речника си.

Не че произхождаше от раса на пацифисти. Тъкмо обратното – и сред едноклетъчната каша, и сред свирепите зверове керите се ползваха с уважението на сравнително коравосърдечни създания. Бяха стройни същества с мека козина и огромни кристални очи, деликатни, силно чувствителни уши и дълга енергична опашка, която им служеше за равновесие. Изначалният роден свят на керите беше покрит а непроходими гори. Обитаваха средните нива, където светлината беше толкова оскъдна, колкото снабдяването с храна по върховете.

Като много други горски обитатели, праотците на Л'н ценяха правото си на уединение изключително високо. Единствените моменти, когато един кер изпитваше чувства, които напомняха нещо като самотност, бяха периодите на разгонване. Тази тяхна характерна черта ги съпътстваше през вековете, както и страстта им към светлината.

Роден художник, Л'н приближаваше кулминацията на своята зрелост, когато реши да емигрира от своята родна система. Изключително смела – или глупава – постъпка за един кер. Щеше да зарече топлината и уюта на личната интимност заради нещо, което за нейните приятели и роднини представляваше враждебен и доказано грозен живот навън. Но художникът в нея усещаше – с не по-слаба увереност от тази, с която усещаше концептуалната красота на поляризираната светлина, – че цената на постоянното уединение е твърде висока. За да достигне ново ниво в своето изкуство, ѝ трябваша знания, които можеше да намери единствено в огромното „навън“.

Тъкмо смяташе, че е на път да намери посоката, когато таанците нападناха. В този момент беше в двусония си период и странните ѝ светлинни рисунки започваха да се радват на все по-широка публика.

Публика. Странна дума. Нямаше еквивалент в керския език. Навяваше асоциации за огромни смрадливи тълпи, които се блъскат все по-близо около теб... Л'н се научи да се оправя с тях и дори ѝ беше приятно да е център на вниманието.

Дори беше успяла да си намери първия „външен“ приятел. Казваше се Хансен. Ефрейтор Хансен, много едро и в първия момент заплашително човешко създание. Когато се запозна с него и той сграбчи миниатюрните ѝ ръчички и замърмори с противния си приглушен човешки

глас за нейните светлинни рисунки, тя едва преодоля връхлетялото я желание да подскочи с кръсък върху един от мертеците на ателието си. Но успя да се овладее, да го изслуша, колкото ѝ беше възможно по-вежливо, и накрая да го изпрати до вратата. Цяла нощ беше прекарала в опити да изчетка от козината си натрапчивата му миризма.

Месеци по-късно същата тази миризма беше онова, което най-много ѝ допаднаше в него. Той прекарваше с нея всеки свой свободен миг, възхищаваше се на произведенията ѝ, критикуваше я по начин, който се оказа полезен, и се навърташе около нея, когато имаше презентация, като удържаше тълпата на поносимо разстояние.

Когато нахлуха таанците, Хансен успя да стигне до ателието ѝ, да я измъкне оттам и да я преведе обратно до своите позиции. Успяха да се измъкнат броени минути преди зашеметените от удара имперски сили да капитулират. Дори след това таанците не спряха да изстрелват своите ракети.

Една от експлозиите се стовари върху Хансен и Л'н. След известно време тя дойде на себе си. Беше много странно – беше ранена незначително... а Хансен беше ранен смъртоносно.

Откакто бе напуснала родната система, Л'н беше научила много неща. Едно от тях беше да лъже. Таанците я бяха взели за член на имперските сили. Тя не поправи грешката им. Чуваше как избиват цивилни по улиците.

Последното, което научи, беше след смъртта на Хансен. Л'н осъзна какво е да си самотен.

Шевът върху следващите тръбички блесна в бледооранжево. Задоволително. Гадост! Тя го изхвърли в съответното кошче за боклук.

Крясъците отвън бяха спрели. Вместо тежки удари се чуваше мърморене. Какво ли ставаше?

Четуинд ясно чу суматохата в дъното на огромния цех и направи бърза проверка на пазачите и екипите им. Всичко изглеждаше наред. Я чакай. Нещо или някой липсваше.

Масивното му туловище заобиколи една потракваща машина и се понесе в заплашителен тръс. Четуинд избегна поклащащите се челюсти на един вилков хаспел, зави на един ъгъл и спря. Беше Клорик – пак! Лицето му пламтеше от гняв, а очите му сякаш щяха да изскочат от яростните му крясъци. Беше изпаднал почти в умопомрачение. Четуинд забеляза, че обект на гнева му е доста по-дребен мъж – някакъв

имперски военнопленник. А причината за яростта му се виждаше от пръв поглед. Дватамата стояха наред огромна купчина разпилени по пода тръби. Зад тях се издигаха амфитеатрално наредените врати към контролните лаборатории. Червената лампа над една от тях светеше знак, че функционира.

Четуинд зае небрежна поза и се приближи. Дали щеше да се намеси зависеше единствено от няколко елементарни фактора. От една страна, възможно беше затворникът да е направил нещо недопустимо или подло – което беше още по-лошо. В такъв случай Четуинд щеше да вдигне рамене и да остави затворника на произвола на съдбата. От друга страна, дори сред най-коравосърдечните пазачи Клорик се ползваше с репутацията на тип, който избухва без особена причина. Не че на някого му пукаше, но се смяташе за непрофесионално. Четуинд имаше по-сериозна причина за безпокойства. Тъй като беше командващ смяна, той изцяло отговаряше за затворниците. А тъй като всички знаеха за недостига на работна ръка, затворниците изведнъж се бяха превърнали в изключителна ценност, която не бива да се пилее. Ако разрешиеш на Клорик да се разбеснее, много скоро щяха да останат без хора за работните групи.

Имаше и още една причина. Четуинд знаеше от личен опит какво е да си затворник.

Най-накрая Клорик го забеляза и моментално премина в самоотбрана.

– Сам мога да се справя, Четуинд.

– Озъби ми се още веднъж, Клорик, и ще ти покажа как се справям аз.

Клорик не посмя да възрази на мастодонта Четуинд. И той беше едър, но не *чак* толкова. Четуинд беше най-малко с петдесет кила по-тежък – и по-голяма част от тази тежест бяха мускули. И въпреки че като отговорник за работните групи Четуинд не беше пряк началник на Клорик, той имаше огромно влияние сред шефовете по сигурността. Източникът на това влияние беше донякъде загадка, но се говореше, че Четуинд обича да прави услуги. Колкото до това какво получава в замяна, дори Клорик не беше достатъчно тъп, за да попита.

Мина доста време, докато всички тези мисли се изтърколят през мозъка му. Четуинд изчака търпеливо и беше възнаграден с помръдване на раменете и упорито, но все пак кучешко изражение.

– Опитваше нещо – измърмори Клорик и махна към затворника и бъркотията от тръби. – Виж. Разбъркал е всички качествени с бракуваните.

Четуинд не пожела да изслуша обясненията му. Щеше да отнеме прекалено много време и щеше да чуе цял куп лъжи. Беше сигурен, че затворникът ще е много по-изчерпателен. Обърна се към него – той въртеше глава от единия към другия и явно се питаше какво ли ще му се случи.

Затворникът беше Стен.

– Какво ще кажеш за свое оправдание? – попита Четуинд.

– Ами... – почна Стен, – тъкмо избутвах коша с бракуваните части встрани, когато офицерът ме сграбчи за рамото. Направо ми изкара ангелите, без майтап. Преобърнах коша, а другият...

– Пълна лъжа – възрази Клорик. – Наблюдавах го през цялото време. Щеше да ги разбърка. Гарантирам.

– Но, сър – продължи Стен. – Наистина ли ме *видяхте* да правя нещо такова? Къде бяхте застанали?

Клорик беше дотолкова объркан от присъствието на Четуинд, че започна да се препира със затворника, вместо да го цапардоса заради безочиято му. После посочи един гравлифт на двајсетина метра. Очевидно се беше спотайвал зад него. Стен огледа посоченото място много подробно и накрая тръсна глава.

– Не, сър. Не би ми се искало да ви противореча, но не е възможно да сте видели кой знае какво оттам. Ей онези пласткашони биха ви пречили.

– Така си беше – контрира Клорик, – но преместих няколко. Схващаш ли?

И посочи една пролука в голямата камара кашони.

– Така е, сър. Напълно възможно – съгласи се неохотно Стен. – Но нямаше ли да съм обърнат с гръб към вас, сър?

Четуинд им махна да млъкнат. Спорът не водеше до нищо. А и още нещо тормозеше мислите му. Затворникът му беше много познат. Не можеше да се закълне, но го беше виждал някъде. И то като полицај!

– Не те ли познавам? – попита той.

Стен го изглежда вторачено. И на него му се стори, че го е виждал, но предпочете да не се издава.

– Не знам, сър.

Четуинд го огледа по-подробно. Не можеше да се отърве от чувството, че някъде, някога е виждал този мъж в униформата на таански полицај. Но в такъв случай какво правеше тук като имперски затворник? Ако беше същият, значи беше доносник и двамата с Клорик можеха да си навлекат огромни неприятности.

– Как се казваш?

– Хорацио, сър – отговори Стен.

Беше притеснен. Най-накрая му просветна откъде му е познато лицето на Четуинд. Беше, когато двамата с Алекс бяха по петите на онзи дребен бомбаджия Динсман. Стен ясно си спомни нападението на гуриона. Създанието се беше втурнало през приборя към тях на шестте си крака с покрития си със зъби стомах, който беше протегнало напред. А през цялото време човекът пред него си лежеше на брега и се кикотеше, заобиколен от двайсетина очарователни затворнички. Стен и Алекс се преструваха на таански затворнически надзиратели, тъй че не можеха да обвиняват Четуинд за липсата на загриженост към съдбата им. Запита се как въобще се беше измъкнал Четуинд от затворническата планета. И което беше още по-важно, как по дяволите беше получил повишение от затворник в шеф на охраната?

Но се беше убедил, че във военно време се случват всевъзможни чудеса. Беше се убедил също така, че рядко са забавни.

– Добре, Хорацио. Този път ти се разминава. Следващия път обаче си на кайма!

– Благодаря, сър – промълви Стен с известно изумление.

Клорик понечи да възрази, но Четуинд вдигна ръка и го спря. После каза на Стен:

– Натовари тези части. Ще ги прокараме отново.

– Слушам, сър. Веднага, сър.

Стен бързо почна да събира разпръснатите тръби. Четуинд и Клорик се отдалечиха.

– Защо не ме остави да го фрасна? – попита Клорик. – Заслужи си го.

– Вероятно – отвърна Четуинд. – Но ще направиш добра услуга и на двама ни, ако го наблюдаваш внимателно. Но не го докосвай. Ясен ли съм?

Клорик кимна. Не знаеше какво точно става, но и нямаше особено желание да разбере. Колкото до Четуинд, той продължаваше да си мисли, че е разпознал Стен. Но предположението му, че е полицай, вероятно беше пълна глупост. Вероятно. Но така или иначе не можеше да е категорично сигурен – в нищо.

Л'н се зае с обичайните си занимания с подновен интерес. Дори си затананика една керска приспивна песен. Промъкването на човека

Хорацио в лабораторията ѝ я притесни и дори я уплаши. Тя не включи малката синя светлинна, която би била достатъчна за Хорацио да се ориентира. Остави го да се поблъска известно време в тъмното, докато тя си намери място да се скрие.

Но мъжът не помръдна от мястото си, После прошепна името ѝ. Най-накрая тя намери кураж да отговори. Мъжът закричи право към нея без никакво колебание, сякаш виждаше в тъмното не по-зле от нея.

Хорацио като че ли я разбираше. Успокои я и заговори за неща, които я интересуваха – за геометрични модели и цветове, получавани при отражение на светлината по особен начин. Спомена, че бил чувал за нейното изкуство, макар да не бил виждал нито една от светлинните ѝ рисунки. Обеща да ѝ помогне да си направи ателие в затвора.

Помоли я също така за помощ. Не в *замяна* на услугите, които би ѝ оказал. В това беше напълно сигурна. Л'н остана с впечатление, че Хорацио би уредил ателие за нея независимо как ще постъпи тя.

Защо му се довери? Е, нали и той ѝ се довери? Призна, че е Големият Х. Че дори само информацията, която предоставя на нейно разположение, е достатъчна да му навлече смъртна присъда. А и нещата, за които я беше помолил, изцяло потвърждаваха пълното му доверие в нея.

Тя щеше да е фалшификаторът. Щеше да използва многобройните си умения на художник за производство на фалшиви таански документи и карти за самоличност, както и куп други неща, необходими на всеки затворник в случай на успешно осъществено бягство.

Л'н имаше едно-единствено колебание. Нямаше никаква възможност да избяга заедно с тях. Под таанското слънце тя беше слепец.

Хансен беше казал... Не. Не Хансен, поправи се тя. Глупачка. Хорацио ѝ беше казал, че след като е Големият Х, той също не може да избяга. Затова щяха да работят заедно и да помагат на останалите.

Харесваше ѝ. Харесай и второто, за което я помоли. То също беше рисковано, но не чак толкова. Искаше от нея да извърши един дребен саботаж и да посочи толкова сегменти дефектни тръбопроводи, колкото ѝ е възможно. Това би направила с удоволствие. Всъщност вече беше го обмисляла, но се боеше да опита.

След запознанството си с Хорацио вече не изпитваше никакъв страх.

17.

Третият портал в централния олтар се отвори и майорът по безопасността Авренти пристъпи в затворническия двор.

Основата на триъгълника – подкрепата за бегълците – задейства.

Старшина Изби се приведе върху столчето си и повдигна превръзката от ампутирания си крайник, за да го понапече слабото слънце.

Ефрейтор Морисън пусна пропагандната си брошура от балкона на втория етаж.

В другия край на затворническия двор майор Фрела подви едно пипало – отбеляза поредния влязъл таанец – и продължи да се пита с втория си мозък дали тази необикновена архаична мелодия от Земята, написана от някой си Вайл, би могла да бъде изтананикана с помощта на шест от осемте й бели дроба.

Механик Блевенс изкрещя – по всяка вероятност опарен от горещия котел, който беше докоснал – и го изпусна на пода на затворническата кухня.

Трясъкът отекна в затворническия двор.

И думата плъзна.

– Всевишният да ни пази – каза Кристата. – Време е да вървим.

Маркиевич моментално пусна импровизирания си лизгар и започна да се плъзга назад, отдалечавайки се от дъното на тунела. И тя, като всеки здравомислещ изкопчия, който би могъл да бъде подложен на неочаквана проверка, работеше гола.

Кристата я сграбчи за краката и й помогна да се измъкне до най-близкия пътен пост. Огледа заинтригуван тялото ѝ. Чудеше се защо някои религиозни човеци смятаха за срамна гледката на тяло без покритие. Изведнъж се досети. Разбира се. Даваха си сметка, че телата им би трябвало да са покрити с козина, а не с бледа плът. Срамуваха се от онава, което би трябвало да бъдат вместо това, което са.

Реши, че тази мисъл е достойна за следващата му медитация с Всевишния, и като изпитваше благодарност за поредното просветление, с което Той го беше дарил, забърза обратно нагоре по шахтата след Маркиевич.

Тя навлече комбинезона си и двамата се измъкнаха от тунела в двора през плъзналите се встрани плочи, които отново се затвориха след тях. Двама войници изсипаха кошница мирризиви лишеи върху плочите

и почнаха да ги белят за вечерята.

Соренсен тъкмо спускаше осемнайсетата стъклена пластина, за да я намести под финалните инструкции на клатушкация се Краулшавн, когато ботушът се стовари върху вратата. Веднага сложиха пластината на масата. Краулшавн махаше френетично за указания.

„Таанци. Приближават“.

„Гадове!“

Краулшавн дръпна провесената до него корда и връзките на един тюфлек, завързан за мертека над тях, се развързаха. Отгоре им се спусна облак прах.

Всички части, върху които бяха работили днес, трябваше да бъдат почистени и стерилизирани грижливо, за да може работата по проекта да продължи.

Измъкнаха се в коридора и затвориха вратата. Пазачът заключи и покри вратата с още прах, издухан от един малък мях. Взе и една последна предпазна мярка, ако таанците решаха да проверят коридора с детектори за топлина: повеси една запазенена електрическа жица от горния етаж пред вратата на килията, върху която вече бяха изрисувани петна като от изгорено; тъй като от време на време на време от жицата изскачаха искри, всяко топлинно показание би било приписано – поне на това се надяваха – на късо съединение.

Пазачът за кой ли път се запита какво по дяволите правят двамата в работилницата, но пък г-н Килгър му беше напомнил, че „туй не ти влиза в работата“. И продължи към двора.

Онова, което ставаше в работилницата, беше бавното и усърдно конструиране на компютъра, от който се нуждаеше Стен.

Мечтателите често се питат какво би станало, ако успеят да се появят в друго, по-ранно време и създадат някакъв универсален инструмент, който да ги превърне в божества или крале. Проблемът, който никога не отчитат, е, че почти всяка технология изисква шест нива на настройка, за да се осъществи подобен номер.

Така че компютърът на Стен трябваше да започне с чип. Серия чипове.

Все пак никой не би могъл да познае какво конструират като компютърен чип Соренсен и Краулшавн.

Техните „чипове“ представляваха кубове с равни страни от трийсетина сантиметра. За по-голяма простота решаха да използват един

базисен модел на двайсет и четири пластов чип. Всеки пласт представляваше стъклена плоча, върху чиято повърхност бяха гравирани с киселина каналите за електрическата мрежа. На мястото на всяко съпротивление, диод и всичко необходимо беше оставено свободно пространство. Всички компоненти бяха или изградени, или задигнати от работните групи. Елмрежата беше „излята“ от разтопено сребро в гравирани с киселина канали. Свързващите фази на чиповете бяха конструирани от злато и прикрепени ръчно. Двайсет и четирите плочи образуваха всеки чип.

Вече разполагаха с дванайсет чипа, което беше около една трета от изпълнението на задачата.

Соренсен и Краулшавн се питаха къде възнамерява да инсталира техния компютър Алекс. Не им беше казал, но пък те си даваха сметка, че засега е по-добре да не знаят. Същевременно не им беше ясно какво е намислил да използва Килгър за захранващо устройство. Поредната неразрешима задача – но някак им се струваше, че когато настъпи моментът, ще се намери решение.

Майор Авренти крачеше по коридорите на затвора и ръмжеше към затворниците, без да обръща внимание на поздравите и уставните команди, които имперците изкрещяваха, за да застанат „мирно“ при всяко негово влизане в поредното помещение.

Представяше си, че е медиум-октопод, изпружил пипалата на съзанието си във всички посоки, за да долови усещанията на своите подопечни.

Дали бяха враждебно настроени – някакви признаци за потенциален бунт? Дали не бяха самодоволни, прикриващи някаква тайна – признаци за планирано бягство? Дали не бяха навъсени – лишени от надежда? Авренти продължи обиколката си.

Килгър гледаше след таанеца, докато той не се скри от полезрението му.

Авренти приключи проверката на затворническото отделение и излезе на двора. Спря за момент, за да направи впечатление. В същия момент забеляза в центъра на двора някакъв среден по размери – и на височина, и на ширина – имперец да боядисва. Боята му беше от вар, а четката – навит на топка парцал. Рисунката напомняше звезда.

Авренти се приближи до мъжа.

Имперецът – Авренти прерови умствената си картотека и си го

спомни като Калгард или Килгър, незначително третостепенно създание – изглежда, не забеляза таанеца.

– Какво правиш?

Имперецът се изправи отривисто в стойка „мирно“, при което разписка варов разтвор. Авренти се навъси – няколко капчици попаднаха върху мундира му.

– Звинявам се – заекна Килгър. – Не ви видях.

Авренти почти не разбра какво дърдори имперецът, но му се стори извинение.

– Какво правиш?

– Гоня кембълите.

– Кембъли ли?

– Тъх.

– Мога ли да попитам какви са пък тия? Или това?

– Чудати гадни шесткраки скотове и живеят от подлости и супа.

– Глупости – изсумтя Авренти. – Не съм чувал за нищо такова.

– Да де – съгласи се Килгър. – Бачкатор съм, нъл' тый?

Авренти се вторачи в импереца. Върху лицето на затворника не се забелязваше и следа от усмивка.

– Добре. Продължавай.

– Слушам, сър.

Килгър продължи да рисува звездата си, а Авренти излезе през трите портала, замислен дали не би трябвало да съобщи на комендант Дерзин за вероятността, че някои от имперците може би се нуждаят от психиатрично лечение.

Алекс довърши рисунката си, обиколи я три пъти и тръгна към помещението си. Тоя Авренти не беше никакъв медиум, а само голям натегач.

18.

Танз Суламора си почиваше. Седеше самоуверено в преддверието на императорските покои и търпеливо и самодоволно очакваше да го повикат. Кръстосал крака и сбърчил съсредоточено чело, той беше съвършеният портрет на велик индустриален магнат. Мъж, с когото би трябвало да се съобразяват. Мъж, притежаващ осанката на могъществото.

Вечният император влезе в стаята и без изобщо да погледне

Суламора, се приближи до малкото барче и извади бутилка и две чаши.

– Танз, приятелю – подхвърли Императорът. – Имаш нужда от едно питие.

Суламора се притесни. Усети, че грижливо подбраната му поза започва да се разпада. Беше се зарекъл да дава тон на срещата – имаше категорични разбирания относно това какво би трябвало да е поведението на Императора. За жалост Императорът не ги споделяше.

– Хм... не. Искам да кажа, не, благодаря. Малко е рано.

– Довери ми се, Танз. Щом казвам, че имаш нужда от едно питие, значи имаш.

Суламора пое вдървено чашата.

– Има ли някакви... хм, усложнения?

– Не „усложнения“ е думата, която ми идва на ума. „Катастрофа“ е по-подходяща. Производството на кораби е отишло по дяволите.

Суламора изпружи гърба си още по-силно. Това беше сериозно обвинение. Той беше назначен да ръководи корабостроенето на Империята, докато трае войната.

– Но това не е така – изломоти той. – Искам да кажа... хм, последните цифри, ваше величество, хм...

– Глупости. Повтарям, че корабостроенето е в пълен упадък. Което съвсем не е изненадващо. Всички тези работнически вълнения в шестте завода на Каирините. Блокиране на производството. Произволни стачки. Пак ти казвам, че всичко това заплашва успешното водене на войната и трябва да му се сложи точка!

Това вече наистина стресна Суламора. Заводите на Каирините бяха най-високопроизводителните. Направи опит да възрази, но Императорът му махна да замълчи.

– Не те обвинявам, Танз. Никой не би могъл да очаква сам човек, дори със способности като твоите, да се справи с всички възникващи проблеми. Тъкмо това възнамерявам да заявя на утрешната директна новинарска пресконференция.

– Пресконференция? Каква пресконференция? Не съм информиран... Това означава...

Суламора млъкна объркано.

И се задави с напитката си, напълно изгубил самообладание. Императорът вероятно беше прав. Но как си беше позволил подобен пропуск? Каирините. Работнически смутове. Произволни стачки. Блокиране на производството. Поставени под угроза печалби. Най-големият кошмар за всеки капиталист.

Без да откъсва очи от него, Императорът отново напълни чашата му. Остави Суламора да се измъчва още известно време. За Вечния император нямаше абсолютно никакви тайни по отношение на военнопромишленото производство и той отлично знаеше как да го държи под абсолютния си контрол.

– Трябва да ги държиш в неизвестност – каза веднъж той на Махони. – За тях ценовият преразход е единствено синоним на рай.

Най-накрая изпита съжаление към Танз. Макар и съвсем незначително. И се разсмя. Суламора вдигна очи към него, напълно объркан.

– Нима не схващаш, Танз? Това е поредната ми лудория.

– Искате да кажете... че се шегувате? – заекна Суламора.

– Ни най-малко. Никога не съм бил толкова сериозен. Виж какво. Ще направя изявление на пресконференцията. Ще обявя, че съм разпредил разследване от Имперската комисия по труда.

– Каква комисия по труда?

– По дяволите, понякога много трудно съобразяваш. Такова животно няма. Просто казвам, че го има. Също както работническите бунтове и блокирането на корабостроенето. Докато таанците се усетят, че това е най-безочлива лъжа, ще имате възможност да произведете поне дванайсет кораба, за които те няма да подозират.

Суламора вдигна вежди.

– Сега вече разбирам.

Очевидно беше свързано с усилената подготовка за военни действия, за която се говореше. Никой не беше сигурен точно къде. Но нищо чудно слуховете също да бяха част от хитрите планове на Императора.

– Нещо се задава, така ли е, сър? – попита той. – Нещо голямо. Бихте ли споделили какво точно?

– Не се засягай, Танз, но ще ти откажа. Принуден съм да разиграя тези карти съвсем близо пред гърдите си. Ако таанците доловят дори най-незначителен намек, разкатана ни е фамилията.

Това поне Суламора беше в състояние да проумее. Беше спец по разиграване на задкулисни далавери с делови конкуренти, въпреки че рядко се стигаше до нещо повече от незначително кръвопускане.

– Но мога да ти кажа следното – продължи Императорът. – Ако това свърши работа, войната ще свърши след четири години. Максимум пет. Ако успее да ги ударя, както ми се иска, никога няма да се съвземат. Е, вероятно ще продължат битката още известно време, но всичко ще приключи с окончателна капитулация. Под мой диктат.

Дори фригидната душа на Суламора потръпна при тази мисъл.

Никак не би му се искало да е партньор на Императора при подписването на диктуван от него договор.

– Разбира се, наистина се надявам на известна незабавна подкрепа. Например сигнал от някои колебаещи се съюзници и поддръжници на неутралитет. – И след кратка пауза добави почти шепнешком: – Тъкмо неутралните ме вбесяват най-много.

Устата на Суламора пресъхна. Прииска му се да каже нещо, но внезапно се уплаши. В този момент Императорът взе чашата му и я постави настрана заедно с бутилката. Това беше знак, че срещата е приключила.

– Нахвърляй петминутна реч за утре – каза Императорът. – Пресаташетага ни да се срещнат довечера. Измисли как да кажеш със собствени думи онова, което искам да кажеш.

Суламора стана. Понечи да се сбогува, но замълча. Императорът се забавляваше: наблюдаваше усилията му да събере кураж да изрече онова, което имаше да казва. Реши да не му помага.

– Аз... мм... ваше величество, питам се... – изломоти накрая Суламора.

– Да?

Гласът на Императора прозвуча безучастно и без нотка на подкана.

– След войната... мм... Какво възнамерявате да направите?

– Да се напия до козирката – отвърна Императорът. – Добре би било, преди да се захвана да броя мъртвите.

– Не, сър. Не това имах предвид... сър. Вижте, вече разговарях с останалите членове на Личния императорски съвет и... Имам предвид, че... Как възнамерявате да постъпите с нас?

Императорът беше учредил Личния императорски съвет непосредствено след избухването на войната. Назначи в него Суламора и още седем важни за неговата кауза членове. На теория тяхното предназначение беше да го съветват. Вечният император никога не се вслушваше в съветите им. Просто това беше начинът му да им позволи да си придават важност и да ги държи настрана. Както и Имперския парламент. Вечният император беше отявлен привърженик на финтифлюшките на демокрацията. Смяташе ги за съществена опора на една абсолютна монархия.

Императорът се престори, че се замисля над въпроса на Суламора, после каза:

– Не знам. Предполагам, че ще разпусна комисията. Защо?

– Ами ние смятаме, че щом сме ви били от полза във военно време, можете да прецените какво бихме могли да направим и в мирно време. Искам да кажа, че имаме известни безпокойства, ваше величество, за

които не бихте могли да знаете.

Яс-сноо, помисли си Императорът. Бас ловя, че ще ви се хареса. Никакъв начин да учреди консултативно тяло под каквато и да било официална форма. Но защо да го съобщава на Суламора? Подмина и коментара му, че членовете на Личния съвет са обсъждали подобен вариант помежду си. Може би щеше да се наложи да ги наблюдава пототблизо.

Вечният император се усмихна с възможно най-чаровната си усмивка и възкликна:

– Твърде любопитна мисъл, Танз! Със сигурност ще я запомня.

Усмивката остана върху лицето му до излизането на Суламора, но след затварянето на вратата моментално се изпари.

19.

Таанците неволно бяха предоставили на затворниците от Колдиез идеалното скривалище за техния току-що изобретен компютър: санитарното помещение за общи нужди. Бяха решили проблема с хигиенното обслужване на толкова голям брой затворници с типичната си праволинейна експедитивност. Тринайсет килии бяха превърнати в едно огромно помещение с помощта на тежки бойни чукове, с които бяха срутени междинните стени. Една част беше определена за тоалетни нужди. В друга имаше половин дузина гигантски старовремски перални машини. Трета беше предназначена за души. А в четвърта се помещаваха стотина курни. Над тях в каменната стена бяха закрепени съответен брой огледала.

Алекс беше заместил трийсет и шест от тях с чипове с огледална повърхност, от които се състоеше компютърът. Те висяха на панти, проектирани от Ернандес по картини, които си спомняше от един курс по антично инженерство през студентските си години. Бяха свързани с нискотемпературна жица, сглобена от Сен Клер от двигателните бобини на изоставени гравшейни.

Следващият проблем: софтуерът. Въпреки размера на компютъра, това си беше базисен грахов мозък. Не би могъл да обработва твърде много факти едновременно, а още по-малко да ги сравнява и анализира на фона на разрастващата се лавина от данни, събирани от контрольорите, подслушвачите и агентите на Стен в работните групи.

До решение можеха да стигнат два твърде различни, но еднакво

изтънчени мозъка: на Соренсен и на Краулшавн. Едрото фермерче сведе всичко до възможно най-минималното ниво на изразяване, което намали нещата с около осемдесет процента. И все пак двайсет бяха твърде много. След което Краулшавн направи невъзможното. Създаде символен език, на който една-единствена завъртулка можеше да представи сто екрана с данни. Изкуството на Краулшавн бегло напомняше древнокитайската писменост.

Следваше сложният проблем на свързването с електронния морон. При подобни примитивни условия как можеше да се изпращат и да се получават символи? Колкото и странно да беше, отговорът се оказа съвсем елементарен. Защо не искров предавател? Стен зададе въпроса. Алекс само зина насреща му за момент и възложи на малобройния си екип да разреши проблема. Символният език на Краулшавн моментално беше разбит на точки и тирета. Простичък ключ – задействано на ръка пружинно устройство – се използваше за предаване. За получаване на съскация отговор на компютъра пък се използваше миниатюрен говорител.

Най-голям проблем създадоха банките за памет. Никой не беше в състояние да направи каквото и да било предложение за съхраняване на данните. Алекс излъга Краулшавн и Соренсен, като им каза, че има предвид някакво решение на въпроса, и ги амбицира да притиснат компютъра. С приближаването на онлайн датата изпитваше все по-нарастващо разочарование.

Отговорът дойде от Ибн Бакр. Огромният шивач трябваше да състарява платове, за да ушие селски таански носии. За целта използваше умерени разяждащи химически разтвори с близка до кипенето температура на водата, в които многократно накисваше платовете в огромните перални машини. Един ден, застанал пред една от тях, хипнотизиран от сновящите напред-назад бъркачки, Алекс се замисли върху проблема. Челюстта му увисна, щом осъзна, че вижда отговора пред себе си. Ако разместеше зацепването... ако навиеше жица от единия до другия вал... ако променеше полярността на жицата... Voilà! След няколко хиляди години Килгър отново откри жичния магнетофон.

Най-накрая настъпи върховният миг. Стен и Алекс се въртяха около Соренсен и Краулшавн, докато двамата се подготвяха да включат компютъра. Соренсен размаха пръсти към Краулшавн да започне. Създанието разтърси глава. Не. И размаха пръсти в отговор.

– Какъв е проблемът? – попита Стен.

– Казава, че трябва да има име. – Соренсен се разсмя. – В противен

случай няма да знае с кого разговаряме.

Стен потисна недоволството си. За Краулшавн това очевидно беше важно. Последното, което му трябваше, беше голяма нацупена птица за програмист.

– Какво ще кажеш за Брейнърд? – предложи Стен. – Не беше ли тъкмо той, който ни въвлече в цялата тази компютърна бъркотия?

Соренсен предаде на Краулшавн. Никакъв проблем. Именно Брейнърд. Покритите с пера израстъци защракаха по клавишите. В празното пространство ритмично захвръкваша миниатюрни искри. Стен си представи прелитащите по жицата символи от точки и тирета и се приведе над малкия говорител в очакване на прациящия отговор на компютъра.

Нищо. Пръстите зашаваха още по-отривисто. Изскочиха още искри.

– Хайде, малък проклетнико – задъхано каза Стен. – Събуди се, по дяволите... Хайде... Хайде... Проговори...

Чу се накъсано прашене. И отново тишина.

– Мамка му! Какво не е наред?

– Търпение, Хори – обади се Алекс. – Може пък мъничето да са бои да са събуди.

След цялото това пропиляно време и усилия Стен не виждаше в ситуацията нищо комично. Би предпочел да се пристъпи към решителни мерки. При това нямаше предвид електронното устройство. Един голям тежък кожен ботуш повече съответстваше на мисълта му.

Еднопосочният разговор продължи още дълги минути. Най-накрая Краулшавн се облегна назад. Последва ново жестикулиране с пръсти – безмълвно задаване на въпроси от страна на Соренсен – и нови жестикулации.

– Какво казва? – попита Стен.

– Не си харесва името – отговори Соренсен. – Каза да опитаме с нещо друго.

– Изобщо не ми пука как ще му е шибаното име – изръмжа Стен.

Огромната перална машина/жичен магнетофон издрънча в знак на съгласие.

– Кръстете го, както искате. Кръстете го дрън-дрънкалик, ако щете, по дяволите!

Соренсен кимна. Лицето му беше абсолютно сериозно. Пръстите му преведоха. Краулшавн отговори.

– Е? – попита Стен.

– Краулшавн смята, че само „Дрънкалик“ е достатъчно – отвърна

Соренсен.

И преди Стен да претрепе някого, отново прехвърчаха искри. Почти едновременно изпраща отговорът. Отначало колеблив, последван от цяла серия изпращаяния. Краулшавн приведе глава към говорителя и се заслуша. След което размаха пръсти към Соренсен. Фермерчето погледна Стен и каза:

– Събуди се. „Дрънкалик“ му хареса!

20.

Кристата беше казал, че иска да се срещне с Големия Х след последната проверка, т.е. след като всички затворници бъдат заключени в килиите.

Стен навлече някакъв тъмен парцалив комбинезон и отключи килията. За това вече беше достатъчно да стовариш юмрук върху касата на вратата. Мина по коридорите и стълбищата към приземния етаж, без да се притеснява, че може да срещне охраната – малкото патрули, които кръстосваха Колдиез нощем, бяха многобройни и шумни.

Отвори вратата към двора и зачака. Спазваше инструкциите.

Пратеникът на Кристата му беше казал да изчака, докато големият прожектор – бледосиният – обходи дворното пространство. Трябваше да преброи до шест, тъй като след него имаше подсилен светлинен лъч. „След това извърви – не тичай, – извърви двайсет и шест крачки по посока 14,30 часа, като приемеш, че лъчът на прожектора сочи дванайсет“.

Той измина необходимия брой крачки и спря, прикрит зад една срутена колона. Чувстваше се като глупак и очакваше лъчът да го засече при следващото осветяване. Вместо това плочите до него се плъзнаха встрани и отдолу се показаха пипалата на Кристата.

– Ако искаш – каза той, – можеш да скочиш до мен.

Стен искаше. И скочи.

Озова се в тясна дупка до обраслото с козина същество. Плочите безшумно се плъзнаха над главите им.

След миг блесна искра, последвана от светлина. Лампата, която държеше Кристата, представляваше малък панер, в който плуваше нещо много наподобяващо стандартен затворнически порцион.

Кристата обясни, че лампата е точно това, за което я бе взел Стен – бяха сварили порционни пакети, за да изтеглят мазнилата от тях и да я използват за гориво, а самите пакети – за фитили.

– Не това искам да ти покажа обаче. Ела.

И без да чака отговор, Кристата се спусна в един по-тесен трап.

Стен го последва.

Трапът беше дълбок около два метра, а на дъното му Стен видя отвор на тунел, укрепен с дъски отгоре, отдолу и отстрани.

Промъкването през него не въздействаше клаустрофобично – по-скоро беше като придвижване през тесен, но свършено изграден коридор, който се спускаше постепенно, но неизменно надолу.

На всеки двайсет и пет метра проходът се разширяваше в добре изградени междинни станции.

Стен си помисли, че на човешки същества би отнело пет и дори повече години, за да изкопаят такъв тунел. Тунелът беше празен, ако се изключеше обраслата с козина задница на Кристата, която се поклащаше пред Стен. В един момент тя се врътна и изчезна.

Стен се вмъкна след нея и се озова на ръба на просторно помещение.

Вътре бяха Кристата и трима затворници – Стен ги познаваше бегло. Спусна се на ръце от ръба и стъпи върху един гранитен камък. Цареше мъртва тишина, като се изключеше съскането на лампата.

– Е, сър? Какво ще кажете?

Въпросът зададе жена с нашивки на артилерийски подофицер. Маркиевич, спомни си Стен. Отговорът му беше откровен.

– Прокопавал съм няколко тунела, но този е най-добрият, който съм виждал. Свършили сте шибана... пардон, отлична работа.

– В името на Всевишния – напевно се обади Кристата. – И изцяло по негова воля.

– В името на Всевишния – повториха останалите трима.

По дяволите, помисли си Стен. Значи Кристата покръстваше масите. Щом обаче вярата в онова, което правеше Кристата, можеше да прокопае тунел като този, Стен също беше готов да се покръсти.

– Впечатлен съм, както казах – добави Стен. – Знаете, че можете да разчитате на всякаква помощ, която бихме могли да ви окажем. Защо решихте да ми го покажете?

Лицевите пипалца на Кристата зашаваха.

– Защото – започна той – изглежда, имаме проблем.

И посочи с пипалата си. Стен огледа просторното помещение и видя, че три от стените са циментирани – по всяка вероятност основите на катедралата. Точно пред тях като стена се изпречваше огромен каменен отломък.

Стана му ясно защо Кристата го беше довел тук. Не от гордост, а защото се нуждаеха от помощ.

Ако не беше Големият Х, би могъл да е по-отзивчив. Но трябваше да мисли за още няколко хиляди души, поради което изражението му остана невъзмутимо.

– Нуждаете се от помощ, за да пробие тази шибана... моля за извинение... скала?

– Точно така – потвърди Маркиевич.

– Мога да докарам още изкопчии – продължи Стен. – Но въпреки това ще отнеме поне хиляда години, за да пробият това чудовище. А ми се струва, че взривяването е противоположно.

Човеците се умърлушиха. Кристата не реагира по никакъв начин.

– Все пак си мисля, че бихме могли да помогнем – добави Стен.

Кристата отново помръдна пипала.

– Когато по-старши мирянин предложи да предостави онова, което може да се сметне за по-малко интересния – прости ми, Всевишни – дял от урока, каквито дялове бяха моя отговорност при нормални обстоятелства, обикновено става дума за, както съм чувал да ги наричат, някакви компенсации.

– Така е – потвърди Стен.

– Ние слушаме.

Ние, запита се Стен дълбоко под земята. Ние в смисъл на Кристата и покръстените от него или ние и неговият Всевишен? Помисли си за тоновете скали, пръст и камъни над главата му и реши, че това не е най-подходящото място за демонстрация на прекален агностицизъм.

Нямаше намерение да предложи празен чувал все пак.

Компютърът на Краулшавн и Соренсен вече беше започнал да дрънкоти из цифрите на проучвателите. И естествено имаше големи липсващи пространства между резултатите от измерванията и начина, по който изглеждаше Колдиез.

Най-любопитни бяха резултатите от направените от проучвателите ехосонди. Някои от свръхчувствителните антитунелни микрофони на Авренти бяха попаднали по някакъв начин в ръцете на крадците на Килгър, бяха имплантирани в каменния двор и беше въведен импулс. Обикновено импулсът се възпроизвеждаше от каменен отломък от парапета на бойната кула на катедралата. Когато въпросният отломък се стоварваше долу, естествено поради „естествени“ причини, трясъкът се записваше от различни точки и се подаваше на Дрънкалник.

Трясците не съответстваха, което подсказваше че под Колдиез се

спотайва огромна мистериозна неизвестност. Празна неизвестност.

Подземя.

Това беше примамката на Стен в чувала.

– Ако – започна той – успя да ви посоча път около или през тази скала, вашият тунел вече няма да е недостъпен.

Тримата човеци замърмориха.

– Продължавай – каза Кристата.

– Бих искал да използвам тунела за измъкването на повече бегълци.

– Колко?

– Не знам. Но вие четиримата ще сте първите. И ще разполагате с цялата подкрепа, която моята организация може да предостави.

– Разполагаме с цялата подкрепа на Всевишния – отвърна Кристата.

Покръстените закимаха в знак на съгласие.

Стен изпита известно съжаление заради онова, което върши, но до този момент липсваше по-осъществим план за бягство в етап на развитие. И отново си спомни ридаещия над порцията си стар офицер.

– Ще ви предоставим още изкопчии, които ще работят под ваше ръководство. Няма да се предприема нищо без ваше знание и одобрение.

– Имаме ли избор?

Стен не намери за необходимо да отговори.

Маркиевич погледна Кристата и отговори от името на четиримата.

– Изглежда, такава е волята на Всевишния.

Бяха единодушни.

На Стен не му се искаше да им даде отговора, тъй като беше простичък.

Копайте надолу.

Макар и недоверчиви – с изключение на Кристата, който смяташе, че Всевишният говори по някакъв начин чрез Стен – те го послушаха.

Много дни след това проникнаха в подземията на Колдиез.

А това създаде за Кристата още по-голям проблем.

Една нощ Стен отново се измъкна от килията и се спусна в подземните кухни. Пещери с високи каменни тавани, които отвеждаха към мрака. Покрити с каменни плочи и осеяни с колони подземия. В които, според думите на Стен, се спотайваха всички изкушения на Ксанаду.

Стен направи бърз оглед на светлината на една факла, подсвирна и одобри. Очевидно простоватите монотеистични комунари-зеделци, които бяха издигнали Колдиез, бяха предвидили мерки за няколко изключително дъждовни дни. При това бяха планирали да прекарат тези дъждовни дни в нещо повече от аскетична медитация. Имаше

помещения с огромни бъчви. Стен ги почука и установи, че все още са пълни с някаква течност. Прокара пръст по дъгите на една бъчва и усети вкуса на алкохол.

Други помещения бяха заредени с хранителни припаси, а трети – с облекло.

– А все още не сме проучили напълно тези помещения – продължи унило Кристата. – Изглежда, този, който е натрупал цялото това богатство, е живял щастливо.

Стен огледа лакомо хранителните запаси... и престана да мисли как би му се отразила истинска храна. Вместо това се зае да прави планове.

Кристата – лично – щеше да направи пълно проучване на зимниците. За съдържанието им щяха да съобщят само на полковник Вирунга и на господин Ернандес. Последното, което би допуснал Стен, беше разконспирирането на този тунел – който, изглежда, беше единственото им спасение – тоест изкопчиите да започнат да дебелеят, да се обличат добре и – най-лошото – да се напиват. Определените за изкопчии щяха да бъдат отвеждани до работното си място със завързани очи. Само Кристата и неговите покръстени щяха да знаят какво има в мазетата. Щяха да държат всичко в тайна и да приготвят извънредни порции, за да помогнат на бегълците да влязат във форма.

А Стен искрено се надяваше, че никой от посветените от Кристата в правата вяра няма да кривне от правия път и да се разприказва.

21.

Старши капитан Ло Прек седеше нервно на ръба на леглото си и се опитваше да разгадае бърборенето по радиото между капитана на товарния кораб и контролната служба. Тайнствата на навигационния жаргон не бяха от компетентността му, но по гласа на капитана можеше да прецени, че нещата не са наред.

С големи препирни беше успял да си издейства пътуване с кораб, който пренася ниско приоритетни материали за таанските заводи. Откакто предприе пътуването преди много цикли, полетът вече беше прекъсван и пренасочван поне пет-шест пъти. Крясъците на капитана му подсказваха, че същото предстои да се случи за пореден път.

Прек се въртеше нетърпеливо и изпитваше почти удоволствие от болката, която коравият метален ръб причиняваше на мършавите му бедра. Чувстваше се безпомощен. Не можеше да предприеме или да

каже абсолютно нищо, за да ускори пътуването. Вече беше използвал малкото привилегии, на които имаше право, за да получи краткотраен отпуск. И се наложи едва ли не да се моли, за да получи разрешение да се качи на този окаян товарносащ. Дадох му го с неохота – вероятно поради чувство за вина.

Прек знаеше, че не е от хората, които се харесват. Беше свръхекспедитивен. Свръхизпълнителен. Праволинеен при изпълнение на служебните си задължения. Никога не искаше награди за добре свършена работа. Тъй като не беше амбициозен, никога не беше пакостил на друг човек. Но въпреки всичко не го харесваха. Имаше нещо особено в него... което Прек осъзнаваше и с което се примиряваше, както се примиряваше с вината, която провокираше у своите колеги офицери. За разнообразие се беше възползвал от нея: като действаше изцяло не в свой стил, я беше оформил в своя изгода. При нормални обстоятелства дори мисълта за такова нещо би го възмутила.

Но не и сега. Защото сега беше сигурен, че е открил Стен... или поне скривалището му.

Имаше нов затвор за военнопленници. За смутители. За оцелели. Намираше се на Хийт, в някакво място, наречено Колдиез.

Прек долови примирението, прозвучало в гласа на капитана. Предстоеше ново забавяне. Поредната отсрочка за неговия враг.

22.

Затворническият работен наряд крачеше към Колдиез под охраната на таанските надзиратели. Калдъръмените улици лъкатушеха нагоре към затвора.

– Чакам – каза Стен.

– Млъквай. Ще разбереш – прошепна Сен Клер.

– На-ар-ряд... стой – изрева Четунд.

Затворниците спряха. От двете страни на пътя се издигаха изоставени порутени жилищни сгради.

– Пет минути почивка.

Стен остана втрещен, когато надзирателите, включително Четунд, демонстративно обърнаха гръб на затворниците и те се пръснаха из апартаментите като стадо гризачи.

– Какво по дяволите...

– Хайде – подкани го Сен Клер и почти го помъкна към някакъв

вход. – Нали ти казах, че имам изненада?

– Давай, капитане. По-бързо.

– Не ми нареждай. Знаеш ли как се претърсва стая?

– Да – отговори Стен.

– Добре. Качваме се горе. Ти тършуваш. Аз казвам какво търсим.

Изкачиха паянтовото стълбище и Стен попита:

– Какво да търся?

– Всичко, което можем да употребим. И всичко, което таанците могат да продадат. Развиваме нов бизнес.

Беше си самата истина.

Бедняшките квартали не бяха особено населени – апартаментите бяха прекалено близо до Колдиез, а и периодичните набези на таанците започваха в бедните райони на Хийт, разбира се.

Сен Клер беше спазила заповедта – но щом трябваше да е крадецът, щеше да е дяволски добра. А само навън естествено можеше да тараш това-онова. Въпреки пълното ѝ отвращение към всичко, наподобяващо ръчен труд, беше участвала доброволно във всяка работна група. Не знаеше точно какво да търси, но знаеше, че все има какво.

Имаше ги и надзирателите. А Сен Клер знаеше, че всяко създание, което е склонно да преуспее за сметка на злочестината на другите, е подкупно. Беше проверила теорията си – и зъбите си, – когато намери една диамантена игла в някакво сметище.

Предложи я на най-близкия и – по преценка на телесното му тегло – най-ненаситния от надзирателите, който я грабна, огледа я внимателно и попита:

– Има ли още?

– Сигурно – отвърна с наивен тон Сен Клер и размаха ръка към многоетажните сгради. – Не е лошо да се провери, не мислиш ли?

Пазачът се ухили.

– Що не поогледаш заедно с другите?

След броени минути капитан Сен Клер тършуваше с останалите от работната група из най-близкия апартамент. От това можеше да излезе нещо. Само след два дни се чувстваше не толкова корумпираща, колкото корумпирана. „Почивката за плякосване“ се превърна в задължителен ритуал за повечето работни групи при тяхното завръщане в Колдиез.

Сен Клер престана да обяснява, възхитена от Стен. Напрегнато съсредоточен, той претърсваше стаята като ловджийско куче. Започна от отсрещната стена и продължи навън. Повдигаше всяко парче строшена

мебел и го проверяваше с почукване за тайници. Светкавично изтупваше превърналите се в парцали някогашни дрехи, след което ги оглеждаше внимателно дали все още стават за употреба. Опипваше подробно разпорените тюфлеци за любопитни издатини. На пода лежаха две картини в счупени рамки. Той ги доначупи. След това се зае да провери стените, като почукваше по тях с кокалчетата на пръстите си.

- Казах да претърсиш стаята – напомни му тя.
- Нали това правя.
- Прекалено подробно. Какъв си бил като цивилен? Взломаджия?
- Не – отговори Стен.

Нямаше никакво намерение да обяснява на никого, камо ли на Сен Клер, на която се доверяваше почти колкото на таанец, че уменията му за обиск са резултат от задълбоченото му обучение в „Богомолка“.

- Тук – каза накрая.

Сен Клер се опули. Стори й се, че Стен измъкна сребрист метал от ръката си и го заби в един контакт в стената. Среброто изчезна, а в ръката на Стен се появи пачка банкноти. Сен Клер пое дълбоко въздух.

- Пари! Таански пари.
- Точно така, Сега излез, капитане.
- Какво си позво...
- Това е заповед! Действай!

Сен Клер се озова от външната страна на строшената врата. Стен я последва след миг и продължи:

– Добре, капитане. Упражнението е следното. Всичко, което искат надзирателите – дрънкулки, алкохол, наркотици – им го даваш.

- Давам им го?!
- Даваш им го. Парите остават за мен.
- Това си е жив рекет – изкоментира цинично Сен Клер.

Стен не отговори веднага. Изгледа я внимателно и каза:

– Виж какво, боец, имаш лоши навици. Води дневник. Вписвай какво предаваш на полковник Вирунга. Или и на него нямаш доверие?

- Имам му – отговори неохотно Сен Клер.

– Чудесно. Трябват ми също така цивилни дрехи. Всякаква електроника. Жици. Ленти. Ако откриеш оръжие... – Стен спря и се замисли. Затворник, у когото откриеха оръжие, беше обречен, както по всяка вероятност и цялата му работна група. – Оръжията... укривай на тайни места. И ми докладвай, за да организираме пренасянето им в затвора.

- Наряд! Строй се! – чу се отвън.
- Да вървим.

Стен затрополи надолу по стълбата, Сен Клер го последва, втренчена в гърба му. Задаваше си всевъзможни въпроси.

На улицата ги чакаше Четуинд.

– Ти!

Стен се изпъна „мирно“.

– Сър!

– Я ми припомни как се казваш!

– Хорацио, сър.

– Сигурен ли си, че не ме помниш?

– Тъй вярно, сър!

– Преди войната работех по космодрумите – не се отказваше Четуинд. – Да не си бил на търговски кораб?

– Съвсем не, сър! Никога не съм посещавал други светове, преди да постъпя във войската, сър.

Четуинд стисна челюст.

– Проклятие! Не знам. Може да имаш двойник някъде. Вие двамата намерихте ли нещо?

Сен Клер усети пръстите на Стен да докосват ръката ѝ и като опитен комарджия скри в дланта си намереното, след което го показва.

– Банкноти – отбеляза Четуинд. – Добре. Много добре, наистина. Може би следващия път ще поема наряда и ако вие двамата искате да се отдалечите и... – Той се изкикоти. – Мога да дам достатъчно дълга почивка.

Докато тичаше към работната група, Сен Клер си помисли как би могла да се отблагодари на Четуинд. Рисуването и обискирането, реши тя, бяха прекалено лесни. Да си легне със Стен? По-скоро би се любила с клиент.

23.

Свръхсекретът на пакетите „Затворническа помощ“ се състоеше в това, че нито бяха изцяло филантропични, нито неутрални.

На старшите агенти от корпус „Меркурий“ – Разузнаването, – който включваше „Богомолка“, висшите офицери и командирите на военни части и кораби с широк обхват на нападателни и оперативни действия тайната се съобщаваше устно преди изпълнение на мисия, поради съществуващата вероятност да попаднат в плен.

Във всеки кашон се поставяха по няколко артикула. Например:

Ключов артикул беше всеки хранителен продукт, вероятно произведен от фирма, в чието наименование се съдържа роднинско име като „Кафенето на дядо“, „Роботизиран порцион“, „Миризливото сирене на гуруто“ и т.н. Всички фирми бяха напълно легитимни, но пакетиранияте хранителни продукти бяха напълно негодни за консумация – толкова, колкото можеха да произведат най-непочтените имперски химици. Дори един затворнически надзирател не би трябвало да проявява интерес към тях.

Не съдържаша нищо необичайно, но във всяка кутия беше поставено нещо, което би свършило работа на един беглец. В тайни местенца бяха скрити микроскопични трънчета. Другаде имаше инструменти за дълбаене с размер на игла. Имаше също миниатюрни схеми на вериги, скрити в двойното дъно на пакетите. На един сипещ ругатни затворник би отнело два дни да открие тайника, но по този начин се избягваше разкриване и при най-щателна проверка. В други кутии имаше и други любопитни приспособления. Използваните материали бяха неоткриваеми с детектор.

Всички метали, като топки и игли в архаичните комплекти за шиене, бяха намагнитизирани, за да могат да се използват като компаси.

Дрехите бяха белязани с неизличим черно-бял знак „X“ отпред и отзад. Нито един затворнически служител не би могъл да има нещо против използването им, тъй като съвсем очевидно не бяха подходящи за бегълци. В действителност „X“-овете бяха *привидно* неизличими. Всеки пакет съдържаше малки пакетчета с изкуствен подсладител за еднократна употреба, който всъщност беше безвкусен. Предназначението на подсладителя беше да се разтвори във вода и дрехите да се потопят в разтвора. След четири часа „X“-овете изчезваха и военнопленниците разполагаха с дрехи, които при известни шивашки умения можеха да придобият приемлив за един беглец цивилен външен вид.

Никой извън сферата на имперското разузнаване не знаеше това – със сигурност не и миролюбивата Манаби. То беше грубо нарушение на всички споразумения за военнопленници и на всякакви цивилизовани правила. Естествено това беше персонален проект на флотски маршал Йън Махони от времето, когато оглавяваше имперското разузнаване.

Дори легитимните артикули в пакетите имаха свое нелегитимно предназначение.

На първо място хранителните пакети бяха много полезни за един от разузнавателните замисли на Килгър. Беше го нарекъл „Прелъстяване на невинните/Възмездие за злонамерените (Малка дивизия за спешни

операции)“.

На този етап той беше подбрал агентите за операцията измежду най-благонамерените и най-общителни затворници, които познаваше. На всеки от тях беше наредено да избере по един-двама надзиратели и да се опита да се сприятели с тях.

За да се справят със задачата, на „прелъстителите“ се предоставяше достъп до всичко, с което разполагаше всеки затворник. Ако даден надзирател харесваше някакъв пръстен, по някакъв начин той му се подаряваше. Ако друг надзирател изпитваше необходимост да разговаря с някого, винаги се намираще състрадателно ухо или слушател, които прелъстителят да набави. Единственото ограничение бяха сексуалните ангажменти – не че Килгър страдаше от някакви морални скрупули, а защото беше достатъчно препатил експерт, за да е наясно, че разговорът върху една възглавница в повечето случаи не е от съществено значение и че съществува неизменният риск в края на краищата прелъстителят да се окаже прелъстен.

Имаше пет първостепенни цели:

1. Може ли да бъде корумпиран конкретният надзирател?
2. Може ли да бъде шантажиран конкретният надзирател?
3. Да се узнае всичко относно сигурността в лагера – от самотичността на надзирателите до разположението на сензорите и разпределението на смените.
4. Да се узнае всичко и всяко нещо, свързано с Хийт – от това какво може да се поръча в един ресторант (бегълци, които не са наясно с липсите в цивилния живот, биваха разкривани поради поръчване на несъществуващи ястия) през транспортните ограничения и изисквания до модерния жаргон и начин на обличане.
5. Съществуват ли начини за измъкване от планетата? Ако да, какви са и какви проблеми са свързани с тях?

Имаше и други изисквания.

На вратата на килията на Алекс и Стен се почука и Килгър се ухили и изрева:

– Н'дей да блъскаш, сър. Вкъщи сме си.

Вратата се откряна и надникна господин Н'клос.

Стен и Алекс се изпънаха „мирно“ според изискванията на затворническия устав.

- Не, не – възрази свенливо младият мъж, – няма нужда.
- Просто искаме да засвидетелстваме нужното уважение, сър.

Килгър се гордееше с постигнатото дотук. Тежкогравитационникът беше забелязал, че Н'крос го наблюдава, докато работи. Килгър беше сравнително сигурен, че проявеният интерес не е на романтична основа. Още повече се убеди в това, когато повдигна сам един огромен бетонен блок, след като трима затворници преди него безуспешно се бяха опитали да го помръднат заедно. Беше забелязал също така, че надзирателят е твърде слабоват дори за мъж, който се изхранва с порции за таански надзиратели. Окончателно се увери в преценката си, след като чу двама надзиратели да се майтапят с Н'крос и неговата рахитичност.

Алекс изчака, докато двамата се отдалечат от останалата част от групата, и отмести една чудовищна греда от пътя, който почистваха. И сякаш без никакъв повод смотолеве уж на себе си:

- Важното'й да му фанеш цаката.

Надзирателят са заинтересува и Килгър му обясни две-три неща относно използването на тялото като лост: повдигане със силата на краката, а не от кръста, прилагане на цялата сила от рамената и т.н. Н'крос изобщо не беше чувал за такива неща.

Килгър изрази щедрата си готовност да му покаже и други трикове, без изобщо да намеква, че за него Н'крос е нещо повече от един по-деликатен таанец. Постепенно на Н'крос му стана навик да се отбива в килията им, когато патрулираше из затворническите крила.

Младежът много харесваше кафе, обилно подсладено със земна захар. Килгър пък разполагаше с неограничени запаси от пакетите с помощи.

Досега Стен нямаше право да остава в килията при посещенията на Н'крос. Килгър му беше казал, че има основателна причина за това. Но сега можело да възникне нужда от отвличане на вниманието.

– Няма да откажеш едно кафе, нали? – каза Алекс, докато палеше малката печка и слагаше почернялото очукано джезве.

Н'крос приседна на едно от столчетата – беше ги измайсторил Алекс.

- Как върви войната? – попита Алекс.

– Пак орязват порциите – измърмори навъсено Н'крос. – Даже нашите.

- Не ги е срам! – възкликна Килгър.

– Трябвало да има за онези, които воювали най-сурово и заслужавали най-много.

– Казано откровено, това си е грешка. Не че имам намерение да критикувам. Обаче не знаят ли шефовете, че всеки се бие, както може?

Н'крос се размърда и разкопча горното копче на куртката си. Дяволски правилно, помисли си Стен. Той също беше плувнал в пот. В килията под тяхната трима мъже разпалваха саморъчно изградена пещ.

– Шибана жага – измърмори Килгър. – Що не си свалиш куртката?

– Не е уставно.

– Майната му – изруга Алекс. – Един печен войник трябва да знае кога и къде да спазва устава. Чувствай се удобно, шефе. Ако дойде сержантът, ще го чуем отдалече как трополи с ботушите си.

Н'крос свали колана си и след като изгледа подозрително Стен, който седеше в другия край на стаята, прибра парализиращата палка в куртката. Огледа се да намери място, където да закачи куртката, и видя една кука – единствената, – забита в стената на килията близо до вратата.

– Хайде, момче – 'звинявай, сър. Кафето е готово.

Н'крос закачи куртката и отново се настани на столчето.

– Та к'во приказваше, преди да те прекъсна?

– О, да. Понякога си мисля, че трябва да поискам прехвърляне. Във фронтова част.

– Сър, веднъж и аз си помислих същото, без да послушам моя нещастен осакатен брат. Войната не е забава, сър. Виж ме на к'во дередже съм.

– Не бих искал да съм военнопленник – сподели искрено Н'крос.

– Точно тъй. И туй не е най-лошото, което мож' да се случи. – Килгър замълча. Даже да няма къотек, пак не е много забавно. Не съм ли ти казвал за пъпчивите змии?

– Май не си.

Килгър се усмихна едва забележимо на Стен, а той изръмжа в отговор. Беше попаднал в капан, от който нямаше измъкване.

– Бях на Земята. На един остров – Борнео.

– Бил си на *Земята*? – възкликна изненадано Н'крос.

– Ами да. Военната служба ти разкрсява биографията. Тъй ил' инак, да продължа, тъкмо бях поел една бойна част и...

– Не знаех, че имперските старши подофицери командват бойни части.

– При сп'цифични обстоятелства – продължи Алекс. – Така че се свързвам със старши сержанта и питам: „Старш' сержант, к'ъв е най-тежкият проблем?“, а той вика: „Пъпчивите змии!“ Аз викам: „К'ви

пъпчиви змии?“, а той вика: „Пъпчивите змии, сър“.

В този момент вратата на килята безшумно се откряна и една ръка – ръката на Сен Клер – се мушна вътре, откачи куртката на Н'крос от куката и изчезна заедно с нея.

– Ей го и кафето, сър. Както и да е, оглеждам аз книгата за провинения на моята нова част – и пълен ужас. Дезертъори, нарушения, социални заболявания, до шията в лайна – командата ми пълна развалина! Тъй че събирам частта и питам моите мъже к'ъв е проблемът. А те в хор: „Пъпчивите змии, сър“. „Пъпчиви змии ли?“, питам аз. „Да, сър. Пъпчивите змии“, пак в хор те. И ми разправят, че джунглата била фрашкана с пъпчиви змии. Нали ти казах, че частта ни беше наред една огромна джунгла, а?

Стен се надяваше, че отвън вече са претърсвали куртката на Н'крос, дали са военната книжка и останалите му документи на най-бързия спринтьор в затвора и той е препуснал надолу към една киля, в която чакаше Л'н.

Тя внимателно щеше да разгледа документите и да ги запомни благодарение на ейдетичната си памет, та по-късно да ги възпроизведе.

Куртката щеше да се премери, на всички униформени копчета щеше да се вземе восъчен отпечатък – също с цел да се възпроизведат. Размерите на парализиращата палка щяха да се вземат за всеки случай – ако някой решеше да конструира фалшиво оръжие.

За броени минути комисията на бегълците би трябвало да разполага с всички съществени атрибути, обезпечаващи малко допустимата вероятност някой беглец да поиска или да му се наложи да прилича на надзирател. Или да използва за прикритие самоличността на Н'крос.

Освен ако, разбира се, той не погледнеше зад себе си, не установеше, че куртката му е изчезнала, и не вдигнеше тревога.

Междувременно Стен е отвращение слушаше историята на Алекс.

– И значи – не спираше Килгър, – беше фрашкано с пъпчиви змии. На всяка крачка. Свирепи гадинки със смъртоносна отрова. Пълзят по бойните позиции и хапят, пълзят в палатките и хапят, пълзят в мръсотията и хапят. Отвратителни твари. Нещо тряб'а да се напрай, нали така. Тъй че се замислям и издавам заповед. После я изпълнявам и мъжете ми си гълтат въздуха, като виждат, че държа пъпчива змия. И им викам: „Слушайте, момчета. Държа пъпчива змия, нали?“ И те отговарят в хор: „Тъй вярно, сър, пъпчива змия“. „А сега ще ви покажа как да действате с пъпчиви змии. Бройте след мен. На едно фащате змията с дясната ръка. На две я фащате и с лявата ръка. На три плъзвате дясната си ръка

към главата ѝ – хац, – на четири я откъсвате с палец!“ Те само ми се пулят и козируват. И през следващите две седмици само това се чува наоколо. Хац... хац... хоп... хоп. И навсякъде се търкалят змийски глави. И моралът са качва, и вече няма дезертъори и провинения, и даже случаите на шарка намаляват. Решавам значи проблема. И един ден посещавам диспансера. И там лежи едно нещастно бойче, цялото в бинтове. От главата до петите. В бинтове. И го питам: „К'во става бе?“ А той ми грачи: „Пъпчиви змии, сър!“ „Пъпчиви змии значи“, викам. „Тъй вярно, сър, пъпчиви змии“. „Обясни, момче, викам му“.

Алекс изглеждаше леко притеснен... и в този момент вратата отново се откряна и същата ръка върна безшумно куртката на мястото ѝ. Алекс се поколеба и поднови историята си – ако би могла да се нареже така. Стен се опитваше да си припомни най-болезнения и бавен метод на измъчване, който му беше известен, твърдо решен да го приложи върху своя старши подофицер.

– „Сър – продължава бинтованото бойче, – нали ни показахте как да се оправяме с пъпчивите змии?“ „Да“, казвам. „И значи съм на пост една нощ. И при мен се промъква нещо. И точно както наредихте, г'син Килгър, на едно го фащам с дясната ръка, на две го фащам с лявата ръка, на три плъзвам ръка нагоре и на четири хац... и, сър, мож'ли да си ме представите как седя там с палец в задника на някъв шибан тигър?“

Последва мъртвешка, абсолютна тишина.

Накрая Н'крос се обади.

– Това е най-отвратителната идиотска шега, която съм чувал.

За първи и единствен път Стен беше напълно съгласен с таанец.

Сен Клер се визираше в сумрака – наблюдаваше как странната ѝ съквартирантка скицира – изцяло по памет – таанската карта за самоличност направо върху светлочувствителната пластина. Бе искала да възрази, когато Стен нареди да я настанят в едно помещение със свенливата керка, но преглътна протеста си. Не искаше да даде възможност да узнаят основанията за възраженията ѝ. Те нямаха нищо общо с обстоятелството, че Л'н не е човешко същество. Сен Клер чисто и просто предпочиташе да остане сама. Винаги предпочиташе да е соло, винаги беше разчитала единствено на собствените си умения, за да не ѝ тежи отговорността за друго същество. Сен Клер оцеляваше, като се възползваше от късмета си без излишни колебания. Докато Л'н беше от онези създания, на които подобно хладнокръвие беше чуждо.

Същевременно имаше известна логика в съвместното им съжителство. Като главен крадец, за нея беше по-добре да общува директно с дребната керска художничка. Но беше необходимо известно привикване. Л'н се чувстваше добре на тъмно, но извън килията беше почти съвсем безпомощна на светлината на яркото таанско слънце. Сен Клер постепенно започна да се улавя, че механично ѝ помага за различни дреболии: да я заведе до тоалетната; да ѝ намери някой инструмент, който не може да открие на блясъка на късното следобедно слънце; да я върне в действителността, когато изпадне в транс от някой причудлив светлинен ефект.

С две думи, Сен Клер установи, че изпитва симпатии към друго същество. Л'н се превръщаше за нея в най-странното от всички живи създания – приятел.

Необходимо беше и да я поощава, разбира се, особено заради начина, по който се отнасяше с това копеле Хорацио, който си позволяваше да се разпорежда за всичко. Л'н го възприемаше едва ли не като някакъв светец. Впоследствие чу и историята за ефрейтор Хансен и си даде сметка, че той и Стен са се слели в една личност – взаимозаменяем герой. Единственото, което Л'н можеше да направи, беше да се придържа към своя благоразумен начин на живот сред мръсотията и навалищата на затворническия лагер. Жадуваше за спокойствието на родния си горски свят и изпаднаше във все по-продължителни периоди на съзерцателни възпоминания за него. А суровата лагерна действителност ставаше все по-непоносима с всеки изминал ден. Без Стен – или поне представата за Стен – по всяка вероятност би изпаднала в тихо умопомрачение.

Сен Клер се беше зарекла да промени това положение. Последното, което щеше да направи преди бягството си, беше да убеди Л'н да стъпи на собствените си крака.

– Каж ми, Л'н – каза тя, – нали те интересува светлината. Видяла ли си някога прочутата светлинна кула на Първичен свят?

Л'н спря на средата на скицата.

– Имаш предвид построената от онези двама милчъни ли? Мисля, че се казваха Марр и Сенн.

– Да.

– Само на снимка – не с очите си.

– О, ти никога не си била на Първичен свят. Когато всичко това свърши, можем да отидем заедно да я разгледаме.

– О, била съм на Първичен свят. И когато бях там, чух, че щяло да

има голям купон в кулата. Ето *това* би било интересно да се види!

– Защо не отиде? – попита Сен Клер.

– Не бях поканена.

Сен Клер не можеше да проумее.

– Какви ги дрънкаш, по дяволите? Като нищо можеше да влезеш без покана. Правила съм го много пъти. На купон на Марр и Сенн никой не би могъл да разбере дали си поканена, или не.

Л'н въздъхна и във въздишката ѝ се долови едновременно безнадеждност и завист.

– Да вляза без покана... Мечтала съм си да го направя. Нали разбираш – новата Л'н. Смела. Решителна. Дръзка. Нахлуваща на купона, сякаш това е напълно нормално. Принуждаваща с поведението си всички да си помислят, че съм някаква знаменитост, но се боят да попитат, за да не се изложат, че не ме познават. – Тя тръсна глава. – Няма начин. Достатъчно е да ме погледнат в огромните ми грозни очи, за да разберат ментално, че съм никоя.

Сен Клер се втрещи.

– Какви ги дрънкаш? Грозни очи?!

Л'н сви рамене, сякаш принудена да се примири с неприятната истина.

– Чуй ме, момиче – каза накрая Сен Клер. – Двете с тебе имаме много работа. Като начало ще започнем с представите ти за грозно и ще стигнем до нахлуването на някакъв си купон.

Л'н се изкиска, сякаш Сен Клер беше изтърсил някаква шега. Но Сен Клер знаеше по-добре. Току-що беше дала дума. А беше жена, която държи на думата си.

24.

– Проверката приключена – обяви Вирунга в отговор на рапорта на Изби. След което се обърна кръгом, отдаде чест на Генрик и изкрещя: – Всички затворници са налице. – И след мигновена пауза добави: – Сър.

Дори Генрик не можа да намери основание за проточване на проверката. Само кимна и закрачи към административната зона. Вирунга отдаде чест на оттеглянето му, завъртя се отново кръгом и кресна:

– Поделение – свободно!

Множеството зажува от безразборни разговори, затворниците тръгнаха към помещенията, тоалетните и вечерята.

Стен, на когото предстояха по-съществени задължения, тръгна към стълбището и покоите на Вирунга, без да се оглежда встрани, и едва не се блъсна в Четуинд, който го очакваше усмихнат.

– Затворник Хорацио.

– Сър!

– Това не ти е истинското име.

– Извинете, сър. Майка ми би се изненадала.

– Не е зле. Току-що си спомних къде съм те виждал. На Дрю.

– Виж ти!

– Не се втелявай. Нямам много време. На Дрю. Затворническият свят. Командвах банда щастливи разбойници, които събираха молюски. А вие двамата с онази бъчва Килгър се появихте в надзирателски униформи. Да хванете някаква невестулка, който се казваше... по дяволите, как беше? Дънстан... не, Динсман.

Четуинд имаше отлична памет. Достатъчно добра, за да го убие.

– Сър, не искам да ви засегна, сър, но как бих могъл...

– Как може да си бил таански надзирател, а сега да си военнопленник ли? Например така. Ти си от имперската агентура. Когато започна войната, си влязъл в мрежата. Може прикритието ти да е било пожарникар. Може да си измъкнал късметче от шапката, когато започна патакмата. Проклет да съм, ако знам.

Стен прецени. Възможно ли бе да убие Четуинд веднага? Тук? Невъзможно. Можеше да изчезне, преди да открият тялото, но щяха да последват репресивни мерки. Втори въпрос; можеше ли да попречи на Четуинд да докладва любопитната информация на Авренти, докато той самият не успее да организира някакъв фатален инцидент по възможност извън стените на Колдиез? Възможно.

– Казвай, затворник.

– Не мога, сър. Каквото и да кажа, ще ме пратите в карцера.

– Добре – каза одобрително Четуинд. – Ако започнеш да бръщолевииш, че съм откачил, ще се наложи да те пребия и да те хвърля в килиите. А може и да почна да се питам дали вече наистина не откачам. Но... – Четуинд се ухили. – Всичко, което трябва да направя сега, е да изчисля как да изиграя картата. И дали изобщо да я изигравам.

– Не разбирам, сър.

– Разбираш, проклетнико. В момента съм надзирател. Но присъдата ми е все още висяща. Шибаните таанци могат да ме лишат от привилегиите ми и да ме върнат на Дрю или да ме хвърлят на някой от смъртоносните светове, за каквото им скимне или за нищо. Затова трябва да

помисля още малко. А за да не се опиташ да организираш някакъв инцидент, който да обезобрази великолепното ми тяло, ще ти кажа още нещо. Предпочитам да съм на страната на победителите.

Четуинд беше много по-проницателен, отколкото изглеждаше, осъзна Стен.

– Войната зле ли се развива?

– Чудесно се развива. Засега – отвърна Четуинд. – Ние... По дяволите, дори започвам да говоря като надзирател! Таанците блъскат по вас, имперците, като по барабани. Питам се обаче докога. Излизам през портала и виждам следи от плъзгачи, защото горивото е под режим. Виждам, че тършуваме из боклуците за вторични суровини. Трябва да разбере дали кашата навсякъде е като тук на Хийт, как е положението по другите светове. Харесват ли ти разсъжденията ми? Може би е трябвало да стана анализатор, а? Продължавам с разсъжденията. Ако таанците не спечелят някаква решителна битка в най-скоро време, ситуацията ще се усложни. А вие сте много повече от нас. Така че войната може и да не продължи, както им се иска на лордовете и лейдитата. А може би – хм – Хийт да е с по-различна система на управление. Като това, че може би плащаме данъците си на Първичен свят. Мисля си, че в такъв един случай господин Четуинд може и да не получи малка златна звезда, ако съдейства за сканирането, а след това и изтриването на мозъка на някой герой от разузнаването. По-скоро може да свърши като военнопръстърпник. Което никак няма да му хареса. Както вече казах, на страната на победителите съм. Така че... поне докато нещата не се променят и не успея да се ориентирам по-добре каква игра разиграваме и с чие тесете... Възнамерявам да правя същото, което правех и досега по отношение на теб. Тоест нищо.

Стен беше на път да вземе решение, което не му допаднаше.

Дори при едно бягство трябва да има тактика и стратегия. Тактиката – да се открие възможен път за бягство, да се изгради възможен път за бягство, да се екипират бегълците – беше твърде елементарна.

Голямата мъка беше стратегията.

Проблемите на един военнопленник не приключваха със залавянето в плен. Военнопленниците продължаваха да са воюваща страна. Войната продължаваше – дори вътре във военнопленническия лагер. Всеки в Колдиз не само беше подложен на хипнообработка по време на обучението, но и оказваше постоянна съпротива.

Част от тази съпротива бяха бягствата.

Едно бягство беше много повече от начин окаеният затворник да се завърне в базата си и да се включи отново в бойните действия. То само по себе си беше бойна акция. Всеки затворник беше бремене за тези, които го бяха пленили, и ангажираше един или повече потенциални бойци далеч от фронтвата линия, като ги превръщаше в свои надзиратели. Колкото повече неприятности създаваха военнопленниците, толкова понижаваша наличната бойна сила. Деликатният момент се състоеше в умението да прецениш кога противникът би решил, че за него икономически по-изгодно е да използва куршум.

До този момент затворниците в Колдиез отлично се справяха както с удължаването на войната, така и на собствения си живот.

Тунелът на Кристата можеше да промени ситуацията.

Решението трябваше да вземе Стен, а полковник Вирунга можеше да даде мнение и да го коригира.

Излезеше ли тунелът отвъд стените на лагера, възникваха две възможности за бягство – масово и планирано.

Масовият опит би означавал всеки, който се промуши през дупката, да се измъкне в Хийт.

Последиците?

Естествено всички главни и спомагателни бойни части на Хийт щяха да бъдат отклонени от обичайните си задължения, за да изловят бегълците. И други, тръгнаха към фронтвата линия бойни части, можеха да бъдат пренасочени на Хийт. В последна сметка повечето – ако не всички – бегълци щяха да бъдат заловени.

А след това избити.

Твърде възможно беше като репресивна мярка да бъде изтрепан и целият военнопленнически личен състав на Колдиез.

Такова беше предложението на Вирунга. Да се играе ва банк. Войници сме и знаем да поемаме рисковете.

Стен предпочете втория вариант, макар че така обричаше хората, които безкрайно дълго бяха прокопавали тунела, да останат в плен, лишавайки ги и от най-минималната възможност да излязат на свобода.

Вторият вариант се състоеше във филтрирането на шепата напълно подготвени бегълци, снабдени с всичко, което беше в състояние да предостави организацията X – от фалшиви документи до пари.

Стен не взе решението поради хуманни съображения. Или поне така си внушаваше.

Почти нямаше осъществени успешни бягства от таанските затвори

– или поне той беше чувал за съвсем малко. Ако затворниците хукнеха да бягат масово от Колдиез – и бегълците бъдеха заловени и екзекутирани, – това би притъпило всяка съпротива, да не говорим за по-нататъшни опити за бягства от другите лагери, пръснати из таанските светове.

По-добре един единствен беглец да осъществи успешно бягство от сърцевината на Таанската империя до родния дом и този успех да се разчуе.

Вирунга измърмори с неудоволствие:

– Потвърждавам... решението ти. И така, кой тръгва?

Болезнената стратегия водеше до още по-болезнена тактика. Стен трябваше да поеме ролята на божество.

По-лесно беше да започне с изключванията. Вирунга естествено. Не би могъл – и дори не би помислил – да изостави пленниците, за които отговаряше.

Стен и Алекс – Големият Х беше под възбрана.

Други създания, които не биха могли да се смесят с основното човешко население на Хийт. Осакатените също.

Кой би могъл да направи опит – и по всяка вероятност да намери смъртта си? Стен можеше да избира само измежду първоначалните хиляда затворници и различните попълнения.

Крилата и тримата покръстени от него. Планът беше техен. Стен се надяваше да накара четиримата да приемат известна подкрепа и план, който да е по-благоразумен от това да се оставят единствено на милостта на тукашните жители.

Ибн Бакр и неговият партньор.

Стен се намръщи. Сен Клер. Харесваше я почти толкова, колкото и тя него. Но ако трябваше да се направи солов опит, нейните шансове за успех бяха най-добри.

Ернандес. Ако изобщо някой заслужаваше да се измъкне, това беше той. Освен това несекващите му саботажни операции всеки момент щяха да бъдат разконспирирани и той щеше да загази.

Абсолютно несигурен дали е взел правилното решение и дали е направил точния избор, Стен излезе от стаята на Вирунга, за да укрепи духа на хората си и да ги подготви за решителния миг.

Разбира се, нищо не стана така, както го мислеше.

– Приятелю мой – започна бавно Ернандес, – благодаря ти. Но... нямам намерение да се измъквам през тунела. Не обичам затворени

пространства.

Стен го разбираше, тъй като самият той страдаше от клаустрофобия. Но Ернандес продължи:

– Вероятно всичко, което каза, е точно така. Вероятно съм стигнал доста далеч. Но аз не го знам. Разбираш ли?

Не. Стен не го разбираше.

– Ще опитам по друг начин. Да допуснем, че успея да се измъкна през този тунел, без никой да ме усети. Да допуснем, че след това успея да се слея с тълпите на Хийт и като използвам твоя план – сигурен съм, че е изключително премислен, – се завърна в Империята. Всичко това е чудесно и много добре. Но какво ще се случи с мен след това? Предполагам, че с гордост ще бъда показван из цялата Империя като някой, успял да си възвърне Свободата – с главна буква. Ще съм прекалено голяма ценност, за да ме изпратят пак на бойното поле. Не съм ли приблизително прав?

– Представяш си дяволски добре докъде би стигнало всичко – отвърна Стен. – Но имаш право.

– Дъщеря ми загина, както вече ти казах. И съвсем не съм сигурен, че съм получил възмездие. Сега разбираш ли?

Стен разбираше. Не веднъж и дважд имперските заповеди и задължения се пренебрегваха заради личното отмъщение.

Така че той поднесе извиненията си на старши подофицер Ернандес и взе под внимание, че когато той бъде заловен от таанците, нито една от тайните на Колдиез няма да бъде разкрита.

Срещата му с мирянин Кристата също завърши нула на нула.

Беше измислил – струваше му се – изключително умен план за тримата човеци и нехуманоида. Вместо да потънат в гарантирано враждебната провинция, трябваше – предложи Стен – да останат в столицата на Хийт. Кристата щеше да се представи като абсолютно покръстен в каузата на Таан. Трябваше да стане уличен проповедник, който да разпространява на висок глас словото за Империята като истинското зло, което е разбрал, след като е видял как е бил „освободен“ неговият собствен свят.

Стен знаеше, че ще мине много време, преди хората да се усъмнят в един правоверен, ако този правоверен им казва, че всичко, което вършат, е правилно.

– Но това ще е лъжа – изтъкна Кристата и последователите му

занимаха утвърдително.

Вместо да отговори, Стен стисна и отпусна зъби няколко пъти.

– Всевишният ще ни лиши от подкрепата си, ако проповядваме подобна лъжа – продължи Кристата. – Освен това не виждам какво ще постигнем, ако останем в този град, в това място на военна дисциплина и униформи.

– Бихте могли да спасите живота си – отвърна Стен.

– Само Всевишният дарява и отнема живот. Няма особено значение кое от двете ти дарява.

Стен отново стисна и разпусна неколнократно челюсти.

– Освен това ти не успя да разбереш учението на Всевишния. Само онези, които живеят близо до земята, които не служат на Мамона и осъзнават, че дълг на всеки е да подкрепя и подпомага другите, могат да го разберат и да ни дадат подслон.

Стен си спомни едно отдавнашно учение, когато в продължение на няколко дни някакви по общо мнение неутрални селяни преследваха екипа му от „Богомолка“ из пресечена местност, и не отговори.

– Хранех надежда, Хорацио – заключи унило Кристата, – че разбиращ посланията ми и ще станеш един от нас. Ти не го направи. Но можем да продължим да се молим за онези, които решат да се възползват от онова, което ни е дарил Всевишният, да открият истината в сърцата си и щом отново възвърнат свободата си, да проповядват светлината.

Най-доброто, на което можеше да се надява Стен, беше Кристата и неговите приятели да са достатъчно впечатляващи, за да отклонят вниманието от истинските бегълци и да намерят лека и почтена смърт.

Сен Клер изчака вратата зад Стен да се затвори и едва тогава погледна към Л'н. Дори в сумрака виждаше потрепващите й „ръце“.

– Но ти трябва да тръгнеш – започна без увъртания Л'н.

Да, помисли си Сен Клер. Трябва да тръгна, Тук започвам да полу-дявам. Това опит за бягство номер двайсет и две ли ще е? Или двайсет и четири? Беше спряла да ги брои на двайсет и едно и не искаше да си спомня дали беше инкасирила още неуспехи.

Този опит трябваше да е успешен.

В противен случай се виждаше как се мята със спокойно хладнокръвие на оградата и я убиват.

До този момент бе избягвала да участва в нагласена игра. Но шансовете да запази хладнокръвие и да изчака печелившите числа ставаха

все по-незначителни.

А Л'н?

Така или иначе, можеше да разчита на Стен. Тя ще оцелее, каза си Сен Клер.

А и не беше безпомощна глупачка. Беше вечно измъкващата се. Самотният оцеляващ комарджия. Не се нуждаеше от никого и от нищо.

Нали така?

25.

Великолепието на лейди Атаго съответстваше на величието на танците – както и на тяхното поражение.

Таанците разработваха старателно военните си планове до най-малката подробност. Ако плановете по време на военните действия се окажеха погрешни, таанците бяха гении на импровизацията. Бяха в състояние – и го правеха – да скърпват военни части от коренно противоположни елементи, да ги мятат на предните линии и да побеждават.

Култивираната чрез обучение готовност на воините им по-скоро да загинат, вместо да отстъпят, не беше вредна, разбира се. Но им липсваше способността да внесат промени в даден план, след като вече е бил одобрен.

Така че лейди Атаго измерваше с крачки командния пункт и тропът на токчетата ѝ отекваше в празното пространство.

В момента би трябвало да дава инструктаж на дванайсетимата командващи военните действия командири с окончателните и пълни подробности относно постепенното нападение на Дюрер. Командният пункт беше напълно екипиран и полусферичният куполен екран можеше да демонстрира всяка подробност от цялостното стратегическо нападение до дислоцирането на най-незначителния патрулен екип.

Вместо това лейди Атаго беше уведомена с най-секретния шифър да отложи срещата и да изчака, без да предприема нищо.

Според следващите разпоредения – САМО НА ЧЕТИРИ ОЧИ – ръководителят на Таанския съвет лорд Феерле отправяше молба да проведе съвещание с командващия флотилиите в удобен за нея момент.

Атаго изпрати само обичайното потвърждение. Не се разпореди и да го посрещнат, когато бойният кораб на Феерле остана без АМ2 и беше изтеглен на буксир.

Помощният персонал и щабните офицери можеха да предоставят

съоръженията. Атаго се разтревожи. Ставаше нещо твърде, твърде нередно.

И опасенията ѝ бяха напълно основателни.

Феерле влезе в командния пункт, поздрави според съответстващите на поста ѝ формалности и освободи помощниците си.

Лейди Атаго най-учтиво го запита дали желае да бъде удостоен с възможността да се запознае с плановете ѝ за предстоящата операция.

– Не – отговори Феерле. – Напълно съм запознат с тях и ги одобрявам, разбира се.

Тогава защо си тук, помисли си Атаго.

– Съветът проведе заседание и се ангажира с този грандиозен план. Всъщност имат желание да се засили стратегическата му мощ.

Атаго надуши някаква... не, няколко неприятности. Натисна с длан един ключ и върху тъмния екран с галактическата карта над главите им се появи диаграмата за нападението срещу системата Дюрер. Нито един от таанците не погледна нагоре.

– Май не разбирам – отсече Лейди Атаго.

– Благодарение на великолепната ви планировка и анализ си дадохме сметка – продължи Феерле, – че вашето нападение следва да бъде осъществено масирано. – Той се извърна към екрана и хвана командния лост. – Ето тук: дванайсет бойни флотилии ще нахлуят към системата Дюрер. Ето тук заблуждаващата военна маневра срещу системата Алсуфи ще ангажира имперските сили, докато не стане твърде късно.

Лейди Атаго дори не си даде труд да отговори.

– Ударът, както всички се споразумяхме, е насочен към сърцевината на Империята. Затова след подробен анализ и обсъждане в Съвета постигнахме съгласие, че трябва да разширим плана както поради неговото великолепие, така и в името на съвършенството на таанския идеал.

– Което означава?

– Смятаме, че запазените в резерв флотове могат да бъдат включени изцяло в активни бойни действия. Няма да се притесняваме за нашите флангове, а по-скоро ще приложим тактика „прескочи кобила“ на придвижване напред. Всеки кораб, бойна част или флот, които вземат участие, ще отпаднат от главния удар. Други части ще се придвижват през и около тях към главната цел.

– Главната цел, милорд – напомни Атаго, – беше да си осигурим системата Дюрер и да я използваме като трамплин за окончателната атака.

– Лесно постижима цел – отговори лорд Феерле. – Която вероятно

би ни принудила да се забавим и да се прегрупираме. Съветът реши да се придвижим до Дюрер и да предприемем окончателната атака.

Ва банк.

– Да предположим – продължи Атаго, като огледа екрана над главата си, – че имперските сили, които нападнат фланговете ни на и около Ал-Суфи, успеят да се измъкнат? И след това атакуват главния удар към Първичен свят?

– Това няма да се случи – отсече с нетърпящ възражение тон Феерле. – Убедени сме, че вашият заблуждаващ план ще ги принуди да защитават фалшивата цел, докато не стане много, много късно. Освен това... – той замълча за миг – разполагаме с допълнителни военни подкрепления за потвърждаване на заблудата.

– Тоест?

– Има и още една причина – добави Феерле. – Лейди Атаго, тази война се проточи много повече и от най-песимистичните ни прогнози. Ние чисто и просто не разполагаме с ресурси от АМ2, за да си позволим и най-малкото забавяне.

Лейди Атаго можеше да приведе основания защо бойният план на Феерле – беше сигурна, че е лично негов, а не творение на Съвета – е зле обмислен, мятане на подправен зар в полза на казиното.

Но тя беше таанка – и не каза нито дума.

– Има още две модификации на вашия план – продължи Феерле. – Умно замислената от вас фалшива диверсия срещу Ал-Суфи. Липсва само едно. Тази бойна част следва да бъде под командването на човек, когото Империята счита за най-добрия ни главнокомандващ. Нашият вдъхващ страхопочитание стратег.

Лейди Атаго усети страните ѝ да поруменяват, а ръката ѝ да посяга към личното ѝ оръжие, но успя да запази самообладание.

– За мен е чест – отвърна тя и се изненада, че гласът ѝ не потрепна. – Но щом трябва да поема командването на диверсионното нападение, кой ще поеме моите дванайсет флота – поправям се, моите дванайсет и допълните части, които Съветът е взел решение да участват в нападението?

– Тъй като това е операция с всички възможни налични средства – отговори лорд Феерле, – ние, които отговаряме за нападението, би трябвало да представляваме мощта на нашата Империя.

Лейди Атаго успя да даде израз на официалното си съгласие с Волята на Таан – отправи официален поздрав към своя заместник лорд Феерле, след което напусна.

Едва когато се озова в покоите си, изпадна в яростен пристъп, а думите, които избълва, биха възхитили дори някой таански докер.

Най-накрая се овладя.

Извади личното си оръжие.

Да, честта ѝ беше опетнена. Но не, даде си сметка тя, заради собствените ѝ действия. Беше извършена несправедливост. Както обикновено. Не за първи път се случваше. Беше успявала да превъзмогне много несправедливости. Както и своята раса. Отвъд тях беше победата. Добре, щеше да се примири с разпорежданията. Щеше да поеме командването на диверсионния флот. Щеше да постигне повече, много повече от който и да било приспособенец. Без да предприема нищо, готова да помогне.

Беше сигурна, че планът ѝ ще успее въпреки идиотските модификации на лорд Феерле. Но след като Дюрер бъдеше унищожена и докато обединените таански флотове нападаха Първичен свят, лорд Феерле щеше да разбере колко трудно е командването, за разлика от отстраняването на военния ръководител, за да станеш фигурант в последната минута.

Беше сигурна, че за окончателната победа Феерле ще има нужда от помощта ѝ.

И възнамеряваше след поражението на Империята да го принуди да плати много скъпа цена.

26.

Оставаха още трийсетина сантиметра. Стен почти усещаше хладния мрак на таанската нощ зад тънкия пласт земя в дъното на тунела. Притегляше го неумолимо, както огромната луна привлича прилива на свободата. Оставаше му само да изгребе още малко пръст и щеше да е навън. Дългите години като таански затворник щяха да приключат и единственото, за което трябваше да се погрижи, беше да оцелее.

Обърна се назад, почти задавен от лютивия пушек на лоената лампа. Очите му се бяха насълзили. Избърса ги с ръкав и огледа войската си – мъжете, жените и създанията, които беше подбрал за бягството.

„Пъстра“ група беше слабо определение. Някой като Кристата и тримата му покръстени бяха облечени в грубите бледозеленикави и кафеникави дрехи на таански селяни. Ибн Бакр беше вложил всичките си шивашки умения за ушиването на своята и тази на партньорката му униформи – партньорката му бе дребна женица и май се казваше Алис.

Бакр беше облечен в парадна униформа, която би подхождала на адмирал. Униформата на Алис беше съвсем малко по-скромна.

Всъщност двамата се бяха дегизирали като началник на граввлак и неговата помощничка. Разполагаха с документи, според които извършваха цялостна проверка на основните станции на Хийт. Стен се изкикоти, когато Ибн Бакр му показва работните скици на Облеклата. И моментално изпита съжаление, забелязал виновното изражение на Ибн – едва ли имаше по-печална гледка от тази на гигант с провиснала до земята челюст. След това Ибн Бакр му обясни предпочитанията на таанците към униформите и че дори най-низшите служители имат склонността да носят лъскави дрехи.

– Би трябвало да видиш как се облича шефът на боклукчиите – точно така каза.

Стен затвори очи пред крещящия блясък и реши да не обръща внимание.

Останалите бегълци бяха облечени в дрехи, които бяха нещо средно между простоватите одежди на Кристата и крещящото великолепие на униформата на Ибн – от фермери и търговци до таански служители от долно и средно ниво.

Друга забележителност беше Сен Клер, с ботуши и работен комбинезон, толкова плътно прилепнал по тялото ѝ, че Стен изпитваше едновременно похот и неприязън. Носеше през рамо малка торба. В нея бяха натъпкани една смяна дрехи и любимите на таанските богаташи свръхлеки принадлежности за къмпинг. Сен Клер разчиташе на обстоятелството, че два пъти в годината в почвата на Хийт поникват много редки и много вкусни грудки, които бяха толкова ценни, че беше разрешено да ги берат само спортуващите благородници и богаташи. Така че два пъти годишно таанското висше общество преравяше горите и ливадите на Хийт за тези грудки. Местата, където можеха да се намерят, се пазеха не по-малко старателно от потоците с пстърва, която Вечният император развъждаше на Земята.

Сен Клер се правеше на един от тези събирачи. Беше убедена, че с леснина може да се свие в някоя дупка и да изчака удобния момент да напусне Хийт. Стен не беше чак толкова сигурен, но не се хвана на бас с нея, въпреки че шансовете му бяха сравнително печеливши.

Стен ги оглеждаше и изчакваше мирянинът и неговите последователи да приключат молитвата си към „Всевишния“, който да прояви благосклонност към усилията им. Единствената дума, която различаваше, беше „амин“ – тримата я промълвяваха шепнешком всеки път,

когато Кристата правеше кратка пауза. Най-накрая той свърши и се приближи с клатушкане към Стен, като почитваше оплескалата козина-та му кал. Масивното му тяло излъчваше целеустременост и напрегна-тост. Единствено сетивните пипалца, навити като пръстен около носа му, потрепваха от възбуда.

– Духът на Всевишния е с нас – каза Кристата. – Той ни каза, че е почти време да тръгваме.

Стен преглътна саркастичния коментар, който му дойде наум. След хилядите тонове изкопана и извлечена пръст кой му даваше право да се присмива на вярата на Кристата? А и може би тъкмо този „Всевишен“ беше изпратил ексцентричния Кристата на Стен. Би ли открил прорязалите подземията на Колдиез зимници без него? Що се отнасяше до Стен, ако Всевишният искаше уважение, беше готов да му го даде, по дяволите.

Така че Стен се усмихна и каза:

– Чудесно... Следващия път, когато разговаряте... му предай благодарностите ми.

Кристата не се засегна. Разбра, че в думите на Стен няма нищо обидно.

Откъм дъното се чу трополене и всички се притиснаха към стените на тунела. Иззад ъгъла се появи Алекс: влачеше огромен товар продълствие върху три закачени една за друга колички, които бяха използвали за изтегляне на изкопаната пръст. Тежкогравитационникът пристъпваше с лекота, сякаш дърпаше бебешка количка. Когато едно от дървените колелета заора в някакъв коловоз, той просто повдигна предния край на композицията и го премести на по-равно място. Товарът тежеше поне тон и половина.

– Туй е последното, Хори – заяви той и се дръпна встрани, та другите да разтоварят багажа. Огледа малобройната група и закима със задоволство. След което се приближи небрежно до Стен, наведе се и му прошепна:

– Не ми харесва тая работа, момче. Виждам ги сичките мъртъвци. Дай да им покажем няколко „богомолски“ номера... Та да имат някаква надежда поне.

Стен тръсна глава.

– Пробата мина гладко. Колкото до номерата... Те са аматьори, до един. По дяволите! Все едно да ги убием сами и да спестим удоволствието на таанците.

– Все пак ще се чувствам по-добре, ако владеят някой и друг номер.

– Повярвай ми, Алекс – каза Стен. – Така е по-добре. Това е като един стил на воюване, за който съм чел. Преди няколко хиляди години наблъсквали с войници някакви огромни тромави летящи машини. Товарели всеки с по петдесетина кила оборудване и ги изритвали от вратата на височина два-три клика.

Алекс го изгледа с изумление и недоверие.

– Бедните момчета! Офицерите им сигур' са били кембъли. Жестоки варвари! Да блъскат момчетата, за да станат на кайма!

– Виж какво... Не са имали такива намерения. Отваряли се едни копринени чували и войниците падали плавно. Освен това ги обучавали да овладеят скоковете. Едно от най-трудните обучения по онова време.

– Сигурно – съгласи се Алекс, все още леко смаян.

– Смешното е – продължи Стен, – че когато положението се стовняло, хващали най-обикновен редник, закачали му чувала и го изхвърляли навън като отлично обучените бойци. И знаеш ли какво? Нямамо никаква разлика в процента на нещастните случаи. Отнасяли го точно толкова обучени бойци, колкото и напълно неопитните новаци.

– Е, туй вече не го вярвам – каза Алекс.

Стен огледа наблъсканите в тесния тунел изнервени създания и си помисли какви ли ужасни премеждия ги очакват, щом изоставят закритата на Колдиез.

– На мен ми се иска да го вярвам – натърти той. – Излитат само след две нощи.

Вирунга искаше да види Стен. Спешно. Стен мина небрежно през гъмжащия от народ централен двор. От време на време спираше да побъбри, да се посмее на някоя шега или да се намръщи и да поклати недоверчиво глава на някоя небивалица.

Това беше сложен и постоянно променящ се ритуал, който трябваше да изпълнява, тъй като в противен случай някой таански доносник би могъл да се впечатли колко често някакъв незначителен пожарникар посещава зоната на командния състав.

Междувременно в мозъка му се блъскаха хиляди варианти. Нямаше новини за това как се развива войната. Надяваше се, зле за таанците. Ако имаше повече късмет, Вирунга може би го викаше да докладва за най-големия успех в Колдиез до този момент. Може би, само може би, бяха успели да внедрят онова, което Алекс наричаше „Златният червей“.

Бяха изразходвали ужасно много време и усилия, за да измислят

начин да подкупят една дребна чиновничка, Фастр. Беше на средна възраст и работеше като началник-служба на гарантите. Всички таанци се страхуваха от нея. Дори командващият лагера Дерзин. При най-малкото оскърбление всеки гарант би могъл да бъде загубен завинаги. И сякаш да са необходими други три малки „завинаги“, за да бъде реабилитиран. А което беше още по-лошо, изпаднаше ли в особено отвратително настроение, тя тълкуваше правилата доста своеволно и някоя таанска жертва можеше да се окаже с огромна глоба за просрочени данъци – независимо дали дължеше такива, или не.

Проблемът беше, че Фастр, изглежда, бе неподкупна. Колкото и да изнудваха Н'крос и останалите подкупени надзиратели, не можеха да й открият дори една-единствена слабост. Беше пълна, но нямаше особено предпочитание към някакъв специфичен тип храна. Явно беше безполова, което поне за Алекс беше положително качество. Изглежда имаше и вкус към спартанския живот, тъй че парите не помагаша. Как да я хванат натясно? Беше от съществено значение, тъй като Фастр беше ключът към внедряването на „Златният червей“.

Отговора на загадката откри Сен Клер. Уреди си смяна като чистачка в счетоводния отдел, убедена, че жена с нейния опит със сигурност може да открие нечий слабост. Ако не друго, можеше да задигне няколко почистващи препаратите, които да вършат по-полезна работа.

Сен Клер се мота половин ден из канцеларията, докато я разконспирира. Докато другите чиновници не откъсваха очи от задълженията си, уплашени дори да повдигнат глава, за да не ги хванат, че не работят, Фастр се забавляваше – цялата сутрин.

Беше някакво забавление, което не можеше да се разбере от пръв поглед. Поне за Фастр то се състоеше в блъскане по компютъра и блъскане на безкрайни серии ругатни, от които Сен Клер чак се изчервяваше, прекъсвани от време на време от победоносни викове. Най-накрая Сен Клер се промъкна до компютъра, за да разбере какво става. На монитора се въртеше хаотична струя от цифри, която след миг замръзна неподвижно, Фастр се разкрещя възмутено и отново заблъска по клавиатурата. Изскочиха още цифри. И нова серия ругатни. Сен Клер постепенно проумя. Цифрите върху екрана бяха алгоритми. Беше някаква игра. След миг разбра, че е бридж.

Това не само беше слабост. Това беше огромна зееща рана.

– Типичен маниак на бридж – информира тя Стен. – В цялата вселена не я интересува нищо друго освен бриджа. Ненавижда хората. Но за да играеш бридж, ти трябва хора.

– Има си компютър – отвърна Стен. – Осигурява й всякакви игри, каквито си пожелае. С всякакво ниво на трудност.

– Явно не си картоиграч – възрази Сен Клер. – За да ти доставя удоволствие играта на карти, ти е необходим противник, който се тормози. Особено при бриджорите. Няма да видиш кръв, ако разкатаеш фамилията на някакъв компютър, нали.

– И ти недвусмислено й намекна, че знаеш това-онова за тази нейна игра... как я каза?

– Бридж. Не само й намекнах. Направо й казах, че съм я видяла. Казах, че не съм могла да се сдържа.

– И тя не се сбеси? Очаквах, че ще ти свети маслото само защото си я заговорила.

– Никога – отговори Сен Клер. – Бриджорите не могат да си траят. Тя моментално разбра. Особено като й казах, че съм флотски шампион.

– Флотски какво? На какво? Няма такова нещо!

– И какво от това? Тя не го знае. Нито й пука. Особено след като й признах, че дори да се окаже добра, мога да я натикам в кучи гъз.

Макар и неохотно, Стен й се възхити. Доколкото беше в състояние да прецени, нямаше начин фанатизиран маниак от типа, който Сен Клер описваше, да пренебрегне подобно предизвикателство.

– Добре, натикай я. Спечели няколко игри. Изгуби няколко, за да не я откажеш. А накрая се опитай да разбереш какво е необходимо, за да я привлечем на наша страна.

– Не се налага – отвърна самодоволно Сен Клер. – В момента програмираме компютъра така, че да можем да си партнираме. Имам пълен достъп по всяко време.

Стен моментално възложи на Краулшавн и Соренсен да разработят „Златният червей“. Бяха го завършили преди една седмица и под вещото ръководство на Сен Клер го бяха кодирали в убийствен чифт ръце „север-юг“.

Сега Сен Клер изчакваше удобен момент да го внедри. Лошото беше, че времето изтичаше. Тя трябваше да тръгне следващата нощ. Ако не успееше да го внедри веднага, щеше да се наложи да започнат всичко отначало. Но след бягството шибаните репресивни мерки може би щяха да обезсмислят всичко. Защото „Златният червей“ беше единствената им надежда да попречат на таанците да им отрежат главите.

Стен влезе при Вирунга. Възрастният мъж беше сам. От тържествения му израз Стен разбра, че е случило нещо изключително неприятно. Предположи, че става дума за провал. И че този провал е свързан със

„Златният червей“.

– Хванаха ли я? – измърмори безизразно Стен. Имаше предвид Сен Клер.

– Не – отговори Вирунга. – Тя... успя. Но... има друг... проблем.

Стен предпочете да не се опитва да гадае и остави Вирунга да говори.

– Както знаеш, Сен Клер има пълен... достъп. В компютъра.

Стен кимна. Фастр разрешаваше на Сен Клер да бърника в таанския компютър в свободното си време. За да стане достоен противник, на Сен Клер й трябваше време да се запознае с нови бриджорски стратегии. Но това не се беше сторило важно за Стен. Досега.

Единствените данни в компютъра бяха досадните подробности за живота в Колдиез: таанските ведомости за персонала, както и досиетата на затворниците, Стен не виждаше особен смисъл да надничат и да се ровят във всичко това.

– Сен Клер е... забелязала нещо – продължи Вирунга.

И обясни: докато тършувала из компютъра, използвайки кодовото име на Фастр, Сен Клер научила кои още и колко често използват същата система. Напоследък изникнало ново кодово име. Не само не принадлежало на никого в лагера, но претърсвало данните с редовен „1+1+1+“, много по-бавен, но даващ гаранция, че няма да бъде пропусната нито една подробност.

Сен Клер полюбопитствала кой може да е това и какво точно търси.

– Успяла ли е да разбере? – попита Стен.

– Не и кой е търсачът – отговори Вирунга. – Само какво... търси.

– И какво търси?

– Теб – каза Вирунга.

Казаното сепна Стен.

– Но как...

Вирунга продължи да обяснява. Непознатият търсел данни за човек, който съответства на описанието на Стен. Проверявал методично всичко, свързано с промени във външността и самоличността. Било само въпрос на време да открие досието на Стен.

Предположението на Вирунга беше – при това твърде основателно, – че който и да търси Стен, не възнамерява да го прегърне любвеобилно и да го обсипе с подаръци и целувки.

Изводът:

– С Килгър трябва да... изчезнете!

Стен изобщо не възрази. Двамата с Алекс щяха да тръгнат с

другите. Оставаше само да събере за последен път екипа по бягствата и да го информира подробно какви спънки може да се очакват при осъществяването на плановете им.

Останалите посрещнаха новината безмълвно. Прегледаха набързо ролите, които щяха да разиграват, за да проверят по какъв начин ще се отрази включването на Алекс и Стен, успокоиха се, че не възникват никакви проблеми, и се съгласиха. Колкото повече, толкова по-весело.

След което Сен Клер се изправи и обяви, че в плановете има още една промяна. Не тръгвала сама. Вземала и Л'н.

– Най-идиотската идея, която съм чувал – изтърси Стен, преди Алекс да забие лакът в ребрата му, за да го предупреди да е по-дипломатичен.

По-късно му обясни, че първо би трябвало да изчака и чак тогава да ѝ каже, че е откачила.

– Все същото – възрази Стен.

Но преди Стен да си позволи глупостта да се опита да ѝ забрани, тя свали картите си.

– Да не си посмял да ме спираш. Двете се измъкваме утре през нощта – независимо по какъв начин. През тунела заедно с останалите или под мрежата.

Стен нямаше друг избор, освен да се съгласи. Ако Сен Клер отново предприемеше каубойска акция, щеше да провали всички шансове на тунелджиите, а и беше убеден, че не би могло да я спре нищо освен убийство. Така или иначе, изобщо не можеше да проумее защо предприема подобна стъпка. Доколкото можеше да прецени, това бе чиста идиотщина – с Л'н неминуемо щяха да я хванат. Питаше се какво ли смята да спечели Сен Клер от подобен ход – нали единственото съображение за нея беше личната изгода.

Беше в грешка и за едното, и за другото. За първи път в живота си Сен Клер не действаше егоистично. Просто знаеше как щеше да преживее Л'н новината за бягството на Стен. Без подкрепата на своя идол беше загубена. И второ, въпреки че Сен Клер нямаше как да го знае, присъствието на Л'н щеше да спаси и двете.

Стен сви пръсти и ножът тупна в дланта му. Той разряза бавно калта, изгреба я встрани и започна да дълбае все по-настъргвено. Най-накрая нощният въздух проникна през пролуката и усетиха смразяващия му

лъх – изсуши потта им и проветри задимения въздух.

Стен се измъкна през дупката. Изправи се, зашеметен и малко объркан. Погледна смътния контур на града долу – приглушените заради затъмнението светлинки блещукаха нарядко.

Алекс се измъкна след него. Стисна го за рамото и го побутна напред.

Бяха на свобода.

27.

Дюрер беше значителна победа.

Фишът по обща история, който всички подчинени на Имперската образователна система светове използваша в гимназиалната степен на обучение, представяше битката с няколко стрелки.

В този момент е осъществено нападение... тук. Придвижваща се червена стрелка. Подкрепено от съпътстващо нападение... тук. Отблъснато... тук. Синя стрелка.

Крайният изход... такъв.

По-любопитните можеха да изтеглят подробен фиш и при възможност за достъп до бойна зала да прожектират повече подробности от битката.

В този момент започваше объркването.

Като се започне с това, че битката на Дюрер беше наричана по различни начини, а именно Сраженията Дюрер – Ал-Суфи, Първо имперско контранападение, Втора таанска офанзива, Флотски сблъсъци през междинните фази на Таанската война и т.н., и се стигне до неточни и объркани описания на участващите кораби.

Още по-объркващи за жадния за знания ученик бяха описанията на всеки и всички замесени във въпросната битка.

Сражението/ята се превърнаха в предпочитано изследване за любители и професионалисти, като и едните, и другите се опитваха да открият ракурс, който би им позволил да проумеят какво точно се е случило през всичките тези седмици и – което беше по-съществено за историците – да съзрат някакво величие в нещо, което напомняше по-скоро кръвопролитна безразсъдна касапница, в която бяха загинали няколко милиона.

Усилията им за подобна интерпретация и подобен ракурс бяха напразни.

Такова нещо чисто и просто не съществуваше.

Капитан Бет от екип „Богомолка“ наблюдаваше нещо, което ѝ приличаше на цяла таанска флотилия, да се носи към нея и се надяваше Вулкан да ѝ даде едно или няколко божества, към които да отпрати молитвите си.

Императорът беше направил залозите си. Да, той беше убеден, че истинското нападение ще е насочено срещу Дюрер. Ал-Суфи беше само заблуждаваща маневра и той беше разпределил по съответен начин силите си под командването на флотски маршал Йън Махони.

И все пак...

На светлинни години отгатак Дюрер се носеше нещо, което напомняше съспаните корпуси на няколко таански разрушителя. Цяла флотилия.

Каквата всъщност бяха.

Онова, което таанците не знаеха, беше, че много, много месеци преди това имперски боен флот бе нападнал флотилията от засада в една съвсем друга галактика. Призивите им за помощ бяха заглушени, поради което не успя да ги прихване нито един таански свят. За Таан флотилията просто беше изчезнала, вероятно след някаква страховита героична операция.

Корабите бяха ремонтирани и почистени. След това бяха снабдени с бронирани енергийни източници, свръхчувствителни сензори и защитени комуникационни системи и дислоцирани отгатак Дюрер.

На екип „Богомолка“ беше наредено да чака.

Бет и нейният екип, както и останалите екипи, правеха тъкмо това, като се мъчеха да превъзмогнат скуката и усещането, че са пратени за зелен хайвер в някаква безсмислена мисия.

Всички екипи възприемаха задачата като операция за печелене на слава и ругаеха шефа на „Богомолка“ за натягането му за медали и нек-ролози. Защо не бяха използвали много по-фини сензори без необходимостта от екипаж?

Шефът на екип „Богомолка“ нямаше вина. Идеята беше изцяло на Вечния император и флотски маршал Йън Махони. Разбира се, фините сензори можеше да се разположат отпред, откъдето се очакваше реалното нападение на таанските сили. Но ако някой от тези сензори бъдеше открит? Нямаше ли да се досетят таанците, че имперските сили дебнат в засада?

Беше много по-нелогично Империята да поддържа секретните групи в корпусите. Плюс това, както изтъкна цинично Махони, би било твърде неправдоподобно някой „богомolec“ да се предаде и да го депрограмират, за разлика от една обикновена машина.

Екипажите чакаха, ругаеха, потяха се и се вмирисаха.

Най-накрая сензорите светнаха.

Към таратайките на Бет се носеха повече таански кораби, отколкото се предполагаше в указанията от най-високо ниво.

Бет изпрати светкавично съобщение и изключи всичко. Преценката ѝ за сражението – ако възникнеше такова – беше пределно ясна. Единственото, на което би могла да се надява, беше нито един от приближаващите таански бойни кораби – в почти видим обсег – да не прояви интерес да провери брчките ѝ за оцелели.

Вечният император се намираше на личния си кораб „Нормандия“. Корабът се беше изтеглил толкова напред – плюс още три светлинни години, – колкото беше необходимо, за да се избегне опасността да вземе участие в планирането от самия Император сражение. Бойната зала беше настроена да осигурява пълни и изчерпателни доклади за всички очаквани сведения.

Императорът прецени, че Махони много скоро ще се втурне във вихъра на битката. Надяваше се, че ще успее да помогне, ако Махони обърка параметрите на грандиозната стратегия.

Убедено се самозаблуждаваше, че няма никакво намерение да се намеси. Беше направил всичко по възможностите си.

Според предварителните сведения таанците старателно се приближаваха към капана му, независимо от изненадата му, че по някакъв начин и някъде очакваните дванайсет нападателни флотилии се бяха разраснали до над двайсетина. Изчакваше ги хладнокръвно да му паднат в ръцете. Това, мислеше си Императорът, е началото на края. Или поне, нашепваше непоследователното му „аз“, края на началото.

Ха, помисли си инженер Х. Е. Рашид. Ами ако е краят на края?

Така че беше готов да спаси топките на Махони, а така също и своите.

За съжаление роботизираните таански кораби, предназначени само да блокират комуникациите между системите Ал-Суфи и Дюрер, прекосяха периметъра на имперците и Вечният император се озова в най-модерната зала за военни анализи, инсталирана някога на космически

кораб, заслушан в комуникационните смущения и вторачен в дезинформационните пиксели, прекъсвани от разпокъсани пукотевици, които показваха както победоносни и настъпващи, така и претърпели поражение, отстъпващи таански или имперски части по всички фронтове.

Поради само шепата имперски тактически кораби и разрушители, изпратени да удържат и защитят системата, сражението на Дюрер беше доста краткотрайно.

Би трябвало да оцелеят седем от осемдесет и деветте кораба, които се придвижваха срещу атакуващите таански флотилии. Заповедта беше да спрат таанската атака, да не допуснат кацане на Дюрер и да причинят максимални загуби на противника.

Бяха, без да го знаят, самоубийци.

Определените за Дюрер кораби бяха ключови нападателни части – нито старомодни, нито последна дума на технологията. Императорът възматряваше да поддържа възможно по-дълго заблудата, че Дюрер не е достатъчно защитен и не очаква нападение.

Затова беше направил точните назначения с пълното съзнание, че изпраща хората на явна смърт.

Би могло да се нарече „Цената на Империята“, ако Вечният император не беше на векове разстояние от вярата в подобни грандиозни изявления. Те вършеха работа за простолудията, не и за властниците. А и това не беше нито първият, нито най-кръвопролитният, нито последният случай...

Тактиката на частите на Дюрер беше планирана добре. Една флотилия разрушители се движеше в една плоскост с пристигащите таанци. Други две флотилии изчакваха над еклиптиката на системата, докато не бъдат ангажирани авангардните Таански части, след което се „гмуркаха“ надолу към сърцевината на противника. Малко по-късно шест крила тактически кораби, всеки под самостоятелно командване, се вдигаха „отдолу“ със заповед да нанасят удари по открити се мишени.

Всички космоплаватели бяха изчислили наум бройката на противника, бяха осъзнали, че са обречени, и – поне по-голямата част бяха категорично решени смъртта им да бъде заплатена скъпо и прескъпо.

Колко благородно.

За съжаление подобна благородна непоколебимост върши работа много рядко, и то най-вече в риалитата.

Когато противникът разполага с решително числено превъзходство,

всички тактики на света не помагат, за да се приближиш до него достатъчно близо, та да го ликвидираш.

Двете флотилии се гмурнаха от високото в тарапаната – но само за броени секунди. Другите трийсет и два разрушителя почти не разполагаха с време, за да открият мишени и да изстрелят унищожителни снаряди срещу тях, преди да изчезнат на свой ред. Резултатите: разрушени – четири таански разрушителя, пет таански логистични поддържащи съда. Повредени – два таански крайцера, три таански логистични кораба.

Според компютърните изображения и анализи на развоя на битката в контролната зала пространството отвъд се задръсти с отломки, през които смъртоносно опасните дребни тактически кораби биха могли да се проврат незабелязано, сеешки смърт.

Компютрите в контролната зала смляха светлинните години в сантиметри. В действителност унищожаването на корабите на Дюрер задръсти с кръжащи отломки пространството на разстояние дваайсетина светлинни години. Мониторът на някой разрушител, особено ако беше програмиран да пропуска улучени мишени, показваше по-различна картина.

Един нападател, един разбойник, един пират – каквито бяха тактическите кораби – е немислим на бойното поле.

Може капитаните на тактическите кораби да бяха прекалено енергични. Може таанците да бяха очаквали нападение „отдолу“. Може да беше просто малшанс.

Никой никога нямаше да узнае.

От тези кораби не беше оцелял нито един.

Имперската пропаганда вдигна огромна шумотевица по повод обреченото нападение и бяха раздадени няколко посмъртни награди от най-висока степен. Пропагандата изтъкна също така колко ефикасно са действали: два таански бойни кораба били разрушени, а един повреден. Един таански крайцер унищожен, два повредени. Четири таански разрушители повредени.

Следвоенният анализ: един раздробен разрушител. Един леко повреден крайцер.

Но тогава вече никой не желаше да си спомня войната, камо ли факта, че някои от мъртвите герои бяха загинали, опитвайки се да умрат героично, вместо да победят.

Първоначалната стратегия на лейди Атаго беше само една флота да

бомбардира Дюрер, втора да нахлуе, а трета да остане в резерв.

Командването на Дюрер очакваше нещо подобно.

Готови за последния парад, те се изненадаха, когато таанските флоти прекосиха системата доста извън обхвата за бойни операции.

Може би дори бяха леко разочаровани, поне в първия момент. В края на краищата, когато някой се е настървил до крайност и това се окаже напразно, е нужно известно време, за да се уталожат глупостта и адреналинът.

Но разочарованието не продължи дълго, след като Имперските сили на Дюрер си дадоха сметка, че са оцелели поне за още известно време, че сражението се води без тяхно участие и че позицията им е в периферията.

Може би тъкмо затова толкова много от личните мемоари за битката/ите на Дюрер – Ал-Суфи бяха на имперски бойци от Дюрер.

Те просто оцеляха, за да ги продиктуват.

Лорд Феерле се любуваше на съвършенството си върху мостика на своя команден кораб, щом първите четири флоти се измъкнаха от системата Дюрер почти без да срещнат съпротива. Далеч пред тях се простираха богати индустриални светове, а отвъд тях бе сърцевината на Империята. И до този момент таанските загуби бяха незначителни.

Той отново изтъкна пред себе си необходимостта да е опекун. Колкото и да бяха въодушевени, мъжът или жената, поели изпълнението на дадено задание, се нуждаеха от някого над себе си, който да може да погледне неангажирано отстрани и да прецени дали заданието е предопределено да успее, да претърпи поражение или, помисли си Феерле, да надскочи по-скромните си цели.

Лейди Атаго е блестяща, каза си той. Но благодарение на нашата система винаги ще има някой извън тези блестящи пълководци на бойното поле, който може да обмисли и да заяви: тук. Тук е величието, което недогледахте.

Докато Феерле се грееше под лъчите на това величие, ракетата „Кали“ разцепи командния му кораб на две половини.

Флотски маршал Йън Махони не се изненада ни най-малко, когато роботизираните таански кораби затриха комуникационните му системи. Донякъде очакваше да се случи нещо подобно.

Въпреки мръщенето и настояванията на високо обучените си и

образовани специалисти Махони настоя да се поддържа серия връзки – затворени и недостъпни – само с определени кораби във всеки от флотите под негово командване. Всяко предаване се приемаше от отделен приемник с индивидуален техник, който беше обучен да докладва, а не да интерпретира.

Може би, помисли си Махони, бе малоумен и се опитваше да подхранва илюзията, че все още е офицер на действителна служба. Може би цялата тази бъркотия тотално щеше да го обърка, да го обсеби с банални подробности и той щеше да изгуби представа за каквато и да било шибана стратегия за спечелване на сражението.

На пръв поглед тъкмо това се случваше.

След, което бойната зала се превърна в калейдоскоп, всичките му компютри започнаха да рециклират предишна информация, а преводачите му нямаше какво да превеждат.

Махони им каза да продължат да превеждат, затвори комуникационните линии и се зае да изслуша докладите от полесражението.

Твърде глупав начин да се опитваш да победиш.

Таанците бяха започнали сражението, убедени, че са майстори на заблудата, без да си позволяват особен простор за грешки. Това беше единствената им най-голяма грешка.

Но допуснаха и много други грешки.

Една от най-крупните – на която историците не повярваха, защото нямаше нито един явен герой – беше провалът с таанските автоматични минни полета.

Таанците, за разлика от Империята, бяха изразходвали голямо количество човекове за разработване на онези недостойни предмети, които се спотайват в очакване, докато нещо ги предизвика да експлодират. Но щом разработиха мини, които не само можеха да бъдат разпръсквани светкавично, но притежаваха и изтънчеността да разграничават приятелски от противникови мишени и да маневрират вкупом по команда, се отпуснаха. Няколко години преди това един млад капитан на тактически кораб, Стен, беше открил много гаден начин за унищожаването на тези мини. Таанците, които бяха затрупани от други грижи, така и не разбраха за това. Стен беше изпратил обичайния доклад за своето откритие.

Разкритието, направено от човек, който бавно пълзи надолу по периодично осветявания от прожектор склон на един таански

затворнически лагер, беше решаващо.

Таанците бяха осеяли щедро пространството между Ал-Суфи и Дюрер със своите мини и очакваха те не само да попречат на неминуемите контранападения, но и да послужат като ранна предупредителна система.

Имперски разрушители, част от флотилиите, които се спотайваха в празното пространство между и отвъд системите Ал-Суфи и Дюрер, отдавна бяха забелязали смъртоносните минни пластове, бяха регистрирали минните полета и ги бяха обезвредили едно по едно. Операцията беше мащабна и успешна. Всеки специалист, допуснал при обезвреждането и най-незначителна грешка, нямаше да бъде разпознат до приключването на сражението.

За таанците имперските флоти се врязаха от никъдето. Все пак техните бойни компютри светкавично анализираха атаката. Конвенционална. Тактически кораби преграждаха атаката, а предният щит се състоеше от крайцери – антикорабни убийци. Зад тях се носеха разрушители и накрая традиционната подредба – разрушители, крайцери, бойни кораби и тактически транспортни кораби.

Компютрите изплюха точния отговор и таанските адмирали се подчиниха.

Така или иначе, имперските сили не бяха онова, което бяха очаквали.

Махони отлично съзнаваше, че едва ли е достатъчно подготвен за разгръщането на грандиозна стратегия. Вероятно би могъл да сътвори що-годе суперплан. Преди да напусне Първичен, беше направил лично проучване що за неща са вършили великите стратегии, за да си изкарват прехраната.

Летописите бяха донякъде отблъскващи.

Генералите, които съблюдаваха принципа на „първото мятане на зара“, имаха еднакъв брой претърпени поражения и постигнати успехи – като се почне от Дарий, след това Филип, Шлифен³, Гиап⁴, М'кий и се стигне до П'ра Т'онг. Преценил, че не отговаря на класата им, Махони предпочете да води войната така, както си знаеше, което ще рече, да разчита на простота и изненада.

Онова, което виждаше на екраните, бяха тактически кораби.

3. Шлифен, Алфред, граф фон (1833–1913), германски фелдмаршал и стратег. – Б.пр.

4. Гиап, Во Нгуен (р. 1911), главнокомандващ на вьетнамската армия. – Б.пр.

Махони прецени, че благодарение на планираната зад тях бъркотия те биха имали не само шанс да оцелеят, но и да нанесат известни поражения.

Крайцерите всъщност представляваха тромави деморализирани транспортни кораби с фалшива електронна сигналировка. Ракетите им се основаваха на принципа „стреляй и забрави“ и бяха дотолкова примитивни, че би било най-добре да не бъдат използвани, освен ако някой пълен некадърник сам не се натресеше на траекторията им.

Разрушителите също бяха фалшиви. Представляваха преправени ракети „Кали“, модифицирани за далечен обхват.

Най-отзад идваха истинските бойци.

Сражението започна.

Тактическите се втурнаха на ята.

„Крайцерите“ бяха набързо превърнати в газови облаци и таанците се въодушевиха от превъзходството си. Насочиха прицелващите си устройства към „разрушителите“, точно когато те ги подгониха, като се прицелиха в основните кораби. Бойците обикновено правят следното предположение: атакуващият се държи по определен начин. Когато опасен фехтовач се разгневи или бомбардировач се превърне в камикадзе, е необходимо известно време, за да се приспособиш.

Пренастройването коства на таанците повечето от преграждащите им разрушители и хвърли в бъркотия трите предвождащи флотилии.

Това не беше катастрофа. Адмирал П'райзър, който автоматично пое цялостното командване на сражението, след като корабът на лорд Феерле остана без комуникации, издаде заповед трите изчакващи флотилии да се включат и резервните зад тях да нападнат.

Стрелата продължи да се носи напред.

Лорд Феерле се беше навъсил зад шлема на скафандъра си и гледаше как механиците сноват из контролната зала на осакатения команден кораб.

Иди там и направи това, мина му през ума. Осъзна, че може да заповяда на всеки наоколо да диша или да не диша, както намери за добре. Или да програмира команди за командваните от него флотове.

Нито едното, нито другото щеше да промени положението му – военната операция беше извън контрола му, той не получаваше абсолютно никаква информация за случващото се, а корабът му се носеше в пусто пространство далеч зад фронтвата линия.

Фактът, че има много голяма вероятност корабът му да експлодира след броени часове или да се превърне в изгубен отломък, почти не го занимаваше.

Корабите на лейди Атаго пикираха към световите на Ал-Суфи, без да срещнат почти никаква съпротива.

Шест натоварени с АМ2 отдалечени конвоя бяха обградени и заловени, а ескортиращите ги корабчета бяха ликвидирани набързо.

Лейди Атаго беше твърдо решена маневрата срещу Ал-Суфи да е възможно по-прецизна и непоколебима.

Нападателните ѝ кораби сипеха разруха над продоволствени светове, оставяха след себе си опустошение и гибел. Световите щяха да бъдат възстановявани цели поколения.

И точно в разгара на триумфалните сражения лейди Атаго изведнъж осъзна какво точно се е случило.

Сееше разруха не благодарение на блестящите си умения, а понеже Ал-Суфи беше почти беззащитна. Успехът ѝ се изчерпваше с това, че имперците не бяха предвидили *никакво* таанско нападение срещу системите.

Което би могло да означава единствено, че грандиозният ѝ план срещу Дюрер е разкрит. Таанските сили се бяха насочили към капана.

Лейди Атаго изобщо не се поколеба. Безразсъдно смела дори за таанец, тя дори за миг не се подвоуми да изложи на опасност лорд Феерле и всички проклети цивилни, както те не биха се поколебали да си припишат заслугите.

Така че отклони и насочи най-бързите си бойни кораби към системите Дюрер, като разпрати алармени сигнали по всички честоти.

Но вече беше прекалено късно.

Мъжът се казваше Мейсън. Ако се съдеше по отсъствието на какъвто и да било отличителен знак върху пилотския му комбинезон и по дълбокия белег на лицето му, по всяка вероятност беше убиец.

Беше тъкмо такъв – носител на висши награди капитан на тактически кораб, прехвърлен след сериозно осакатяване в школа за пилоти, а от известно време – възмездиято на Стен. Нараняванията не му позволяваха да поеме отново командването на тактически кораб. Но войната го беше повишила. Беше адмирал с една звезда, командващ бързоподвижна лека ескадрила.

Командваше я, както командваше тактическата си флотилия. Екипажите го ненавиждаха. Държеше на строгото подчинение, всеотдайността и изобретателността. За всяка грешка или пропуск, или недоглеждане моментално изправяше допусналия ги пред военен съд.

Работата се състоеше в това, че един от разрушителите му беше пленил таански кораб, който се оказа претъпкан с имперски затворници. Един от боцманите му забелязал нахлуващите от херметическата камера спасени и ликуващи бивши затворници и изкрещял:

– Назад, лайнари! Не виждате ли, че сами се набутвате между шамарите?

На Мейсън беше разрешено да командва поради една-единствена причина. Неговата флотилия имаше най-големия коефициент убийства сред останалите равностойни части във *всеки* имперски флот.

Сега предвождаше разрушителите си в разгърнат като ветрило строй към тила на таанските флотове.

Единайсет имперски флота се спотайваха далеч зад Дюрер със заповед да нападнат едва след като таанците започнат бой.

Изненада.

Още по-голяма изненада беше направата им. Корабостроителниците на Суламора на Каирините, привидно разтърсвани от профсъюзни проблеми, се бяха справили отлично. Императорът беше очаквал да бъдат готови още дванайсет бойни кораба.

Вместо това трийсет тежки бомбардировача нападнаха Таан – не набързо скърпени пробити боклуци, а свръхизискани разрушителни машини, абсолютно неизвестни на таанците.

Касапницата започна.

Дори да съществуваше някакъв приемник за всички радиочестоти, който да приема съобщенията от сраженията, едва ли би могло да се схване нещо:

„Самсун, Самсун... Имам цел... докладвам за повреда... давай, шибано копеле... Самсун, приемаш ли... части, изчакайте, докато... Осми, промени орбита, спипаха те... имам пробив от... Самсун, тук Уитуей. Приемаш ли от тази станция... до всички станции... Части Ностранд, прегрупирай се в сектор първи по тринайсет... (хр-р-р-а-ас)... Аллах да ни е на помощ... Самсун, Самсун... Киърист, видя ли го тоя да се вдига?... До всички части, слушай... Самсун, Самсун... приемаш ли...“

Четири съобщения с кристална чистота.

До флотски маршал Йън Махони:

„Ком едно, Ком едно, тук Свобода седем. Вече няма какво да обстрелвам...“

До лейди Атаго:

„Неидентифицирани приближаващи части... тук таански боен кораб «Х'рама». Идентифицирани сте като съюзници. Не продължавайте в същата орбита, край. Умолявам ви да останете за оказване на помощ за възстановяване“.

До лорд Феерле – неполучено:

„Командващ... командващ... тук П'райзър. План «Удар в сърцето» отменен. План «У'мон» активиран“.

До всички таански кораби:

„До всички части. До всички части. Предприемете оттегляне. По възможност оказвайте помощ на приятелски части под нападение“.

Под код „на четири очи“ флотски маршал Йън Махони до Вечния император:

„Таан съсипан. Повтарям, цял Таан съсипан. Въпрос: как да сервирам? Втори въпрос: какво вино?“

Макар и объркани, като се започне от наименованието и се стигне до последователността на операциите, някои от заключенията за битката/ите на Дюрер – Ал-Суфи бяха съвсем очевидни:

Таан беше смазан.

Главната офанзива на таанците беше спряна и отблъсната.

Почти тоталното унищожаване на най-добрите таански части означаваше, че ще изминат години, преди да са в състояние да предприемат нова подобна офанзива.

Императорът се надяваше – и се вълнуваше твърде много, – че заключенията са не по-малко очевидни за самите таанци.

Може би действително беше началото на края, но за да се стигне до него, предстоеше дълъг, кръвопролитен и със сигурност далеч не предрешен процес.

А Вечният император не можеше да си позволи повече никакви грешки.

ТРЕТА КНИГА КОБО-ИЧИ

28.

Таан се сви, замаян от страховития удар на Дюрер, като човек, халосан в корема с оловна палка, Превит на две, зинал, бездиханен, с блъскаща в слепоочията кръв, която всеки момент ще шурне от ушите му.

Сякаш парализирани в някакъв безкраен миг на историческо безверие, за който дори най-слабият ученик би отсъдил след еони: „Това е повратната точка, която е наложила преоценка на приоритетите, промяна на стратегията, преосмисляне на сценария“.

Защото, както е казал един древен философ: „Докато не настъпи краят, краят не е настъпил“. Или както би се изразил Вечният император, цитирайки един от предпочитаните си политически мислители: „Победата не е всичко. Но и поражението не е нищо“.

Дюрер – Ал-Суфи бяха загубени. Това стана изтъркана истина още в първия миг. Но не и войната. Друга изтъркана истина, която таанците усещаха и с червата си. Номерът беше мозъкът също да я проумее, без да се налага да се изкормват вътрешностите, за да се разпилеят навън. Цялата история е изпепелен пейзаж от велики кралства, ликвидирали оракула, че е предал посланието. Подобна грешка не можеха и нямаше да направят.

Обърнаха поглед навътре в себе си, настроиха всичките си инстинкти, за да открият грешката, да установят вината. Обърнаха поглед навътре, за да се окопитят, но им пречеха вкочанените полюси на тяхната култура: северният, на който беше немислимо поражението дори да се обсъжда, и южният, на който всеки аспект на таанския живот се контролираше и моделираше от официалната воля, подчинявайки се на ненавист към всичко нетаанско. А си нямаха нито своя Шакълтън, нито своя Пери⁵, които да им посочат правилния път. Имаха си само лорд Феерле,

5. Шакълтън, сър Ърнест Хенри (1874–1922), британски изследовател, осъществил няколко експедиции до Антарктика и написал книгата „Сърцето на Антарктика“ (1909); Пери, Метю Калбрейт (1794–1858), американски морски офицер, поставил началото на дипломатическите отношения и търговските връзки между Съединените щати и Япония (1854). – Б.пр.

мъжа, предвождал второто по грандиозност поражение в тяхната история.

Феерле не беше страхливец. След поражението не пристъпи към ритуалното самоубийство. Вместо това се върна на Хийт – очакваше да му бъдат отнети всички заслуги, да го екзекутират и името му да бъде изчегъртано от историята на Таан. Ако неговият народ изпитваше потребност да излее гнева си над потрепващия му труп, така да е.

Вместо това в една новинарска емисия по повод назначаването на генерал-губернатора на една новоотвоювана от Таан територия Феерле беше на обичайното си място на знаменитост с наредените около него по старому членове на Върховния таански съвет. Събитието беше отбелязано с подобаващ интерес от всички вещи по проблемите на Таан наблюдатели, които бяха информирани за Дюрер. Вечният император – най-вещият измежду тях – измърмори недоволно, докато преглеждаше фиша. Не беше очаквал Феерле да оцелее.

Когато научи, че таанският лорд лично е предвождал експедицията, си помисли, че неговата политическа кончина ще е допълнителен бонус към разкривения метал и разпокъсаните трупове. Но това би могло да се окаже предимство и Великият император побърза да го използва.

Когато Императорът замахна и нанесе удар с дългата сопа, едничката мисъл на неговия противник, докато се превиваше от болка, беше да не даде възможност на никого да разбере за Дюрер. Дори онзи дърт циник Пастур си даде сметка, че моментът не е подходящ за контраобвинения и вътрешни политически битки. Щом научи новината, той повърна, избърса устни и се втурна към спешно свиканото заседание на Върховния съвет, решен да попречи на колегите си да отстранят Феерле, след което неминуемо щеше да последва административно междуособно самоубийство в стълкновенията кой да поеме лидерството на Съвета.

Дори в нормално време имаше прекалено много фракции, подчинени на преследването на още повече лични интереси и облаги, за да е възможно обявяването на явен победител. При наличие на малко време винаги би могъл да се скалъпи консенсус, както всеки бъчвар огъва обръчите около огромна каца, чието съдържание в противен случай не би могло да се задържи според нормалните физически закони. Дори в онзи момент на Пастур му дойде наум, че единственият възможен избор е лейди Атаго, колкото и да не я понасяше. Дойдеше ли денят за заместването на Феерле, тя щеше да е единственият рицар в неопетнена ризница. Тъй като независимо че Дюрер завинаги беше очернил Феерле, това би имало противоположен ефект по отношение на Атаго. За да оцелеят

като сплотен народ, таанците се нуждаеха от своите герои, както древните персийци са се нуждаели от мита за Джамшид⁶. Пастур пристигна на заседанието, въоръжен с цялото си дипломатическо и политическо умение.

За негова изненада не възникнаха особени спорове. Останалите бяха не по-малко смаяни и зашеметени от него. Всички до един пределно ясно си даваха сметка, че ако новините за Дюрер стигнат до ушите на простолюдието, войната с Империята е загубена. Първата издадена заповед беше за всеобщ ограничителен контрол над всичко и всички по отношение на Дюрер.

Дори за общество, където информацията не само се цензурира, но се и разпределя на порции, мярката беше осъществена в безпрецедентни мащаби. За изпълнението ѝ бяха заделени огромни количества кредити, енергия и персонал. Беше истинско запушване на устата на журналистиката. Търсещите исторически сравнения учени биха се позовали на сражения с най-многолюдно човешко участие като Термопилите, руската лятна офанзива през 1943 г., Ялу⁷ или поражението на Империята в Сарагоса по време на Мюлеровите войни.

Унищожените кораби и ликвидираните хора бяха изтрети от файловете и статистиките. Всички оцелели бяха арестувани и хвърлени в затворите, както и приятелите и роднините на мъртвите и ранените. Задкулисни доставчици бяха преназначени мистериозно в пустинни райони. И най-дребните чиновници бяха посещавани нощем и подлагани на най-строг разпит за всяко късче информация, която би могла да се окаже зловредна. След което самите разпитващи бяха подлагани на не по-малко сурови разпити. Всичко това продължи безкрайно дълго, докато не бяха прочистени и изправени и най-незначителните песъчинки и гънки в канализационната система на таанската бюрокрация.

Таанците предприеха и блокираща програма в стил „Манхатън“, за да разработят и изградят най-колосалната заглушителна система, замислена някога. Но дори и тя се пропука, щом Вечният император повиши децибелите на пропагандата.

Ако таанските усилия за налагане на цензура нямаха познат исторически precedent, същото беше валидно и за усилията на Императора за разгласа. С дясната си ръка той насочваше своите армии незабавно да

6. Герой в иранската митология. – Б.пр.

7. Ялудзян, река по границата между Северна Корея и Китай, през 1950 г. китайски войски пресичат реката, за да отблъснат силите на ООН, с което се поставя началото на Корейската война. – Б.пр.

запълнят оставения от Таанците вакуум, а с лявата дирижираше мащабен пропаганден оркестър. Използваше енергията на малки слънца, трансформирайки ги в радиомаяци, за да разпрати новината за колосалното таанско поражение до многобройните галактики.

Императорът провеждаше информационна агресия, която имаше ефекта на нападение с хиляди кораби и милиони войници. И колкото вдигаше децибелите, толкова по-отчаяни бяха таанските опити да ги заглушат. Притисна ги до такава степен, че дори за свикналите с всевъзможни лишения таанци отменянето на толкова много граждански права направи живота им почти нетърпим.

Мрачна безнадеждност се стовари върху всички – от членовете на Върховния съвет до най-низшия подофицер и дребен чиновник. Никой не знаеше какво се е случило, но всеки изпитваше страх за живота си. Ако имаше вероятност да разгневят някой висшестоящ, не се изпълняваха дори най-дребните решения. Това беше единствено възможното благоразумно поведение. Тъй като дори най-нищожната промяна би разгневила някой висшестоящ, който изпитваше не по-малки притеснения дали ще успее да спаси кожата си. Към всичко се прибавяше все по-големият недоимък. След Дюрер празните складове се изпразниха още повече. Колкото до АМ2, имаше я в наличност само за военни цели, като дори за тях отпускането ѝ се преценяваше внимателно и се попълваха съответните формуляри със съответните подписи, за да има кой да поеме отговорността в случай на нарушение.

Да, след Дюрер таанците действително обърнаха поглед навътре в себе си и сведоха глави. А с официалната си политика Императорът се зае да ги накара така да изпружат глави, че „да усетят настръхналите косми по вратовете си“.

29.

Когато полицейски майор Генрик дочу дюдюкането на ловците в гората, сърцето му подскочи. Бяха подплашили дивеча. Прошепна/помоли се на себе си да не е фалшива тревога. От бягството насам непрекъснато юркаха него и хората му да търчат по пътищата в отговор и на най-съмнителния слух, че е забелязан военнопленник. Ако питаха него, всички усилия да открият затворниците бяха блокирани от настояването на началниците му за абсолютна цензура по въпроса за бягството им.

Разбира се, че пазенето на тайна беше втора природа на Генрик. Но

на него и останалите екипи ловци бяха тикнали в ръцете мръсния край на тоягата. Цензурата означаваше, че е почти невъзможно да надушат някоя *истинска* следа, от която да започнат, след което да навържат следите, докато жертвата не бъде обградена и пипната. Имаха няколко по-падения, но едва ли бяха достатъчно.

Единственото в заповедта, което му харесваше, беше да убиват на място всеки намерен затворник. Никакво шикалкавене и разследвания, а направо един тежкокалибрен куршум в тила. Изобщо не му пукаше, че това заличава възможността едно разкриване да доведе до друго. Не беше от онези, на които им харесва да смесват много подправки в една манджа.

Дюдюкането на екипа преследвачи се усили. Генрик пое дълбоко дъх и отпусна леко оръжието си. Нямаше нужда да се извърща, за да разбере дали мъжете му са по местата си. Усещаше, че напрежението ги побутва да крачат по-близо зад него. Генрик очакваше поредното разочарование.

Имаше голяма вероятност онова, което преследват, да се окаже в края на краищата някое заблудено и обезумяло от страх фермерско животно, което от гняв и безпомощност да превърнат в кървава каша.

Автоматично зареди оръжието си, щом забеляза някакво помръдва-не между дърветата. Усети, че другите наоколо реагират по същия начин, сякаш прошумоля полъх на сух вятър. Там! Ето там!

Два стаени в сянката на храсталака силуета сякаш се подвоумиха, след което се понесоха тромаво към отсрещния край на ливадата. За част от секундата прецени, че са: а) хора, б) единият висок, другият нисък и в) затворници. Натисна спусъка и околността се превърна в трещящ ад, щом и останалите откриха огън. Общата стрелба засече затворниците само на пет-шест крачки от дърветата. Двете тела се раздрусаха с размахващи се във всички посоки като крила на вятърни мелници крайници и се метнаха на една страна, запокитени от огнената струя. Надвисна отекваща тишина, последвана от нов картечен порой, под който телата заподскачаха в спазматични гърчове.

Последва изщракване при смяната на пълнителите, след което Генрик и останалите се надигнаха на крака и се втурнаха към кървавата каша. Той едва не се строполи върху проснатия върху оплесканата с кръв хлъзгава трева труп на първия нещастник. Беше по-едрият. Ритна го, за да го претърколи по гръб. Чертите му бяха разкривени, но ясни – Ибн Бакр. Дребната беше Алис.

Генрик се извърна да поздрави екипа си от убийци. Видя насреща

си грейналите им лица и почти детински свенливите им усмивки. С едно изключение.

Ло Прек огледа лицето на Ибн Бакр и изруга яростно, защото не беше онзи, който искаше да се е проснал на неговото място. Стен отново се беше промъкнал през мрежата.

Вирунга седеше върху обкования с дъсчици метален стол – предназначението им беше да създават дискомфорт. Болките в ставите на осакатените му крака го караха да си мисли, че го държат пред кабинета на командващия вече дни наред, но шумът от тътрузещите се крака на затворниците из двора му напомняше, че са минали най-много четири часа. Беше прекарал твърде много години като затворник, така че отлично познаваше номерата на Дерзин. Чакането беше рутинна процедура за обработка. Но от това, че познаваше номерата му, не му ставаше по-добре.

От момента, в който го повикаха, го обзе предишната неувереност. Щеше ли да издържи на мъченията? Нима вече не беше? Да, но щеше ли да успее пак? Добре. Да оставим мъченията настрана. (Не мога. Моля ви, не мога. Млъквай. Длъжен си.) Ами надиграването? Никога не беше заставал очи в очи срещу Авренти, експерта по мръсната работа на Дерзин. Но го беше преценил. Би трябвало да е добър. Вирунга мислеше, че е по-добър. (По дяволите! Пак този негативизъм! Махни това „мисля“ и го замени със „знам“. Да. Така е по-добре.) Пробвай нова тактика. Курс с по-силен попътен вятър.

Ти имаш въпроси, Вирунга. Задай им ги. Накарай ги да ти отговорят. Не им давай възможност да застанат отгоре. Не ги оставяй на мира с въпросите си. Въпроси като... След бягството... защо не е имало репресивни мерки?

Двамата със Стен бяха включили репресивните мерки в изчислението на уравнението за бягството. По никакъв начин не биха могли да възпрепятстват непосредствените действия на таанците. При първоначалното избухване на насилническа ярост със сигурност щеше да има жертви, побоища, намаляване на дажбите и унищожаване на лични вещи, докато търсят отверстието за бягството. На това не биха могли да се противопоставят. Но малко след това, когато трезвите глави станеха повече, планът щеше да ги възнагради. Твърде много кариеристи в Колдиз се намираха под угроза. Твърде многото въпроси щяха да предизвикат лов на изкупителни жертви – небрежни надзиратели и офицери със

съмнителна лоялност. Таанците щяха да проявят предпазливост, за да не дадат възможност на врага да стовари вината върху невинни. А най-голямата заплаха беше, че кризата можеше да се разплиска, да излезе през вратите и да подмокри чак политиците, които бяха наблъскали всички развалени яйца в тази пробита кошница, каквато представляваше Колдиез.

Все пак, за да са сигурни, двамата със Стен бяха подредили картите и бяха пхнали в колодата пето асо. Петото асо беше „Златният червей“, който Сен Клер беше вкарала в компютъра на Колдиез. Беше вирус, който постоянно да си прави маймунджилъци с числата за производството. Изпусната десетична запетая. Минус, превърнат в плюс. И хоп! Колдиез ще може да се похвали с много по-големи успехи, за които не би могъл да мечтае и най-оптимистичният таанец. Дерзин ще разполага с абсолютното доказателство, че експериментът с военнопленническият лагер е изцяло успешен.

Прекалено много бяха списъците с провалите на Таанската империя, за да бъде пренебрегнат подобен блестящ успех. Във вируса беше вградена още една функция. С течение на времето той изтриваше основни зони от паметта на компютъра. След време нито един таанец нямаше да е в състояние да различи истината от лъжата в Колдиез, освен че всичко изглежда наистина чудесно, ако не се вторачваш много подробно.

Очакваният пръв взрив от репресивни мерки избухна в момента, в който таанците осъзнаха внезапното изчезване на военнопленници. И затвориха лагера в железен юмрук. Последваха разпити, побоища и няколко смъртни случая. Но въпреки всичко така и не успяха да разкрият тайните катакомби и тунела до срещния хълм. Разследванията бяха прекратени точно толкова неочаквано, колкото бяха започнали.

Тъкмо навреме. Вирунга беше на косъм да изкара древните оръдия, които бяха открили в едно от мазетата със Стен. Подобна операция би била истинско самоубийство. Но поне за кратко удовлетворителна.

Разбойниците на Вирунга му докладваха за пристигането и заминаването на служители от йерархията на лагера. Непрекъснато се провеждаха срещи на четири очи и по комуникационните линии се разпращаха съобщения до анонимни представители. Вирунга долавяше, че се задава сериозна криза. След това всичко се спотаи, тъкмо когато очакваше циреят да се пукне. Неочаквано униние с спусна над лагера и завладя от най-високостоящия до най-незначителния таанец. Затворниците се изненадаха от внезапната промяна в поведението им. Сякаш започнаха да се

отнасят малко по-внимателно и дори с някакво страхопочитание и респект. Вирунга беше убеден, че се е случило нещо. Някакво крупно събитие, за което щеше да узнае от историческите книги, ако оцелееше, разбира се. Но никой нямаше дори смътна представа какво би могло да е. И най-вече таанците.

Щом вратата към кабинета на командващия зейна, Вирунга се изпъна. Часовият с безизразно лице кимна на двамата си колеги от двете страни на затворника. Нещо твърдо се стовари в хълбока му и Вирунга се задъха от болка. Превъзможна раздразнението, нагласи патериците и се надигна с усилие. Смени стойката си, помръдна патериците и отпусна масивното си тяло върху тях. Люшна се към вратата, сякаш там нямаше пазач. Не физическата сила, а мощното излъчване на достойнство, което струеше от Вирунга, принуди пазача да отстъпи встрани.

Обстановката в стаята изглеждаше преднамерено спокойна. Авренти седеше отпуснат в едно кресло в ъгъла и се правеше, че прелиства задълбочено някакви документи. Командващ Дерзин стоеше до прозореца с гръб към Вирунга, сякаш загледан в нещо любопитно. Вирунга застана в средата на помещението. Не погледна нито наляво, нито надясно, за да потърси стол, върху който да отпусне осакатеното си туловище. Остана прав, подпрян върху патериците; изчакваше безмълвно началото на играта.

След продължителна пауза Дерзин обърна гръб на прозореца. Сякаш едва сега забеляза, че Вирунга е влязъл.

– О, полковник. Благодаря ви, че се отзовахте.

Вирунга не го удостои с отговор. Дерзин сякаш не забеляза. Приближи се до бюрото и седна. Вдигна една разпечатка, разгледа я и я остави. Затрополи с пръсти по бюрото, като че ли се опитваше да си спомни защо точно е извикал Вирунга.

– Разполагам с известна информация за... хм... да речем, изчезнали членове от вашата команда.

Вирунга се вцепени мимо волята си. Сякаш арктически вятър го прониза до кости през гъстата козина.

– Да?

Не посяма да добави нищо повече.

– Извинете, полковник, но съм принуден да ви съобщя една печална новина. От ваша гледна точка, искам да кажа. Заловени са. До един.

Вирунга въздъхна с известно облекчение. Значи беше свършило. Добре, заловили са ги, Сега трябваше да им осигури поносимо отношение.

– Аз... бих искал... да ги видя. Веднага. Да се уверя... че се... отнасят към тях в съответствие... с военновременните... закони.

Забеляза с периферното си зрение, че Авренти се хили.

– Боя се, че това е невъзможно, полковник – отговори Дерзин.

– Вие... ми отказвате?

– Не. Не бих си позволил подобна грубост. Фактическото положение е, че няма много за гледане. Всички са мъртъвци.

Вирунга се задъха. Двете му сърца учестиха пулса си. Ушите му писнаха от внезапното налягане.

– Какво? Мъртви? Как можахте...

От двора се понесоха викове. Отначало само няколко. След това все повече, по-уплашени и по-гневни. Дерзин му се усмихна и махна с ръка да се приближи. Вирунга се намери подпрян върху патериците си да се взира през прозореца. В първия момент забеляза скупчилата се около нещо в средата на двора тъпа затворници. След това видя теглена от коне вехта талига без ритли. Върху нея имаше цял контингент таански надзиратели. И Генрик. Изглежда, разговарваха нещо – или някакви неща. Теглеха подгизнали парцали от зебло и ги стоварваха на земята.

В следващия миг зрението на Вирунга като че ли придоби телескопични способности и той разбра какво влачат. Ръце... крака... и глави. Разкъсаните трупове на Ибн Бакр и Алис.

30.

Четуинд, космодрумен/брегови главорез, организатор на работната ръка, престъпник с присъда, политически затворник, а в момента нещо средно между привилегирован затворник и амнистиран надзирател в Колдиез, преценяваше какво да строши, докато се спускаше с булдозера си към пристанищния район, за да обърне една насъщно необходима и, както беше убеден, напълно заслужена двойна тръстикова.

От далавераджия, който знае какво върши – най-вече благодарение на което се беше озовал на една затворническа планета, – се беше превърнал в мошеник, който не знае какво се случва.

Не че това беше довело до кой знае каква промяна в поведението му.

Онова, което би трябвало да последва масовия пробив на Колдиез, бяха съответните санкции. Дерзин би следвало да бъде скъсен с една глава, Авренти да бъде прехвърлен в наказателен батальон, Генрик да

поеме управлението на затвора, а срещу затворниците да се наложат драконови мерки. Четуинд задейства връзките си за преназначаване – всичко, което би предотвратило изпращането му обратно на Дрю и преследването му от гуриони. Но не се случи нищо такова.

Нищо съществено във всеки случай.

Двама бегълци бяха сгачени, дотърпени обратно и ликвидирани. А останалите?

Нищо. Дори през клюкарската мелница на надзирателите.

Още по-съществен от изчезналите военнопленници беше фактът, че в Колдиез не се промени почти нищо. Нещата и хората продължаваха да следват отмерения си курс.

Друго, което не беше пресметнал, беше случилото се с безкрайно любимото му правителство някъде там в далечината. Четуинд мислеше на глас, когато каза на Стен, че таанците се нуждаят от бърза и повсеместна победа. Но, осъзна по-късно той, беше точно така.

Някъде там безкрайно далеч нещо – без да е сигурен къде и какво – се беше случило. Нещо, от което таанците не бяха доволни.

Съюзът му може и да беше ликвидирани, когато Четуинд беше обвинен, осъден и пратен на един затворнически свят, но връзките му останаха. Наоколо все още се навъртаха приятели.приятели... познати... врагове... хора, които беше събарял с гравшейната си като момче. Етикетите бяха без значение – израстването върху тъмната страна на властовата структура на Хийт създаваше пожизнен съюз. Ние срещу Тях. Поне докато е изгоден.

Най-неочаквано Хийт се оказа преразпределителен пункт на страни товари – материали, инструменти и корабостроители – към нечуваната досега система Еребус и медицинско продоволствие и персонал в размер на килотон до други светове, където нямаше таански болници.

Далечният свят, което означаваше Империята, не се беше държал любезно с таанците, заключи Четуинд. Още една карта, която засега не знаеше как да разиграе.

Закова точно пред входа на „Кхаг“, най-подходящия бар на Хийт, трябва ли ти нещо забранено, развратно, което не се намира и е извън основните приоритети, и негов шаб. Претърпан с неговите приятелчета.

Четуинд си сложи маската на безстрашен вожд и влезе.

Поръча по едно на момчетата.

Сръбна от шота, за да накваси гърлото си.

Проведе заседание, едни похвали, други порица, едни награди, други лиши от благосклонността си... и разказа последния виц:

– Един господин най-после получава съобщение. В списъка е. С предимство. Неговата гравшейна най-после му е подръка. Откача. Колко време ще чака? Платил е преди шест години. Кога ще я получи най-после? Шибаният търговец му вика – след четири години. Толкова се чака. На четвъртия ден. Господинът пита сутринта или следобед. Търговецът се чуди: „Господине, че това е след четири години! Какво значение сутринта или вечерта?“ „Щото сутринта съм по списък за водопроводчика...“

Докато всички се заливаха от смях, гаврътна остатъка от шота и махна с ръка за още едно.

След като деловата част приключи, пичовете се дръпнаха настрана, за да оставят великия насаме с мислите му. Докато обмисляше отново различните възможности, Четуинд се подразни, че двама облечени в комбинезони смърдящи докери нарушават спокойствието му, като се вмъкват в сепарето му. Тъкмо щеше да викне на главорезите си да им видят сметката, когато ги позна, прихна и изпръска цялото сепаре с тръстикова.

Алекс му се ухили съчувствено.

– Не си пилей живата вода, момче. Ще дойде време да съжеляваш.

Стен махна с ръка на барманката и подметна:

– Приятел, май ти трябва цяла гарафа.

Наистина му трябваше.

– Мислех, че всички сте се заврели в горите – окопити се той, доволен, че не е задал някой обичаен досаден въпрос и не е реагирал по предвидим начин.

– Не знам за другите – отвърна Стен, – но аз съм си градско момче. Плаша се от тъмното в хралалаците.

– Гадните патрули редовно правят проверки тук – предупреди Четуинд.

– Ник'ъв проблем – успокои го Килгър. – Седим си с наш'то уважавано приятелче. Що да бием камбаната.

Четуинд ненавиждаше поражението. Можеше да се разкрещи и да хванат двамата бегълци. Можеше да получи и някоя награда. И все пак, мина му през ума, щом официалната версия бе, че всички тия скапаняци са изтрепани при опит за бягство, как щяха да обяснят господарите му появилите се изневиделица двама имперци?

– Освен това – добави Стен, прочел мислите му – и двамата ще ни подложат на мозъчно сканиране, а и двамата отделяме всеки ден по пет минути в размисъл за това колко много те обичаме.

Четуинд не го вярваше и не можеше да си представи, че изобщо някой, дори тези явно надарени имперски агенти, биха могли да се настроят предварително, за да дадат фалшива информация на таанските мъчители. Проблемът беше, изкъркори стомахът му, че не смяташе, че таанците вярват в това.

– Отлично, момчета. Има задни стаички. Има разхладителни. Освен това и двамата воните. Но първо... какво търсите?

Стен обясни. Бяха се измъкнали от затвора без предварителен маршрут за бягство или нещо друго освен фалшиви дори при бегъл оглед документи за самоличност. Искаха документи за самоличност – не фалшиви. Искаха да станат действителни граждани на Хийт. Стен – основателно – предполагаше, че тъй като работната ръка е намаляла, таанците набират младоци, безработни, криминални и несъгласни, все такива, които биха могли да са приятели на Четуинд.

Стен и Алекс възнамеряваха да заместят които и да било двама от приятелчетата му, навити да скочат от високото. А след това да постъпят като доброволци в таанската армия. Със сигурност никой нямаше да потърси двама имперци на военна служба. След това съмишлениците на Четуинд можеха отново да се заемат с бизнеса си.

– И си мисля – добави Алекс, – че не ти е ник'ъв проблем да дадеш на някой друго именце.

Щом постъпеха в армията, Стен и Алекс лесно щяха да се справят с обучението, да участват като доброволци в сражение, да се промъкнат през фронтвата линия – по земя или през пространството – и да се приберат въщи.

В този момент Четуинд се разтресе. Но не от възмущение, осъзна Стен, а от смях.

– Момчета, момчета – успя да изръмжи най-накрая той. – Сега разбирам защо вие, имперците, се натресохте в тази война.

Надигна се и размаха ръка... и ножът на Стен се плъзна в дланта му. Дотичаха две барманки.

– Моите приятели – разпореци Четуинд – имат нужда от почти всичко. Искат тиха стая. Вани. Две вани. За всеки. Храна. От личните ми запаси. Всякакъв алк, който поръчат. И някой да разтрие гърбовете им. – Той се обърна към Стен и Алекс. – Жени за удоволствие.

Никакво несъгласие. Килгър и Стен бяха онемели.

– Чисти са. И още една кана веднага.

Четуинд си седна на мястото. За първи път от дни нещо му беше ясно и знаеше какво е следващото, което да направи.

– Искате да направя всичко това със смътната надежда, че вие, две сирачета, ще се доберете до дома? Момчета, нека ви кажа нещо. Всичките ми хора са толкова невредими от тази война, че е противно. Вашата сделка е най-калпавата, за която съм чувал напоследък. Поправям се. Единствената по-калпавая, за която се сещам, е повторно да ви заловя вас двамата скапаняци. Така. Да ви кажа ли какво ще се случи? Под този вертеп има стаи. Ще ви бутна в тях. Ще ви угоявам и подготвям за всички трудности, ще ви екипирам и произведа в чин до определена дата. Когато се разпоредя, ще ви отведат тихо и кротко по улиците до определено място, където ще ви представя на един очарователен мъж, който се казва Уайлд. Джон Уайлд.

Четуинд остана изумен, когато най-напред Стен, а след него и Алекс прихнаха. Джон Уайлд беше изисканият контрабандист, когото бяха отгледали няколко години преди започването на войната. Стен беше обещал да го остави на мира, стига да не внася контрабанда военни стоки в Таанската империя и да предоставя информация. След като започна войната, базата на Уайлд на Ромни беше разрушена и складовете бяха празни. Но сред развалините нямаше трупове.

Стен може и да беше прекарал прекалено дълго като един от императорските събеседници на кафе, но изпита лично удовлетворение, че Уайлд и операциите му са оцелели.

– Познаваме го – обясни Стен. – Продължавай.

Увесил нос, Четуинд довърши. Уайлд сякаш да ги изведе от таанските системи и да ги откара на неутрален свят. Щели да им бъдат предоставени всякакви пари и документи за самоличност, от които имат нужда, за да се доберат до някой имперски свят.

– Ще довърша – прекъсна го Стен. – Тъй като явно допускаш, че сме свързани, би искал малко златни карати в своя фиш, за да не се озовеш в старата ми килия в Колдиез, когато Империята кацне на Хийт.

– Естествено.

Четуинд така и не разбра колко много означава този отговор за мъже, слушали години наред за поражения и смърт.

31.

Танз Суламора построи рибарското си кътче в момент, когато не само все още вярваше в герои, но и си представяше Вечния император като предводител на някаква кикотеща се банда красиви дяволи. Беше

създадено с цел да подражава на Императора във всяко отношение.

Императорът обичаше да готви, така че Суламора работолепно преписваше рецептите му и сервираше ястията на приятелите си на пищни гощавки. Само че на вкус всички ястия бяха отвратителни, което лишеният от каквъто и да било вкус Суламора не би могъл да предположи, пък и беше толкова богат и могъщ бизнесмен, че нито един от приятели-те му не изпитваше желание да му го съобщи.

Също и риболовът. Императорът беше толкова запален рибар, че в продължение на над триста години беше инвестирал усилия и огромно състояние, за да възстанови един рибен резерват по бреговете на река Умпкуа в древния район Орегон на планетата Земя. Суламора изгради собствен резерват – в много по-малки размери – на доста километри понагоре по течението от императорския и се отдаде на въдичарство с огромен ентузиазъм и при пълна липса на рибарски нюх.

Години наред отпразнуваше приключването на поредните изнури-телни делови контакти, като се отправяше с огромна патърдия към пу-щинаците на Орегон, за да си откъдне край бреговете на своето уедине-но убежище. След подходящо по продължителност отсъствие се завръ-щаше и се хвалеше – толкова гръмогласно, че чуваха всички наоколо – колко отпочинал се чувства и че никой не би могъл да опознае собстве-ната си същност достатъчно добре, докато не се пробва да улови някоя хитра съомга, която се опитва да се измъкне от кукичката му. Онова, ко-ето не споделяше с никого, а още по-малко със себе си, беше омразата си към всичко, свързано с рибарството. Още след първия излет започна да наема помагачи, които ловяха съомгата вместо него, а след втория дори престана да вкусува улова и раздаваше рибата на прислугата и по-мощниците си.

На всичко отгоре се оказа, че тишината на орегонските гори му действа потискащо. Започна да ненавижда всеки миг, който прекарваше в загътеното провинциално свърталище, което по подобие на импера-торското първоначално се състоеше от грубо сковани дървени бараки, за да хармонират с околната среда. На километри не се виждаше нищо освен зеленина и не се чуваше нищо освен бълбукането на реката. Из-питваше отвращение и към уханията на въздуха с неизменната воня на речна тиня, гниеща растителност и оплождащ тичинков прашец. Липс-ваха му припряната деловитост и острите адреналинови усещания на страха от евентуален неуспех.

Но рибарското убежище не беше нещо, което да захвърли ей така. Не можеше просто да го продаде и да го изостави. Беше убеден, че ще

последват безкрайни приказки, дискретни хихикания и рухване на авторитета му. Суламора компенсираше мъките си, като канеше все повече и повече приятели и делови партньори в своето кътче край бреговете на Умпкуа.

Грубите дървени бараки постепенно бяха заменени с все по-големи и все по-внушителни лъскави метални постройки, натъпкани с жужаща апаратура. Малката площадка за кацане се превърна в просторен частен космодрум, побиращ стотина транспортни средства. А уединеното спокойствие в паузите между напрегнатите делови ангажменти беше изместено от натруфена празничност и изтънчени забавления.

Последните предприети от Суламора промени затвориха кръга. След като преклонението му пред Императора спадна и на негово място се настани разочарованието, резерватът отново стана тихо местенце, където се скрепяваха странни съюзи и се сключваха подмолни сделки. Местенце, където изкуството да се лови риба придоби съвсем различен смисъл.

Суламора се извини, че му се е разхлабила връзката на обувката, за да изостане назад и да пропусне петимата си компаньони да продължат разходката през гората. Оглеждаше ги съсредоточено, подслушваше и преценяваше. Разговорът беше гладък и спокоен. Но Суламора усещаше подмолното напрежение, сякаш всеки изчакваше някой друг да изпълне камъчето, да заговори пръв за проблемите, които засягаха всички, и за тяхното разрешаване. И колкото минаваше времето, толкова по-предпазлив ставаше всеки.

Суламора се опита да преглътне задръстилата гърлото му буца от страх. Ставаше все по-ясно, че тъкмо той трябва да поеме инициативата. Но ако го направеше и се окажеше, че е сбъркал в преценките за компаньоните си, моментално щеше да бъде опозорен, разобличен и накрая...

Личният съвет на Императора приличаше на човек, който страда от затлъстяване: ояден от неспирно хрантутене, но изпитващ ужас да не би следващият банкет да бъде отменен.

За повечето поданици на Империята войната с Таан беше довела до изпитания с исторически измерения. Но за шестимата членове на Съвета това беше време на колосални в исторически аспект придобивки и благоприятни възможности. А след смазващата имперска победа на Дюрер бяха изправени не само пред спиране на кранчето на придобивките, на и пред огромни загуби, тъй като Императорът се нуждаеше от средства да плати сметката за загиналите.

А в настоящия момент първите, към които щеше да насочи

вниманието си, бяха шестимата му индустриални магнати: Волмер – масмедии; Малперин – земеделие, химия и фармацевтика (ЗХФ); Ловет – банките; близначките Краа – мини, мелници и леярство; Кайес – изкуствен разум; и накрая Суламора – корабите и търговията.

Суламора се зае със задълженията си на член на Личния императорски съвет с огромно нежелание и скептицизъм. До момента, в който Императорът му предложи назначение в Съвета по време на един смразяващ и многозначителен за Суламора разговор, дори не подозираше за съществуването му. А и самото назначение стана без особен ентузиазъм, след като Суламора се усъмни в стратегията на Императора за справяне с Таан, ако или когато бъде победен.

Императорът възнамеряваше да отстрани правителството и да заличи всяка следа от таанската култура, след което да се заеме с мащабна възстановителна програма. За Суламора това беше абсолютна грешка и малоумие. Всички таанци щяха да страдат. Освен това всички поддръжници на Императора неминуемо трябваше да се откажат от огромните потенциални придобивки. В това нямаше никакъв смисъл и Суламора му го каза, макар и само под формата на предпазлив намек, а не като критика.

Когато се запозна с колегите си от Личния съвет, Суламора не сподели нищо с тях. Ориентираше се пипнешком, изчакваше, измерваше стотици пъти пулса на всеки поотделно и проучваше още по-подробно профилите им с помощта на най-изтъкнатите специалисти в психлабораториите си.

Погледнат отстрани – на което Танз не беше способен, – Личният съвет представляваше странен, но точен портрет на самата Империя: любопитна смесица от енергична инициативност и династичен капитализъм. Погледнат по-отблизо, бе озадачаваща бъркотия от всевъзможни интереси и цели. Постепенно обаче Суламора долови общия пулс.

Волмер беше най-гласовитият в компанията. Обикновено щом останалите започнеха да се въртят около една точка, именно той демонстрираше открита и рязка критичност към най-новата имперска политика, която не одобряваха. Това съвсем не означаваше, че някой – най-малко пък Суламора – му вярва.

Като глава на една от най-старите фамилни династии в Империята, а и като шеф на най-големите новинарски, политпропагандни и рекламни компании в многобройните системи, които съставяха Империята, Волмер беше най-неуязвим от шестимата. Освен това във всевъзможните компании под негово владение се ползваше с репутацията на малко

нещо празен бърборко, който окуражава подчинените си да изразяват категорични позиции, когато това му отърва, след което ги хвърля в немилост, щом вятърът смени посоката си. Така или иначе, с проточването на войната и след като дори и на един кръгъл идиот би станало ясно, че Личният съвет всъщност не е нищо повече от куха черупка, Суламора се убеди, че Волмер постепенно се измъква от блатото на собствените си колебания, за да стъпи на по-твърдата почва под краката на колегите си.

Ожесточената, нескрита алчност на близначките Краа беше причина Суламора да ги постави в редичката на съюзниците. Ползваха се със заслужена репутация на корумпирани, порочни, себични създания в бруталния делови свят на големите залози. Двете дами бяха второ поколение мегабогаташи. Баща им беше миньор грубиянин, превърнал едно незначително състояние от Империиум Х в истинска империя от екзотични и обикновени минерали и цели системи, чиято единствена дейност беше тяхното стриване и претапяне. Навремето беше находчив мъж, чиято дума беше равна на Божия заповед.

Веднага след смъртта му близначките прогониха сътрудниците и консултантите му, чиито икономически врагове пък ги ликвидираха един по един. Близначките Краа обичаха далаверите и рискованите проекти и подлагаха състоянието си на всевъзможни изпитания: от мълниеносно утроено разрастване до почти пълен банкрут. Макар да бяха еднолични, петдесетте години разгулен живот ги бяха превърнали в две съвсем различни на външен вид същества. Едната беше дебела и се тресеше от тлъстини. Другата имаше вид на болна от анорексия, с изпъкнали под нездравата ѝ сивкава кожа кокали. Но външността им беше единствената разлика между тях. Във всяко друго отношение мислеха и действаха по абсолютно един и същи начин, като се правеха, че ту едната, ту другата има тежката дума. Суламора прояви бегъл интерес към собствените им имена и моментално ги забрави. Да бъдат възприемани по различен начин, освен като едно неделимо цяло, беше фатална грешка, която други твърде често допускаха.

Беше изцяло заслуга на Суламора, че ги прецени като най-податливите за манипулиране членове на Съвета. Достатъчно беше да им се обещае подкуп и бяха готови на всичко. Ако се опънеха, бяха прекалено уязвими и лесни за притискане. А и не бяха нужни кой знае какви деликатности.

За разлика от тях, Малперин беше уязвима в едно-единствено отношение. Имаше външни и вътрешни достойнства от изключителна класа. Беше върховният оперативен офицер, имаше академични степени и

управленчески опит, натрупан в продължение на три малки вечности. Нямахме никакво значение каква компания е поканена да ръководи – за производство за детски играчки или на свръхсложна електроника. Всичките ѝ таланти бяха напълно равностойни. Тъй като я занимаваха единствено глобалните проблеми, нямаше никакъв усет или интуиция към подробностите. Занимаваха я не нещата, а процесите.

Тъкмо затова Императорът ѝ възложи да оглави ЗХФ, едно от най-ексцентричните, но съдбоносно важни мегакорпорационни образувания. Дори специалист по история на промишлеността доста би се измъчил да открие всички глави на тази многоглава хидра. Достатъчно е да се каже, че ЗХФ възникна вследствие на объркана поредица от сливания – „малки риби“, погълнали по някакъв начин „големи риби“, погълнали цели пасажки, докато най-накрая не се постави колебливото начало на съществуването му. Един скърпен някак си конгломерат, който управляваше милиони и милиони ферми, контролираше огромни цистерни с врящи химикали и газове от всякакво естество и произвеждаше по-голямата част от най-важните хапчета и лекарства в Империята. Компанията беше възникнала сред колосални бизнес сражения, които така и не стихваха. Всеки неин сегмент беше отгледан и възпитан да мрази и да изпитва недоверие към останалите. С избухването на войната ситуацията заплашваше да излезе извън контрол. Във всеки друг момент Вечният император би оставил нещата на самотек. ЗХФ беше обречен на изчезване динозавър. Но докато траеше войната, Императорът не можеше да остави нещата да се развиват в подобна необратима посока. Единственото решение беше настоятелно да препоръча – разбирай „или се оправате, или мрете“ – всевъзможните бордове на директори да се оттеглят от ЗХФ и да назначи върховен оперативен офицер.

След огромни препирни и заплахи беше избрана Малперин. За да укрепи позицията ѝ, Императорът я назначи и в Личния си кабинет. Това щеше да ѝ осигури временен авторитет. Но с постепенното затихване на войната Малперин все по-категорично осъзнаваше, че продължилият прекомерно дълго меден месец със ЗХФ вече изтича. Би било проява на глупост да не си дава сметка, че всеки момент Императорът може, и ще оттегли подкрепата си и ще остави икономическите закономерности да довършат останалото. Малперин не беше глупава. И не ѝ се привиждаше розово бъдеще.

Предпоследният член на Личния съвет беше човекът с парите – Ловет. И той като Волмер произхождаше от голяма семейна династия. Някои Ловет бяха действали като финансови посредници в някои ранни

сделки на Вечния император. Най-младата издънка на фамилията Ловет беше енергичен и авантюристичен красавец.

Поради трагично стечение на обстоятелствата беше последният представител на рода, оглавил банковата империя след смъртта на майка си. Беше абсолютно неуправляем, не желаше да се вслушва в съветите на сътрудниците си и имаше навика да поема големи и излишни рискове. Някои твърдяха, че Императорът го толерира поради неугасваща благодарност към фамилия Ловет. Според други банки „Ловет“ бяха твърде пряко свързани с планове на Императора, за да им позволи да се сгромолясат, поради което намесата му била продиктувана единствено от користи съображения. И едните, и другите бяха прави. Така историята щеше да отбележи в анализите си, че на еди-коя си дата Ловет е станал най-младия шеф на Имперския монетарен фонд, нестопанска организация, в чийто устав беше записано да бъде banker на най-бедните системи в Империята. С други думи, зад бляскавата фасада на този пост нямаше никакво съдържание. Суламора се усмихна на себе си, тъй като знаеше, че Ловет току-що беше проумял този факт. За Танз Суламора bankerът беше най-лесен за обработка от цялата компания.

Ако Ловет беше памук, Кайес беше камък. Кайес беше грб'чев, едно от най-печалните творения на боговете на лудостта. Беше високо тънко смъртно хуманоидно създание с колосално самомнение и току-що започнало сто двацет и първата си година. Окраската му беше сребриста с уклон към бяло, освен пурпурната резка напреко на изпъкналото му чело. Когато разговаряше, жестикулираше енергично с крайници, а очите му блясваха от одухотворена интелигентност. Но в покой чертите му се отпуснаха, очите опустяваха, а огромната пурпурна резка започваше да пулсира като възпалена рана. Кайес съчетаваше две отделни създания, по-силното с воля да властва и по-слабото с генетично предразположение към самоубийство. Грб'чев бяха резултат от странна форма на симбиоза. Преди това, когато грб'чев били само високи, тънки и много белезникави без никакво червено „родилно петно“ на черепите, расата им не се отличавала с нищо особено, като се изключат огромната глупост и безграничното генетично унаследено доволство. Мозъкът им бил не по-голям от пъпка на върха на гръбначния стълб. Предпочитали един специален плод, който ядели в периода на зрелостта на полените му. Пращецът им бил смъртоносно опасен за всичко, включително за грб'чев. Развили ексцентрична система от носови филтри, покрита със синуси, които постепенно издули главите им, докато най-накрая придобият прекомерни размери.

Развили също така имунна система, непристъпна за каквито и да било вируси или бактерии на техния роден свят, Оставени сами на себе си, грб'чев завинаги биха останали изумително глупави, тънещи в доволство създания, които почти през цялото време се шурат насам-натам, пулят се идиотски, непрекъснато се почесват и непрекъснато дъвчат плодове. Но независимо че природата изобщо не обръщала внимание на глупостта им, доволството им, изглежда, й създавало известни проблеми. Откъм десните кулиси на сцената се появил низш вирус, който си търси дом. Вирус, който можел да се похвали с едно-единствено качество: така да променя протеиновата си обвивка, че да проникне във всяка генетична структура, колкото и да е неуязвима. Обикновено това означавало мигновено заразяване и почти мигновено изчезване на всяка жива форма, в която попадне. Сделка с предизвестен край, тъй че, макар вирусът да се кикотел в своя вирусов рай, не бил нищо друго освен онава, което е – вълк, който си сменя кожата.

Срещата му с грб'чев протекла по-различно. Щом сменял старата обвивка с нова, имунната система на грб'чев издигала нова защита. Накрая вирусът открил свое уютно местенце в синусите, неотдавнашна придобивка в развитието на грб'чев. Мутиращият вирус се сливал с клетките тъкмо в периода на собствената им трансформация. При сливането се образувал нов организъм, състоящ се изцяло от мозъчни клетки, нерви и нервни рецептори, функциониращ заедно с – но отделно от – телесните органи и функции. Освен това мозъчните клетки били по-силни и по-дълготрайни от всички други клетки в тялото. Най-сходни били с раковите клетки. С други думи, били безсмъртни.

След това възникнало съзнанието. А след това и отчаянието. Тъй като грб'чев се оказали съвършени: ефективна енергийна и храносмилателна система. Безпрепятствено придвижване. Способност за лесно копиране на структурата на грб'чев толкова пъти, колкото е необходимо. И перфектен синхронизатор на начало, среда, продължителна старост и кончина. Когато Кайес започна сто двама и първата си година, той съзнаваше, че разполага най-много с още пет години съзнателен живот, преди мъчително дългото дегенериране да го превърне във вегетиращо създание, което зяпа глупаво, бърбори нелепици и накрая умира.

Кайес беше убеден, че за своите над стотина години активен живот като зрял индивид е успял да елиминира един по един от своята система всичките седем смъртни гряха. Преди деветдесет години беше завършил бляскаво едно престижно учебно заведение със степен по изкуствен разум и с цяла пачка предложения за работа и двойно по-обемиста пачка с

идеи. Пренебрегна предложенията за работа и предпочете самостоятелността. Двайсет и пет години след това беше по-богат, отколкото дори в най-безразсъдните мечти на надареното с най-богатото въображение създание. Беше се прочул и със стотици крупни патенти, които притежаваше лично той, и учредената от него ефективна компания⁸, за да може да патентова и разработва всеки свой каприз в най-причудливи сфери години преди конкурентите си. Наистина го биваше. Но беше високомерен – обаче имаше всички основания да е.

Накрая неприятелите му се съюзиха, хвърлиха пясък в очите му и го лишиха от компанията, състоянието и високомерието му. Кайес изчезна за петнайсетина години и когато се появи отново, беше съвсем друго създание. През цялото това време подробно беше проучвал старите си противници. Докато се запознаваше със слабостите им, се осмисляше от своите. Качи се отново тихомълком на сцената. Беше съхранил съзидателността и изобретателността си, но ги прикриваше зад партньорства с голям брой участници и посреднически компании. Малко преди стотния си рожден ден стана собственик на най-огромния съществувал някога конгломерат за компютри, работи и изкуствен разум. Отново стана знаменитостта, която търсеха заради идеите и прозренията му. Дори се запозна с Вечния император и имаше основания да вярва, че всичко е организирано като среща между двама почти равностойни партньори. Не беше ли тъкмо Кайес едно от първите създания, към което Императорът се обърна за съвет по техническите проблеми, свързани с конфликта с таанците? Не беше ли тъкмо Кайес сред първите назначени в неговия Личен съвет?

След което малко по малко започна да се убеждава, че го използват. След което пък започна да забелязва, че компанията му става все по-зависима от договорите на Императора. През последните няколко години успя да постигне колосално разширяване на дейността си, но си даваше сметка колко крехка е стабилността му. Достатъчно беше Императорът малко да се намръщи, за да се наложи да започне отново всичко отначало. С тази разлика, че при оставащите му пет години това би било невъзможно.

Тази осъзнатата наскоро уязвимост прерасна във фикс идея. Не виждаше никакъв начин да се противопостави. Крахът му се струваше

8. Алън Кол използва израза „lean-mean company“, който на мой въпрос обяснява така: „Капиталистически термин за бизнес или екип, сведен до най-съществените си параметри, всеки от участниците в който притежава уменията и образованието да атакува безмилостно конкуренцията“. – Б.пр.

неизбежен, както неспирният ход на биологическия му часовник. След това се отдаде на размишления за Императора. Вечният император. И му стана ясно, че и двете думи в титлата му не са безсъдържателни.

Кайес позна горчивия вкус на завистта. И приблизително в този момент Танз Суламора започна да нашепва това-онова в ухото му.

След Дюрер шепотът беше заместен с все по-открито мърморене и неодобрение. Отначало Суламора се оплакваше единствено от факта, че претоварената програма на Императора не му позволява да се консултира с Личния съвет по повод идеите на членовете му как да се справят с депресията, която със сигурност щеше да настъпи след войната. Останалите не само бяха съгласни, но и събраха кураж да изразят недоволството си, че след незначително малобройните случаи, когато беше изслушал съветите им, Императорът неизменно ги пренебрегваше.

– Вземете мен, да речем – натърти Волмер. – При последния ни разговор с Императора настоятелно намекнах, че незабавно трябва да се заемем да планираме бъдещето си. Една добра пропагандна кампания не се изгражда за ден-два. Необходимо е да предложим послание. Да набележим подходящата аудитория. Да изготвим съответните варианти за различните групи в тази аудитория. И чак тогава да излъчим самото послание по старателно оркестриран начин.

Посланието според Волмер би трябвало да гласи: „Надежда чрез саможертва. Всеки от нас е призван да даде своя дял в общата саможертва в името на добруването на Империята. И на нашите деца. И на децата на нашите деца“.

– Харесва ми – възкликна Ловет: обмисляше някои свои идеи относно лихвени проценти, които да гарантират високи нива на инфлацията, за да се гарантират мерки срещу неочаквана дефлация. – Той какво каза?

Волмер се навъси.

– Попита ме какво възнамерявам да жертвам аз. Каза, че за да свърши работа подобно послание, хората ще искат да видят, че и техните лидери понасят известни страдания... Страдания, ама че противна дума! Саможертва се котира много по високо... Както и да е, казах му направо, че идеята е налудничава. Какво, като ни видят да страдаме? – Той направи широк жест, обхващайки всички свои колеги. – На какво биха могли да се надяват тогава? Цялата идея се сгромолясва.

Никой не възрази.

Всеки от останалите се беше сблъскал с подобна ужасяваща случка. Малперин настояваше за контрол на заплатите без никакъв таван на

цените, Краа претендираха за „по-просветени“ закони за замърсяванията и безопасността. Суламора искаше привилегирани митнически наредби за защита на търговската си империя. Колкото до Кайес, той не обелваше нито дума. Известно време останалите недоумяваха, притеснени, че грб'чевът няма желание да се присъедини към комплота. Онова, което не знаеха, беше, че Кайес, с едно огромно изключение, вече се беше сдобил с всичко, което желаше. И смяташе, че каквото и да му хрумне, е напълно способен да го получи сам, без да се възползва от имперската интервенция. Но все пак съществуваше изключението...⁹

Проведоха се няколко заседания, преди той да придвижи първата си пионка. Първият ход беше в зоната на царския офицер. А когато заговори, всички затаиха почтително дъх в очакване най-после да изплюе камъчето. Не останаха разочаровани.

– Може би правим лоша услуга на Императора – започна бавно Кайес, сякаш разсъждаваше на глас. – От негова гледна точка може би го обстрелваме с идеи от всички посоки. Толкова много проблеми и идеи са на главата му в момента. Как да предпочете тази или онази, след като не съзира една единна?

Колегите му кимаха съсредоточено, само за да минава времето, докато Кайес свали всички карти.

– Нека да облекчим нещата за него – продължи той. – Трябва да заговорим като един. Да представим последователен възглед. След което да получим властта да осъществим необходимите реформи. С одобрението на Императора, разбира се.

– С одобрението на Императора... разбира се – измърмориха всички.

Онова, което предлагаше Кайес, беше измамно просто. Личният съвет да изиска от Парламента, а след това и от Императора, да бъде учредена една квазиобществена агенция – състояща се от членове на настоящия съвет като първо условие, – която да действа независимо от прищевките, капризите и натиска на групировки със специфични интереси.

9. На мой въпрос Алън Кол бе любезен да отговори следното: „Създадохме извънземна раса, чието име е твърде сходно с това на бившия съветски ръководител Михаил Сергеевич Горбачов. Биологическият произход на тези създания е очевидна политическа алгория, чийто основен смисъл е, че красивите и свършени създания, употребили неимоверни усилия да превъзмогнат генетическото си наследство, са обречени на бърз упадък след определена възраст. Това е коментар по отношение на агонията на Съветския съюз и ролята на Горбачов в нея. Ако някога напиша продължение на «Стен», възнамерявам да използвам аналогичен подход за представяне на агонията на империята САЩ“. – Б.пр.

Въпросната агенция да разработи дългосрочна икономическа програма, старателно съобразена с условието АМ2 да контролира мощта на имперския кредит, да следи отблизо жизненоважното промишлено и селскостопанско производство, да полага грижи правителството да е единодушно и да бъде изключително нужният контролър и балансър между конфронтиращите се възгледи на бизнеса и обществения интерес.

Не възникна никакво възражение. Суламора, който имаше най-директно влияние в Парламента, щеше да свърши необходимото. Първата стъпка щеше да бъде направена изключително предпазливо. Гръбнакът на прокараната агенция щеше да бъде завоалиран под резолюция за „принципите на парламентаризма“, която, след като бъдеше гласувана, трудно би могла да бъде отменена от Императора, без това да причини голяма дандания. Номерът беше да не дадат възможност на никого – особено на блюдолизците на Императора от задните банки – дори да се досети, че става нещо. Личният съвет реши по-скоро да възвеличи, отколкото да разобличи Цезар. Възвеличаването щеше да бъде поднесено под формата на многословен документ, в който Императорът да се възхвалява за победата му над Таан при Дюрер и да се отправя призив за всеобщоимперска подкрепа на Императора за постигането на окончателна капитулация и т.н. Дори на пръв поглед документът не беше безсъдържателен. Беше формулиран по начин, който да принуди дори колебаещите се, които от известно време създаваха проблеми на Императора, да подкрепят неговия акт. Щом прокараха резолюцията – след което хората на Суламора щяха да направят всичко по силите си, за да гарантират всяка ръка и пипало да се вдигнат при гласуването ѝ – тя щеше да превие гръбнака на неутралните.

Суламора знаеше, че ще успее да осигури подкрепата на Императора. Организира експертите си в една инициативна комисия, която да възложи на Парламента да „оказва всестранна помощ“ на „доблестните усилия“ на Императора. Под прикритието на комисията като алигатор се спотайваше независимата агенция.

Анализаторите на Суламора проучиха документа задълбочено и стигнаха до единодушното заключение, че никой не би могъл да забележи алигатора сред обърканите словоизлияния, които и без това никой нямаше да си даде труда да прочете. Както беше казал един от родоначалниците на Парламента: „Ако всеки иска да разбере за какво точно гласува, никога няма да излезем оттук“. Щом настъпеше решителният момент, Суламора възнамеряваше лично да прочете резолюцията в реч,

издържана във високопарна риторика и съчинена от предоставен от Волмер екип. Имаше сто процента гаранции, че ще бъде изпратена с гръмотевични овации.

Суламора крачеше напред-назад в тясната чакалня и чакаше да го повикат на трибуната. Междувременно репетираше речта наум, като размахваше дясната си ръка във въздуха, за да отмерва ритъма. Една врата изсъска зад гърба му и Суламора се извърна, леко изненадан. Оставаха още пет минути до обявяването. Но вместо масивното веселяшко туловище на парламентарния церемониалмайстор, той се втренчи надолу в дребния тъмнокож мъж със закачен на униформения колан огромен извит нож. Беше гурка, един от личните императорски бодигардове. Гурката поздравя с недотам учтив поклон и му подаде бележка. Беше призовка. Вечният император беше мярнал алигатора.

Императорът беше образец на непринуденост, вдигнал крака върху античното си бюро, поставил чаша питие пред себе си, друга пред Танз Суламора и бутилката между двете. Дори докато говореше, начесто вземаше чашата, за да отпие и отново да я остави на бюрото. Суламора не пропусна да забележи, че нивото в нея остава едно и също.

– ... приветствам добрите ви намерения, Танз – тъкмо казваше Императорът. – И възнамерявам да изкажа личната си благодарност на всеки от членовете на моя кабинет за това, че сте се нагърбили с всички тези тревоги и усилия. Но...

Остави думата да увисне във въздуха, докато отпие поредната глътка. В този момент Суламора вече знаеше, че разговорът ще е от онези, които ще отнесе в гроба си... или поне в мемоарите си.

– Не заставам зад идеята за независима агенция – каза най накрая Императорът. И вдигна учтиво ръка, сякаш Суламора се канеше да възрази... което той никога не би посмял да си позволи. – Знам, че може да ме помислиш за недалновиден, но подобни неща притежават способността да кривват по собствен път. Работата е там, че аз разигравам моноспектакъл. И винаги е било така. И се надявам да си остане. Вие, приятели, говорите за дългосрочна перспектива. Е, принуден съм да ти кажа, че от мястото, на което съм седнал, не се вижда никаква перспектива, която да е достатъчно дългосрочна.

И направи пауза, окуражавайки Суламора да му отговори.

– Не сме имали намерение да се държим непочтително – отговори

Суламора. – Но не можем просто да гледаме как един-единствен човек – независимо колко съвършен – се справя сам с всичко. Онова, което предлагаме, сър, е да се възползвате от възможността да разчитате на опита на някои от най-добрите умове под ваше управление.

За момент Императорът си даде вид, че обмисля казаното. След което кимна.

– Добре. Нека го обсъдим, за да проверим дали не греша. Предполагам, всички сме наясно какво ни очаква, щом всичко това приключи. Приеме ли условията ми Таан, изключваме военната машина. И ето ти я насреща светлата депресия. Съмнявам се изобщо някога да се е стоварвала отгоре ни депресия с такива размери, за каквито говорим. Да речем, твоите корабостроителници. Те спират. Разполагаме с кораби за десет поколения напред. Същото важи за всяка друга сфера в икономиката. Ужасът ще е колосален. Ще се разхвърчат безброй оси – и няма да има къде да отидат.

– Имаме идеи, които тъкмо...

– Вече чух за тях – прекъсна го безцеремонно Императорът. – Не става. Искате да вдигна данъчното бреме за АМ2. Но онова, което главите ви, изглежда, не могат да проумеят, е, че ако опразните джобове на хората, те няма да могат да купуват и малкото, което ще сте в състояние да произведете. Не от войни са се сгромолясвали великите империи в историята, а заради парите или неправилното им управление. Когато войниците си свършат работата, някой трябва да плати набъбналата сметка. По която на всичко отгоре се трупат и лихви. И е по-добре да не допускаш грешката да не я платиш. В противен случай следващия път, когато се наложи да воюваш, хората ще вдигнат многократно цената и лихвата, преди да ти дадат малко пари назаем. Същото важи и за онези, чийто живот излагаме на риск. Ако ги докараме до мизерия, няма да се разчувстват особено, когато отново ги накараме да воюват, колкото и достойна да е каузата, която ще изтъкнем. Лично аз възнамерявам да си затегна колана. Да намалая данъците до мирновременните нива. Един мил. Не повече. И може би след известно време намаление до две трети от мила. По този начин местните правителства могат да заложат на свой данък от четвърт мил, за да изплатят своя дял от цената за тази тъпа война.

– Поне можем да увеличим производството на АМ2 – каза Суламора. – Това ще донесе повече данъци. Освен че ще я поевтини, за да можем да оперираме.

– Със сигурност – продължи Вечният император. – А също така ще

обезцени неимоверно кредита. Хората ще се разхождат с ръчни колички от материята, за да си купят чаша бира.

Суламора не знаеше какво е ръчна количка, но схвана смисъла.

– Споменахте бира – възползва се той. – Има начин да направим пари, на който никой няма да се противопостави. Данък върху бирата. Данък върху наркотиците. Данък върху забавленията...

– Някога се наричаше данък „порок“ – отново го прекъсна сухо Императорът. – Поредната тъпа идея. В касапницата между мен и таанците бяха убити и осакатени повече създания, отколкото ми се иска да си представя. Остана една доста мизерна групичка. Та създанията в тази групичка може да не са единогодушни по много въпроси, но ако го допуснем, мизерията ще е първият чук, който ще вдигнат. И ще го стоварят върху нашите глави, Танз. Гарантирам ти го. Не. Сега е моментът да ги тласнем към малко повече порок, ако не друго. Много спектакли. И почти безплатни, по дяволите.

Суламора изобщо не можа да схване смисъла на казаното. Императорът се направи, че не забелязва, и продължи:

– Колкото до това хората да са доволни, знаеш, че всички говорим за значителни увеличения на заплатите, нали? А щом искаш да продаваш, ти трябва значително намаление на цените. Всъщност, тъй като повечето мои приятели капиталисти обикновено твърде бавно схващат накъде вървят работите по подобни въпроси, обмислям въвеждането на доста строги законодателни мерки в това отношение.

– Как... как си го представяте въобще? – запелтечи Суламора.

– Много просто. По-малко работна ръка, по-високи заплати. Пониски цени означава по-висока производителност, която осигурява стоки, които хората могат да си позволят да купят. И големи количества евтин материал, от който да се произвеждат тези стоки. За всеки, който е далновиден, искам да кажа. Да вземем всички тези твои кораби, Танз.

Суламора изпита усещането, че Императорът забива кинжал в ребрата му. Стана му ясно, че възнамерява да му стовари всички тези военни кораби, които много скоро щяха да са съвсем безполезни.

– С минимално преустройство – продължи Императорът – ще разполагаш с огромни количества скрап, който би могъл да ти върши работа като материал за всяко полезно производство.

– Например? – почти прошепна Суламора.

Вечният император повдигна рамене.

– Вече прекаляваш. Имаш си гении по проучване и развитие. Накарай ги да разработят някои нови устройства за готвене, вместо да

измъчват бедните хорица. Сигурно е по-лесно. По дяволите, Танз. Колкото повече си мисля за всичко това, разбирам, че става дума за реални възможности. Почти ми се приискава да не ми тежи на гърба тази тъпа служба. Всеки тип с малко мозък, малко пари и много енергия може да натрупа огромно богатство от цялата тази работа.

Суламора не можа да се сдържи да не попита:

– Наистина ли вярвате във всичко това?

– Разбира се, че вярвам – възкликна Императорът. – Поне съм сигурен, че аз бих могъл, макар да си мислиш, че само си приказвам. Факт е, че повечето императори са си го мислели. Навремето имало една кралица. Та тя казвала почти същото на съветниците си. Непрекъснато им повтаряла, че ако по някакъв начин я изритат от трона и я хвърлят на някой пуст бряг без нищо друго освен фустанелите ѝ, скоро отново ще стъпи на крака. Някои от съветниците ѝ се присмивали зад гърба. Казва се Елизабет. Елизабет Първа. Да си чувал за нея?

Танз Суламора поклати глава. Разбираше, че аудиенцията му е на приключване.

– Трябва да е била голяма работа – добави замислено Императорът. – Според някои истории е била най-големият управник, който се е раждал. Може и да са прави.

През главата на Суламора мина обезпокоителна мисъл. Запита се какво ли е станало със съветниците. Дето ѝ се присмивали. Дали се бяха замисляли, че...

– Естествено била доста експедитивна със секирата – продължи Императорът, сякаш доловил какви мисли безпокоят съзнанието на Суламора.

Корабният магнат се изправи светкавично на крака и едва не бутна чашата си.

– Извинете, сър – заекна той, – но мисля...

– Добре ли си? – попита Императорът и го погледна със странно озадачено изражение.

Може би на Суламора само му се бе сторило така. Поднесе извинения, че изпитва леко неразположение, и след като беше освободен, забърза към вратата. В момента, в който тя се отваряше със съскане, Императорът го повика. Суламора се извърна с усилие и ужас.

– Да, сър?

– Без повече изненади, Танз, разбрано? – каза Императорът. – Не обичам изненадите.

Танз Суламора смотолеви някакво обещание и се отдалечи

припряно, като се заричаше да го наруши при първа възможност.

Продължи да говори, без никой да го прекъсне, почти цял час. Членовете на Личния съвет слушаха във вцепенено безмълвие докато излагаше с пълни подробности разговора си с Императора. Суламора не украсяваше разказа си, тоест не се опитваше да се изкара по-голям храбрец, отколкото беше. Знаеше, че колегите му не са по хиперболите. Интересуваха ги единствено фактите – и получаваха единствено фактите.

След като приключи, известно време никой не каза нищо. Измина цяла вечност, докато всеки попълни белите полета и изчисли личните последици за себе си от онова, което възнамеряваше да направи Вечният император.

Мълчанието наруши Волмер.

– Но... но... става дума за абсолютна катастрофа. Не разбира ли... Боже господи! Трябва да го спрем!

Сякаш собствените му думи го цапардосаха по главата като гумена палка и той се изчерви и отново потъна в мълчание. След необходимата пауза Танз Суламора подхвърли, че може би всички биха се почувствали по-добре от една разходка в гората.

„Разходка в гората“ беше старинен политически термин, който означаваше „да потърсим споразумение“, така че представител от даден лагер да убеди друг, че двамата трябва да преглътнат някое твърде горчиво лекарство. Или с други думи, беше начин за вземане на изключително трудно решение без натиск от външния свят.

Танз Суламора имаше предвид нещо подобно, когато предложи да се разходят. С тази разлика, че в този случай очевидно вече бяха постигнали споразумение. Беше убеден, че всички знаят какво трябва да се направи, но всеки поотделно се боеше да го предложи пръв. Суламора беше деветдесет процента прав.

Членовете на Съвета изминаха много километри – лъкатушеха между дърветата и от време на време спираха, за да подишат чист въздух или да послушат чуруликането на птиците. И се преструваха, че това ги интересува. Преструваха се, че се наслаждават на простичките неща. Но stomасите на всички се бяха свили като оловни топки. Най-накрая Кайес откри дебата.

– Волмер е прав – каза той. – Не виждам друго решение. Може би то е най-доброто. Този човек очевидно не е наясно с реалността.

Всички кимнаха, облечени, че най-накрая е казано на глас. Освен Волмер. Беше се вцепнил от страх. Изгърваното от него подхвърляне беше изопачено и превърнато в нещо, с което не желаше да има нищо общо. Може и да беше помислил, дори може да беше споменал за убийство. Но сега това се стовари върху му като кръвопролитна измяна.

– Какви ги говорите? Боже господи, не искам никакво... Виджте, всички сме адски напрегнати. Не разсъждаваме трезво. Нека да поемем дълбоко дъх и да помислим отново. А? Време е да се прибираме, прав ли съм? Да се заемем с делата си?

Суламора се лепна за него като змия. Прегърна го успокоително през рамото. Потупа го по гърба, разроши косата му и го дръпна малко встрани от останалите.

– Недоразумение... не това имаше предвид... Метафорично казано...

И т.н., и т.н. Волмер поглъщаше думите му като удавник, съгласяваше се, успокояваше се все повече и повече.

Докато го извеждаше, Суламора хвърли поглед през рамо към останалите. Всички го гледаха вторачено. Споразумението беше постигнато. Сделката беше направена.

Суламора се разсмя на някаква глуповата шега, която подхвърли Волмер, и го потупа одобрително по гърба... и си мислеше, че тъкмо това е първата точка, в която трябва да проникне острието.

32.

Останалата част от бягството на Стен и Алекс нямаше нищо общо с глупостите, с които пълнеха риалитата. Четунд спази думата си и ги тикна в скута на разкоша, който се състоеше от едно свръхгабаритно легло с чаршафи и неограничено време за изтягане в него – сами и спящи.

Освен това за първи път от години не бяха фрашкани с паразити. Можеха да се чипкат с чиста вода, когато им скимне. И храна! Калории, колкото ти душа иска! Отначало храната беше семпла, за да не увреди съспаните им храносмилателни системи. И накрая удоволствието да бутнеш настрана чинията, в която все още има храна.

Разните момиченца и момченца за удоволствия, които предлагаха всевъзможни услуги, може би останаха разочаровани от липсата на отзивчивост, но както се изрази Килгър от името на двамата: „Ша ми

тряб'а шина, но благодарско за вниманието“.

Четуинд ги остави на мира. Отлично знаеше колко време му трябва на един затворник, за да осъзнае, че е нещо повече от заинатена машина за оцеляване.

Впоследствие ги изтеглиха от Хийт, скрити под тон и половина скрап, натоварен на някаква вехта мрежеста гравшейна в, предположи Стен, частното имение на някакъв таански тузар. Четуинд отказа да даде информация естествено.

Маломерното контрабандно корабче се носеше в пространството под съпровода на пърполения двигател „Юкава“. Натовариха Стен и Алекс и корабчето отлетя към други светове.

Някъде в пространството пресрещнаха кораба-майка и сър Джон Уайлд ги приветства.

Бил напуснал Ромни, така им каза, тъкмо навреме. Характерното за изпечените мошеници шесто чувство, че положението става напечено, го беше пронизало до мозъка на костите и Уайлд бе разпоредил евакуация. Беше загубил седем кораба и цялата си база, но всичките му хора и, което беше още по-важно, стоката бяха спасени. Така че всеки, обясни той, като многозначително потриваше пръсти, „може да получи корабче и местенце за кацане“.

За него било огромно удоволствие, че имал възможността да ги откара в безопасност, обясни той. Бил длъжник на Стен.

Преди известно време един малък негов конвой беше прескочил в имперския сектор. Следващата крачка би била конфискация на корабите и товарите и съответните мерки спрямо екипажа и Уайлд.

– Подхвърлиха нещо за затворнически планети – продължи той. – За онези от нас, които можеха да бъдат реабилитирани, предложиха някакъв ужас, наречен наказателни батальони. Не разпитвах за подробности.

Стен се оказал козът на Уайлд. Искрено объркан, той запитал своите мъчители защо им е да се месят в операция на имперското разузнаване. Думите му били посрещнати с гръмогласен смях.

– Предложих им да проверят със своите „Г“, „С“ или която там буква използват за този сектор. Малко след това агентите изненадващо докладваха, че съм джентълмен, роден с риза. Безкрайно съм ви благодарен, че попълнихте точния документ, момко.

С неохотно поднесени извинения Уайлд и хората му били освободени и продължили своя твърде доходоносен бизнес, като доставяли таански луксозни стоки на заможни имперци и обратното.

– Според моите изчисления, ако тази война продължи още... е, да речем десет години, би трябвало да се легитимирам. – Уайлд чак потърпна от подобна перспектива. – Така че наистина, капитане, или какъвто е там вашият чин, по време на това пътуване към вас ще се отнасят като към незаконен син на самия Император.

Останалата част от пътуването премина в бавно и неотклонно отпускане на коланите, няколко случайни потни момента, когато се налагаше да се спасяват от таански или имперски патрули, и много спане.

Стен си даде сметка, че постепенно се връщат към нормалното си състояние, когато мярна Алекс да се шумгува в една каюта с една от пощните сътруднички на Уайлд.

До момента, когато щяха да ги свалят на някоя имперска база, която случайно се намиреше в някаква система, където Уайлд трябваше да се срещне „с някои интересни хора“, двамата бивши военнопленници би трябвало да се превърнат в противни пропагандни чучела. Би трябвало да са брадясали. Измъчени. Измършавели. Покрити с белези. Живи свидетелства за чудовищната безчовечност на таанците и за издръжливостта на храбрите имперски бойци да оцелеят при всякакви обстоятелства.

Пропагандните мелници не бяха дори уведомени.

Двамата знаеха прекалено много, за да допуснат пресата до тях. Откараха ги на Първичен свят и най-изкусните следователи на Императора ги разработиха с помощта на всички умения и техники за проникване в мозъка, с които разполагаха. Стен вече беше минавал през тази мелачка – благодаря – и би предпочел да не му се налага отново.

Докато разузнаването най-после неохотно не стигна до заключението, че в изчегъртаните им и изтощени мозъчни клетки вече не е останало неузнато нищо съществено, Стен и Алекс се чувстваха така, сякаш ги разпъваха на кръст таански мъчители.

И тогава се заредиха истинските изненади.

И Стен, и Алекс очакваха всевъзможни медали. Не защото смятаха, че са направили нещо кой знае колко героично като военнопленници, освен че бяха успели да се отърват – за това си постижение биха предпечели безплатен алк до края на съзнателния си живот вместо военни ордени, – а защото, когато една война стане прекалено мръсна, оцелелите много си падат да събират разни тенекийки, стига да оцелеят.

Тях получиха.

И двамата очакваха повишение и си бяха представяли по време на дългото завръщане дали ще ги изритат една или повече степени нагоре.

Тях не получиха засега.

Заповедите им бяха доста сходни:

„СТЕН (НИ) (...) Разпоредено да (...) след (...) време за потегляне (...), потвърдено пътуване до (...). При завръщане на служба се явете при (...) за по-нататъшни заповеди. Условието за встъпване на по-нататъшна длъжност ще ви бъдат докладвани на дата (...)“.

„КИЛГЪР, АЛЕКС (...) Разпоредено да (...) след (...) време за потегляне (...), потвърдено пътуване до планета ЕДИНБУРГ и други системи според желанието (...). При завръщане на служба се явете при (...) за по-нататъшни заповеди. Условието за встъпване на по-нататъшна длъжност ще ви бъдат докладвани на дата (...)“.

Стен и Алекс се спогледаха. Някой там горе имаше планове за тяхното бъдеще. Вероятно неприятни. Но нямаше кой знае какво друго да направят, освен да дезертират. А вече прекалено дълго време се укриваха.

Втората крачка беше да си съберат парите, които бе трябвало да са станали поне малко състояние.

Едно от малкото смислени забавления на таанските военнопленници беше изчисляването колко пари им дължат и за какво ще ги изхарчат.

Империята плащаше на своите военни по малко по-различен начин от правителствата в минали времена. Войнишките възнаграждения или се връчваха в брой периодично, или се влагаха в граждански банки с разрешението да се теглят натрупваните лихви, като банката посочваше всеки индивидуално.

Това не се правеше поради някаква изрична благосклонност на Императора към отделните бойци. Имаше три много елементарни причини, които една пианска вечер преди еони Императорът беше скицирал на Махони:

1. Това е капиталистическа Империя. Следователно циркулиращите кредити са по-здравословни от запечатаните в нечий зимник кредити.

2. Разбирам доста неща. Бих могъл да ти драсна набързо, ако проявяваш интерес, математическата корелация на деветте базисни сили на вселената. Не разбирам от икономика, както и никой друг. Затова няма да опитвам.

3. Банкерите, които получават парите на моите войничета, са много, много благоразумни хора. Коего означава, че вършат всяка идиотщина, която им наредя, и когато им наредя, или в противен случай неочаквано ще попаднат в списъка „не се препоръчват за военни влогове“.

Така че когато Стен и Алекс влязоха тежкарски в Първична банка, която поради някаква забравена причина години наред беше предпочитана от агентите на корпус „Меркурий“ и екип „Богомолка“, очакваха да ги посрещнат вежливо, сякаш са акционери.

Но не очакваха да ги поканят в кабинета на президента на банката и да им съобщят, че са мажоритарни акционери. И че ако господата нямат нищо против, след като те вече са... хм, налице, биха ли били така добри да посъветват настоящите членове на борда относно бъдещи инвестиционни възможности?

Стен се задави.

Килгър обаче се справи с достойнство. Посегна към една пура – истински тютюн без съмнение – в кутията за пури с овлажнител, обряза я върху бюрото на президента, като остави белези върху плота, който напомняше истинско дърво, запали я и дръпна дълбоко. Успя да потисне последвалия спазъм да се изкашля и поиска разпечатка на сметките на двамата.

Бяха не просто заможни.

Бяха богати.

И двамата притежаваха значителни авоари в най-мощните корпорации на Империята. Плюс процент в екзотични метали. Плюс процент във военни облигации. Плюс...

Стен се опули на около трийсет и шеста страница от разпечатката. Беше истински благодарен, че банковият президент се извини, че ще ги остави за момент.

– Ей... Килгър. Притежавам цял свят.

Килгър беше не по-малко замаян.

– Не знам... но ще вземе да излезе, че имам най-богатото имение в Единбург. Мога да си позволя да възстановя семейния замък.

– Ти имаш замък?

– Че как.

В този момент в стаята влезе раболепният banker с някаква кутия-сейф в ръце – трябвало да им предаде съдържанието ѝ лично и дискретно. И отново се оттегли.

Отвориха кутията, намериха един фиш и го заредиха.

На екрана изникна по съвсем нетрадиционен начин прелестното лице на циганката Ида.

Беше бивш член на екип „Богомолка“ заедно със Стен и Алекс. Играл, инвеститор и един от най-добрите пилоти, с които беше летял Стен.

Беше се оттеглила от служба преди доста години, но преди да напусне, беше проникнала в банковите сметки на бившите си колеги и беше инвестирала, инвестирала, инвестирала – и им беше гарантирала сериозна финансова обезпеченост.

Звукът се включи:

„Шибаняци такива. Как позволихте да ви гепят, по дяволите? Килгър, колкото си дебел, толкова си тъп. Стен, що го слушаш тоя шибаняк?

Както и да е.

Докопах се до кредитите ви, като чух, че ви е хванала липсата. Знаем, че не се е родил още таанец, на чиято мушка да качнете, и бях сигурна, че ще оцелеете.

Надявам се, че тъкмо вие ме слушате сега, а не някакви наследници и пълномощници, и че войната е свършила.

Започнах да вкарвам всички тези кредити, докато кибиците там, за да се погрижа за вас, шибаняци.

Ако мога да преценя точно, няма да се случи нищо кой знае колко опасно, освен ако Императорът не капитулира – а, да не забравя, имате акции и в таанските светове, ако това все пак се случи – което да ви попречи да сте богатички.

Причината да правя този запис, вместо да съм там, когато разберете колко добре съм се погрижила за вас, е... е, майната му, отидох и слушах някого и, значи, искат да направя нещо там някъде.

Такива ми ти работи.

Онези дни ми липсват – сигурно щото съм тъпачка“.

Изображението на Ида замълча и Стен се ужаси, че вижда нещо като сълза да бликва от окоото ѝ. За щастие това продължи само миг, тъй като ромката рязко стана, извърна се и си вдигна полата. Видяха се две огромни бузи... в панорамен кадър.

И екранът опустя.

– Ей, още не носи кюлоти – изтърси Алекс.

Измърмориха нещо като благодарности на банкера и стиснали претъпканите си ръчни чанти, убедително доказателство, че са богатички, се запътиха към най-близкия бар.

Ден-два по-късно, след като изтрезнях, си размених благопожелания. Съжалявам, че се разделяме, приятел, но такава е службата. Майната му, светът е малък. Може да ни проработи късметът пак да се съберем.

Стен качи Килгър на кораб, който отлетя за света Единбург, и се замисли.

Най-напред искаше да намери спокойно местенце, където да прекара отпуската си – колкото сочеше цифрата (...), докато не се е случило нещо ново.

Без да говорим за планетата, която, изглежда, притежаваше. Планета?, мина му през ума. Никой *не притежава* цяла планета. Това е отвратително. Но може би той притежаваше. Ако бе така, би искал да разбере на какво прилича имотът му. За предпочитане с приятелка.

Намери комкабина и се свърза с полицията.

По-точно с отдел „Убийства“ на Първичен свят и поиска да го свържат с Лайза Хайнис. Преди години бяха сериозно влюбени, преди да се забърка в кашата, вследствие на която се оказа в Таанската война и в плен, Почти се надяваше, че може би все още е неангажирана и го помни. Според полицейската централа – да! – Лайза Хайнис все още беше ченге. И можеха да приемат съобщение за нея. Но за съжаление в момента отсъствала.

– Кога очаквате да се върне?

– Не можем да ви предоставим подобна информация – започна синтезираният глас, след което екранът опустя и се обади друг глас, този път човешки. Подчертано любезен: – Тук Центърът за съобщения. Опитвайте се да се свържете с капитан Лайза Хайнис. Готови сме да изпратим съобщение... един момент, моля да изчакате. Трудно приемаме сигнала ви. Не прекъсвайте връзката. След секунди наш оператор ще възстанови връзката с вас след корекция на сигнала.

Поради безусловен рефлекс и вследствие на обучението си Стен никога не заставаше в обхвата на комкамерата. Затова не го видяха, когато замига червената светлина „ПРИЕМ“. След броени минути, вече отдалечил се на няколко метра от кома, докато се преструваше, че се пазари с някакъв магазинер, двама масивни мъжаги с ниско подстригани коси притичаха към комкабинката.

Секретни главорези, реши той. Плати за каквото там се пазареше и се шумгна в тълпата.

Лайза също беше застигната от войната, Явно беше потънала в лабиринтите на разузнаването. Център за съобщения, друг път. Стен се

намръщи. Май щеше да прекара самотна ваканция, освен ако не налетеше на някое местно дарование. И щом се сети за това, се запъти да открие библиотека, за да разбере дали в имота му *се срещат* подобни дарования.

Не се срещаха – или поне така беше според всевъзможните звездни фишове, които прегледа.

Името на света беше Смолбридж¹⁰. Приблизително 0,87 Зем-размер, пропорционална гравитация, Зем-нормална атмосфера, три АЕ¹¹ от угасваща жълта звезда. Тропически до субтропически климат. Флора/фауна...

В оскъдния доклад на Имперската изследователска мисия се твърдеше, че на Смолбридж – тогава все още наричан „изследователски свят ХМ-У-1134...“ и още цяла редица цифри и букви – няма нищо особено любопитно освен огромен брой представители на семейство „Орхидеи“, гигантски екземпляри на „Polypodiosida“... бъръ-бъръ... насекоми... бъръ-бъръ... безвредни... годна за пиене вода в следните бъръ-бъръ наличности... плюс годни за храна водни обитатели, заслужаващи проучване дали са подходящи за търговски цели... фауна... нищо, което би се опитало да го изяде, като се изключи дребна, доста плашлива подобна на котка твар, която би могла да направи опит да забие нокти в него, ако мине покрай бърлогата ѝ – може би. Друго нищо особено, което, обобщаваше изследователският екип, е доказателство, че нищо не е направило опит да ги ликвидира. НЕ СА ЗАБЕЛЯЗАНИ СЪЩЕСТВА НА ПОВИШ СТАДИЙ НА РАЗВИТИЕ.

Стен, изглежда, беше станал собственик на рай от осма степен по десетобалната скала, независимо че не беше стигнал кой знае колко далеч в развитието си.

Но пък какви ли дивотии бяха направили човеците след откриването му, за да го съсият? Все пак някой беше дал име на „изследователски свят...“ и цялата тази редица от цифри и букви. Стен захрани фиша от собствените си файлове.

Отговорът беше – никой. Беше останало от някакъв предприемач, натрупал богатството си от нещо, за което никой не се беше досещал,

10. Букв. „Малък мост“. – Б.пр.

11. Астрономическа единица за измерване на разстояния в рамките на Слънчевата система, равна на средното разстояние от Земята до слънцето или приблизително 150 милиона километра. – Б.пр.

след което беше решил, че е открил ниша в предприемачеството. Дал име на света, построил за себе си и, заключи Стен, за платените си компаньонки за удоволствия доста приятно замъче и в добавка космодрум по последна дума на модата, след което фалирал, докато се опитвал да натрупа второ, трето и прочие състояния.

Още веднъж – истински рай.

Стен неочаквано изруга на долнотаански, нещо от сорта, че майката на този, който го подслушва, би могла да поеме цял батальон на един път... и се извърна рязко от екрана, понеже чу хихикане.

Пред компютъра на съседната банка седеше много млада, много висока, много руса дама.

– Разбрахте ли ме? – попита той.

– Да.

Свършено наясно, че и без това не особено изтънчените му маниери със сигурност не са се усъвършенствали от престоя му във военнопленническите лагери, Стен се изчерви и поднесе извиненията си.

Дамата се представи като Ким Лаврансдотер и поясни. Говори високо-, ниско-, средно- и военнотаански. Изследовател и историк, доктор по еди-какво си по таанска култура и по еди-какво си по таанска история, изключително доволна, че проучванията ѝ са удостоени с покана да пристигне на Първичен свят и да работи в Имперски социални анализи.

– Вероятно не би трябвало да ви го казвам – добави тя притеснено. – Предполагам, че проучванията ни представляват интерес за разузнаването, макар никой да не споменава нищо такова.

Стен я успокои.

Имаше официално разрешително, включително „Само лично – имперски щаб“, независимо че не изреди чак такива подробности.

Беше изключително красива.

А Стен беше изключително самотен.

Предложи да ѝ вземе кафе.

Остана си все така красива.

Заведе я на вечеря.

На следващия ден я взе със себе си, за да се види със старите си приятели Марр и Сенн в тяхната кристална светлинна кула.

Тя ги очарова.

Продължи да очарова и Стен.

Наистина беше много красива, увери се за пореден път на следващата сутрин, докато лежеше гол до нея.

Може би...

Стен искрено се зарадва, че Ким отдавна не беше взимала отпуска, и предположи, че ще е великолепно да прескочи с него до Смолбридж. Тя не познаваше собственик на планета, камо ли на състезателна яхта – защото отидоха с яхта там.

Би трябвало да се досети.

Но не го направи.

Може би възприятията му все още бяха притъпени от прекараното в затвора време. Или заради Ким. Или пък заради самата Смолбридж.

Рай... от арктическите склонове до дългите песъчливи плажове на островите с вълни, които се търкалят в къдраво безконечно съвършенство. Плодовете бяха възхитителни; замъкът разточителен, роботизиран и очевидно снабден с всякакви напитки и храна, за които би могло да ти хрумне.

Дори наподобяващият котка хищник се оказа общо взето доброжелателен и по-впечатлен от аварийните дажби, отколкото от човешка плът.

Докато лентяйстваха и изследваха, Стен се образоваше.

Лаврансдотер, убеди се той, заслужаваше до една степените, които имаше, плюс още няколко. Беше специалист по Таан. Дори Стен, който смяташе, че е научил по принуда всичко, което може да се научи за военната култура, узнаваше нови неща. И омразата му позатихна. Започна да изпитва едва ли не състрадание към всеки отделен таанец и всяка отделна таанка, жертви на своята биография и своята култура.

Почти, но не съвсем.

След като и последният таански лорд бѐдеше смазан и тяхната култура и деяния се превърнеха в руини, вероятно би изпитал желание да допусне, че таанците притежават качествата да се присъединят към цивилизованите раси.

Почти, но не съвсем.

Така изтече отпуската – в бленуване ден и нощ.

Би трябвало да се досети.

Но не се.

Не и до сутринта, когато една от дистанционните аларми на космодрума не замърка и не го събуди, Ким се прозя, отпуснала глава върху рамото му, измърка и заспа пак.

Стен се пресегна и включи екрана.

Видя огромния кораб върху собствената си площадка за кацане – край него яхткорабчето приличаше на джудже, – изръмжа и скочи. Погледна навъсено Ким, когато тя все пак се събуди, протегна се и се

усмихна.

– Какъв чин имаш?

Ким не престана да се усмихва.

– Достатъчно висок, Стен. Полковник.

– Корпус „Меркурий“?

– Корпус „Меркурий“.

Огромният кораб на космодрума беше „Нормандия“. Личната яхта на Вечния император.

– Как можах – запита се на висок глас Стен – изобщо да не се сетя, че не съм чак толкова чаровен и привлекателен, да ме вземат дяволите, та докато си седя в някаква читалня, най-голямата красавица на света по една чиста случайност да се влюби в мен?

– Не се подценявай – отговори Ким.

– Благодаря. Но защо тъкмо ти?

– Вечният император ми поръча да ти предам – когато или ако се досетиш, – че най-добрият справочник е онзи, с който спиш.

– Оо... по дяволите!

– Войната е отвратително занимание – промълви съчувствено Ким.

– А сега... дали да не си навлечем нещо и да докладваме?

33.

Стен се качи с кисела физиономия по подвижната стълба на „Нормандия“, отдаде чест на офицера на палубата, изръмжа в отговор на опита на Ким да се сбогуват и закрачи тежко след пъргавия адютант.

Забеляза мимоходом любопитния факт, че при стъпването му на борда го посрещнаха осем гурки. Бяха необичайно безмълвни и носеха бели ръкавици.

Щом адютантът го въведе в една облицована с ламперия съвещателна зала, „Юкава“ двигателите на „Нормандия“ изсъскаха и корабът се вдигна.

Стен изобщо не се изненада, че в залата завари старши подофицер Алекс Килгър.

– Шибаният Император! – мърмореше Алекс. – Гепиха ме, тъкмо кат' надзиравах ст'варването на мрамора за трапезарията ми. Шибаните земевладелци от нищичко не отбират. Прекъснаха ми отпуската, без да изръсят и една шибана думичка, а другата седмица се открива ловният сезон!

Щом забеляза Стен, прекъсна гневната си филипика и изсумтя:

– Шефе. Съжалявам, че шибаните мравки те налазиха и тебе. Шибаният Император. А бе тук трябва малко здрав разум и малко анархия.

Това вече беше прекалено, макар и съвсем мъничко. Стен размахаше пръсти на жестикуляционния „богомолски“ език:

„Млъкни, по дяволите. Стаята се подслушва!“

Килгър се ухили.

– Майната му. Майната им и на Императора, и на слушалките му! Ще си дрънкам, к'вот си ща. К'во ще ни направи? Ще ни прати пак на Хийт ли?

– Всъщност тъкмо това имам предвид.

Сухият глас естествено беше на Вечния император.

Флотски маршал Йън Махони остави разгневените политици да се укротят. Приближи се до прозореца на заседателната зала и погледна многозначително нагоре.

Дванайсет имперски свръхбойни кораба надвисваха над столицата Горж, скрити зад параваните си.

Махони изчака, после пак се обърна към събраните управници на Горж.

– Ще опиша ситуацията повторно. Горж предпочете да запази неутралитет в настоящата война. Императорът уважава това решение. Така или иначе, съгласно първоначално подписания договор между Императора и Горж, вашият свят ще се обърне за подкрепа и помощ към нас, ако във всеки бъдещ момент Горж бъде заплашен от нападение. Съгласно договора вие сте готови да окажете всяка необходима логистична помощ за тази подкрепа. Империята смята, че Горж е под непосредствена заплаха от нахлуване от страна на Таан. Това не бива да се случва. В замяна на това, че ще гарантираме вашата независимост, единственото, за което настояваме, е достъп до три от главните ви космодруми и нужните сгради за базиране на имперските екипажи за поддръжка.

– А ако не се съгласим да ви ги предоставим?

– Съгласно действащото имперско законодателство – продължи Махони, – можем да приложим клаузите за форсмажорни обстоятелства или правото на отчуждаване за обществена полза. Империята естествено ще приложи съответната реституция.

– Таанците с нищо не са намекнали, че възнамеряват да ни нападнат!

– Твърде коварни са – възрази Махони.

Усети, че става прекалено дипломатичен, а му се искаше да открие заседанието с: „Вижте какво, приятели. Седите си тук като тъпаци на самия ръб на Таанската империя. Получихте всички възможни облаги от неутралитета си. Но просто нямате късмет, че разполагате с единствения населен и напреднал свят, който ни е подръка“.

– Ще отправим протест! – каза друг политик.

– Имате пълно право. Дори ще ви напомня, че Имперският адмиралтейски съд има седемдесетгодишна съдебна практика.

– Подобен акт е морално осъдителен! Незабавно ще мобилизираме военните си сили.

Махони кимна учтиво, погледна отново кръжачката флота и вдигна шапката си със златни ширити от масата.

– Разполагате с шест часа, за да вземете решение. Беше ми приятно, господа.

Войната се беше проточила прекалено дълго, за да остави неразядени каквито и да било изискани морални принципи.

Всички стенни екрани в огромната зала показваха нещо, което напомняше доста охранен морж, който цамбуркаше в енергизиран плувен басейн.

„Моржът“ беше Рюкор, безспорно най-способният психолог на Императора.

Залата беше пълна с най-високопоставените й съветници и елита на имперската пропагандна машина.

Рюкор пръсна пяна от мустаците си – говорителите из залата изпращаха – и започна обобщението си:

– Едва ли съм подготвена да кажа съвсем точно на някое от вас, любезни същества, как да се справите с работата. Всевъзможните предложения и съвети, които видяхте на екраните, ще ви бъдат предоставени. Ако решите да се възползвате от някои от тях, за нас ще е чест и удоволствие. Естествено, нито една от възможните секретни операции не може да се обсъжда на това събиране. Но общо казано, вашето нападение би трябвало да е в две посоки. Първо. Победата на световите Дюрер е началото на края. Онези, които достойно служат на Империята за ускоряване на победата, ще бъдат достойно възнаградени. Второ. Следва да се изследва проблемът какво означава да живееш под таанска диктатура, най-вече от гледна точка на един нетаанец. Отвоюваните от Таан

светове ще бъдат отворени незабавно за посещения от акредитирани екипи на риалита и журналисти. Уведомена съм, че акредитационната политика ще е изключително либерална. Благодаря. На нашите семинари ще се опитаме да разработим някои по-цялостни стратегии.

Една жена се изправи и попита:

– А таанците? В каква насока ще тръгне имперската пропаганда?

– Повтарям, че не обсъждам секретните планове. Съвсем просто е. В периферията на Таанската империя ще бъдат изградени мощни предавателни възли, които ще се придвижват напред в хода на отвоюването на системите. Информационните излъчвания към Таан ще се изчерпват изцяло със случващото се.

– Дори ако загубим още някое сражение?

– Дори тогава. Опитваме се да убедим таанското население, че техните лидери *никога* не им казват истината.

– А подривните опити?

– Предполагам, че имате предвид брошури за зверства, риалитата, които разобличават корупцията, и т.н. Имам точни заповеди от Вечния император. Бих могла да ги формулирам по-изискано, но... той каза, че не е наша работа да се откажем да трепем войските, които таанците хвърлят срещу нас. Благодаря.

– Доколкото разбирам – каза младият мъж, – нашата раса има единствен проблем.

Старши дипломат Екю от Манаби се носеше над безукорно чистия под на напуснатата фабрика, триметровата му опашка се виеше под него като змия.

– Хм – смънка той с възможно най-неутралния си тон.

– Надявам се да го разберете – каза младият мъж.

Екю размахна криле, което би могло да се възприеме като знак за леко насърчение.

– Ние възприемаме нашата раса като единично създание. Като се започне от дните на камъка на известната като Земя планета, когато властвахме поради расова привилегированост, и се стигне до дните, когато ни нападна, победи и почти унищожил по-могъща раса. Но в продължение на векове ние устояхме. Когато емигрирахме в нашата система, решихме никога повече да не сме създания на момента. Историята и расовата ни памет ще се погрижат за отговорите. Предпочетохме дългосрочната перспектива. Това се оказа първата ни грешка: пропуснахме

да се запитаме как ще си осигуряваме насъщния. И второ, забравихме, че кацналите на оградата са уязвими мишени и за двете страни. Крайният резултат? Построихме фабрики преди войната и войната започна. Отказваме да произвеждаме военни материали. А никой не проявява интерес към нищо друго.

– Освен онези – изсъска младият мъж. – Онези, които желаят да работят по предположение. При съотношение девет към едно. Девет за тях, подпалвачите, и едно за нас, просто защото имаме желание да направим и да бием техните тъпани. А и онези другите, таанците, които толкова пъти ни уверяваха, че нямат противоречия с нас, настояват да кацат с корабите си, да ги снабдяваме и да задоволяваме нуждите на екипажите им в потвърждение на нашия неутралитет; които ни облагат с данъци, защото съзнават, че искаме да ги подкрепим; и т.н. и т.н. Това би могло да се изтърпи. Имаме достатъчно ресурси да издържаме нашите работници, които нямат какво да правят. Достатъчно толерантни сме към онези, които предоставят своите услуги и тела на Таан. Но какво ще последва?

Манабците бяха известни и използвани из цялата Империя като дипломати. Бяха носещи се във въздуха съвършено неутрални създания, поради което бяха специалисти по отношение на деликатните държавни дела. Беше абсолютно неизвестно, че още в момента на избухването на таанската война старши дипломат Екю бе обявил, че манабците са на страната на Империята – не защото смятаха, че Императорът е образец на цивилизацията, а защото възприемаха поражението на Империята като връщане към варварството. Тази подкрепа беше известна на обединеното манабско разузнаване, на Вечния император и на никой друг. За таанците, за неутралните системи и за самата Империя те си оставаха същите – съвършените държавници.

– Онова, което ще последва – започна старши дипломат Екю, – е една неизвестност. Единственото, което бих пожелал, е практиката ви в миналото и убедеността ви в расовата идентичност да ви посочат пътя. А така също ви благодарая за вашето доверие и споделям проблемите ви. Но причината, поради която съм тук, няма нищо общо с всичко това. Помолен съм от представител на Вечния император да предам следното: „Императорът е наясно с тежкото положение на Петте нации и е дълбоко опечален. Затова ще удвои уговореното количество АМ2 за вашите светове и дълбоко се надява, че по този начин проблемите ще бъдат облекчени“.

Старши дипломат Екю остана силно впечатлен от младия мъж,

чието изражение по време на изявлението се промени само три пъти. Може би, помисли си той, след няколко епохи човечите ще се усъвършенстват.

– Какви са уловките?

– Моля?

– Условията. Задълженията.

– Никакви.

– Не ми се вярва – отговори младият мъж.

– Предупреден съм, че няма да повярвате – продължи старши дипломат Екю. – Инструктиран съм, че вашите космодруми би трябвало да се подготвят за пристигането на шест имперски енергийни кораба в рамките на шест зем-дни след моето пристигане във вашата система.

След като предаде посланието и за момента не получи никакъв отговор, старши дипломат Екю се извиси и масивното му, обагрено в черно-червено тяло се понесе към кораба.

Запита се колко време ще отнеме на Петте нации, за да оттеглят неутралитета си и да застанат на страната на Империята. За съжаление не беше специалист по онова, което наричат комар, а и не се досещаше за никого, с когото да осъществи тази дейност.

Старши дипломат Екю си помисли, че се превръща в малко нещо дегенерат... и се притесни, че това не го притеснява.

Огневи бригаден командир Хеибнер беше късметлия в една наглед безнадеждна ситуация.

Преди известно време бедите го сполетяха една след друга. Призоваха го в таанските сили и го хвърлиха в боя, и вместо да се отдаде на любимото си занимание да подкастри семейните овошки, той беше дълбоко нещастен/щастлив.

След като частта му беше унищожена, попадна в свръхохранявана крепост... и се измъкна. Информира началниците си за начина за проникване... и не го задължиха да участва в последвалото кръвопролитно нападение.

Вместо това го повишиха и го назначиха на безопасно местенце.

Не, както беше очаквал, на някаква служба за набиране на новобранци, а – за да оправдае новия си шеметен чин – като подофицер на площадка за ракети SAA на таанския свят-крепост Итан. Наградената му с орден ракетна площадка се намираше на върха на една планина, почетната му длъжност предполагаше, че той пръв ще влезе в бой с

имперските части, позволили си глупостта да нападнат Итан.

Тъй като вече беше прострелван, Хеебнер много бързо и уместно предефинира почетната си длъжност.

Той беше мишена.

А мишените ги уцелват.

Не беше съвсем сигурен как да се справи със ситуацията. Нито пък беше наясно как да подреди войниците си в подходящия боен строй, за да не го разжалват и да го изпратят в нападателна част на предните линии.

А най-същественото беше, че нямаше никаква представа накъде е пътят му за отстъпление, ако ракетната му площадка *наистина* бъде нападната.

Тъй че наистина беше късметлия.

По-голяма част от бойците му бяха доброволци от таанската организация Ревностна младеж и бяха твърдо решени да докажат на своя командир, героя от битката за Кавит и разузнавача, разкрил на изключително героичния, изключително благородния, изключително наградения и изключително мъртвия капитан-щурмовак Сантол начина да атакува онази имперска твърдина, че са достойни за гласуваното доверие.

Преустройството се заключаваше в това, че те създадоха свои собствени правила, малко по-строги от бруталните таански разпоредби; собствени условия на живот, изключително спартански; и собствен режим. Огневи бригаден командир Хеебнер трябваше само да се измъкне по някое време от квартирата си, да даде нужните указания и да си гледа работата.

Хеебнер беше късметлия също така, тъй като нямаше вкус нито към луксозни покои, нито към облагите на чина, нито към привилегиите на властта. Бойците му от Ревностна младеж се възхищаваха на спартанския му начин на живот. Това беше истинският Стил на таанеца.

Истината се заключаваше в това, че Хеебнер беше прекалено глупав, за да си даде сметка от какво би могъл да се възползва.

Тъй като частта му беше минала на самоуправление, Хеебнер уплътняваше времето си със скитане из чукарите в търсене на добро безопасно местенце, където да се завре, когато настъпи бъркотията. Един ден с изненада откри под ракетната площадка няколко хектара отдавна изоставени овошки.

Хеебнер се въодушеви. Спомена, че по всяка вероятност в бойния арсенал липсват инструменти за кастрене. Недоумяващият му адютант реши, че Героят от Кавит възнамерява да ги научи на нещо – вероятно

да разсъждават в по-различни категории.

Две смени по-късно огневи бригаден командир Хеебнер беше екипиран с косерчета, клещи, ножици и кошници и изчезна с тях надолу по склона. Неговата Ревностна младеж реши, че когато му дойде времето, ще разберат с какво се занимава.

И още една щастлива случайност: командващият адмирал на Итан, някой си Молк, проявяваше интерес към овощарството. Запита се защо на една разположена на стратегическа позиция ракетна база се нуждаят от земеделски инструменти и реши да направи изненадваща визита на въпросната база.

Слисани от оказаната чест, „ревностните младежи“ изпратиха адмирал Молк из чукарите заедно с неговия бодигард, за да разбере какво подготвя техният високоуважаван командир.

Хеебнер тъкмо броеше пъпките, като помръдваше безмълвно устни и преценяваше кой клон да подкастри и на каква точно дължина, когато чу приближаващ се тропот на ботуши.

Молк също беше голям късметлия.

Защото приблизително в същия този момент шест имперски флотилии удариха Итан.

Неуязвимите крепости и неуязвимите генерали почиват на лаврите си. Щом врагът е толкова побъркан да ги нападне, естествено само побъркани биха ги нападнали. Затова си почиваха на затлъстелите задници. Но пък нападателите не почиваха.

Командващият флотилиите имперски адмирал беше крайно разочарован, че на Итан няма никакви мощни таански кораби. След катастрофата на Дюрер всички те бяха изтеглени на Хийт за реорганизиране.

Въпреки това серията унищожителни нападения причини огромни поражения. Ракетната площадка на огневи бригаден командир Хеебнер беше заличена при първия удар; за негов и на овошките му късмет не бяха изстреляни ядрени ракети.

Това едва ли имаше някакво значение за неговите „ревностни младежи“. Оцеляха само трима от тях. При това толкова ужасяващо обгорени, че живяха само броени минути след нападението.

Когато стрелбата, пушекът и земетресенията утихнаха, стана ясно, че шест таански крайцера, дванайсет разрушителя и голям брой спомогателни транспортни кораби са раздробени върху площадките за кацане и излитане.

Итан си остана неуязвим.

Но без нито един мощен боен кораб и с отрязани от имперските

сили продоволствени коридори не представляваше никакъв интерес. До края на войната Итан можеше да се справя, както намери за добре.

При същата операция бяха изолирани, парализирани и осакатени още неколкостотин таански цитадели.

Не че огневи бригаден командир Хеебнер нямаше занимание. Напротив, беше твърде зает: инструктиреше командващ адмирал Молк как да се грижи правилно за овошките.

Изключително съществено занимание. Всички изолирани и забравени таанци на Итан трябваше да се хранят.

След продължилите девет месеца подробни инструктажи адмирал Молк настоя Хеебнер да започне да му казва Юки.

За адмирал Мейсън дипломацията беше дума, която може да бъде открита в речника някъде между „диплодок“ и „дисидент“. Това обясняваше отговора му, когато смятаният за неутрален конвой възрази:

„Имперски части... Имперски части... не разбирам вашата заповед да изчакам превземане. Ние сме от системите Умед. Повтарям, системи Умед. Съюзници на Империята. Товарът ни се състои от необходимо енергийно продоволствие. Моля, отговорете, край“.

Ако не беше крайно невъзпитан, Мейсън би могъл да предаде по кома съответната информация.

Че системите Умед, действително съюзници на Империята – на хартия, – се снабдяват с X количества АМ2. И че според предоставяната от агенти информация системите са въвели строга купонна система. Че приблизително двацет процента от отпусканата АМ2 не се използва по нито един от познатите начини, а вместо това я продават изгодно на таанците.

Такъв би бил отговорът – на един добре възпитан мъж.

Но Мейсън отговори:

„Кораби Умед. До всички кораби Умед. Разполагате със седем минути. Изчакайте превземане. Всякаква съпротива ще бъде посрещната с максимална сила. До всички кораби Умед. До всички екипажи. Пригответе се да напуснете корабите. Корабите и товарите се конфискуват. Имперска ударна сила, Мейсън, край“.

Дано адмирал Мейсън не надживееше войната – това би принудило Императора да се справя с прищевките му.

– Режи – нареди Хайнис.

Войникът кимна, натисна бутона на горелката и преряза главния захранващ кабел към жилищната сграда над тях.

– Напред! – изкрещя Хайнис.

Стиснала зашеметяваща палка в едната си ръка и уилигън в другата, плюс двата си офицерски чина: майор (Имперски сили – корпус „Меркурий“ – в запас – временно) и капитан (Имперска полиция – Първостепенен – отдел „Убийства“ – постоянно), Лайза Хайнис поведе внезапното нападение нагоре по стълбите. Двамата мастодонти от Сигурността разбиха вратата точно в мига, в който Хайнис да нахлуе в апартамента.

Сивокосата възрастна жена се надигна в леглото, слисана, притиснала останките от опърпаната си дантелена нощница около кльошавите си рамене.

– Имперско разузнаване – заяви проформа Хайнис. – Андреа Хейл, арестувана сте по подозрение, че сте агент на вражеска сила. Уведомявам ви, че можете да бъдете задържана максимум шест цикъла без право на съд и адвокат. Уведомявам ви също така, че можете да бъдете подложена на военновременни техники за разпит, одобрени от съответните конвенции. Освен това ви уведомявам, че всяко съдействие, което окажете, ще бъде зачетено като изключително съществено доказателство, когато бъдете изправена пред съда.

Без да чакат специална заповед, главорезите измъкнаха възрастната жена навън и я помъкнаха надолу по стълбището.

В стаята нахлу екипът за обискиране.

Както се очакваше, откриха предавателя за броеви секунди, аматорски укрит в шкаф с фалшиво чекмедже, който вероятно беше любимата антика на възрастната дама.

Още един.

Хайнис остави екипа по доказателствата да прави снимки и слезе по стълбището.

Дотук шест. Още два.

Приблизително в един и същи момент Имперското разузнаване извърши над 12000 нахлувания. Минаха години за идентифицирането на таански агенти под дълбоко прикритие в главните светове. Но накрая всички бяха арестувани почти едновременно.

Хайнис изпитваше към себе си и към работата си дори още по-силно отвращение, отколкото след официално одобрените „изчезвания“, на които беше свидетел след провала на конспирацията, сложила началото на войната.

Щяха да поставят агентите под карантина, след което да им предоставят простичък избор: или да ги дублират, или да ги екзекутират. Военновременните наказания за шпионска дейност не се променяха.

Номерът мина. Почти веднага таанското разузнаване започна да получава абсолютно фалшиви сведения. Малкото агенти, които Империята не залови и които продължиха да изпращат точна информация, бяха заточени като двойници. Впоследствие бяха заловени, осъдени и екзекутирани наред с онези, които предпочетоха да останат патриоти на каузата си.

Рекапитулацията беше, че грижливо изградената таанска шпионска мрежа се превърна в едно от най-смъртоносните оръжия на Империята.

34.

Старши подофицер Алекс Килгър едва не изпадна в шок, когато разбра, че не само са го чули да се изказва зле по адрес на Вечния император, негов шеф за вечни времена, но и че въпросният Император присъства лично.

Императорът си позволи мразовита усмивка.

– Благодаря ти за сведенията, господин Килгър. Вероятно ще се съгласиш да отидеш в съседната стая, където ще ти бъде предоставена допълнителна информация.

Алекс отдаде безмълвно чест и мина вдървено през посочения му изход, който се отвори пред него и се затвори със съскане зад гърба му.

– В такива времена – отбеляза Императорът – човек си позволява подобни дребни шегички. Налей стрегг, приятелю.

Стен послушно отиде до бюфета и наля две чаши от питието, на което беше научил Вечния император преди години.

После поднесе напитката на Императора, който се беше разположил в едно кресло, вдигнал крака върху масичката.

– Чин-чин. – Императорът вдигна чашата си. Стен само измърмори и отпи. – Искам вие, двамата главорези, да се върнете на Хийт.

– Слушам! – отговори Стен, след като питието прочисти вътрешностите му. – Само че... когато тръгнах оттам, някои хора живо... се интересуваха от мен.

– Вече не се интересуват – каза Императорът. – Някой, вероятно впечатлен от очарователната ти усмивка, е внедрил вирус в централния компютър на таанците. Изглежда, никога не е съществувало лице на име

Стен, нито пък някакъв си пожарникар Хорацио. Няма нито идентификационни номера, нито затворнически досиета, няма нищо. Някаква идея кой би могъл да е този неизвестен доброжелател?

Стен нямаше ни най-малка представа.

– Запали свещ на светеца-покровител на програмистите тогава. Който и да е той. Все едно. Ако тези обстоятелства са верни, би ли желал да се върнеш на Хийт? Питам те откровено. Предполагам, вече си се сетил какво ще е следващото ти назначение, ако ми кажеш да си гледам работата.

Стен не се беше сетил.

– Ами – предположи той, – сигурно ще стана капитан на някоя гемия някъде.

– Адмиралите не командват гемии.

– Ами какво? – измърмори Стен.

Императорът се усмихна.

– Липсва ти всякаква наблюдателност, Стен. Помисли! Колко от моите гурки с глупав и нелеп вид с бели ръкавици имаше на платформата, когато стъпи на нея?

Осем, спомни си изведнъж Стен.

– Точно така. Четири пича, ако си просто офицерче. Осем, ако ти туря още една звезда на пагончето.

Без да чака покана, Стен се надигна, наля си още една чашка стрегт, обърна я на един дъх и отново я напълни, докато се съвземаше.

– Ако не се върнеш на Хийт, ще получиш ескадра разрушители и може да станеш още един от многото смели командири, които ще получат няколко хубави медала и с които ще се гордея открито по риалитата. Стен, не мога да се оплача от липса на герои. Но имам нужда от човек, който е наясно с това, което се случва на терена на врага.

Ескадра разрушители, помисли си Стен. И звезда. Това беше повече, отколкото си беше мечтал. Преди години бе решил да стане професионален боец. В края на краищата смяташе, че ще получи ако не надгробен камък, поне някоя достойна за уважение рана и ще се пенсионира като полковник – а като се вземе предвид обучението му във военноморските сили, като председател на яхтклуб.

Императорът наля чашката си. Мълчеше.

Разбира се, продължи размишленията си Стен, бих могъл сериозно да поразритам таанците. Зная как функционира това, което минава за темен интелект. Начело на боен кораб мога да направя всеки таански кораб или формация на пух и прах. Но, както вече каза Императорът, има

и други, които могат да го направят.

– Защо? – попита той с толкова безизразно лице и глас, сякаш се обръщаше към някой таански надзирател.

– Агентите, с които разполагам на Хийт, са чиновници. Моите тъпи мрежи са на ниско ниво и, предполагам, дублирани от таанците. Това е един от проблемите. Твоят дундест колега може да ги поразтръшка, ако реши да се върне. Имам нужда от някой, който да действа на Хийт като мой личен агент. Вече сме стигнали, съгласен съм, ако не началото на края, то поне края на началото. Търся някой, който да може да шпионира и същевременно да се държи като дипломат. Между другото, не те превъзнасям. Ти си поне с един век по-млад и с няколко акции повече изцапан с кръв от представата ми за идеалния човек. Махони от времето, когато си го срещнал за първи път на Вулкан – не се изненадвай, малко поопресних паметта си предварително, – би бил идеалният. Но той е старичък и прекалено добър като командир на флота, за да го хабя на Хийт. Не се обиждай. Достатъчно приказки изхабих, докато си мислиш. Време е за решение!

Стен вече го бе взел. Освен че вероятно щеше да е по-полезен на Хийт, отколкото като самодоволен командир на разрушител, имаше и някои неща, с които искаше да се занимае лично. Например затворниците в Колдиез.

– Благодаря, адмирале – каза Императорът, без да дочака отговора му. – Пичовете от разузнаването ще те инструктират и ще подготвят плана за проникване.

Стен стана.

– Предпочитам сам да реша как да проникна там.

– Изборът е твой. Както вече казах, този път единственият ти началник съм аз. Всички заповеди, които ще получаваш, ще са от мен. Как ще ги изпълняваш и дори дали ще ги изпълняваш е твой избор. Ти си човекът, който върши работата. О, да, за малко да забравя. Махони предаде за теб нещо, което може да ти е от полза. Каза, че в Колдиез имало един затворник. Соренсен, ако не се лъжа. Така ли е?

Стен кимна. Спомняше си много добре усмихнатото лице на фермера. Дватамата с Алекс бяха спорили часове дали Соренсен е боен компютър на „Богомолка“.

– Така – продължи Императорът. – Махони каза да ти предам, че кодовата дума на Соренсен е „Сайдер“. Дано да свърши работа.

Ако стигнеше до Колдиез, това щеше да свърши доста работа. Стен се усмихна. Но Императорът още не беше приключил.

– Една услуга?

Стен зачака.

– Ако решиш да свалиш тъпото правителство, недей да слагаш на власт някой антропoid, който обича стрегт и не говори на моя език. Или пък ако ще го правиш, първо ме уведоми. Разбрано?

Стен се усети, че отдава чест на бързо затварящата се врата.

Оставаше му само да получи подробните инструкции, да изслуша разясненията на Килгър по въпроса защо е добра идея да се върнат на Хийт и след това да издири Уайлд и да му каже, че времето за изчакване на неутралните контрабандисти е изтекло.

35.

Волмер, медиен магнат и член на Личния императорски съвет, много се гордееше с многостепенните си умствени способности.

Можеше да стои съвсем невидим в някой тъмен ъгъл на бушуващия „Варварски ад“, един от най-шумните барове край доковете на Соуард, пристанищен град на Първичен свят, и да размишлява по сериозни въпроси, без да се смуцава от шума, незабележим за останалите посетители.

На едно ниво обмисляше какво би могла да му донесе тази нощ. Не беше чувал израза „полиморфно перверзен“ и щеше да му е доста неприятно, ако чуеше някой да го използва по негов адрес – разбира се, след като провереше значението на думата „полиморфен“.

Но това беше само едното ниво. С несметно богатство и възможности да плаща за безопасен, чист и спокоен секс от всякаква категория, той намиреше за по-интересно да търси партньорите си сред измета. За него да свърши размазан в някоя канавка, пребит или измъчван беше също толкова удовлетворяващо, колкото и това да се събуди до невероятно красив и ненаситен сексуален обект. Това бе неговият таен живот, който само два процента от топрепортерите му познаваха и осмиваха. Веднъж чу слуха, че Вечният император имал същите навици, и уволни шестима журналисти за това, че не успяха да го докажат. Така или иначе, най-малко веднъж в месеца Волмер даваше по два свободни дни на телохранителите и обслужващия си персонал и се измъкваше надлежно дегизиран през един таен изход от имението си, за да потъне маскиран като „един от народа“ в бурното море на живота.

Смяташе, че успява да се смеси идеално с подземния сексуален

свят и че не го приемат за нищо повече от загадъчна личност. В действителност го смятаха за перверзник. Съвсем наскоро обаче се бе разнесъл и друг слух, които щеше да доведе до определени действия точно тази вечер.

Вторият пласт на мозъка на Волмер обмисляше неотдавнашната среща на Земята със Суламора и останалите. Струваше му се, че може би е реагирал малко прибързано. Вероятно Суламора и останалите бяха обмислили бъдещите си проблеми по-внимателно от него. Вероятно не би трябвало да казва нищо или пък да прояви по-голям интерес, ако, хрумна му внезапно, изобщо ги бе чул правилно. Може би беше направил неточни заключения. Похвали се наум, че допуска всички възможности, дори тази, която не беше особено приятна за егото му.

Точно този вид мислене, каза си той, му помагаше да е толкова уверен и уважаван медиен магнат.

Така и не разбра, че служителите му го наричат Дъртия празнодумец – термин, чийто произход се губеше в праисторията на журналистиката и означаваше човек, който дрънка безсмислици и не е в състояние да вземе никакво решение.

Но ако разбираше правилно нещата, продължи разсъжденията си Волмер, нямаше ли да е по-добре да уведоми Императора за подозренията си? Всъщност не бяха подозрения. В действителност нямаше кой знае какво за уведомяване. Да предположим, че бе разбрал погрешно това, което казваха Суламора и останалите. Нямаше ли да заприлича на кръгъл идиот, на истерик, ако обезпокоеше Императора по повод случилото се?

Може би, заключи той, не трябваше да прави нищо. Може би трябваше отново да се свърже с Танз и да остави ситуацията да се развие.

Да. Това беше правилното поведение.

Доволен, че за пореден път е стигнал до решението да бе измъкне, той насочи основното си внимание към предстоящите удоволствия.

Заслуша с интерес красивия младеж, който се приближи до него на бара и записва зашеметяващи сексуални партньори, сред които не на последно място беше самият той. Волмер обмисли възможността, но бе заинтригуван много повече от разказа на младежа за някакви твърде странни събития сред персонала на една болница, съсредоточени около моргата ѝ.

Красивият младеж наистина беше на разположение. Но не като жиголо. Неговите услуги всъщност имаха много по-висока цена и бяха свързани най-вече с разчистването на неприятности.

Наскоро разпространилият се слух за перверзника беше, че е нещо повече от онова, което изглежда. В действителност беше ченге под дълбоко прикритие. Иначе защо през последния месец бяха арестувани, обвинени и осъдени по бързата процедура шестима от едрите сводници в Соуард?

Слухът – тръгнал неизвестно откъде – обясняваше всичко идеално.

Тъй че беше съвсем логично шефовете на престъпния свят, всеки от които се смяташе за по-всяващ ужас и важен, отколкото беше в действителност, да обявят открита поръчка за убийството на перверзника. Красивият младеж се бе наел да я изпълни.

След два часа, докато Волмер слушаше пиян и очарован описанията на младежа за некрофилски удоволствия, бе умело зашеметен с удар с торбичка с пясък под лявото ухо, джобовете му бяха претърсени, а бижутата и ботите – откраднати. След това изпадналият в безсъзнание Волмер беше претметнат през перилата и се сплеска върху бетона – падна все пак от четвъртия етаж.

След като – чак след два дни – откриха тялото и полицията беше уведомена, Танз Суламора изрази съответното си възмущение. Заяви, че ще плати от джоба си за разширяването на периметъра на дейността на патрулите за сигурност на корабите отвъд района на доковете. Ужасният инцидент без съмнение се дължал на това, че уважаваният журналист Волмер, който обичал да си върши работата лично, бил провеждал свое собствено разследване във връзка с корупцията, която блокирала усилията за водене на успешни военни действия. Суламора дори обяви награда за задържането на наемниците, убили приятеля му.

36.

Четиримата таански офицери гледаха навъсено Сен Клер. Дори в лъскавите си парадни униформи бяха застрашителни и злокобни. Без дори да поглежда към пагоните им, от кройката на куртките и препасаните на кръста блестящи патлаци тя разбра, че са от високите чинове. Изпълваха малкото преддверие и Сен Клер трябваше да превъзмogne импулса си да побегне. Лицата им бяха надянали обичайното свирепо заплашително изражение, което таанските длъжностни лица използваша, за да си проправят път.

Вместо да побегне, Сен Клер ги поздрави с най-подкупващата си усмивка.

– Уважаеми – каза тя. – Оставете оръжията и удостоверенията си на входа.

И после ги поведе към главната зала на „Котън Клъб“, най-недостъпния и преуспяващ комарджийски ад в район Шабоя на Хийт.

И всичко това е мое, само мое, триумфираше Сен Клер, докато наблюдаваше гладката мускулиста канара, която бе наела за управител, да изпълнява представлението си от поклони и реверанси, което правеше приемлива цялата процедура, през която трябваше да преминат таанските офицери, за да влязат в достъпния само за членове клуб. Само за няколко секунди щяха да проверят чиновете им и възможностите им за плащане и да маркират и приберат в сейф оръжията и пелерините им. След това те щяха да оставят отпечатащи от пръстите си върху договора за членство, който поставяше „Котън Клъб“ на първо място в списъка на кредиторите дори при най-малкия симптом за финансови затруднения. И всичко това придружено с усмивки и шеги, които със сигурност щяха да разчупят и най-дебелия слой мрачно настроение, което таанците, изглежда, предпочитаха на обществени места.

След секунди вратата, водеща към казиното на приземния етаж, се отвори безшумно и четиримата смеещи се таански офицери се гмурнаха в ликуващата тълпа знаменитости, които нямаха търпение да продадат душите си за ядене, пиене и комар при Сен Клер, тъй като на следващия ден можеше да разберат, че са ги назначили „доброволно“ за цели на някой имперски крайцер.

Чу се звън на старовремски механични звънци, обявяващи пристигането на новите клиенти. Сен Клер направи знак на управителя да ги поеме. От този час на нощта гостите щяха да са просто клиенти и нямаше нужда Сен Клер да ги наблюдава.

Последва таанците в казиното. Беше време да провери как вървят нещата. Не че проверката ѝ отнемаше много време – заведението кипеше. В края на нощта, пресметна Сен Клер, в касата ѝ щеше да има нов рекорд по постъпления.

„Котън Клъб“ бе едно от многото казина на няколко етажа, които образуваха комарджийската ивица на район Шабоя. Но между нейния Клуб и останалите имаше две, не, три големи разлики: 1. Процентите бяха честни. 2. Процентите бяха честни. 3. Процентите бяха честни. От големия си опит Сен Клер знаеше, че печалбата от вложения процент за заведението е повече от достатъчна за всеки глупак. Всеки път, когато някой от конкурентите ѝ обереше клиент, го губеше завинаги за сметка на Сен Клер.

Тъкмо заради нечестността на предишния собственик „Котън Клъб“ бе станал нейна собственост. Предишният собственик, както и повечето от управителите на останалите казина в района, се бе оказал неспособен да плува срещу новото икономическо течение, наложено от войната. Със затягането на механизмите на предлагането и властта, вместо да потърсят нови начини да поддържат задоволството на клиентите, казината вдигнаха процентите на машините за хазарт, докато бе станало почти невъзможно да се печели, след което затегнаха коланите, като намаляваха работното време, докато много от тях просто не затвориха врати и не напуснаха бизнеса.

Ако Сен Клер бе оглеждала положението от чисто делова гледна точка, вместо да се опитва да намери хубав и приятен начин да се скрие на най-очевидното място, докато с Л'н се спасят, пак би стигнала до същите изводи.

Войната създава недостиг, това бе вярно. Но от друга страна, недостигът означава просто че цените се покачват. Още по-важното е, че по време на война бизнесът с пороците винаги процъфтява. Това бе икономическата крива, която Сен Клер бе запомнила още преди да навлезе в пубертета.

Сей Клер пое клуба само няколко седмици, след като двете с Л'н избягаха.

Самото бягство им отне много малко време. Сен Клер бе зарязала плана да бъде богата кучка, преследваща плячка, още в момента, в който реши, че единствената възможност на Л'н да оцелее е да бъде нейна съучастничка в бягството. Трябваше да се довери на късмета и да импровизира. Никой фалшив документ за самоличност не можеше да послужи при всевъзможните обстоятелства, в които можеха да попаднат, затова тя не носеше никакви документи.

Блъфирането щеше да е визитната ѝ картичка.

Щом излязоха от тунела, незабавно тръгна към най-близката гара на гравитационния влак. С поведение на човек, нетърпящ никакво възражение, принуди чиновника на гишето да ѝ продаде билет за първа класа право до центъра на града без необходимите документи.

– Разрешително за пътуване? Порционна карта? Приятелю, забрави ли, че вече ти обясних, че съм ги загубила? Сигурно очакваш да страдам заради безотговорността си, а? Добре тогава. Щом това те прави щастлив, страдам! Виждаш ли как страдам? – Тя събра дланите си в молитвен жест и леко сведе глава пред чиновника. – Ето! Надявам се, че вече си доволен. А сега ми дай тия проклетите билети!

Пълната липса на раболепие в поведението ѝ окончателно сачиса чиновника. Ако се съдеше по дрехите ѝ, очевидно беше адски богата. Или пък любовница на някой таански офицер, чийто чин изобщо не би искал да узнае. Даде ѝ билетите, без дори да пита защо са и необходими два. Реши, че има нещо общо с дребното странно розово косматоздание, с което беше. Понякога богатите наистина купуваха места и за домашните си любимци.

А после, докато генераторите на гравитационния влак извиваха в остър писък, Сен Клер и Л'н чуха високоговорителите на гарата да изпращаят. Последваха резки заповеди. Пронизителният звук на генераторите стихна до тихо жужене. След това до ушите им стигна тропот на тежки стъпки. Сен Клер се зарече да не вдига очи, когато чу властен глас да разпитва със строг тон пътника пред нея. Усети, че Л'н трепери от страх, и прокара разсеяно пръсти през козината ѝ, за да я успокои, но това не помогна особено.

Властният глас крещеше. Пътникът хленчеше. Л'н се задави от тихо стенание. Сен Клер се вторачи против волята си... право в очите на облечен в черна униформа таански главорез.

Никога нямаше да забрави тези очи. Имаха цвета на дънна риба. Сякаш я поглъщаха. След това Л'н. И отново нея. Рибоокият пусна документите в скута на пътника и тръгна право към нея. Сен Клер се опита да се усмихне с подобаваща за ролята ѝ надменна усмивка – поне се надяваше да е такава. Подготви се да бръкне в джобовете на роклята си, за да потърси несъществуващите документи.

Мъжът спря точно пред нея. И се приведе напред. След това изненадващо се усмихна широко – видяха се отвратителни черно-жълти проядени зъби.

– Мац-пис-пис – измърмори той. – Мац-пис-пис.

След което започна да гали и пощипва Л'н!

– Виж ти! Страхотно животинче! Каква порода е? Обичам котките! С жената имаме над трийсет. Ха! Може да се каже, че сме тяхна собственост, нали?

И не преставаше да гали и пощипва Л'н. Сен Клер издаде нещо средно между смях и сподавен плач; опитваше се да втълпи на Л'н: „Мъркай, по дяволите, мъркай“.

И Л'н замърка, спасявайки по този начин собствения си живот и живота на Сен Клер в този може би единствен случай на телепатия между различни видове в историята на Империята.

А след като започна да мърка, не спря по време на целия разговор.

Сен Клер лъжеше. Рибоокият се съгласяваше. След известно време той й махна с ръка да не се притеснява, докато тя се преструваше, че търси несъществуващите си документи, и си тръгна ощастливен с една чудесна история таанец. Щеше да я разкаже на чудесната си таанска съпруга.

– Вече може да спреш да мъркаш – прошепна накрая Сен Клер на Л'н.

– Няма да го направя дори с риск за живота ти – прошепна й Л'н. – Смятам да продължа да мъркам поне през следващите петдесетина години. И ти би трябвало да мъркаш, ако знаеш какво е добро за теб.

Сен Клер осъзна, че Л'н не е разбрала, че са я взели за домашен любимец. И слава Богу. Щеше да изчака, преди да осведоми косматата си приятелка по въпроса. Но, Боже Господи, каква ли експлозия щеше да последва, щом разбереше!

По-късно, след като Сен Клер обясни и изтърпя гнева й, не можа да се сдържи да не попита:

– Преди това знаеше ли да мъркаш?

– Не – отвърна Л'н. – Нито пък бях чувала за *котки*!

– Тогава как...

Л'н помръдна пухкавото си розово рамо.

– Не зная. Просто се съсредоточих и... започнах да мъркам, по дяволите! Сега ще спреш ли да дрънкаш за това, преди да ти покажа за какво могат да служат зъбите ми?

Това се оказа повратната точка в живота на доскоро срамежливото създание Л'н. Нямахше връщане назад.

Щом стигнаха центъра, Сен Клер почувства инстинктивно влечение към Шабоя. В район, в който пороците едва ли впечатляваха някого и всички бяха затънали до кръста в корупция, полицаите обикновено пренебрегваха престъпниците и техните жертви. Енергичните мерки най-често се предприемаха срещу добре познати типове, които не са „кихнали“ достатъчно, за да останат в бизнеса. Активите преминаваха от едни ръце в други и всичко си оставаше постарому.

Сен Клер намери един вертеп, в който да се заврат, и започна да обикаля. Първите ден-два си пилееше времето с игри на дребно, за да загрее и да увеличи купчинката си от активи, След това нахлу в казината. Незабелязано ги обиколи едно по едно – губеше малко на едно място, печелеше малко на друго, но задължително без да се набива на очи. Намери онова, което търсеше, в „Котън Клъб“. Оредяващата клиентела и люпещите се стени й дадоха да разбере, че заведението е на път да затвори врати. Известно време поигра на машините за зарове, които

ставах само за губене на време – наблюдаваше посетителите.

Веднага разпозна собственика. Възрастен красив мъж, обичаше да се облича доста екстравагантно. Установи, че прекарва малко време сред гостите, само когато от време на време се появеше нов очевидно заможен комарджия, за да играе с големи залози.

Собственикът го поздравяваше лично, след което двамата изчезваха към следващия етаж, където Сен Клер просто знаеше, че е сериозната игра. Дойде моментът да действа. Инвестира значителна част от съдържанието на кесията си за най-екстравагантните и предизвикателни дрехи, които можа да намери, след което се върна в казиното.

Собственикът веднага я забеляза. Последва малък флирт и размяна на повишаващи апетита реплики. И двете страни използваша леката сексуална интрига, а да изпитат комарджията в другия. Последва предложение.

Малко по-късно беше въведена в офиса на собственика. Щом влезе, се почувства като у дома. В центъра на масата беше мизата. Но не се състоеше от смешните пари, които таанците наричаха кредити. Вместо тях имаше редки скъпоценни камъни и екзотични дрънкулки от тежки минерали. Имаше и пачки наподобяващи пергамент хартийки, които можеше да са единствено имперски облигации и нотариални актове за недвижимата собственост.

След седмица денонощни игри тя изпрати с поклон собственика от собствения му офис, вече като притежателка на неговия нотариален акт за клуба. Всички предмети, от които се състоеше мизата, също бяха нейна собственост. Очакваше блъфиране с употреба на сила и се беше подготвила – беше скрила миниатюрен пистолет в широкия ръкав на блузата си. За нейна изненада мъжът, изглежда, нямаше кой знае колко против случващото се. Каза, че отдавна мислел, че е дошло време да продължи нататък и че картите, които всички боготворяха, са го потвърдили.

На масата имаше още един нотариален акт, който се оказа много по-ценен, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Беше за привидно безполезния товар на един музеен кораб, застигнат от войната наред курса си.

Още щом двете с Л'н строшиха кофара и влязоха в ръждясалия трюм, Сен Клер надуши миризмата на пари. Вътре имаше пътуващо изложение на древно земно казино: механични покермашини, маси за игра на зарове, бингомашини, рулетки, колоди карти за игра от *истинска* хартия. И купища, купища видеокниги за начините, по които древните

хора бяха пилели парите си преди хиляди години.

Сен Клер изчисти „Котън Клъб“ от покрива до партера, след което монтира машините. Изкушението на честните проценти и старомодното комарджийство привличаха клиентите, като мърша хиени. Играчите бяха сигурни, че не могат да бъдат измамени, защото електрониката беше малко. Нещата, които издаваха звуци като „щрак-щрак“ и „фюу“, се смятаха за по-надеждни и подвластни на законите на късмета, отколкото компютрите, които ти говорят, заблуждават те и манипулират реалността в стила на риалитата, като безспирно поглъщат паричките ти.

От самото начало Сен Клер реши, че заведението ще е за възможно най-ограничен кръг клиенти. Вместо ярки неоновы надписи постави над входната врата само една малка скромна табела: „Котън Клъб. Само за членове“.

Сен Клер се промъкваше доволна от себе си между по-неугледно облечените клиенти, които обикновено изпълваха приземния етаж. Забелязваше кое върви както трябва и – което беше не по-малко важно – кое не върви както трябва, ако изобщо нещо не вървеше както трябва. Покрай стените на залата бяха подредени измъкнатите от кораба-музей едноръчки бандити. В тази зала те бяха сред най-големите източници на приходи, като отстъпваха само на масите за зарове, а непосредствено след тях бяха бакарата и маратонските игри на бинго, чиято цел беше джакпотът, който нарастваше постоянно, тъй като нито един от простоватите клиенти-работници не можеше да устои на изкушението да заложи кредитите си.

За да се поддържа някакъв респект към класовата и социална йерархия, центърът на залата беше зает от издигната и оградена с въжета платформа, на която постоянно се играеше вист с големи залози. За да осигури непрекъснат поток от играчи на вист, Сен Клер взимаше минимална такса за място край масата и не прибираще процент от печалбата за заведението.

Сервитьорки в предизвикателни униформи се навъртаха постоянно около клиентите, предлагаха им коктейли, наркотици и по нещо за хапване. В мирно време всичко това би било безплатно, но в такъв момент клиентите бяха толкова доволни, че изобщо им се предлага нещо, че плащаха с удоволствие. Заведението имаше два изхода. Клиентът можеше да излезе или направо на улицата – след като премине през бордей, където момчета и момичета за удоволствие изсмукваха останалите му кредити, – или да изкачи стълбите към следващото казино, в което цените и класата на клиентелата бяха по-високи.

Предишният собственик беше използвал почти същата схема с по едно работещо казино на всеки от трите етажа и нощен клуб-ресторант на покрива. Той обаче си служеше с отделни входи и асансьори, за да раздели бедните клиенти от средната класа и средната класа от богатите. Едно от първите неща, които направи Сен Клер, когато пое заведението, беше да махне асансьорите и отделните входи. Всички трябваше да изминат един и същи път, за да стигнат до последния етаж, като без нито едно изключение оставят парите си на всеки един от етажите.

Сен Клер изкачи стълбите, за да се увери, че на всеки етаж горилите отсяват неплатежоспособната плява от зърното. Второто казино беше ориентирано към рулетки, игри на карти с по-високи залози и маси за крап. На следващия етаж се играеше само с покана на прости игри на карти, най-вече покер, вист, транг, бейзик и бридж.

Нощният клуб се намираше на последния етаж. В него нямаше куверти, нито минимална консумация. Идеята беше на Сен Клер. Цените, които искаше за храна, напитки и секс с момчетата и момичетата за удоволствия на клуба, бяха астрономически дори за тези инфлационни времена. Всичко останало по отношение на нощния клуб беше идея на Л'н. Беше го проектирала по такъв начин, че клиентът и придружителят му да се сащисат още на входа. Сен Клер също се сащиса, макар че беше наясно какво да очаква.

Остана поразена от разноцветните светлини, които се спускаха, въртяха, движеха се по спирала и изпускаха дим, обгръщаха ума на клиента в мека ръкавица и го предаваха в ръцете на момчетата и момичетата за удоволствия, които танцуваха, пееха и лудуваха на трите сцени. Още щом зърна прашната стая, изпълнена със скърцащи високотехнологични столове, Л'н разбра, че е на път да открие нова форма на изкуство, едно живо изкуство, което да ангажира всичките мощни таланти, които беше развивала години наред. Използваше всякакви източници на светлина, но изглежда, извличаше най-много от по-естествените ефекти на резисторните вакуумни крушки и най-вече от свещите и фенерите, чиито горящи центрове фокусираше в движещи се огледала, разделяше с помощта на призми и след това събираше отново, за да насочи натам, накъдето си пожелае.

Л'н контролираше всичко от един компютърен пулт в тъмния ъгъл на клуба близо до вратата, която водеше към техните лични покои и офиси. В началото беше спуснала завеса пред пулта, но щом натрупа самоувереност, я свали. Ако някой погледнеше към нея, щеше да види как свири на таблото с цялото вдъхновение и драматизъм на концертираш

пианист.

Сен Клер си пробиваше дискретно път през залата, за да не притеснява клиентелата. Когато я видя, Л'н превключи няколко лостчета, завъртя едно контролно колело и усили светлините до по-високо кресчендо. След което ѝ кимна към вратата.

Някой я чакаше в кабинета. Сен Клер попита с мимика кой, но Л'н само се усмихна в отговор. Беше твърде загадъчно. Сен Клер закричи по коридора към вратата на кабинета. Не си спомняше да се е отваряла. Но би трябвало да се е отворила, защото в средата на стаята стоеше Хорацио – с огромна усмивка на лицето. Сен Клер извика, разхълца се и с един скок прекоси стаята и се хвърли в обятията му. Целуваше го по врата, по косата и навсякъде другаде, където можеше. Хорацио правеше същото, докато изведнъж една топлина в слабините ѝ не я върна към действителността. От всички мъже, които беше срещала, този беше начело с голяма преднина в списъка на онези, които мразеше. Гадният тип сигурно беше тук, за да...

Сен Клер го отблъсна грубо и заби пръст в гърдите му. Очите ѝ блеснаха.

– Виж какво, копеле. Не съм част от тъпата ти армия! Цивилна съм. И не можете да вземете и една хилядна от това, което сме си изкарали с труд. Ясно ли е, мой човек?

Стен остана с отворена уста. Какво изобщо го интересуваме всичко това? А и беше не по-малко объркан от току-що случилото се от нея. Какво всъщност ѝ ставаше на тази жена?

– Това ми е ясно.

– Сигурно си мислиш, че си дошъл да ме спасяваш. Само че си помисли още веднъж, приятелю! Сложила съм предаватели, които тръбят „SOS, това са нашите координати“ на половината товарни кораби от тананската търговска флота. Макар да не разбирам защо на имперските тъпаци им трябваше толкова време. Тук съм се уредила добре. И мога да предложа страшно много неща. Ами че сред нашите клиенти има генерали, адмирали и...

– Зная – каза Стен. – Получихме съобщението ти.

– Я повтори, мамка му! Какви ги бръщолевиш? Кой и какво съобщение е получил? Кога?

Изведнъж Сен Клер разбра. Стен се усмихна: любуваше се на великолепната ѝ външност – беше великолепна дори когато долната ѝ устна почти докосваше пода от изненада.

– Да започнем цялата работа отначало – каза той. – Първо, да се

представя. Ако някой ме нарече още веднъж Хорацио, Големия Х или нещо друго, започващо с „х“, ще го убия. Казвам се Стен. Дотук с „момчето среща момичето си“. Как искаш да продължим отгук нататък?

Сен Клер понечи да каже нещо изключително саркастично и остроумно. Разполагаше с поне шест добре изпитани начина да кастрира този непоносим малък... Само че той се беше оказал някой друг, нали така? Беше...

Тя преглътна язвителната си забележка. Само погледна Стен в очакване.

Добре, че бюрото в кабинета беше музейна реликва. Защото случилото се след това сигурно се беше случвало върху него безброй много пъти.

37.

Казваше се Шапел.

Съвсем доскоро беше ръководител движение на едно от най-натоварените летища в Империята. Като повечето останали ръководители движение беше много млад и много старателен. Съпътстващото кариерата му напрежение му гарантираше, че ще изгори докъм четирийсетата си година. За разлика от повечето от останалите ръководители движение обаче, за него космодрумите представляваха всичко в живота. Прекарваше цялото си свободно време в обиколки на летището. Беше преброял околните хълмове безброй пъти. Беше влизал във всички сгради край летището. Хвалеше се – единствено пред самия себе си, понеже беше невротично срамежлив, – че дори всички радари, лазерни измервателни устройства и други системи за наземен контрол да блокират, ще успее да приземи кораб само със собствения си мозък и глас. Можеше да си представи визуално „своето“ летище от всеки ъгъл и при всякакви атмосферни условия.

От притежанията си Шапел най-много се гордеше с две холограми. Едната беше на императорската яхта „Нормандия“, кацаща на „неговата“ писта, а другата – портрет с автограф на Вечния император. Неговият вожд, когото той беше приземил безопасно. Разбира се, автографът върху портрета беше машинен, от онези, които пресплъховеите на Императора редовно раздаваха като част от поредната показна обиколка.

Шапел беше *разбрал*, че неговите умения са оценени, когато неочаквано беше повишен и прехвърлен на главния космодрум на

Първичен свят. Той незабавно започна същата програма за самообучение, която вече бе използвал. Може би прекият му ръководител не разбираше това, което правеше. Или пък манията на Шапел се задълбочаваше. Все едно. Ръководителят кротко беше предложил Шапел да си вземе кратка отпуска, без това да се отрази по никакъв начин върху служебното му положение. Понеже... изглеждал толкова напрегнат. Може би не би било зле да се консултира със специалист. Шапел едва се сдържа да не го удари. Вероятно мъжът беше прав – за това, че Шапел е прекалено погълнат от работата си. Но естествено не беше прав, че Шапел има нужда от психолог или дори психиатър. Да, ще си вземе отпуска, съгласи се той.

Та така агентите на Танз Суламора попаднаха на очарователния профил на Шапел.

Отпочинал и готов да се върне на работа, Шапел получи факс в апартамента си в многоетажния жилищен комплекс, че е пуснат в безсрочен неплатен отпуск. Набра смелост да се обади по видеотелефона в отдела и да попита защо.

– Мотивите са поверителни.

Поверителни, зачуди се Шапел. Защо? Кой би могъл да си позволи подобно нещо? Кой му дава право? Никой... освен... и очите му се спряха върху усмихнатия портрет на стената. Защо?

Той беше най-преданият поданик на Императора. В края на краищата не беше ли предотвратил евентуалното разбиване на „Нормандия“?

Остана часове наред в малкия апартамент, вираше се в портрета. Едва докосваше оскъдните порции от социалните служби, които се плъзгаха през отвора за храна. Трябваше да е някаква грешка.

Реши да посети библиотеката. Може би трябваше да научи повече за своя Император.

Докато отсъстваше, апартаментът му беше посетен.

Бяха минали няколко часа, след като се прибра, преди да го забележи. Същият портрет, който винаги бе смятал, че му се усмихва благосклонно, го гледаше с известна злонамереност. Блясъкът в окото на Императора не беше блясък на благосклонен лидер, а на човек, комуто е забавно да си прави неуместни шеги с най-верния си поданик. Да. Може би беше в грешка по отношение на Императора. Историите, които прочете, подсказваха, че Императорът е нещо повече от глава на вселенско семейство.

Трябваше да разбере повече.

Апартаментът му отново беше посетен. И портретът на Императора отново се промени.

Това беше, осъзна Шапел, лицето на цялото зло. Беше се оказал глупак. Щеше да служи по-добре на Империята, ако беше оставил „Нормандия“ да се разбие.

Същата нощ започнаха гласовете.

38.

Срещата би трябвало да е рутинна, третата на Килгър за деня. Всичко, което трябваше да направи, беше да изчака кротко в апартамента на диспечера, докато той се прибере. След като се съвземе от шока, Килгър щеше да му се извини, че е позволил връзката с него, един от най-ценените агенти на таанското контраразузнаване, да прекъсне. Но, щеше да обясни, неговият контрол се е оказал спешно необходим в район на бойни действия и, за съжаление, е настъпил известен безпорядък. Сега той, старши специалист Фох, го активира наново.

Всичко ще е постарому. Ще продължи да докладва за всякакви антиаански настроения на работното си място и, най-важното, да описва точно как същите се отразяват на производителността на фабриката. В тази война нямаше нищо по-важно от това да не прекъсва производството на Империиум Х, използван като защитно устройство за Антиматерия 2.

Единствената промяна, както Килгър щеше да информира със задоволство мъжа, бе, че висшестоящите са одобрили увеличение на малката сума, която се изплаща на диспечера. А след постигането на окончателна победа над Империята на мъжете и жените като него, чиито жизненоважни задължения бяха далеч от фронта на бойните действия, но имаха не по-маловажно значение за скорошната победа също като тези на най-отличените герои, щяха да бъдат връчени заслужени медали.

И прочие, и прочие, и прочие.

Естествено нямаше нужда да обърква горкия човечец, като му разкрие реалното положение. Ако се чувстваше доволен като доносник на таанското контраразузнаване, Килгър щеше да му оказва цялата възможна подкрепа.

Така че работата се изчерпваше в изкачване по аварийния изход, повдигане на райбера на прозореца и влизане в апартамента. Може би, надяваше се Килгър, човекът имаше малко студен алк. От шпионския

занаят, помисли си той, човек ожаднява.

Намери отворена кутия с нещо с вкус на соево вино. Беше гадно, но Килгър продължи да отпива малки глътки, докато се запознаваше с апартамента и повдигаше, местеше и проверяваше с ръкавици.

Вдигна една лампа и тъжно изцъка. След това върна кутията в огромния хладилник и отново мина през прозореца, без да оставя следи, че е бил в стаята.

По пътя до най-близката спирка обмисляше различни възможности.

Много интересно, мислеше си той. Сигурността тук е съвсем слаба, ако въобще я има. А горкичките работници извират от тез' тръби кат' попови лъжички.

Жалко, ако някой дребен диспечер, който случайно си има бръмбар в апартамента, дет' хич не му е там мястото, се изпречи на пътя им.

Така беше станало. Заради него.

Килгър се запъти към следващия адрес. Не беше зле. Трийсет агенти досега. Петима вече не бяха сред живите, трима си изпуснаха нервите, двама станаха двойни агенти. Останалите си жужаха, доволни отново да са на пост, и докладваха каквото им бе наредено на всяка шпионска служба, от която Алекс сметнеше за подходящо да бъдат наети.

Стен се полюбува бегло на отражението си в голямото огледало. Помисли си, че изглежда доста елегантен в този костюм, макар да беше с една идея по-крещящ за вкуса му. Но големите гангстери никога не са били известни с изискаността си. Нагласи почти незабележимо яката на ризата си, отпи глътка бренди и се облегна, изчакайки следващия ход на Конъл.

Сделката изглеждаше проста. Конъл имаше запечатан склад, пълен с високопротеиновата каша, която таанските военни използваха за повишаване на корабните дажби.

Стен искаше да закупи въпросната каша.

Порядъчна сделка – на черния пазар.

Как се беше сдобил Конъл с кашата не беше грижа на Стен.

Стен предложи оферта с няколко единици на кило по-висока от цената, която Конъл можеше да получи от останалите търговци на черния пазар, и много над тази, която биха платили таанците.

Освен това беше готов да плати в твърди имперски кредити.

Подробна информация за случилото се на Дюрер все още липсваше. Но предприемачите бяха чули лоши неща. Освен това не се палеха

особено по сделки с инфлационната и основана на вярата валута на таанците. Дори последните да успееш да спечелят, нима имперските кредити щяха да загубят стойността си? Никой не допускаше, че това би могло да се случи.

Освен това имперските кредити бяха устойчиви на атмосферни и други влияния и след като бъдеха заровени под белведера в имението, нямаше опасност да се износят, скъсат или да ги съсипят гризачи. Фактът, че притежаването на кредити те прави кандидат за бесилката, не тревожеше никого. Най-много да се наложи даване на подкуп.

Конъл прокара пръст по чашата си.

– Интересно предложение. Може ли да задам един досаден въпрос?

– Може.

– Носят се няколко интересни истории за миналото ти.

– Чувал съм някои.

– Връзки със самия Таански съвет, чух да казват. Човек със собствена армия, довери ми някой. Много, много интересно.

– Може би една-две са достоверни – подметна Стен.

– Може би.

Конъл не продължи с въпросите. Беше попитал само за да прецени реакцията на Стен. Разбира се, не получи никаква.

– Да се върнем на сделката. Нямах репутация на глупак. Така че, предполагам, имаш представа за реалната пазарна стойност на моята високопротеинова каша.

– Имам. Оферта за доставка от тази сутрин седемдесет и пет единици на килотон.

– И въпреки това предлагаш осемдесет. Интересно. Ако ти не си глупак, и аз не съм. Приемам офертата.

Конъл получи парите след по-малко от час и продължи почти доволен по пътя си. Бе направил огромна печалба, без изобщо да му се налага да си цапа ръцете с онази високопротеинова гадост. Беше разбрал и каква е играта на Стен. Човекът всъщност се опитваше да свие пазара. Щом натрупаше достатъчно количество, щеше да врътне кранчета.

Конъл реши да реинвестира. Реалната стойност на високопротеиновата каша в склада му, разбира се, беше не половин милион, а три четвърти милиона. Щеше да коригира съответно цената.

Крайният резултат от маневрата на Стен: още по-малко високопротеинова каша на разположение на таанците на каквато и да е цена. Освен това бе дал своя принос за дестабилизирането на валутата им. Тези кредити, освен ако не бъдеха заровени, щяха да се върнат на пазара и

допълнително да обезценят таанската валута.

Л'н се бе свила на една копринена възглавница и изглеждаше изключително сладка и заспала. Ушите ѝ бяха наострени към разговора на масата до нея.

Четиримата таански офицери играеха на невероятно сложна игра с броеве, няколко комплекта зарове именящи се правила, която можеше да измислят и овладеят до съвършенство единствено военни с опит в убиването на дългите скучни часове по време на караул.

Случаят беше точно такъв.

Това ѝ придаваше символ на статут – всеки, който познаваше правилата, и още повече всеки, който знаеше как да печели, беше природно интелигентен, част от таанската йерархия и по всяка вероятност благородник.

Играта продължаваше.

А офицерите разговаряха, без да обръщат внимание на дремещия до тях домашен любимец на Сен Клер.

Разговорът бе изключително интересен. Този и този бяха освободени поради липса на вина. Част Х няма да бъде разгърната навреме в сектор У поради недостиг на оръжия със среден обхват. А чухте ли за горкия адмирал Уусис? Новият му флагмански кораб е „Сабак“. Първият от клас „Амтунг“, знаете го. Какъв ковчег! Системите му не могат да прихванат повече от шест цели, без програмата им да блоkira. Каза ми, че в машинната зала има течове по двигателя. Добре, че се перчи като герой.

Избухна смях и играта и разговорът продължиха, а Л'н запаметяваше всяка безценна разузнавателна информация, за да я предаде на Империята.

Килгър скочи от оберлихта върху най-горния сандък от високата купчина. Огледа безлюдния склад, скицира наум тактическия си план и пристъпи към действие.

Складът беше мястото за разпределяне на порции. Всеки сандък съдържаше петдесет кашона порции. Всеки кашон съдържаше едноревните порции за десет бойци.

Килгър носеше в джоба си шест консерви. Щеше да ги пхне в различни кашони, след което щеше да запечата отново кашоните и сандъците, без да оставя следи.

Бедните типчета, на които се паднеха въпросните консерви, нямаше

да останат доволни. Не че в кутиите имаше отрова. Всяка от тях съдържаше точно онова, което би трябвало да съдържа, и то беше точно толкова годно за ядене, колкото годна за ядене беше храната за военни. Но във всяка имаше и малка добавка.

Бедните цвъркащи дребосъчета, разчувства се Алекс.

Не че във всяка кутия имаше по цяла мишка.

Само опашките.

Килгър се запита колко ли време ще е нужно, за да гръмне слухът с какви лайна хранят бедните фронтовици шибаните спекуланти.

Знаеше си, че няма да чака дълго.

– Халба бира? – предложи Стен.

Преливащ от самодоволство, Четуинд едва повдигна очи и се засмя.

– Напоследък пия само бренди.

– Животът те глези?

– Понася се – отвърна неопределено Четуинд.

Двамата не отделиха очи един от друг, докато сервитьорката наля питиетата, получи си парите, ухили им се и се понесе към бара.

– Значи успя – каза накрая Четуинд.

– Значи успях – съгласи се Стен.

– А моето... съобщение беше ли предадено?

– Беше. На най-високо ниво.

– И?

Стен сложи едно куфарче на масата и го побутна към него. Четуинд го огледа от двете страни, откряна го, след което моментално го затвори.

– Някой там ме харесва.

Стен се усмихна.

– Направо те обичаме, Четуинд.

Куфарчето беше фрашкано с таански пари.

– И какво се очаква от мен да направя с това?

– Каквото си поискаш. Имение в провинцията, ако това те устройва.

– Не. Вече си научих урока.

Наистина го беше научил. Беше отделил доста време да възстанови връзките си и да ги заздрави. Беше замесен в почти всички престъпления около космодрумите на Хийт. Дори беше започнал да подхвърля смътни намеци за обединение. Но вече не се забъркваше с докери,

осъзнал, че ако някой с врат четирийсет и шести номер и шапка трети размер се домогне до политическо влияние, лесно може да бъде отстранен. Вместо това изслушваше изключително отзивчиво диспечери, товарачи, ръководители въздушно движение и счетоводители по космодрумите. Техниците трудно се поддаваха на преобучение.

– Това е чудесно – каза Стен. – Едно предложение. Все още ли си лоялен затворнически надзирател?

– Мислех да...

– Недей – нареди му Стен. – Това ти гарантира великолепа и солидна самоличност. Предпазва те да не те върнат на Дрю.

Четуинд изтръпна – разбираше.

– Искаш тунел за достъп в Колдиез?

– Научил си си урока.

– Хм. Нещо друго?

– Нищо. Само продължавай да продължаваш. Ще се свързвам с теб от време на време. Ако ти трябва още златце, само кажи.

Четуинд се замисли.

– Колко дълбока е кесията ти?

– Колко широка е Империята?

Беше точният отговор. Стен беше готов да даде на Четуинд или на който и да било друг таанец безкрайно количество парични единици – безупречно подправени единици, – които допълнително да увеличат инфлацията на икономиката. На всеки пет хиляди банкноти една имаше повтарящ се сериен номер. Когато две от тези банкноти, перфектни образци от таанската валута, се появяха в банкова клирингова къща, щеше да настъпи ад. Кое то допълнително щеше да подрони доверието на таанците в собствената им парична система.

Стен се надигна.

– А, има още нещо. Не пращай да ме следят. И не се вясвай в приятния ми спокоен дом. – Посегна и щипна Четуинд по бузата. – Искам да си моята тайна любов. А и ще изглеждаш адски глупаво с картонче на палеца на крака.

И изчезна.

Сен Клер подреждаше систематично върху бюрото си отметките, надраскани в различни моменти на отчаяние и благоразумие. Младата жена на канапето ридаше конвулсивно.

– Хайде стига – каза Сен Клер.

Отиде до барчето, наля една чашка и изчака, докато жената я пресуши.

– По-добре ли си?

Жената кимна.

– Постави се в моето положение – започна Сен Клер. – Разбира се, че не си знаела какви ги вършиш. Мейд, и аз съм се забърквала в подобни проблеми като млада.

Разликата във възрастта им беше не повече от три-четири години, но Сен Клер познаваше сценария.

– И не можеш да платиш. А ако поискаш пари от семейството си, ще те изхвърлят на улицата. Баща ти, изглежда, не проявява особено разбиране. Ако бяхме в риалити, сега щях да си суча мустаците и... какво ли щях да направя? Да ти предложи да предоставиш услугите си на някои от по-възрастните ми гости, тъй като си твърде млада и привлекателна? Или да откраднеш семейните бижута? Не. Сетих се. Да ми предоставиш всичките си семейни тайни. Изнудване, ето така стават нещата в риалитата. Нищо чудно, че не съм гледала нито едно от години. Аз обаче съм лоялна таанка. И няма да си позволя нито една от тези глупости. Мейд, бих искала да си ми приятелка. Винаги съм се ласкала от обстоятелството, че жена от твоята каста прави чест на заведението ми с присъствието си. Фактът, че в миналото имаше невъобразим късмет на масите, не променя това. Но... – Сен Клер въздъхна и събра отметките на купчинка. – Освен това съм и човек на бизнеса. Честно казано, не зная какво да правя. Мога да скъсам тези хартийки... – Тя направи пауза и Мейд я погледна с надежда. – Но в такъв случай ще съм принудена да нареда да не те пускат повече тук. А още по-неприятното е, че по силата на подписаното от мен споразумение ще съм принудена да споделя случилото се със Съвета за сигурност на собствениците на казина. За теб би било неприятно да попаднеш в черния списък на заведенията на Хийт. – Сен Клер се престори на дълбоко замислена. – Чакай. Хрумна ми нещо. Аз съм хазартна натура. Като теб. Но обичам предимството да е на моя страна. Пак като теб.

Жената поруменя – не искаше да си припомни случая, когато се беше опитала да използва подправени зарове.

– Конгломератът на баща ти произвежда редки метали. От известно време проявявам интерес към бизнес инвестиции. Може би ще ми разкажеш как се развива бизнесът на баща ти. Нищо специфично, разбира се, а само някои от онези любопитни подробности, които ориентират един инвеститор. Например зная, че много от металите се изнасят от

системата. Но къде?

Мейд вдигна очи към усмихнатото откровено лице на Сен Клер и простена:

– Така няма да стане, Мишел, Не разбирам нищо от бизнес. Питаш ме къде отиват металите. Не мога да ти кажа. Единственото, което зная, е, че татко постоянно се оплаква, че му се налага да ходи до някакво място, което се казва Ейра... Ейрабус, където е гадно и студено и татко казва, че не се отнасят с дължимото уважение към благородниците. Разбираш ли? Искам да ти съдействам, но наистина не зная нищо.

Еребус. Отдавна пазената в тайна секретна корабостроителница на таанците. Тази информация за Императора беше равностойна на доход за цяла година.

– Е, добре – каза Сен Клер. – Опитяхме. Виж сега, ето какво ще направим. Ще запазя бележниците. И лично ще ти гарантирам открита линия за, да речем, още десет хиляди единици. Късметът ти все ще се промени – може би следващия път аз ще моля *теб*. Мейд, това става с моята лична гаранция. Направи ми една услуга. Като комарджия на комарджия? Престани да удвояваш залога, когато губиш. Начинът да се измъкнеш е да удвояваш, когато *печелиш*.

Мейд реагира така, сякаш Сен Клер ѝ връчи шестте загубени Божии заповеди. Сен Клер знаеше, че съветът ѝ няма да бъде спазен. Сега трябваше само да измисли как да я доведе до такова объркване, че никога да не проумее кога е загубила следващите десет бона.

Беше прекалено хубаво, за да е вярно.

– Прекалено гот да'й за вярване – си мърмореше Килгър, докато наблюдаваше навъсено парка от позицията си под една изоставена гравитационна шейна. Изоставена, започваше да разбира той, поради течовете в смазочната ѝ система – маслото капеше по костюма, който според него му отиваше доста добре.

Контактът беше осъществен твърде умело, призна Алекс.

Един от агентите му – доста надежден поне допреди десетина минути – беше попитал Килгър дали се интересува от разговор с някакъв незначителен чиновник от счетоводството на таанския флот. Човекът бил разстроен, твърдеше агентът, защото го прескочили при повишенията. Бил готов да предаде срещу твърди имперски кредити списъка на личния състав на всяко подразделение на флотата във всяка точка на Таанската империя.

Срещата беше уговаряна и отменяна вече два пъти, вероятно поради параноята на чиновника. Дано третият път бъдеше успешен.

Трябваше да се срещнат минути преди полицейския час в един парк, който на Алекс му приличаше повече на празен парцел. Парите щяха да са в замяна на пълния списък на оперативния персонал на Таанския съвет.

Чиновникът беше предупредил, че ако в момента на срещата в парка се появи и трети човек, отново ще изчезне.

Наистина прекалено хубаво.

Килгър пристигна няколко часа преди уговорения час, за да огледа парка и сградите наоколо. Стори му се твърде любопитно, че всички в апартаментите край парка, изглежда, много се интересуват от риалита и могат да си позволят нови приемателни антени по покривите.

След това нае един пияница. Купи му две бутилки дълнопробно вино и му каза, че ще му даде още две, ако ги изпие в парка.

След това пропълзля под гравитационната шейна и зачака.

Около час преди срещата край площада паркираха няколко много изпотрошени превозни средства. Нуждаеха се от анодиране и измиване, но бяха оборудвани с много лъскави генератори „Маклийн“.

Е, добре.

На Килгър му се искаше да се навърта наоколо, докато чиновникът се появи, след което да види как седем-осем милиона таански контраразузнавачи връхлитат изневиделица припадналия на пейката нещастен пияница и се опитват да го подложат на строг разпит.

Само че последното действие обикновено не отговаряше на очакванията. Килгър се плъзна – в буквалния смисъл – изпод шейната, пропълзля приведен зад ъгъла и се отдалечи от местопроизшествието.

Добър опит, момчета. Но недостатъчен за Оскар.

Килгър се запита кой по дяволите е този шибан Оскар, след което се запъти към „Котън Клъб“, за да се обезмасли.

На старши капитан (от разузнаването) Ло Прек му бяха нужни три опита, преди лорд Вихман да го приеме.

Първият опит беше отхвърлен, след като изкара дяволите на Вихман. Адютантът на Вихман – както той наричаше техническия си секретар – уведоми шефа си, че някакъв капитан от разузнаването моли за среща с лорда.

Вихман, макар и смехотворно честен, пребледня. Твърдеше се, че

ако му бъде заповядано, един офицер от разузнаването може да обвини дори собствената си майка и да я принуди да направи самопризнания на видео.

Все пак капитанът не разполагаше с официално разрешение.

Молбата му беше отхвърлена.

Когато постъпи втората молба, Вихман нареди на секретаря си да провери миналото на офицера.

Прегледа с интерес фиша, възхищавайки се на препоръките и очевидните способности на Ло Прек, но не намери основателна причина да пилее скъпоценното си време.

На третия път късметът на Ло Прек проработи. Вихман се чувстваше отегчен и му беше твърде досадно да гледа последните икономически предвиждания – пак понижени, – както и обясненията защо нещата ще тръгнат нагоре в най-кратки срокове.

Ло Прек може и да беше вманиачен, но знаеше как да изложи случая.

Вихман го изслуша с нарастващ интерес.

Капитанът бе категоричен, че един човек, бивш военнопленник във ваканционния затвор на Пастур, се намира на свобода на Хийт. Преди да го заловят, вече бил нанесъл много вреди. По дяволите – вреди! Поражения!

Може би малко преувеличено, но все пак...

Сега лицето Стен се намирало на свобода в нелегалност в обществото на Хийт. Подготвяло нов удар. Както каза Ло Прек, вече имало случаи на саботаж, шпионаж и всеобщи антивоенни настроения по другите планети.

Вихман прегледа набързо микрофиша, които му предостави Ло Прек, и се удиви. Този таански офицер самостоятелно и на практика в отпуск от частта, в която беше назначен, беше успял да събере огромно количество данни без никакви средства освен тези, които можеше да ползва назаем.

Невероятно.

Вихман взе решение. Прецени че Ло Прек е смахнат. Имперецът, както там му беше името, или изобщо не беше съществувал, или се беше удавил в някоя канавка. Но би бил твърде полезно да разполага с такъв всеотдаен тип, който да събира доказателства за всичко, което не върви както трябва – „боклукчийска кофа“, както беше чул да го нарича вечно-недостатъчно-проклетият Император.

Вихман вдигна очи от екрана и се усмихна.

– Капитане, мисля, че определено мога да се възползвам от човек с вашия калибър.

39.

Ескадрата разрушители на адмирал Мейсън удари с пълна сила цяла планета. Планетата беше родният свят на таанците Хийт. Докато първите аларми се включат, нажежените носове на корабите вече пореха атмосферата.

Екипажите на противовъздушната отбрана, свикнали повече да позират по церемонии и да полират медни инструменти, се втурнаха през глава към бойните станции, като се мъчеха да си припомнят процедурите по засичане и обстрелване на реални цели. Никои от екипажите загубиха ценни минути в търсене на офицерите, у които беше кодът за зареждане на бойните ракети.

Цивилните отговорници по противовъздушната отбрана затърсуваха из чекмеджетата в търсене на лентите си за ръка и каските и запрелистваха отдавна раздадените им брошури, за да разберат какво точно се иска от тях.

Предупреждението за нападението заля като вълна хиляди канали, след това беше отменено, а след това препотвърдено. Работниците на Хийт се втурнаха като подплашени овце към убежищата, които до този момент бяха единствено обект за насмешки след поредната тренировка, която се възприемаше като още един начин да си навлечеш неприятности с полицията, ако не изпълняваш заповедите и незабавно.

На трите ескадри прихващачи край столицата, по-добре запознати с осигуряването на церемониален ескорт на кораби с високопоставени персони, им отне цели петнадесет минути, за да се вдигнат във въздуха.

Докато излети първата ракета и открие огън първото оръдие, разрушителите вече бяха напуснали атмосферата с включени на пълна мощност двигатели АМ2.

Рейдът беше старателно замислена еднократна операция. Флотилията на Мейсън, екипирана с всички известни електронни клопки, заредена с допълнителни резервоари и използваща таански кодове, разшифровани след разгрома при Дюрер, се промъкваше в продължение на седмици през Таанската империя.

Вечният император направи две изявления. Първото всъщност го направи разрушителят на Мейсън „Бърк“, като изстреля една

изработена с любов чудовищна ракета.

Беше тънка като игла, с фини стабилизатори при главата и опашката. Задвижващата с АМ2 степен беше заимствана от торпедо „Кали“ и почти моментално изстреля ракетата до максималната ѝ скорост. Бойната глава с тонове неядрен експлозив се намираше доста зад конусовидния нос, който представляваше солидна маса Империиум Х.

Шест отделни насочващи системи, използващи всичко от инерционна навигация до предвоенни карти на улиците на столицата, обезпечаваха гаранцията, че ракетата няма да пропусне целта си.

И тя не я пропусна, а удари право в центъра на помещенията на Таанския съвет. Без да последва нищо особено.

Командващият охраната на двореца успя да се надигне от земята, където се беше стоварил от първоначалния шок, да се съвземе и да се ухили широко на заместника си.

– Смотаните имперци. Цялата тази гюрултия, заради един калпав снаряд...

Който експлодира.

Ракетата беше проникнала на триста метра под земята, като бе нагънала конусовидния си нос от Империиум Х, преди да задейства детонаторът.

Дълбоката подземна експлозия образува кратер.

Оригиналният проект на ракетата беше еони години древен и забравен като любопитна бележка под черта след настъпването на епохата на чудовищните ядрени мощности. Създателят ѝ, някой си Барне Уолис, я описваше като „земетръсна бомба“ – неточно, макар и впечатляващо определение. По-точно бомбата беше предвидена да „се замаскира“ – да навлезе дълбоко под земята, без да разруши повърхността ѝ. След което да се взриви.

Повече би ѝ подхождало определението „трап на бесилка“.

Защото се получи тъкмо това. Целият дворец на Таанския съвет пропадна в „трапа на бесилката“.

Всичко, което остана от него, беше една отворителна дупка, запълнена с каменни отломки от най-величествения символ на таанската власт.

Наредено бе ударът да се нанесе в ранните часове на деня, тъй че пострадаха само няколко таански благородници, и то от низшите нива. Беше унищожена не само дворцовата комуникационна система, но изчезнаха и резервните предавателни станции под двореца.

Целта на Императора не беше ударът да ликвидира членовете на

Таанския съвет. Предпочиташе да останат живи и здрави – и безпекое-ни как да обяснят на таанците, че немислимото – имперски удар върху самата Хийт – не само е било проектирано, но и осъществено. Искаше да останат живи и здрави и да си дадат сметка, че може да ги ликвидира, когато си пожелае. Дори фанатици от типа на тези, които управляваха Таанската империя, можеха да се впечатлят от подобно недвусмислено доказателство.

Второто изявление направиха останалите разрушители на Мейсън – прелетяха над града и изсипаха от търбусите си хиляди малки детонатори.

Бомбен килим.

Императорът може и да беше казал на Суламора, че ще се опита да спечели без масови кланета. Но театралната реч, която произнесе един цикъл след началото на войната, може би отговаряше по-точно на случая – в нея той обеща на таанците, че някой ден ще подпали небето им.

В сърцето на Хийт избухна огнена стихия. Центърът на града и всичко в него се стопи. Хората по улиците, които вече така или иначе вероятно бяха обречени от радиацията, генерирана при взрива на ракетата, изчезнаха. Паветата потекоха като река. Кислородът беше изсму-кан дори от оборудваните с филтри бомбоубежища. Езерцата, фонтани-те и едно голямо езеро се изпариха за секунда. Огнената стихия, издига-ща се на хиляди метри към небето, предизвика торнадо с диаметър поч-ти километър, което завихряше трупове и чакъл със скорост над 200 км/ч.

Оцелелите от пожара противопожарни служби, агенции за борба с бедствията и болници бяха погребани в огромната апокалиптична при-ливна вълна.

Градският център на Хийт горя почти цяла седмица.

Жертвите достигнаха половин милион.

Второто изявление на Императора беше наистина красноречиво.

40.

Докато излизаше заедно с телохранителите си от бомбоубежището, Пастур се чувстваше мръсен и вмирисан – и беше бесен. В далечината се носеше отмиращият вой на сирените, известяващ края на заплахата. Още една смотана фалшива тревога. През трите дни след бомбардиров-ката поне двайсет фалшиви тревоги постоянно изпращаха него,

телохраниелите му и цялото му домакинство в тясното бомбоубежище на около двадесет метра под градината му. Беше му писнало да се чувства като гризач, който се спуска към дупката си и при най-малкия намек за сянка на хищник. Особено унизително беше, когато се окажеше, че сянката е на някакво безобидно тревопасно, което се храни с горски плодове.

Спря точно пред металната врата, която затваряше тунела към бомбоубежището. По-голяма част от персонала му се отправи право към уютната квадратна сграда, която бе негов дом. Като човек, израснал сред мизерията, която таанците наричаха фабрики, и пробил си впоследствие път към апартаментите на властимащите, Пастур ценеше уединението повече от всичко. Беше построил своя дом преди много години на границата на промишлените бедняшки квартали в покрайнините на Хийт. Въпреки неприветливата околност Пастур вярваше, че е важно да не загуби контакт с корените си. Това определено беше против природата на таанците, но вероятно тъкмо в това се криеше тайната на огромния му успех.

Като на бивш фабрикантски роб, на Пастур му харесваше да смята, че знае как да извлече максимума от своите работници. Неговите конкуренти в промишлеността използваша само тоягата. Пастур също я приемаше за необходимост. Хората винаги си бяха служили с нея. Но в изпълнение към нея той преоткри моркова.

Във фабриките на Пастур работникът получаваше относителна доза уважение с внушителни премии за най-изобретателните и трудолюбивите – но те съвсем не бяха продиктувани от доброжелателство. Бяха най-елементарни изчисления, като например плана му да включи в работа за каузата на таанците военнопленниците в Колдиез. Фабриките му не бяха никакви утопии. В повечето от останалите системи условията в тях щяха да бъдат сметнати за варварски. Дори капиталистите на Първичен свят биха ги затворили от срам. На други светове самите работници биха ги нападнали с бомби и автомати. Въпреки това, ако някога в бъдещето се появеше история на таанците, в нея Пастур щеше да бъде оценен като „просветен“.

Поради тези съображения къщата беше построена, според собствените му думи, „направо сред тях“. Въпреки това му беше необходимо уединение. Затова накара архитекта си да проектира многоетажна сграда с четири калкана към съседите си. Беше построена около обширен вътрешен двор, изпълнен с пътеки, фонтани и малка куполообразна постройка с градина в самия център.

Почти загуби градината, когато стана пълноправен член на Висшия съвет. Отрицателната страна на привилегиите и влиянието, които придоби, беше задължението всеки член на Съвета „да разпорежи изграждането или сам да изгради лично съоръжение, способно да издържи...“, дрън-дрън и прочее правен жаргон, чийто смисъл се свеждаше до изкореняването на градината и построяването на нейно място на бомбоубежище, способно да издържи почти пряко ядрено попадение.

Пастур тъкмо обмисляше да каже на лорд Феерле къде да си завре голямата чест, която беше на път да лепне на гордото му таанско чело, когато откри решение.

Въоръжен със своя домашен архитект, огромна пачка кредити и много връзки, Пастур успя да измъкне от военните най-тежкотоварните им режеси лазерни инструменти и гравитационни подедни устройства. Въпреки това му бяха нужни месеци рязане и копане, за да повдигне във въздуха целия двор със земята и всичко останало. След това изгради убежището по възможно най-ниските стандарти – нямаше намерение да харчи кредитите си за подобни глупости. Дворът и безценната оранжерия бяха спуснати отгоре и запечатани на мястото им.

Отгледа наоколо, оценявайки резултата с известна гордост. Е, имаше и някои пропуски. Отводняването се оказа проблем, но успя да монтира една сносна система, която изтичаше в канализацията на квартала. Имаше опасност да наводнява улицата, но Пастур нямаше нищо против да плаща за изпомпване и почистване след проливни дъждове.

Отвърна на поздрава на началника на охраната, който му докладва, че убежището е обезопасено и са готови да го придружат до вътрешността на дома му. През последните три дни на ужас това се беше превърнало в рутинно занимание – което не го правеше по-приемливо за Пастур. Настояваха да остава в дома си до получаването на две последователни потвърждения от централата на охранителната служба, което можеше да трае часове. Пастур отказваше, като ги отправяше с неохота, и вместо това се оттегляше в усамотението на оранжерията. В самата градина умишлено липсваха каквито и да било средства за комуникация и понякога Пастур прекарваше часове в обикаляне из лехите с хидропонни саксии – там до слуха му достигаше единствено тихото бръмчене на рециклиращите помпи и жуженето на нагревателните лампи.

Този ден не беше по-различен. Разговорите бяха станали почти формални. Пастур за пореден път се наложи, телохранителите за пореден път се оттеглиха навъсени и той за пореден път влезе през вратата на своята стихнала в покой оранжерия.

Щом влезеше в градината, намръщеното му изражение се стопяваше и гневните бръчки се разтягаха в постоянните контури на усмивка, която направо грейваше върху лицето му. Днес обаче в градината беше по-тихо от обикновено. Той сви рамене. Вероятно защото не се налагаше машините да работят прекалено усилено, за да поддържат изкуствената атмосфера в оранжерията. Бомбите, които бяха убили и осакатили толкова много негови сънародници, същевременно бяха превърнали за кратко света в по-благоприятно място за любимите му растения.

Мина по лехите с бобови растения, като отстраняваше изсъхналите листа, наместваше измъкналите се филизи по мрежите между колците и оглеждаше незначителните разлики, които може да забележи само един внимателен градинар.

Тъкмо оглеждаше далечния край на централната леха, когато осъзна, че не бръмченето на помпите е онова, което не достига до слуха му, а жуженето на свръхчувствителните, разнасящи цветен прашец насекоми, с които се беше снабдил от огромни разстояния срещу доста солидна цена.

Насекомите моментално се изпокриваха, щом усетеха присъствието на непознат. Но вече познаваха Пастур и не го смятаха за заплаха. Следователно... някой друг...

– Проявете благоразумие, полковник – каза този някой. – Съветвам ви отсега нататък да премисляте внимателно всеки следващ свой ход.

Съветът беше повече от уместен. Щом зърна Стен и насоченото към корема си смъртоносно оръжие, първият импулс на Пастур беше да се метне отгоре му, да почне да го удря и да закрепчи за помощ колкото му глас държи. Но премисли. След убийството отвлечането изглеждаше най-вероятния изход от ситуацията. Пастур си отдъхна. Ако целта беше отвлечане, щяха да последват разговори и преговори. Пастур беше майстор и в двете. Така че успя да запази самообладание.

Стен следеше внимателно мисловния му процес. Една секунда преди Пастур да осъзнае, че е взел решение, свали оръжието, облегна се на тезгяха за инструменти и с жест подкани Пастур да седне на градинската количка. Пастур се подчини и се огледа с любопитство: питаше се как бе могъл да проникне Стен през сложната му система за сигурност, съставена от хора и електроника. След това забеляза капака на земята до широкия половин метър основен отводнителен канал на парника и не успя да се съдържи да не се разсмее.

– Знаех си, че шибаното бомбоубежище е тъпа идея – изкиска се сподадено той.

Стен не разбра какво му е чак толкова смешното, но Пастур му каза да не обръща внимание. Обяснението щеше да отнеме много време.

– Как планирате да се измъкнем двамата оттук? – попита той. – Прекалено стар съм, за да пълзя в това нещо.

И посочи канализацията.

– Не се притеснявайте – каза Стен. – Оставете тук.

Пастур се намръщи. Нима все пак ставаше въпрос за убийство? Да не би този тип да беше някакъв маниак? Дали смяташе първо да си поиграе с него и после да го убие? Не. Младежът по нищо не приличаше на маниак.

– Тогава какво сте намислили?

– Да поговорим. Това е всичко. Идеята е на шефа ми.

Пастур повдигна вежда. Шеф?

– На вас ви е познат като Вечния император. Така или иначе, тъкмо той предложи да поговорим. Да провери дали бихме могли да постигнем някакво споразумение.

Пастур се обезпокои. Може би този човек наистина беше смахнат. Как да се справи с положението? Напомни си, че каквото и да каже, не бива да се унижава. Преди да е успял да формулира мислите си на глас, Стен бръкна спокойно в джоба на куртката си, извади нещо и го подхвърли на земята до Пастур. Таанецът го вдигна, хвърли му бегъл поглед и се дръпна, неприятно изненадан. Беше подпечатано с личния печат на Императора! Излишно беше да проверява, за да се увери, че печатът е истински.

Стен наистина беше това, за което се представяше – пратеник на Императора. В главата на Пастур препуснаха въпроси. Накрая един огромен крещящ въпрос изтри всички останали: „Защо мен?“ И той се разгневи не на шега. Нима Вечният император съзираше някакъв недостатък в характера му? Нима го смяташе за предател?

– Всичко, което възнамерява моят шеф – продължи Стен, сякаш долавяше какви мисли прелитат през главата на Пастур, – е да ви подсказже, че вашето съществуване му е известно. Каза да не приемате това за нищо повече от начало на диалог.

– И какво точно очаква да направя или кажа?

Думите бяха изречени с хладен тон.

– За момента нищо.

– Установени ли са контакти с други?

Под „други“ се подразбираше други членове на Висшия съвет.

– Единствено с вас.

Стен остави умишлено протяжна пауза. Искаше Пастур да се разгневи неконтролируемо. Да изпадне в ярост. Понеже с настъпването на промяната щеше да последва объркване. И той щеше да пусне въдицата.

– Допадна ли ви малкият фойерверк, който шефът устрои вчера?

Пастур потръпна – Стен имаше предвид бомбардировката. За него тя беше знак че Императорът може да удари, където си поиска. Факт, потвърждаван и от присъствието на Стен в неговата частна градина. Въпреки това...

– Ако Императорът смята, че неговото подло нападение срещу невинни хора ще отслаби по някакъв начин решимостта ни...

– Говорите като политик, полковник – прекъсна го Стен. – Надявам се, че това не са истинските ви разсъждения. Защото в противен случай има опасност да се сбогувате с още много невинни жертви.

– Не отговорихте на първия ми въпрос – отвърна Пастур. – Или го направихте твърде многословно. Не си падам по бърборенето. Питам още веднъж – какво очаква той от мен?

– Ако допускате, че моят шеф очаква от вас да станете предател, много грешите. Ако станете предател, няма да сте му от полза.

– А каква е ползата, която очаква от мен?

– В определен момент – продължи Стен – сами ще проумеете, че цялата тази история приключи. Че загубихте. И когато това стане, Императорът би желал да има работа с благоразумен човек.

Пастур знаеше, че Стен говори за капитулация. Колко странно, мина му през ума. Това не го ядоса. Отсъствието на раздразнение обаче го разтревожи. Що за таанец беше? Капитулация? Би трябвало да е немислима. А изглеждаше... неизбежна.

– Продължавайте.

Тези две думи увериха Стен, че е попаднал на златна жила.

– Няма кой знае какво друго. Освен да добавя, че биха могли да се избегнат доста страдания, ако оцелее някакво таанско правителство. Императорът се надява то да бъде под вашето ръководство.

Пастур кимна. Оцеляването беше материя, която отлично познаваше – за разлика от повечето си братя и сестри в Съвета.

– Нещо друго?

Стен се поколеба. Това, което щеше да каже, нямаше нищо общо с указанията. Скочи с главата надолу.

– Колдиез.

– Какво Колдиез? – недоумяващо попита Пастур.

– Императорът е загрижен за военнопленниците – отговори Стен,

което си беше опашата лъжа. – Надява се, че каквото и да се случи, към тях ще се отнасят хуманно. И понеже идеята поначало бе ваша...

Сега вече Пастур схвана. Беше чувал, че Императорът има някои причудливи идеи по отношение на низшите класи. Дори към военнопленниците. Нямаше никаква представа защо му е да се занимава със съдбата на някакви страхливци. Така или иначе, нали не би му струвало нищо?

– Кажете на вашия Император да не се безпокои за съдбата им. Ще направя всичко по силите си за тях. Стига да не тълкува това като някаква отстъпка. Или признание от моя страна, че всичко друго освен окончателното му поражение и унижение е...

Стен се разсмя и вдигна ръце в знак, че се предава. Пастур не можа да не се разсмее с него. Ето че пак се бе раздрънкал като политикан. Стен се надигна и тръгна към отвора на канализацията.

– Нима ще ме оставите ей така? – попита Пастур. – Откъде знаете, че веднага няма да повикам охраната?

– На опасност са изложени много повече животи от моя – отвърна простичко Стен.

И изчезна в дупката.

На Пастур му беше достатъчна само секунда, за да обмисли нещата. Този мъж беше абсолютно прав. Той ритна капака на мястото му и поднови грижите за градината си.

41.

В притурка към някой атлас по история, придружена от хронологична таблица, кампанията на Империята срещу Таанската империя би била изобразена като петно на променящ обхвата си прожектор. Площта в червено – или в някой друг цвят, означаващ завоеванията на таанците, би намалявала, докато тази в избрания за Империята и нейните съюзници цвят би нараствала равномерно, с изключение, разбира се, на отделни петънца, представляващи светове-крепости като Итан, изолирани и оставени на собственото си разложение.

Това би навело на предположението, че редовият имперски пехотинец е имал представа за хода на войната.

Той, тя или каквото и да е нямаха абсолютно никаква представа.

Екипажите на корабите товареха провизии и муниции, качваха се на корабите и потегляха с малко страх и много досада към определена

точка, в която разтоварваха провизиите на някоя рампа и мунициите през въздушни тръби.

Войниците преминаваха обучение, качваха се на кораби, пътуваха в голям страх до определена точка, в която се спускаха или приземяваха, и атакуваха. Когато и последният таанец паднеше мъртъв, се връщаха в базата или ги местеха на друго място, където строяха нова база, преминаваха обучение и се опитваха да изпепелят с огън ужасяващото прозрение, че единственият край на всичко това би била собствената им смърт или раняване, полудяване или победа.

Гледката на поредния изгрев се беше превърнала в единствената голяма победа.

Трябваше да изминат цели двайсет години, преди един статистик да съобщи радостната вест, че по време на Таанската война един войник от бойна част е преживявал средно не повече от трийсет дни участие в бойни операции.

За щастие твърде малко имперски войници преживяваха тези трийсет дни един до друг.

Но имаше и изключения, както и, за разлика от илюстрираното от хронологичната графика, имаше и трагедии.

Една от тях беше десантът на Пел/е.

Системите Пел/е бяха първостепенен приоритет за стратегите на Императора. Намираха се в центъра на галактически ръкав, съставляващ открай време част от Таанската империя. След като превземеше системите, Империята щеше да разполага с база-грамплин, от която да нанася удари, докато издирва и открие дълго търсената секретна таанска корабостроителна система.

Осма гвардия, която винаги изтегляше късата сламка, получи „честта“ да направи десанта. След две седмици подготовителни бомбардировки Имперският флот съобщи, че цялата таанска съпротива е смазана кръвопролитно. Транспортните кораби предприеха десант. Първата вълна беше унищожена още в атмосферата. Втората успя да достигне земята, след което таанците откриха огън.

Имперските стратегии и психолози бяха допуснали груба грешка. Понеже таанците използваха стриктна военна и обществена структура, бяха предположили, че след като командните елементи бъдат унищожени или оставени без комуникации, самите войници ще спрат да се бият и ще започнат да се самоубиват или в най-лошия случай ще се бият

неефективно.

Пренебрегнатата статистика, известна на империята много преди началото на войната гласеше, че таанците използват доста по-малко съотношение на офицери и подофицери към войници, отколкото която и да е редовна имперска част. Така че таанците се прегрупираха по взводове, огневи групи и импровизирани бойни части и дадоха отпор.

Предполагаше се, че за завладяването на системите Пел/е ще са нужни два имперски месеца и че ще е достатъчна Осма гвардия. Окончателната победа – ликвидирането на последния таански елемент – дойде след две имперски години. Междувременно бяха използвани шест дивизии, като всяка нова дивизия преминаваше на някой от световите на Пел/е краткотрайно последно обучение в бойни условия преди фронтален десант, което се превърна в стандартна оперативна процедура.

Осма гвардия беше унищожена. Двама командващи генерали бяха разжалвани, а частта претърпя осемдесет и три процента загуби в жива сила, преди да бъде изтеглена. Бойните ѝ знамена бяха скатани и прибрани, гвардейците разпратени по други части, а частта възстановена от нулата.

Това само по себе си беше огромна катастрофа. Още по-неприятен беше фактът, че десантите срещу Пел/е бяха осъществени, преди Сен Клер да открие, че секретните корабостроителници са в системата Еребус, на половин империя от Пел/е.

Седемдесет и пет хиляди имперски войнишки трупа. Един милион двеста и петдесет хиляди таански трупа. В едно напълно безсмислено сражение.

Шест бойни флотилии удариха Еребус под командването на флотски маршал Йън Махони.

Така наречените цели-панацея – удряш и войната е свършила – обикновено са шеги, които вършат работа само когато една космическа сила има претенции за по-значителни суми.

Освен това тези ефектни цели обикновено биват удряни веднъж и само веднъж. Ако фабриката бъде разрушена, тя не би трябвало никога, никога повече да произвежда гадории.

Задължително се пренебрегва фактът, че след война, когато счетоводителите изчисляват колко ефективни са били бомбите, научават, че въпросната фабрика май не е била разпердушинена чак толкова и че със съгласувани усилия отново е започнала производство само няколко

месеца след това.

Еребус приличаше на такава цел-панацея.

Махони, чието минало имаше повече допирни точки с реалността, отколкото на повечето пилоти под негово командване, приложи по-различен подход.

Системата Еребус беше гадна цел, защитавана от всяко оръдие и тежко въоръжен космически кораб, които таанците можеха да си позволят да отклонят от основните битки. А пилотите и зенитчиците се биеха до смърт.

Махони се погрижи смъртта им да бъде реална.

Първият му удар взе трийсет процента жертви. На повърхността на Фунди, главния свят на системата Еребус, имаше разбити разрушители и тактически кораби, а в открития космос – още стари кораби, бълващи отломки.

Махони изпрати корабите си и на следващия ден.

Двадесет и осем процента жертви.

Имаше екипажи, които се пречупиха и отказаха да се подчинят на заповедта за атака. Махони спокойно нареди да бъдат изправени пред военен съд и разжалва всички капитани, които си позволяваха да се усъмнят в основателността на заповедите му.

След това повърна в каютата си, изми си лицето и прати още мъже и жени на сигурна смърт.

След шест дни удари таанците нямаха с какво да се съпротивляват.

Махони изпрати своите бронирани, разузнавателни и разрушителни кораби.

Три бойни кораба и два тежки крайцера бяха загубени – но корабостроителниците на таанците, изглежда, излизаха завинаги от строя.

Махони нареди ударът да бъде повторен на следващия ден.

Наложил се да разжалва един флотски адмирал за оспорване.

Но корабите атакуваха още веднъж. И трети път.

Планетите от Еребус бяха превърнати в подходящи за паркинги места.

Но за да е напълно сигурен, противно на всички военни конвенции, Махони разпореди световите да бъдат наръсени с радиационни химикали.

Фабриците на Еребус можеше и да заработят отново – но всеки назначен в тях работник щеше да свети със собствена светлина.

Първа гвардия, старата част на Махони, сега предвождана от генерал-майор Галкин, оглави десанта на Наа.

По това време вече знаеха как да победят Таан:

Не стреляй по цивилните – те имат свои собствени проблеми. Изтичай ги в тила. Не предполагай, че има нещичко неминирано, от церемониалния флаг до грозната пластмасова отливка на лорд Феерле, от която става чудесен сувенир.

Един таанец може да е навсякъде. В яма край пътя. Привързан в короната на дърво. Заел огнева позиция в основата на статуя. Дебнеш дни наред край някоя изгоряла просека възможността да убие всеки имперски поданик, който попадне в обсега му, независимо боец, жена, чиновник или цивилен. И е много компетентен в кървавия си занаят.

В края на краищата Наа падна, въпреки че през последните дни съпротивата беше ръководена лично от лейди Атаго. Процентът на жертвите беше два пъти по-висок от очаквания, а битката продължи три пъти по-дълго от предвижданията – тези на щаба естествено. Самите пехотинци се смятаха за невероятни късметлии и невероятно добри бойци, щом са се отървали така леко.

Наа предостави на Империята отдавна необходимата основна база сред световите на Таан.

Сега вече можеше да започне истинският разгром.

42.

Дори опитен таански наблюдател би стигнал до погрешни изводи, ако присъстваше на срещата между лорд Феерле и лидерите на двете основни фракции във Висшия съвет, Вихман и Пастур. Ако бяха заснети със скрита камера, седнали в затъмнения кабинет на Феерле, таанският наблюдател щеше да е най-заинтригуван от това кой *не присъства* на срещата. Т.е. лейди Атаго, очевидният наследник на Феерле. Експертът веднага би предположил, че се създават нови съюзи и Атаго остава зад борда явно защото Феерле възприема новопридобития ѝ статут на герой за заплаха.

И двете предположения на експерта щяха да са погрешни. В действителност Феерле си помисли за нея, когато изпрати поканите на Вихман и Пастур. Но точно поради образа ѝ на „бял рицар“ умишлено я пренебрегна.

Не искаше това, което възнамеряваше да предложи, да опетни по

някакъв начин образа ѝ. Ако паднеше, искаше тя да е в състояние да поеме меча му, облечена в бляскава ризница. Феерле смяташе да предложи план, който допускаше и разчиташе на корумпираността и нелоялността на собствените му хора. Атаго щеше да се разгневи дори от самото предположение, че тези неща действително съществуват. Това бяха факти, които елементарното войнишко мислене на Атаго не можеше да приеме.

Вихман щеше да спори, наистина, но в крайна сметка щеше да се съгласи. С подкрепата на реалиста Пастур Феерле нямаше да има никакви затруднения.

Лорд Феерле сервира на гостите си лично – предлагаше от една табла деликатеси по техен избор и смесваше питиета им. Докато се хранеха и отпиваха, той говореше, подготвяйки сцената: навсякъде предатели, шпиони и глупаци на всички нива, които изпяват жизненоважна информация на вражеските агенти. За по-голяма убедителност обрисова ситуацията в доста по-тъмни краски от реалните.

Както предполагаше, Вихман бе шокиран и незабавно отправи апел за героична чистка, която да изкорени попълзновенията на предателството. Това, което не беше очаквал, беше реакцията на Пастур. Той не промълви нито дума, а лицето му ставаше все по-бледо с всяка следваща дума. Нима го беше преценил погрешно? Нима вместо да го подкрепи, Пастур щеше да поеме ролята на Атаго и да подкрепи призива на Вихман за кръвопускане? Ако станеше така, щеше да се наложи да направи светкавична преоценка на положението, иначе планът му никога нямаше да премине към изпълнение.

Онова, което не разбираше, беше, че Пастур страда от почти нелегитимен пристъп на гузна съвест. Нима Феерле го подозираше? Може би зад вратата го чакаше охрана с насочени оръжия? Ако положението беше такова, защо Феерле продължаваше да гледа така, сякаш се нуждае от подкрепа? Постепенно осъзна, че Феерле я очаква тъкмо от него. Но помощ за какво? По дяволите! Вече беше сложил гениталиите си на масата. Може би беше време да се осмели да замахне с ножа.

– Извинете, милорд – каза той. – Заедно с вас и с уважания лорд Вихман и аз осъждам положението, което описвате. Би трябвало да вземем драстични мерки. Но...

– Продължете – отсече малко рязко Феерле в опит да го подтикне да му предостави картбланш.

– Но... вероятно има някаква възможност преди това да се възползваме от тези хора.

При това предложение Вихман почти избухна.

– Как смеете... – И дори се надигна от стола си.

– И аз си мислех същото – каза Феерле.

Вихман се строполи на стола.

– Какво? О, да! Отлична идея. Ммм... точно така! – След което, напълно слиян, не можа да се сдържи повече. – По дяволите! Какви ги приказвам? Що за добра идея?

Феерле и Пастур се разсмяха и след миг Вихман прояви благоприличието да се присъедини към тях. Пийнаха още, докато Феерле им излагаше ситуацията.

Наистина беше измислил начин да използва източниците на повелителна информация, при това толкова извратен, че дори самият Вечен император би му се възхитил. Всъщност планът беше взет направо от наръчника на Императора.

Феерле възнамеряваше да възкреси надеждите от пепелта на руините на двореца на Висшия съвет. Всички бяха озадачени от поведението на Императора след изненадващото им нападение над неговата шабквартира в началото на войната. Императорът незабавно бе задръстил въздушните канали с безкрайна поредица пропагандни портрети, изобразяващи го предизвикателно размахал юмрук срещу таанците. Отначало всичко изглеждаше като безсмислени жестове. Какво щеше да постигне така? Скоро обаче се изненадаха колко много от отдръпналите се от него съюзници се бяха завърнали в лагера му. В кампанията нямаше нищо безсмислено. Тя бе донесла така необходимите кораби и войски сред всеобщо одобрение.

Феерле предлагаше да направят същото, но в много по-грандиозен мащаб. Искаше да предприеме голяма обиколка на двадесет и две системи, при която да проведе лични срещи с лидерите им и да използва всяка възможност да покаже среден пръст на Императора.

Самотният Таан, който въпреки всички прогнози продължаваше да воюва срещу подстрекаващия военни действия империалистически гигант. Дал клетва да спечели напук на тези прогнози. Нещо от този род. На четири очи щеше да използва дебелия край, за да позакрепи поразклатените съюзи. Щеше да ги убеди да се окопаят още по-дълбоко и да се бият до последно. Ако това свършеше работа, победата, на която се надяваше Императорът, щеше да е на такава цена, че Феерле се съмняваше дали ще е готов да я плати.

Вихман взе идеята присърце. Пастур неохотно призна, че в нея може би има известен резон. Въпреки това помнеше кървавата баня при

бомбардировката на града и странното появяване на Стен в строго охраняваното му имение. Щом Императорът можеше, когато му скимне, да осъществи всичко това...

– Опасявам се за живота ви, милорд – каза накрая той. – Какво би попречило на Императора да узнае за вашия план и да ви нападне, когато най-малко очаквате? Ако станете жертва на покушение, не съм сигурен как ще реагира народът.

– Аз *искам* Императорът да узнае плана ми.

Вихман отново се слиса. Пастур обаче моментално схвана. Феерле щеше да накара хората си да планират два маршрута. Първият щеше да включва обиколка, започваща от Арброут. На пръв поглед това бе логичният избор, тъй като Арброут бе напълно предан на Таан. Поданиците му щяха да коленичат пред Феерле и да го възхваляват, което щеше да послужи за чудесна пропаганда. Информацията за този маршрут щеше да изтече. Всъщност Арброут беше калпава начална точка. Поданиците му бяха дотолкова безмозъчно и сляпо предани, че така или иначе щяха да продължат да се бият до последния човек.

Истинската първа спирка щеше да е Кормартен. Пастур веднага разбра замисъла. Хората от този свят бяха диви бунтовници – полукелтски сепаратистки култ, чийто единствен мотив да подкрепят таанците беше безпричинната им омраза към Империята. След края на войната, при положение че спечелеше Таан, те със сигурност моментално щяха да се обърнат срещу съюзниците си. На практика след скорошната серия поражения те вече проявяваха колебания. Феерле планираше незабавно да сложи край на това. В първия ден от обиколката на двадесет и двете планети той щеше да има възможност да подари на народа си дипломатическа победа.

Останалата част от обиколката щеше да е подготвена по същия начин. Щяха да подхвърлят на имперците фалшиви следи, докато Феерле изниква на най-неочакваното място, за да ги вбеси и да се присмее на Вечния император.

Пастур и Вихман заявиха възторжената си подкрепа. Щяха да обработват своите хора, както и да лобират сред останалите фракции. Феерле имаше гарантирано единодушното одобрение при официалното представяне на предложението пред Висшия съвет.

Докато Феерле и Вихман се поздравяваха за все още непостигнатия успех, Пастур си спомни за Стен. И за Колдиез. Беше отделил немалко време за размисъл върху странното искане на младежа. Наскоро беше открил начин не само да изпълни обещанието си, но и да вдигне

джакпота с хиляда процента.

При разрастването на конфликта таанците бяха взели милиони най-различни военнопленници. Само няколко от тях обаче създаваха особени затруднения.

Те бяха важни дипломати, политици и висши офицери, попаднали в таански ръце. Дори инстинктивното презрение на таанците към военнопленниците не им позволяваше да боравят с тях по друг начин, освен с кадифени ръкавици, казано относително. Постоянният проблем беше намирането на подходящи надзиратели с поне минимални познания по отношение на политическата реалност.

Понастоящем това беше невъзможно. Пленниците бяха разпръснати в лагери из цялата Таанска империя.

Желанието на Пастур беше да разреши проблема с един замах. Щеше да събере всички тези пленници в Колдиез. След това лично щеше да надзирава отношението към тях с помощта на свои доверени хора. Събирането на всички камъчета на едно място носеше и друго, още по-голямо предимство. Ако и когато таанците бяха победени, Пастур щеше да разполага със сериозна разменна монета, която да използва при мирните преговори с Императора.

Очевидно не можеше да формулира нищо от това точно по този начин, ако искаше да привлече Феерле и Вихман на своя страна. Вместо това се позова на кръвожадността им.

– Ако ги съберем всички на едно място – обобщи в края на изложението си той, – ще е достатъчно да държим само една пушка насочена към главите им.

– И ако Императорът ни откаже – прекъсна го Вихман, – ще ги избием до крак. Одобрявам!

Феерле също даде подкрепата си.

Когато Пастур се прибра, позато плен и замаян от питието и компанията, си помисли с умиление колко добре работи управленската система на таанците. Няколко добре подбрани думи – далеч от ушите и данданията от противоречащи си гледни точки на обществото – и се вземаха точните мерки за гарантиране бъдещето на расата. Това го накара да се почувства горд и патриотично настроен.

На следващия ден, на трезво, щеше да планира следващите си ходове по отношение на Колдиез.

Стен наистина беше отвратен от таанците. В края на краищата какво беше една империя на злото без една до пет-шест вътрешни конспирации? Таанците страдаха от липса на дисиденти. Малкото врагове на режима, изглежда, бяха изловени от полицията преди години, а и тяхното дисидентство се състоеше най-вече в представата, че Съветът на Таан може би трябва да каже „моля“, преди да завладее някого. От ограничената изтекла информация, която бе успял да получи от таанското контраузнаване, в момента държавната измяна се изчерпваше главно с улични клюки и оплаквания, че трябва да се работи по две смени без поправка за храна.

Клеветничеството не понасяше вакуума, затова Стен и Килгър се хванаха за работа, като си направиха полезен списък на предателската сган. Решиха, че за да бъдат интересни нещата, ще става въпрос за военна конспирация.

Изискванията бяха три:

1. Офицерът-конспиратор трябва да се е оплаквал от хода на войната. Дори и записано мърморене пред огледалото по време на бръснене прави офицера подходящ за списъка. По този начин успя да се класира адмирал Уусис от „Сабак“.

2. Офицерът-конспиратор трябва да се ползва с голямо уважение.

3. Офицерът-конспиратор трябва да е участвал във военни действия на свят от фронтовата линия или през мирно време на свят, в който е имало имперско присъствие.

Изобщо не беше необходимо ревностният конспиратор в действителност да е нещо по-различно от яростен защитник на правото на таанците да грабят всичко от по-слабите от тях. Всъщност Стен не искаше подобни хора. Хора с реални политически убеждения го изнервяха – при положение че успееше да намери такива.

След като подготвиха списъка, Стен и Килгър го въведоха в един компютър и започнаха да измислят вътрешните връзки на конспирацията. Нямаше нужда избраните за свързка офицери да имат някаква особена квалификация, с изключение на тази, че нейната липса не би

трябвало да повиши ефективността на таанците. Тъкмо така например третият генерал заместник-ковчезник, вторият в йерархията на таанското контраразузнаване и началникът на капеланската дивизия на дяконите се превърнаха в опасна заплаха.

След като Килгър беше готов с окончателния списък, същият беше изпратен по подслушван канал към една базисна станция на Империята, разположена кой знае къде, за съответната употреба.

По-голямата част от работата по списъка на конспираторите свърши Алекс. Стен имаше друга задача: демонстративната обиколка на лорд Феерле. Нямаше никакъв смисъл. Не че самата обиколка нямаше смисъл, но изглежда, всички знаеха за нея. Или таанските служби за сигурност бяха от слабоумни, което Стен дори не си позволяваше да мисли, или пък всеки, свързан с обиколката, страдеше от крайна степен на орална диария.

Той препрати директно към Империята докладите кога тръгва Феерле, къде отива след Арброут, какво ще яде и пие, къде ще дават банкет в негова чест и с кого ще се среща. Всички с оценка Категория 2 или по-ниска – от сведения от достоверен източник през получени лично до улични слухове. И нито един с оценка Категория 1 – приет от станцията за истинен.

Късно един следобед Четуинд изпрати съобщение, че иска среща.

Двамата фехтуваха за развлечение на по две-три питиета. Не било ли крайно време отпусканите на Четуинд кредити да бъдат увеличени? Няма ли да е по-полезен за каузата, ако Стен му дадял някаква представа за това, което ще се случва по-нататък? Бил ли чувал нещо за провалена нова офанзива?

След това Четуинд премина към същината.

– Едно от моите момичета се натресло на нещо, дето може да те интересува. От най-добрите ми агенти е, ще знаеш.

– С други думи, крадла.

Четуинд изглеждаше силно засегнат.

– По дяволите, Стен, недей да си толкова подозрителен. Тая пичка е заклет борец за свобода.

– Поправям се. *Добра* крадла.

– Снощи излизала. Из район 23YXL на пристанището. Знаеш го, където са повечето митнически складове. Търсела добра разузнавателна информация и... – Четуинд се изкикоти и отпи – всичко, което не е занитено към пода. Попаднала на един склад. Охраната била ухааа! Което е интересно. Качила се на покрива и се промъкнала вътре. Изведнъж

иззад една вентилационна тръба се появили двама цивилни таанци. За малко да я сгасят. Каза, че мястото било бъкано с ченгета. Странно – казва, че познавам двама-трима от тях. От контраразузнаването били. Хич и не знам какво има в онзи склад. Но мислех, че ще искаш да те светна.

Четуинд чакаше. Стен изрови една пачка кредити и му я подаде. При тази размяна нито една от страните не се преструваше, че кредитите са за организацията на Четуинд. Може би свръзката на Четуинд, ако наистина беше печено момиче, щеше да види малка част от тях. Надали.

Килгър огледа подробно склада с бинокъла и процеди през зъби:

– Тия са бая консервативни. В тоз' склад има повече копои, отколкото мухи по някой шибан кембъл.

Случваха се и други любопитни нещица. На около половин километър от склада кацна кораб. Стен го идентифицира като стандартен брониран транспортър, само че с много нестандартна охрана. Корабът застана на напълно открита част от пистата. Около него имаше три, не, четири кордона охрана във военни униформи, като всеки охраняваше периметъра си. Монтирани върху преносими кули в периферията на полето прожектори шареха из мрака между кордоните.

– Тоз кораб го товарят – прошепна Килгър. – Хамали в цивилни дрешки.

Подаде бинокъла на Стен, който погледна и кимна.

– Единственото цивилно в тях е, че не маршируват в крачка.

Впечатляващо. Очевидно в склада не само се съхраняваше нещо изключително ценно, което го правеше крайно любопитен за имперското разузнаване, но и корабът се зареждаше от войници в тъмна доба. Стен изпита непреодолимо желание да откrehне някой от необозначените сандъци. Товареха ги много старателно, забеляза той, сякаш бяха пълни с чуплива стока.

Като мърмореше под нос, Килгър измъкна от ботуша си мултифункционален компютър и зачатка по клавишите. Стен се съсредоточи върху склада и задейства уменията си за бързо осмисляне на ситуацията, придобити в „Богомолка“.

Можем ли да се промъкнем вътре? Не и ако някой не извади шапка-невидимка. Можем ли да влезем през покрива? Трябва да сме по-чевръсти от оная Четуиндовата. Малко вероятно. Да минем отдолу? Нямаме време да се правим на къртици – със скоростта, с която действат, до

сутринта корабът ще е натоварен. Ами ако просто влезем направо? Като се представим за инспектори? За висши офицери? И двете не стават. Не че не можем да се измъкнем, ако ни разкрият – но не ми се иска някой да разбере, че сме били тук. Да се включим в товаренето? Не. Групи от по десет души. Дори таанските подофицери ще забележат, ако товарачите са повече на брой от пръстите на двете ръце.

– Мисля, че можем го направи, шефе – обади се Килгър. – Направих замервания на стражите. Имат паузи. А и прожекторите им не вършеят както трябва.

Стен се втрени в абсолютно пустото пространство между сградата, до която се спотайваха, и кораба и преглътна от страх.

– Направи хореографията, господин Килгър!

След пет минути Алекс изсумтя:

– Три... две... едно... нула!

И двамата – облечени в черно – се отправиха към кораба.

– Шестнайсе... седемнайсе... легни, шефе! Едно, две, три, четри, пет... стани! Двайсе крачки... легни!

Двамата се сляха с пистата. Лъчът на прожектора пролази съвсем близо до тях.

– Единайсе, дванайсе, давай! Три, чет'ри, пет... шест – на място!

Единствената музика, която отмерваше „танца“ им, докато пресичаха полето, беше тежкото им дишане.

– Плъзгачът, шефе, Право към него и мязай на амортисьор. Две, едно, давай, момче!

Стен се залепи до един огромен, омазан с масло плъзгач и се запита дали наистина прилича на олеоподпора.

– Ей на – ръмжеше Алекс в ухото му, – ако съм прав, скоро ще прекосим мостчето. Зад и под рампата са сложили пазач. Май на момчето не му харесва, кат' му светне прожекторът в очите. Зат'ва стъпай лекичко, Стен. Не щем трополенето на копитата ти да го стресне, нали?

– Ами ако има пазач и в кораба?

– Ще му кажем, че сме тръгнали по курви, и ще офейкаме ухилени. Три... две... давай!

Тичането на пръсти по нанагорното на рампата изискваше доста усилия.

Влязоха в кораба. Килгър извади късмет – вътре нямаше охрана.

Стен вдигна ръце с дланите нагоре – и сега какво? Килгър сви рамене, забеляза една дъска за закрепяне на заповеди и я грабна. Придаде си загрижен вид и махна с ръка да влязат навътре в кораба.

Всъщност това си беше по-скоро шегичка между тях – никой не се меси на човек, който има загрижен вид и носи дъска за заповеди вместо истинска маскировка. И двамата отлично знаеха, че нито един достоен да носи махмурлука си член на екипаж не би се качил на борда преди третото изсвирване на сирената след последното извикване. Коридорите пустееха. Като се изключеше някакво хлопане, вероятно от кухненското отделение, и нечие пиянско хъркане от спалното помещение, не се чуваше нищо.

Стен забеляза, че корабът е много, много чист – беше наскоро преобядисан. Или го командваше някой натегач, или очакваха високопоставени пасажери.

Намериха стълбите, водещи към багажното отделение и се спуснаха по тях. Багажното беше пълно малко над половината. Началникът по товаренето и заместниците му крещяха заповеди към помъкналите товари войници къде какво да сложат и ругатни защо го слагат не където трябва.

Двамата спряха до няколко струпани близо до входа на багажното сандъка и Стен отвори един.

Вътре имаше посуда, и то скъпа посуда с гравирания герб на Съвета на Таан. Стен отвори следващия.

В шестия откриха ключа към загадката. Съдържаше церемониални мантии, изработени от материал, който нито един таанец не беше виждал от години. Вляво на гърдите на всяка мантия беше избродиран в златно и сребърно малък триглав дракон. Килгър се опули и запляска с ръце беззвучно.

Затвориха сандъка и се върнаха по пътя, по който бяха дошли, като танцуваха па-дъ-дъ покрай прожекторите и охраната.

И на двамата не им беше нужен кратък курс по хералдика, за да разберат какъв е този триглав дракон. Поданиците на Кормартен бяха прочути с това, че носят тази емблема навсякъде, където ги отведе тяхната непреклонност, и я слагат на всичко, включително, твърдяха някои, на тоалетната хартия.

Така че, както предполагаше Стен, Феерле изобщо нямаше намерение да ходи на Арброут или другите споменавани системи. Но той или някой от другите големци от Съвета наистина предприемаше голяма обиколка. И Стен си помисли, че Императорът вероятно би проявил бегъл интерес какъв ще е *истинският* маршрут на Феерле.

44.

Вечният император наистина прояви интерес.

Само че не беше сигурен какво точно да предприеме, след като разполагаше с данните за скитанията на лорд Феерле. Всъщност, коригира сам себе си той, много добре знаеше какво да направи. Проблемът беше как да го направи.

По дяволите, колко му липсваше Махони! Ако дъртият пич все още беше началник на разузнавателния корпус, щеше да е достатъчно само да му намекне по-сериозно. Но настоящият шеф на разузнаването се случи порядъчно праволинеен. Което означаваше прекалено етичен, за да бъде добър шпионин. Мамка му, изруга Императорът. Защо ми беше да повишавам Махони?

Пръстите на Вечния император посегнаха към бутилката стрегг. Поколеба се, след което посегна към сместа, която наричаше скоч. Нужна беше малко интелигентност, не само сляп инстинкт.

Ликвидирането на друг владетел беше приемливо само на книга – в историческите романи. А дори и в тях за предпочитане беше прекият ръкопашен двубой, помисли си мрачно Императорът. Ако Ханк Ду лично беше натрошил Бекет с първия попаднал му подръка боздуган, вместо да се лигави с някакъв си съд, пресата щеше да се отнесе по-благосклонно към него.

Не че някой политик имаше морални скрупули по отношение на покушенията. Нервираше ги мисълта, че човекът от срещуположната страна на масата за преговори може да вземе нещата прекалено лично. Убийството на милиони беше едно, но да ликвидираш някой от собствената си класа? Класата на шефовете? Срамота.

След като поразмисли, Императорът задейства операцията – тя така и не получи название или постоянно досие дори в най-поверителните военни архиви.

Императорът поиска спецификациите да включват всички идентификационни кодове – от визуални до мощността на двигателите на най-съвременните таански бойни кораби. Тъй като досието на Феерле показваше, че обича да пътува изискано, значи щеше да използва най-новия и модерен клас, с който разполагаше. Нищо че съответният кораб би бил по-полезен в бой, отколкото да го използва за превоз.

Разузнавателните данни показваха, че таанците строят три нови свръхбойни кораба. Единият беше завършен, вторият в пробен период, а

третият почти готов.

На техниците от корпус „Живак“ бяха спуснати указания да изготвят детонатор, който да взривява заряда си само след като в обсега му попадне активен идентификационен код на конкретния клас кораби. Срокът за конструирането на детонатора беше само няколко дни – обиколката на лорд Феерле щеше да започне всеки момент.

Това не беше проблем. Техниците – по тяхно собствено описание – дотолкова бяха свикнали да съчетават невъзможното с невероятното при абсурдни обстоятелства, че се смятаха способни да направят всичко от нищо.

Взривните заряди бяха конструирани. Шестнайсет на брой. Изискването беше да са в касетъчен, неразпадащ се, малък по обем експлозив и да могат да унищожат голям обект от типа на таански боен кораб, когато попадне в непосредствена близост.

Това, че бяха шестнадесет, не беше случайно. Главното пристанище на Кормартен разполагаше с шестнайсет пилотираните кораба.

Шестнадесетте заряда бяха предадени на инфилтрираните на Кормартен служители на „Богомолка“.

Експлозивите бяха поставени в пилотираните кораба и „богомолците“ се оттеглиха, без да установят контакт помежду си. Биха се засрамили, ако се случеше нещо друго. Не проявиха никакъв интерес към съдържанието на касетките, както и за какво, срещу кого и за коя дата са предназначени. Впоследствие щяха да разберат – ако операцията успееше – в уединението до тезгяха на някой бар. По всяка вероятност едва след края на войната.

Цялата документация по операцията срещу управника на Таан се събра в един микрофиш. Фишът беше доставен лично на ръка на Вечния император и унищожен. След това той изпрати компютърните експерти на „Живак“ да проверят системата и да се уверят, че не съществуват резервни, „призрачни“ и дублирани копия на фиша.

После, удовлетворен, си наля стрегт и зачака.

Бойният кораб на лорд Феерле „Коунмо“ изключи двигателя AM2 и продължи да се спуска към Кормартен с двигателя „Юкава“. Командирът на кораба беше горд, че навигаторите му бяха успели да изведат кораба на по-малко от 0,10 астрални единици от нужното място. Получиха сведение за приближаването на шест кораба – един пилотиран и придружаващия ескорт.

Командирът уведоми за това лорд Феерле, който се намираше в каятата си и тъкмо си донагласяше една от мантиите с дракон на гърдите.

Докато дипломатите от екипа на Феерле разговаряха по комуникационната система с ескорта, пилотируаният кораб се приближи към предния люк без излишни церемонии. При контакта между двата кораба бомбата експлодира.

Експертите по взривовете от „Богомолка“ бяха планирали взривът да отнесе цялата носова част на таанския боен кораб. Но тъй като „Коунмо“ беше нов, пожарогасителните му системи бяха все още в изпитателен срок. Поддържащите системи не бяха в пълна изправност. Така че взривът разкъса корпуса и проникна до двигателното отделение.

Горивото АМ2 експлодира.

„Коунмо“ престана да съществува – както и пилотируаният кораб, два от приближаващите кормартенски кораба и шест от таанските бойни кораби, ескортиращи лорд Феерле.

Както бе предупредил в началото на войната, Императорът започваше да взема нещата много лично.

ЧЕТВЪРТА КНИГА ЗАНШИН

45.

„Рейнджърс“ играеха срещу „Блус“ в мача на десетилетието по гравбол според всички спортни коментатори в Империята. Сто хиляди същества се бяха натъпкали едно върху друго на „Ловет Арена“, за да видят дали играещите на собствена планета „Рейнджърс“ ще вземат реванш от страховитите „Блус“, които ги биеха в шампионата по гравбол три имперски години поред. Въпреки войната милиарди и милиарди – включително, както се говореше, и самият Вечен император – гледаха мача по риалити в домовете си.

До този момент играта се развиваше според очакванията. Към края на петата и последна част резултатът беше 53:53 след поредица от яки сблъсъци в продължение на четирите часа игра. В последната част Нейсмит, едрият център-нападател с червения екип на „Рейнджърс“, на четири пъти успя да си пробие път през и покрай тежкогравитационните цели на „Блус“ и да се озове на стрелкова дистанция и всеки път „Блус“ успяваха да се прегрупират и да затворят лекогравитационните коридори и да отблъснат „Рейнджърс“ в собственото им поле. Играта беше толкова оспорвана и ожесточена, че след всяка отбелязана точка на двата отбора следваше пълно тройно наказание на играчи.

Рабаж, центърът на „Блус“, хвана топката. Нападателят пред него се пръснаха – търсеха слабо място в защитата на „Рейнджърс“. Защитниците на „Блус“ заеха позиция в близост до лекогравитационните коридори. След това дойде моментът на Рабаж! Той спринтира покрай своите нападатели, направи финт наляво при една от целите и се понесе стремглаво през пролуката. При което остана съвсем сам. Пред него – незащитен лекогравитационен коридор! А накрая – така желаната червена ивица, отбелязваща голлинията на „Рейнджърс“! Публиката на домакините издаде стон. Бяха на прага на четвърта унизителна загуба. След миг Рабаж беше на лекогравитационната линия и подскачаше... подскачаше... подскачаше...

Танз Суламора натисна с длан бутона – изключи звука и затъмни огромните прозорци към игралното поле, – след което размахна гневно

пръст към личния си съвет.

– Поемам всички рискове – каза с разтреперан от ярост глас. – Всички гласуват за премахването на Волмер. Чудесно. Но след това аз съм този, който трябва да свърши работата. Всички одобряваме плана. Прекрасно. Само че пак Танз е човекът, който си рискува главата с Шапел.

– Всички те подкрепяме, приятелю – измърмори Малперин. – Не разбирам какъв е проблемът. Ако ти паднеш, падаме всички. Нали вече се разбрахме за това?

– Абсолютно – добави успокоително едната от близначките Краа. – Двамата със сестра ми сме с теб от самото начало, Танз. Или гониш до дупка, или изобщо не се захващаш, това е нашето мото.

Суламора изсумтя. На пръсти се брояха бизнес създавания, които да са по-големи майсторки от Краа в изкуството на забиването на нож в гърба. Потърси с поглед подкрепа от Кайес, но сребърното сияние, изглежда, не обръщаше никакво внимание на никого и нищо. Отпуснато в едно от огромните меки кресла, то зяпаше в празния прозорец, сякаш все още гледаше незавършилия мач. Вбесен, Суламора гаврътна едно голямо питие. Останалите членове на съвета мълчаха и оглеждаха с престорен интерес оформения в стил „барок върху барок“ интериор.

Един от по-ексцентричните предци на Ловет беше построил тази огромна арена, която можеше да се използва при всякакви атмосферни условия. На Първичен свят нямаше равна на нея. В рамките на няколко дни можеше да бъде преустроена така, че да домакинства на всякакви прояви – от селскостопански изложения до състезания за скутери. Местата за зрители бяха проектирани така, че дори най-бедният запаленко виждаше отлично случващото се. А над всичко се извисяваше внушителният купол – апартаментът на собственика. В този апартамент можеха да се забавляват неколкостотин „близки приятели“, макар че огромният брой ярки картини, препарирани животински глави, очукани статуи и мебели с причудливи форми бяха причина дори само двама души да получат пристъп на клаустрофобия. Обстановката беше в състояние да събуди насилствените инстинкти дори на най-заклетите пацифисти.

Вероятно затова и Суламора се държеше така необичайно – да изпадне в ярост пред колегите си. Или пък причината бе в това, че неочаквано се бе почувствал крайно уязвим. Както се развиваха нещата, ако планът се провалеше, вината щеше да се стовари изцяло върху него. Останалите бяха чисти. Нищо не беше в състояние да ги разобличи. На всичко отгоре това вероятно беше последната възможност за среща на

членовете на публично място, без това да предизвика подозрение. Мачът между „Рейнджърс“ и „Блус“ може би беше последният им повод.

Накрая Кайес наруши тишината и заговори направо:

– Какво искаш от нас, Танз?

Суламора му благодари с кимване и извади от джоба си шест карти. Плъзна ги по масата като крупие – по една за всеки от седналите около масата и една за него. Картите бяха от издръжлива пластмаса. Кайес пръв пъкна картата си във видеопроцепа пред себе си. Пред него се появи малък отвор и върху миниатюрния екран заблещукаха букви. Останалите направиха същото със своите карти.

НИЕ, ЧЛЕНОВЕТЕ НА ЛИЧНИЯ СЪВЕТ, СЛЕД СЪОТВЕТНОТО ОБСЪЖДАНЕ, СТИГНАХМЕ ДО НЕОХОТНОТО ЗАКЛЮЧЕНИЕ, ЧЕ ВЕЧНИЯТ ИМПЕРАТОР СТАВА ВЪВ ВСЕ ПО-РИСКОВАНА И ОПАСНА СТЕПЕН НЕСТАБИЛЕН. ПО ТАЗИ ПРИЧИНА РЕШИХМЕ ДА ПРЕДПРИЕМЕМ СЛЕДНИТЕ ДЕЙСТВИЯ...

Това беше предисловието към едно политическо убийство. Най-отдолу имаше шест празни места за отпечатъците на всеки от седналите около масата. След поставянето на отпечатъка нямаше връщане назад. И всеки от конспираторите щеше да носи еднаква вина.

Последва дълга пауза. Пръв беше отново Кайес – усмихна се и постави отпечатъка си. Останалите направиха същото един подир друг.

Шапел щеше да бъде задействан.

На игралното поле публиката на домакините ликуваше. Победеният отбор на „Блус“ напускаше терена през шпалир от въоръжени полицаи. Съотборниците на Нейсмит го бяха вдигнали на раменете си. Ликуващите запалнянковци напускаха стадиона като вълна на път към една славна вечер на грабежи, плячкосване, пиене и всеобщо трошене на глави.

Честта беше възвърната.

46.

– Имам един въпрос, сър – изръмжа флотски маршал Махони. – И една молба, сър.

– Давай – отвърна Вечният император.

– Първо. Каква е официалната имперска политика по отношение на

мъченията?

– Лоша работа. Не се оставяй да те хванат, докато я вършиш.

Махони кимна.

– Имате ли нещо против, ако поизпържа мозъчето на тази смотанячка?

– Тц-тц-тц. А изглежда, я чакаше толкова добро бъдеще.

– Ха, бъдеще, – озъби се Махони. – Чуйте тази тъпотия.

И зачете на глас текста, изписан на видеоекрана:

– „Изведнъж усмивката се стопи и ми бе припомнено, че този човек е най-яръстният боец на Императора, лидер, който изпраща в бой милиони мъже и хиляди кораби, стратег, само чието присъствие в сектора ка-ра таанците да се предават на тълпи“. Тълпи – подчерта Махони. – При мен хората, които водят разпитите, са повече от военнопленниците.

– Да – съгласи се Императорът. – Аз бих използвал „орди“. По-добра дума.

Махони продължи с твърд като стомана глас:

– „Сега се подготвяме за голямата офанзива. Срещу Граничните светове. Бях изхвърлена по гаден начин оттам, което не ми хареса. Обещах си, че един ден ще се върна. Ето, че се връщаме. Подхванали сме таанците във всички сектори. Това ще е последният удар. Борбата ще е дълга и тежка. Но ще ни даде възможност да зърнем края“. Тъпотии, тъпотии, очарователна жена. Спартански, но добре подбрани по-кои, боготворен от подчинените, хората му се възхищават, посветен на добруването на своите войници. Тъпотии. Драскачът, който е написал това, заслужава да бъде изтезаван.

– „*Por que?*“ – попита Императорът.

Махони за малко да отговори грубо, но се овладя. Добре. Императорът се правеше на приятен. Стана, отиде до барчето и посегна към скоча. В последния момент промени намерението си и си наля стрегг.

– Добре, шефе – каза Махони, докато си сядаше на мястото. – Аз съм праволинеен човек. Вие не сте разстроен, че тази писателка като че ли е нарушила държавната сигурност, като говори за това къде ще е следващият ни удар. И това е първият път, когато чувам за такава обща офанзива. Да оставим това. Да навлезем в подробностите. Като тази, че никога не съм се срещал с тази жена през живота си. И откъде се пръкна тази чаровница? – Махони се замисли... и изруга. – Шефе, нали не смятате да постъпите така с мен?

– Разбира се, че смятам – отвърна Императорът. – На нас ни трябва някой генерал от типа на истински герой и твоето име се падна при

жребия. Между другото, ако смяташ тази история за слаба, трябва да видиш какво правят *истинските* булевардни драскачи за кредити. Какво ще кажеш за факта, че си истински воюващ предводител – все още носиш личното си оръжие навсякъде. Ами историята за това как като млад лейтенант на някакъв отдалечен аванпост, когато корабът с провизиите се забавил, половин година си плащал храната на войниците от джоба си? Наистина възхитително. Особено като се има предвид, че произхождаш от бедно, но честно семейство.

Бащата и дядото на Махони бяха офицери със сравнително висок чин, след което бяха направили втори и трети кариери в цивилни мегакорпорации.

– Питам за последен път. Защо?

– Може би заради блясъка в ирландските ти очи – отвърна Императорът. – Или пък защото съм притиснал таанците и в момента натривам сол в раните им. Между другото. Това не е нарушаване на мерките за сигурност. Ние – или по точно ти – *наистина* тръгваш срещу Граничните светове. С всеки кораб и войник, които мога да измъкна от други сектори. И искам таанците да го разберат. Влиянието им търпи спад напоследък, особено след като лорд Феерле се остави да го убият, а легионите им гинат един след друг. Таанците вярват в символи. И аз им давам символ. Във всяко проклето предаване се повтаря колко важни са шибаните Гранични светове за Империята и персонално за самия мен. Няма начин тези дебили да не налапат въдицата.

И след като направи това изказване – едно от най-дългите си на четири очи, – Императорът изпита потребност да пийне чашка-две.

– Значи съм част от символа?

– Да. Ако четеш нещо друго освен оперативни заповеди, досега ще-ще да забележиш, че съм откраднал няколко колоритни момента поне от трима древни генерали. И манията ще се разраства. Разбираш ли, Махони, ние ще спечелим. Скоро. Което поставя въпроса какво ще правим с всички тези проклетни таански светове. Изглежда, на тях живеят типове, които страшно уважават онези, които ги пребиват до смърт.

Махони поклати глава.

– Това не го разбирам, сър. Баща ми винаги казваше, че единствените хора, които се бият помежду си и после се сдобряват, са англичаните. Каквото и да са те.

– Да. И аз постъпвам по същия начин – призна Императорът. – Но ние не сме таанци. Така че заминаваш за Граничните светове. Таанците ще хвърлят насреща ти всичко, което могат да заделят, а ти ще си моята

малка имперска месомелачка. Няколко незначителни бележки, които могат да са ти от полза. Ще използваме Наа като предна база за нанасяне на удари срещу таанските светове. Така ще разполагаш с възможност за удобен ляв прав, ако се наложи. И още нещо. Изглежда, в таанските светове има някаква ужасна конспирация.

Махони изглеждаше заинтригуван, но и недоверчив.

– Тази конспирация включва цяла група таански офицери, които може би са били отбелязани като недоволни от начина, по който се води войната. Можем да благодарим на нашия приятел Стен, че откри тези предатели в кавички.

Двамата се усмигнаха с неудоволствие.

– Изгради ми конспирация и разпространи вестта за нея. Сега някои от моите – пардон, таанските – най-доверени агенти дават информация за конспирацията на таанците. Разузнавателна информация „първа категория“ и прочие. Така, докъде бяхме стигнали? О, да, тъкмо приключи с избиването на всяка таанка в Граничните светове, която се държи предизвикателно. Така че след като завършим окончателното нападение срещу таанските светове, ти ще поемеш управлението. Освен това недей да планираш дълги отпуски след края на войната. Тъй като ще те направя – по дяволите, може би ще го нарека генерал-губернатор – шеф на цялата им воняща бивша империя. Тогава ще разполагаш с десетина години, за да ги научиш как да се правят на хора.

Махони се замисли и накрая се разсмя.

– Великолепна яхния, шефе. Сега остава да хванем заека.

– Точно така – съгласи се Императорът. – Направи ми една услуга, Йън. Не се оставяй да ти нашарят задника в Граничните светове. Не ми се иска да започвам всичко отначало.

47.

Членовете на Висшия таански съвет обсъждаха протокола. Старши секретарят четеше глухо окончателния вариант на официалния некролог на лорд Феерле. След това щяха да го гласуват и да определят времето на излъчването му.

Втората точка беше гласуването за наследника на Феерле. Никой не знаеше със сигурност какво ще правят след това.

Кралят е мъртъв, мислеше си кисело Пастур. Да живее кралят.

Огледа напрегнатите безизразни лица на двайсет и шестимата си

колеги. Всички криеха картите си плътно до гърдите си. Но Пастур вече знаеше резултата. Беше преброил гласовете. Деветчленната клика на Вихман щеше да подкрепи Атаго. Тук не можеше да се очакват изненади. Вихман беше луд по парадните мундири. А дори сред войнолюбивите таанци никой друг не притежаваше воинствената осанка на лейди Атаго.

Втората фракция, равностойна по гласове, подкрепяше тройка, съставена от различни кандидати, сред които най-често споменаваните бяха Атаго, Вихман и Пастур. Оставаше Пастур със своята фракция – други девет гласа, девет плаващи гласа, които той можеше да изиграе, както си пожелае. Само че в главата на Пастур нямаше никакво съмнение как ще ги изиграе. Оставаше му единствено да изчака протяжното изборване на заслугите на покойния лорд Феерле.

Стен го посети още веднъж в градината – беше вечер, няколко дни след смъртта на Феерле. Пастур не знаеше как е влязъл – този път не беше използвал канала. Дяволът сякаш просто изникна от сянката на едно от най-ценните му дървета. Щом го забеляза, като истински таанец го връхлетяха смесени чувства: от изненада и уплаха до изпепеляваща омраза заради покушението срещу Феерле.

– Не бъдете глупак, полковник – предупреди го Стен. – Последното, от което се нуждае в момента народът ви, е глупак за водач. При това мъртъв глупак.

Пастур се овладя.

– Какво искате този път?

Стен също се овладя, прибра оръжието си и пак се настани на клоната. Пастур долови, че с физическото си поведение Стен иска да избегне и най-незначителния намек за заплаха.

– Преди всичко чух за промените в Колдиез. Искях да ви благодаря.

Пастур сви рамене.

– Няма за какво да ми благодарите. Нищо от това, което казахте, не ми повлия. Беше единствено логичният начин на действие.

– Ако предпочитате да разсъждавате по този начин, полковник, няма проблеми. Просто се обезпокоихме за някои наши приятели. Независимо как са се погрижили за тях. Важното е, че е направено. Макар да забелязах известни отклонения от разговора ни. Прекалено много нови лица. Важни нови лица. Предполагам, че възнамерявате да ги използвате като скрит коз. Ако е така, длъжен съм да ви предупредя. Няма да свършат работа.

Пастур не успя да скрие любопитството си.

– Нима искате да кажете, че ако насочим оръжие към главите им, не бихме се домогнали до *известни* отстъпки от вашия Император?

– Само ще го накарате да ви удари по-силно. Повярвайте ми. Говоря от продължителен и наистина личен опит. Единственото, до което ще се домогнете от Императора, ако го заплашите, е голям брой окървавени откъснати крайници.

Пастур разбра. Така биха постъпили и таанците. Може би тъкмо тази беше грешката, която бяха допуснали преди години. Публичният имидж на Императора беше на благ, загрижен, енергичен и красив младеж, твърде мъдър за възрастта си. Очевидна заблуда. По всяка вероятност Императорът беше по таанец от самите таанци.

Пастур се запита колко кръвопролитно би било отмъщението на Императора, ако със затворниците в Колдиез и особено с по-важните от тях се случи нещо неприятно. Усети да го побиват тръпки за безопасността на собствения му народ. Знаеше как би постъпил самият той, ако беше на мястото на Императора.

Стен го изучаваше, сякаш наблюдаваше как мислите му се оформят, разпръсват и подреждат по новому.

– Колдиез не е причината за посещението ви – констатира Пастур.

– Да. Това е само една от причините.

Стен се плъзна от клона и закрачи напред-назад по лехата; разглеждаше съсредоточено растенията в хидропонните саксии.

– Императорът е загрижен за това, което ще се случи с вашия народ сега, след смъртта на Феерле. Кой ще поеме властта. С кого ще се наложи да си има работа.

– Да бе, сигурно доста се е загрижил – каза Пастур, без да прикрива сарказма си. – Вероятно предполага, че ще легнем по гръб и ще се пресструваме на умрели. Както в старите риалити. Предводителят е убит. Войнственото племе загубва куража си да воюва. Поредната спечелена война.

– Щом разсъждавате по този начин – каза Стен, – значи наистина не познавате шефа ми. Предполагам, че го занимава единствено мисълта още колко от вас ще се наложи да ликвидира, преди най-накрая да се убедите, че сте загубили. Осъзнавате, че сте загубили, нали?

Въпросът изненада Пастур – най-вече защото той самият го отбягваше от известно време. А сега трябваше да даде отговор. Сякаш огромен черен буреносен облак се отвори и изсипа отгоре му цял потоп от емоции. Поражение. Капитулация. Унижение. Но да. Бяха победени. Краят бе дошъл и Пастур не можеше да направи нищо, за да спре

безумието. Дори не намери сили да отговори, а само кимна.

– В такъв случай бихте могли да воювате единствено за онова, което ще се случи след капитулацията. Достоеен мир и неизбежните дипломатически увъртания. Вашият народ се нуждае от истински водач, който да постигне разбирателство с Императора, като запази честта на Таан.

– И Императорът смята, че това съм аз? Няма начин. Не разполагам с нужните гласове, дори да предположим, че имам желание, разбира се.

– Ако предположим, че имате желание – съгласи се Стен.

И на двамата им бе ясно, че с това дипломатическо увъртане Пастур вече е прекрачил линията.

– Императорът преценява ситуацията по следния начин – продължи Стен. – Единственият недвусмислен водач с добра репутация е лейди Атаго. Но тя има прекалено много врагове в Съвета, за да спечели гласуването. Втората възможност е някаква скалъпена група от компромисни кандидати. Да речем, Атаго и по един представител от основните фракции. Предполагам, че вашето име при всяко положение ще бъде включено в такъв един списък.

Пастур знаеше, че е така.

– А третата?

– Трета няма – каза Стен. – Само тези две възможности. Но честно казано, по мое лично мнение от група водачи никога не се получава нещо свястно. Обикновено това води само до скъпо струващи грешки. Никой няма желание да поеме отговорността, поради което не се върши нищо. Или се стига до политическа гражданска война без нито един виновен.

– Съгласен съм – отговори Пастур.

– В такъв случай единственият логичен избор – заключи Стен – е лейди Атаго.

Пастур не можеше да повярва на ушите си. Стен, разбира се, беше прав, но защо му бе на Императора да подкрепя човек, който се очаква да е негов най-голям и отявлан враг? Лейди Атаго беше толкова праволинейна, че... И проумя. Тъкмо това беше качеството – или слабостта, в зависимост от гледната точка – от което се нуждаеше Императорът.

Беше същото като да изолираш рак, който след това просто и лесно да отстраниш. Атаго щеше да доведе Таан до окончателно поражение. Някой друг щеше да предаде меча. И Вечният император разчиташе този някой да бъде Пастур.

– Той *трябва* да разбере, че не съм предател – настоя Пастур:

приемаше сделката. – Трябва да му го внушите.

– Ще го направя – обеща Стен.

След това се обърна и се отдалечи в сенките. Миг преди да изчезне, се извърна.

– А, за малко да забравя. Как сте със здравето?

– Отлично – отвърна Пастур, учуден за какво, по дяволите, намеква Стен.

– Аз не бих бил толкова сигурен – каза Стен. – На ваше място след гласуването бих се разболял от нещо достатъчно продължително и гадно, което гарантира дълга и напълно заслужена почивка. Далеч от огневата линия.

Пастур все още обмисляше този загадъчен съвет, когато осъзна, че Стен е изчезнал...

Старши секретарят беше приключил с четенето и обявяваше точка първа от дневния ред. Атаго и Вихман оглеждаха останалите членове на Съвета, сигурни, че ги очаква люта битка. Но Пастур беше наясно, че всички техни лични сондажи са отхвърлени и че те са се подготвили за невиджана битка край заседателната маса. Така че старателно съхрани неутралитета и съдържаността на хората си. Говореше се, че те ще гласуват за явния победител. Но такъв *не можеше* да има. Веднага щом Атаго загубеше вота, щеше да бъде гласувано предложение за триумвират.

Поне такива бяха очакванията на преброителите. Броенето започна от страната на масата, където беше Атаго. След това минаваше през Пастур и неговата група, а накрая през групировката, подкрепяща идеята за триумвират. Първите девет гласа „за“ бяха дадени набързо. След което дойде редът на Пастур.

– Въздържал се – обяви механично старши секретарят. – Следващият?

– Извинете – обади се Пастур. – Все още не съм се изказал.

Старши секретарят го изгледа втренчено, изумен от случващото се.

– Не желая да се въздържа – продължи Пастур. – Бих желал да гласувам „за“.

Думите му предизвикаха изненада, последвана от всеобща възбуда, щом всички осъзнаха какво се бе случило току-що. Надигна се безразборно бърборене и се наложи да бъде възстановен редът, след което гласуването обиколи светкавично масата.

Само след секунда всички бяха гласували единодушно и лейди Атаго беше избрана за новия водач на Висшия съвет на Таан. Победата дойде толкова неочаквано и изненадващо, че мрачното настроение на

всички се изпари. Феерле беше забравен и членовете на Съвета се потупваха по раменете и се поздравяваха взаимно за политическата си мъдрост.

Имаха водач. Отново беше време да се вдигнат срещу врага.

– Един въпрос, милейди – обади се един от членовете на Съвета. – Имперските новини преливат от коментари за имперски флотски маршал Йън Махони. Дал е клетва да се върне в Граничните светове. Да възвърне Кавит. Как смятате да се справите с него? Или още е прекалено рано да се каже?

Атаго се изправи в целия си внушителен ръст, Предводителството се излъчваше от нея като митичен ореол – тестото, от което са замесени героите.

– Предиизвиквам го да се опита – отговори Атаго. – Вече съм го побеждавала. Много категорично. Всъщност именно аз завзех Кавит *плюс* Граничните светове през разкъсаното му и кървящо тяло. И сега ще се радвам да довърша започнатото.

Всички аплодираха, с едно-единствено изключение. Пастур. Той вдигна пръст, за да поиска думата. Атаго не се съдръжа и го изгледа със стаена омраза. Не знаеше защо я подкрепя, но очакваше цената да е висока. След миг се овладя и на лицето ѝ се изписа мрачна усмивка.

– Да, полковник?

– Защо ли Императорът разчита толкова много на Граничните светове? За мен те вече не представляват особено стратегическа цел. Сигурни ли сме, че не е просто капан? Да ни накара да хвърлим всички свои налични сили?

– Естествено, че е – отвърна Лейди Атаго. – Опитват се да създадат впечатление, че всяка спечелена победа е много по-значима, отколкото е в действителност.

– В такъв случай, ако реагираме – продължи Пастур, – не рискуваме ли да превърнем измислицата в реалност?

– Само ако ни победят – каза Атаго. – А аз ви обещавам, че това няма да се случи. Доказах го веднъж, ще го докажа отново. И ще обърнем оръжието на Императора срещу самия него.

С това свое обещание лейди Атаго сама захвапа въдицата на Императора. Пастур идеално разбираше стратегията му. Единственото, което все още го озадачаваше, бе странният въпрос на Стен относно здравето му.

– Сега към следващата точка от дневния ред – продължи лейди Атаго. – Разполагам с един списък. Много важен списък. Откраднат от

наши агенти от Имперските архиви.

Членовете на Съвета погледнаха разпечатката, която държеше. Размахваше я като обвинителен лист.

– В него има седемдесет и две имена. Таански имена. Предатели. Искам пълната власт да ги прочистят от редиците ни. И това е само началото. Искам да проследя докъде стигат следите им. Без значение нито на какъв пост е предателят, нито...

Пастур се покашля изследователски.

48.

Кафенето имаше няколко предимства, незабележими за обикновените граждани. За тях огромната приспособена складова постройка вонеше на грес и нечистотии и се намиреше в горния край на една странична уличка в крайно неприятен квартал на пристанищния град Соуард. Мястото изглеждаше подходящо да подишаш птомаин или да те наръгат с нещо остро между трето и четвъртото ребро.

Подобно обобщение напълно отговаряше на истината.

Но си имаше и несъмнени предимства: не беше автоматизирано. Обслужваха живи създания, които ни най-малко не се интересуваха от случващото се, стига след това да се забърсваше кръвта. Кафето струваше една десета кредит, а алкохолът – половин кредит. Разбира се, алкохолът никога не беше виждал имперски акцизен печат.

Всеки беше добре дошъл, стига да има подобно желание. Можеше да висиш половин ден на чашка кафе, без да ти направят забележка. Беше чудесно местенце за нелегален наркотрафик, делови срещи или просто да поседиш, вместо да киснеш затворен между четирите стени на жилището си.

За Шапел кафенето притежаваше и други предимства.

От него можеше да се вижда с часове в безличното бетонно здание през улицата и да подслушва разговорите. Всеки ден научаваше за ново злодеяние и беззаконие на Императора.

Работният екип на Суламора бе отстранил подслуховете прожектори преди няколко седмици. Шапел слушаше гласове, които сам си измисляше, и историите, които те разказваха, бяха поразителни.

Преди няколко дни беше разбрал, че *трябва* да направи нещо. Не беше сигурен какво точно. Единственото, за което се досети, беше другото предимство на кафенето – близостта му до Центъра за

демократично образование.

Всяка война, независимо колко е „справедлива“, има противници. Основания за противопоставянето може да са както истинският пацифизъм, така и доста логичното нежелание да ти прострелят задника за някаква си шибана кауза – или други още по-скъпоценни части от тялото.

Императорът водеше неспирна битка да поддържа разузнавателните си организации под някакъв контрол. Непрекъснато трябваше да напомня на контраразузнаването, че тези, които дори само си мислят – да не говорим да твърдят, – че Вечният император дрищи тъпотии, не са заплаха за обществото.

Беше чудесна теория. В действителността обаче не се прилагаше особено широко. Свободата на словото, както и много други граждански свободи в този момент, не се насърчаваше. Имаше хиляди дисиденти, които кротко намекваха, че Вечният император не разполага с отговорите на всички въпроси, и прекарваха войната в концентрационни центрове.

Центърът за демократично образование беше нещо съвсем различно. Философията му бе много проста: Империята била реагирала прекалено яростно срещу таанците, когато можело да се използват по-мирни средства. Преди войната Центърът беше лобирал за финансиране от страна на Империята, за да открие нови центрове в Таанската империя. Добронамерените хора в обществото вярваха, че истината ще победи и че ако на един таанец, без разлика на класовата принадлежност, бъде показано, че обществото му е нехуманно, това общество ще се промени. За щастие не бяха отпуснати финанси и в крайна сметка никой от теоретиките не стана мисионер.

Каквито си бяха, таанците гръмогласно приветстваха съществуването на Центровете за демократично образование, стига да бяха разположени на имперски светове. И мигновено използваша организацията като фронт.

В този момент всички действащи агенти вече бяха сгасчени, разбира се. Но Центърът продължаваше да съществува благодарение на подсурдинка даденото одобрение на Императора. Организацията представляваше идеално средство за откриване на бъдещи дисиденти и гъмжеше от оперативни работници от имперското разузнаване. Разузнаването така и не разбра, че ако не бяха собствените му агенти, Центърът да е фалирал преди години. Дори една фронтова организация има нужда да изплаща редовно дълговете си, а и по политически причини много малко от членовете на Центъра можеха да си намерят работа като нещо повече

от портнер.

Шапел знаеше за съществуването на Центъра. Не помнеше как точно е научил за него. Информацията, разбира се, беше внедрена в едно от първите подслухови предавания.

Не че Суламора наистина искаше Шапел да влезе в организацията. Но след като сам беше стигнал до това решение, можеше да започне четвъртият етап от обучението му.

Проблемът се състоеше в това, че Шапел, изглежда, беше по-умен, отколкото подсказваше профилът му, с който разполагаше Суламора. Макар да бе простодушен, Шапел се бе досетил, че агентите на злия Император може би са проникнали в центъра. Знаеше, че ако влезе през вратата, това би означавало смърт. Императорът щеше да се възползва от претекста да го хване и да го измъчва, след което да го тикне в камерата за болезнено усмъртяване, както му казваха гласовете, че се е случило с милиони други.

Но изглежда, нямаше алтернатива, размишляваше мрачно Шапел.

Когато осъзна, че на масата до него седи още някой, Шапел се дръпна и се сви. Не че някога го бяха заплашвали в кафенето – останалите редовни посетители предполагаха, че едва ли притежава нещо, което си струва да се открадне. Освен това в погледа му имаше определен блясък, който подсказваше, че дори само опит за нападение за забавление може да доведе до неприятни последствия.

Мястото на този човек не бе в тази долнопробна кръчма, помисли си Шапел. Всъщност това се отнасяше дори повече за него, отколкото за Шапел. Беше по-възрастен. Побелял. Облечен в скъпи дрехи в дискретен цвят. Шапел се учуди защо все още не са го препипали, след което забеляза масивните мускули и едва видимия белег на врата му. Не, този не беше лесна плячка.

Човекът изгледа решително Шапел и каза хладно:

– Мястото ви не е тук.

Шапел се смути... а мъжът неочаквано се усмихна.

– Моето също. Но май имам проблем.

Беше седнал на масата срещу Шапел без покана.

– Проблемът ми е, че се загубих.

Изсмя се с плътен басов глас, който издаваше познавач и ценител на житейските превратности.

– Мислех си, че след като все още разполагам с вграден компас, ще мога да се ориентирам в града. Отново сгрешихте, генерал-полковник Суворов.

Шапел го зяпна.

– Вие сте *генерал*?

– Вече четирийсет години. Сапърски корпус. От запаса. Предполагам, званието ми вече е само почетно. Поне шибаната Империя не е измислила как да ми отнеме *и това*. Или поне все още не е. Във всеки случай, тук на Първичен свят съм нов. Надявах се да се ориентирам. Загубих се. Търся човек, който да ми помогне. Всички, които видях, ми приличаха на такива, които биха ме обслужили единствено в някоя тъмна уличка. С изключение на вас.

Шапел изпита неловкост.

– Ще съм благодарен – продължи мъжът, който се нарече Суворов, – ако намеря човек, който да ме отведе до най-близката пневмостанция и ме измъкне от този бордей.

Шапел благовъзпитано предложи услугите си.

На станцията Суворов провери разписанието и измърмори:

– Типично, съвсем типично.

Поясни, че първият влак на пневмометрото до мястото, където бил наел квартира, бил чак след час.

– И това ако не е бюрокрация! Логично е да не се планират влакове до местата, в които живеят хора с пари. Само че не и когато си блокирал всички гравтаксита.

– Секвестирани са за военни цели.

– Знаете ли, сеньор Шапел, може би не бива да го споделям с непознат, но това със сигурност е чудесен пример за начина на мислене на Императора.

Шапел закима енергично.

– Макар че – продължи Суворов – трябва да сте били в някой от сапърските сектори, за да разберете за какво всъщност става дума. Там, където не съществуват закони. Освен онези, които човек сам съблюдава. Там по-добре да не обсъждате на висок глас подобни неща. Предполагам, че извадих късмет. Просто ме помолиха да си подам оставката. А след това земеделската ферма, която създадох, беше реквизирана от Имперския продоволствен корпус. Защо съм тук на Първичен ли? Надявах се, че ще мога да накарам мазния представител от моя район да направи нещо. Трябваше да се сетя, че няма да стане: него са го купували и продавали толкова много пъти, че трябва да си даде душата на основен ремонт. Извинявам се. Хората не уважават тези, които хленчат.

Докато чакаха, за Суворов беше съвсем естествено да почерпи Шапел в един много скъп ресторант и да даде израз на изненадата си, щом

разбра, че е бил контролър по приземяванията.

– Вършил съм много неща. Налага се, когато си по границите. Но никога не съм могъл да се справя с всички неща, които вие, хора, трябва да запомните. – Помълча известно време. – Не че си пъхам носа... но какви, по дяволите, ги вършите в този долнопробен бардак? Не сте длъжен да ми отговаряте.

Шапел, разбира се, отговори.

Суворов остана смаян.

– Сигурно човек се самосъжالياва, че няма обувки, само докато не срещне някой с протези. Сериозно са ви изпързали.

Поръча втора бутилка вино.

Шапел, който беше почти трезвеник, дори когато имаше кредити, се понапи. Суворов също.

– Знаете ли, Шапел – каза той, докато ядяха десерта. – Едно от нещата, за които съжالياвам, е, че нямам син. Няма да оставя нищо след себе си, когато си тръгна. Шибаният Император – простете за израза – ще се погрижи за това.

Изпиха по едно бренди и той поиска сметката.

Когато излязоха от ресторанта, Суворов погледна Шапел и изрази съжаленията си. Беше напил своя водач и нов приятел. Очевидно беше, че за младежа няма да е безопасно да се придвижва по тези бедняшки улици в това състояние.

Налагаше се Шапел да отиде да преспи при него. По дяволите, в онова шибано имение, което бил наел, имало стаи за цяла мироопазваща мисия.

На пълен стомах и с преливаща от мисли глава Шапел не изпита затруднения да се съгласи.

Съгласи се и на следващия ден, когато Суворов му предложи да пресени дали не би могъл да остане още известно време.

– Предполагам и за двамата е ясно, че имам нужда от водач на тази шибана планета. Освен това с теб разговарям с лекота, синко.

– Настина ми допада онова, което ми разказвате за Императора. Научавам много неща.

След месец и половина Суворов подари на Шапел автоматична пушка и му показа стрелбището под имението.

Главната/лична квартира на Лейди Атаго беше толкова спартанска и предназначена за една-единствена цел, колкото начинът ѝ на мислене. Мебелировката беше оскъдна и умишлено неудобна. Това не беше място за разпускане, а за светкавично вземане на решения. Пристигаха сътрудници за доклад, сядаха на твърдите неудобни ръбести мебели, за да чуят нейните решения или забележки, след което моментално си тръгваха, та други да заемат местата им.

Единствената вещь на бюрото ѝ беше миниатюрна факс разпечатка на Вечния император в рамка. Държеше я там, за да е постоянно съсредоточена върху врага си. Атаго би се изненадала, ако научеше, че наскоро нейният портрет бе заместил този на лорд Феерле на стената в кабинета на Вечния император.

На отсрещната стена – от черно стъкло – имаше постоянно променяща се карта на оспорваните зони. Позициите на Империята бяха в червено, а тези на таанците – в зелено. Напоследък зелените зони бързо се свиваха, като шагренова кожа, а се бе появила и една червена стрела, насочена към Граничните светове. Дори Еребус, далечната система, която лейди Атаго собственооръчно бе превърнала в една от най-великите военни фабрики в историята, се намираше под трайния контрол на Империята.

Лейди Атаго би била смятана за военен гений във всяка епоха. След смъртта на Феерле тя залегна над картата на бойните действия в търсене на неочаквания удар, който би обърнал вълната.

Макар да не беше чувала никога за Наполеон, Атаго би разбрала и одобрила решението му да дислоцира трийсет и пет хилядна армия в Египет, привидно далеч от основния театър. И би се учудила на провалите на опитите му да нападне във фланг Великобритания и Ирландия. Разсъжденията бяха основателни. Единствено прилагането им бе мърляво. И, както става с много от великите генерали, подробностите ѝ идваха в повече. Беше ѝ пределно ясно, че каквато и да е целта, най-напред трябва да подготви сцената. Нуждаеше се от една победа, при това спешно.

Единственото възможно място за подобна победа бяха Граничните светове. Най-отчайващото беше, че трябваше да изчака първо Императорът да изиграе картата си, след което да направи опит да го надцака. А лейди Атаго беше прекалено много таанка, за да е добра в играта на

дебнене.

Към безсилието ѝ се добавяше постоянният лай на адютантите ѝ, които искаха да насочат вниманието ѝ към едно, оплакваха се от друго и непрекъснато настояваха да се съсредоточи върху крайния резултат. Рано тази сутрин например финансовите ѝ съветници бяха дошли да я предупредят, че хазната е празна, и да размахат платежни нареждания от съюзници и неутрални.

– Кажете им да чакат – отвърна ядосано тя. – Не съм чула някой от имперските банкери да тормози Императора. А тази война със сигурност му излиза пет или шест пъти по-скъпо, отколкото на нас.

– Това е друго – отговори един от съветниците. – Императорът има финансов график. Ние – не. При това той води войната със средства, заети при три процента лихва. Ние я водим с лихви от над петдесет процента.

Лейди Атаго не знаеше дали да се развика да екзекутират незабавно съветника, или да заплаче, макар плачът да беше нещо, до което таанците не прибегваха току-така. Войнишката ѝ душа страдаше от това, че конфликтът може да се изроди в нещо толкова мръсно като парите. Но съветниците я увериха, че не всичко е загубено.

След битката за Граничните светове – ако в нея бъдеше постигната победа – щяха да могат да преговарят за по-добри условия и от кранчето отново щяха да потекат пари. Но засега единственото, което можеше да направи, беше да заповяда секвестрирането, прибирането и разпродаването на всичко с някаква стойност.

Съветниците не смееха да ѝ кажат, че не е останало почти нищо. Дори вътрешните стени от плас и изолацията на най-мизерните таански жилища вече бяха отнесени от съдия-изпълнителите и продадени за скрап.

Така че, лишена от каквато и да било възможност за действие, лейди Атаго обърна погледа си навътре. След като все още не можеше да воюва, поне щеше да въведе ред в къщата на таанците. Номер едно беше прихванатият списък от седемдесет и двама предатели. Пристъпи към проблема с хладно доволство. Таанската военна полиция вече беше започнала чистката.

Освен тези седемдесет и две жалки твари арестуваха всеки, свързан по един или друг начин с тях. На всичко отгоре всеки ден изплуваха нови и нови имена. Лейди Атаго знаеше, че някои от жертвите са невинни – имената им фигурираха в списъка само защото бяха сбъркали кого да си избераат за врагове. Но беше готова да преживее този факт. Освен

това разполагаше със списък и на тези, които съобщаваха имената. Вече беше започнала да разпорежда полицейски проверки по домовете им. Претъркването на затворите и военните съдилища със заподозрени беше отдушник за гнева ѝ. Беше ново и по-различно броене на трупове, но също ѝ доставяше удоволствие.

Поради всичко това лейди Атаго сияеше в цялото си великолепие, когато покани Вихман в кабинета си. Само да можеха риалитата да запечатат момента, мина ѝ през ума, докато го приветстваше. Беше красива, чувствена и вдъхваща страхопочитание – всеки милиметър от великолепното ѝ тяло показваше, че е велика таанска героиня. Като я гледаше и усещаше близостта ѝ, Вихман изпита увереност, че настоящите трудности са временни и че победата в края на краищата ще е на страната на праведните.

Целта на посещението на лорд Вихман беше да помогне на Атаго да излови инакомислещите. Бе дошъл въоръжен с постоянно разрастващите се доказателства за престъпността и корупцията на Хийт, събирали от Ло Прек.

Ло Прек беше проучил хиляди полицейски и разузнавателни доклади и беше отсял доказателства за това, че Хийт е залята от вълна от престъпления и несъгласие. При това беше издирил голям брой от извършителите на напомнящите дребно хулиганство престъпления – отговорни чиновници и служители. Фактът, че повечето от набедените всъщност бяха невинни, нямаше никакво значение, защото Ло Прек беше разкрил повтарящ се модел, водещ до необоримото заключение, че зад вълната от престъпления стои имперска конспирация.

Ло Прек беше прав за всеки детайл, включително по отношение на факта, че Стен не само стои зад цялата тази конспирация, но и я ръководи. Това беше единствената точка, в която Вихман се съмняваше и която за момента скриваше от лейди Атаго. Ло Прек формулираше колебливо заключенията си, а Вихман се усмихваше под мустак на вманиачеността му.

Щом стръвта – митичният Стен – даваше такива перфектни резултати, Вихман беше готов да го подкрепя. От това, че Ло Прек е луд, не следваше, че е глупав.

Докато лейди Атаго разлистваше страниците с нарастващ възторг, Вихман се поздрави за прозорливостта си да внедри Ло Прек в организацията си.

– Точно онова, от което се нуждаем – заключи Атаго. – Възхищавам се на всеотдайността ви. Дали не би могло и някои други... Трябва

да призная, че някои от членовете на Съвета ме разочароват. Правят единствено минимално необходимото. Не поемат никаква инициатива. Не полагат никакви допълнителни усилия. Понякога се питам дали не очакват сама да се преборя с целия този проблем.

Вихман преля от задоволство, но предпочете да защити плахо колегите си. Лейди Атаго му махна с ръка да млъкне.

– Вземете Пастур например. Практически се е оттеглил. Зная, че е болен, но... Е, добре, Предполагам, че трябва да сме му благодарни за подкрепата. Поне продължава да работи по Колдиез. Учудващо успешна програма. Аз лично никога не съм имала големи очаквания относно нея. Не очаквах, че затворници – до един недоволни страхливци – биха могли да свършат толкова добра работа. Всъщност по последни данни са счупили всички рекорди по производителност.

Данните, за които говореше, бяха дошли изцяло от Стен и Златния червей на Вирунга. Измислените цифри всъщност прикриваха печални резултати, които дори се бяха влошили, след като таанците изпратиха в Колдиез пленени сановници.

Мисълта за Колдиез помрачи настроението на Вихман. Фактът, че хората, които бе пратил там, с неохота потвърждаваха данните, които впечатляваха лейди Атаго, не помагаше – той беше категорично убеден, че ако управлява Колдиез, ще намери много по-добро приложение на затворниците. Особено сега, когато там се намираха най-умните имперски военнопленници. Понякога го будеха сънища как би постъпил с тях. Никога не помнеше подробностите, освен че са приятни.

Лейди Атаго оправи настроението му, като насочи вниманието му към онова, с която се занимаваха.

– Питам се дали мога да упражня влияние върху вас, милорд?

Вихман се опита да възрази, но Атаго не му обърна внимание, а по-тупа съставения от Ло Прек доклад.

– Бих искала да поемете контрол върху тази програма. Засега не съм доволна от резултатите от чистката. Струва ми се, че твърде много народ се изплъзва от мрежата. Изпитвам недоверие към служителите, отговорни за осъществяването на целите ми. А според информацията, която сте събрали тук, може би имам пълни основания за това. Липсата на резултати от работата им може да се дължи на нещо повече от мързел и неефективност.

Вихман не знаеше какво да каже. Беше прекалено разчувстван. Не можеше да повярва, че усилията му печелят одобрението на герой от ранга на лейди Атаго! Прие новите си отговорности със задоволство. А

и твърде ясно си даваше сметка каква огромна власт му се предоставя.

Тъкмо започваше да се окопитва, за да ѝ поднесе благодарностите си, когато Атаго го прекъсна с нова идея.

– Изглежда обаче липсва едно нещо – каза тя, докато сгъваше доклада на Ло Прек. – Тук има ясно посочена следа. Но като че ли прекъсва преждевременно. Сякаш нещо или някой са пропуснати.

Лейди Атаго бе съвсем права. Единствената част от доклада, която Вихман беше съкратил, беше човекът, когото Ло Прек смяташе за отговорен за конспирацията – Стен. Вихман пое дълбоко дъх и се впусна в обяснения. За Ло Прек и убеждението на това нищожество, че лицето, което стои зад всичко това, е отговорно и за убийството на брат му. Докато го слушаше, лейди Атаго не спираше да кима. Ло Прек очевидно беше луд, но като таанка тя разбираше манията му за отмъщение.

– Кой е този човек? – попита тя накрая.

Вихман каза името му.

Лейди Атаго се намръщи. Името ѝ звучеше познато.

– Стен? Да не би да е капитан Стен?

Вихман отговори утвърдително, но се учуди откъде знае чина му. Не попита обаче, тъй като на лицето ѝ се изписа смущение. Сякаш си беше спомнила нещо.

„Форез“ бълваше огън. Изстрелваше всичко, за да спре „Блатен паток“. Лейди Атаго се наведе над адмирал Деска, изумена от поражението, които понасяше вражеският кораб. От него, изглежда, вече не беше останало кой знае какво, а и в момента огромни отломки отлитаха в космоса под ударите, които не спираше да му нанася Деска. Въпреки всичко оръдията на „Блатен паток“ не спираха да стрелят. От прихванатите от детекторите изкрещени съобщения разбра, че командващият кораба е капитан Стен. Деска вече ликвидираше кораба окончателно, но той продължаваше да отвръща на огъня.

Тогава чу да ѝ се подиграва най-странният възможен глас. „Сгасих те, моме!“ Така и не разбра, че гласът е на Алекс Килгър, заместника на Стен. В следващия миг смехът се превърна в две ракети „Видал“, изстреляни от странното чудо „Блатен паток“. „Форез“ се люшна от експлозията. Взривът откъсна таблото, закачено на една от стените, и го запрати с въртеливо движение към адмирал Деска. Изкорменият труп се строполи отгоре ѝ и тя започна да пада безкрайно дълго в тъмното. Покъсно, когато дойде в съзнание, разблъска медицинските сестри и изпрати група на „Блатен паток“. Искеше имената на всички на кораба – живи или мъртви.

Лично провери дисковете с личните данни, докато не намери точните. Стен. След което внимателно избърса кръвта, за да се увери.

– Този човек наистина е луд – каза лейди Атаго на Вихман. – Стен е мъртъв. Лично аз го убих.

След което си припомни още нещо и прошепна:

– Два пъти.

– Моля, милейди?

– Два пъти. Вече го бях убила веднъж. След което той се върна. И аз го убих пак.

Трепна, за да се отърси от призраците.

След секунда Вихман усети, че го извеждат навън. Испитваше несихващ възторг от своята героиня. И все пак се запита що за демони – или демон – тревожат сънищата й.

50.

Стен се насили да напъха тялото си в малката вдлъбнатина, единственото прикритие на стотина метра около него. Проекторът на затвора претърсваше пустия пейзаж и методично взривяваше тъмните сенки с ослепителна светлина. Стори му се, че лъчът за миг се поколеба, преди да оближе свитото му тяло. Сякаш го управляваше мислещо създание, а не компютър. Беше напрегнат, а през ума му прелитаха налудничави мисли. Да не би някой да знаеше, че е тук? Някой, който сега злорадстваше, докато си играеше с него? Издали ли го бяха? Нямаше ли светлината ненадейно да спре върху него и от тъмнината да изскочат десетина ухилени таански надзиратели и да го затворят в Колдиез за няколко години в единична килия, за да го подлагат на периодични изтезания и накрая да го екзекутират? Припомни си някаква стара мантра, която използваха в „Богомолка“, и усети как пулсът му се нормализира и дишането се успокоява.

Лъчът го подмина без произшествия.

Той вдигна глава и се вторачи в тъмното. Огледа няколкото последователни възвишения, зад които се извисяваше стръмен хълм, който отвеждаше до задната част на Колдиез и неговия личен заден вход. Не долови нищо.

Въпреки това настръхна при мисълта да отстрани камуфлажа, който прикриваше входа, и да влезе отново в тунела. След това да пропъзли в катакомбите под Колдиез. И пак да влезе в затвора!

Алекс се противопостави, когато Стен обяви плана си лично да установи връзка с Вирунга. Нямащо място за притеснения, увери Стен приятеля си. Щял да влезе и да се измъкне преди изгрев слънце.

– Луд си за връзване, момче – отсече Алекс. – Хабер нямах, че имаш тез симптоми. Когат' още се влачех за полите на мама, тя ми даде три акъла: нивга не играй на карти с харна мома. – Той метна чаровна усмивка на Сен Клер. – Нит' пък ходи да ядеш в кръчмата на кембъл, нит' влизай в стаи с яки пръти на вратата!

Да му се не види, помисли си Стен. Майката на Килгър беше права! Какво си въобразяваше? Кръвта му се смрази само като си представи още един дълъг период затвор. В същия момент, докато се колебаеше дали да продължи, или да се откаже, долови стъпки. И дори тананикане. Таански часови. Замръзна като вцепенен.

Извърна съвсем леко глава настрана, за да може да вижда – незабележимото надникване на ловците, което беше усвоил в основния курс на „Богомолка“. Никога не изпробвай инстинктите на плячката, като я гледаш открито.

Единствено странични погледи, млади Стен, напомни си той, и то само за миг. Установи, че пътят на часовоя минава покрай скривалището, само на половин метър от главата му. Стъпките на часовоя бяха бавни, спокойни.

Часовоят очевидно беше зле обучен, мързелив или просто невероятно тъп. С приближаването му тананикането се усилваше. Стен разпозна популярна таанска любовна балада с военен привкус, предпочитана от посетителите от долните класи в клуба на Сен Клер, и се спря на комбинация от три възможности.

След това усети токът на тежката обувка да премазва пръстите му и потисна изкушението да дръпне изпънатата си ръка. Часовоят спря и ръката на Стен изтръпна от непоносима болка, докато таанецът се обръща леко настрана, с което премазваше допълнително пръстите му.

Последва шумолене на тежък шинел и заслепяваща болка, щом часовоят премести тежестта си и буквално заби ръката на Стен в земята. И накрая ненадеен прилив на облекчение, щом таанецът се поизмести, след което още по-изпепеляваща болка, докато кръвта си пробиваше път през смазаните капиляри и вени.

Стен усети, че часовоят му е обърнал гръб. Повдигна леко глава и видя насреща му да лъщи нещо голямо и бледо. Голият задник на часовоя. Женски.

От съскация по земята звук беше съвсем ясно какво прави. Когато

се надигна, Стен сви пръсти и ножът се плъзна от хирургическия разрез под кожата му. Усещането на тънкото хладно докосване го успокои.

Долови помръдване от изненада. Беше разкрит! Изстреля се като огромно морско чудовище с паст, пълна с бляскащи зъби.

Безчувствените пръсти на едната му ръка посегнаха към гърлото ѝ, а ръката с ножа замахна светкавично към корема ѝ. За един миг Стен видя лицето ѝ. Беше млада, не повече от шестнайсет. И слаба – не, мършава. Толкова мършава, че приличаше на нещастна кокалеста птичка с пърхащи крила от шинел. Очите ѝ, които се разшириха в мига преди смъртта, излъчваха невинност и ужас. Дете, което така или иначе щеше да умре.

Единствено благоразумието, а не съжалението спаси живота ѝ. Тъй като нямаше време да крие труп, Стен спря миг преди да забие цялото острие. Вместо това реши да действа с изтръпналите си пръсти, преди да е успяла да изпищи.

Стисна артерията ѝ, което спря притока на кръвта към мозъка ѝ, и пое с ръце безжизнено отпуснатото тяло. Положи я внимателно на земята, прерови в джоба си за ослепяваща граната, издърпа халката, намери прикритие и изтри паметта ѝ.

Когато сержантът я намереше при следващата си обиколка, щеше да има да пати. Щеше да се е свила на земята и да спи като невинно дете. Боят, който щеше да отнесе, че спи на пост, щеше да е ужасен. Но пък можеха ли да се сравнят няколко пукнати ребра с купчина бледи черва, блеснали под сиянието на звездите?

Стен се погрижи да нагласи удобно младата жена, след което запълзя нагоре по хълма. В главата му леко ромолеше споменът за нейната песен.

Столтът изскърца от възмущение, когато над тристакилограмовото тяло на Вирунга се намести върху него със задоволство. Стен му съобщаваше най-пресните новини за военните действия, Макар да се опитваше да не представя картината в прекалено розови краски, не можеше да не поукраси тук-там нещата за жадния за капка надежда н'раняец.

Наложи се да цензурира голяма част от информацията за настояща си дейност на Хийт и да спомене само най-необходимото. Така че, когато имаше възможност да поразкраси това-онова, разкрасяваше. Знаеше, че Вирунга също ще наложи цензура, когато осведомява

останалите за посещението му. В момента Стен описваше на бившия си командващ офицер приключенията на Сен Клер и Л'н с незначителни преувеличения.

– ... и така, когато му се обадили, там били генерал Лунга, двамата му адютанти и поне десетина момичета и момчета за удоволствия, а между тях и една двойка. Приоритет Първа степен. Само за неговите уши. И от сорта. Така че генералът изгонил цялата сган. Включва суперсекретна линия на портакома си и след половин оригване време вече се свързва директно с някакъв тузар, личен сътрудник на Атаго. Сътрудникът проверява два пъти. Всичко ли е абсолютно сигурно? Някакви бръмбарчета, скрити в някой шкаф? Генералът се оглежда, след което казва на момчето, че всичко е чисто. И получава заповедите си. Трябвало да завлече големия си офицерски таански задник в Граничните светове не вчера, а завчера. Ще стават големи работи. Генералът се опитва да възрази. Вече има тежки задължения и прочее. Ще рече, че продължава да се опасява, че макар и офицерски, вече споменатият му задник може да стане на решето там. Следва голяма и дълга разправия. За и против маневри на кораби и войски. Леко мачле на високи децибели. Генералът губи и се изстрелва вбесен, заедно с двамата си ваксаджии на ботушите. Разбира се, без изобщо да подозира, че сме свалили цялата история. Чули сме всяка дума!

– Стаята... бръмбарчета – заключи компетентно с безизразен тон Вирунга.

– Друг път – отвърна Стен. – Тази стая постоянно се отпуска за развлечения на генерала. Неговите хора я претърсват, преди да влезе и след като си тръгне.

– Тогава как...

– Л'н. Чула цялата история. През цялото време, докато генералът говорел, тя била свита в ъгъла. Без изобщо да се крие. Разбирате ли, генералът смята, че тя е някакво домашно животно. Големичко розово житинче, нещо от рода на котките.

Вирунга отново се разсмя. Но след малко смехът му секна.

– Сигурен... ли си... че всичко това... е добро... за нея? Л'н е толкова...

Думите му се влачеха може би поради бедния му речников запас за онова, което Л'н виждаше ежедневно.

– Невинна? Чувствителна? Нуждаеща се от закрила? – допълни вместо него Стен.

Вирунга кимна.

– Вече не – каза Стен. – Няма да повярвате на промяната. Тя направи скок от Колдиез към свободата и се приземи на четирите си хубавки крачета. Дори Мишел, имам предвид Сен Клер, се чуди как разцъфтя. Вече говори като докер. Или професионален обирджия. То са едни „хиени“ и „мамка му“ и доста подходяща употреба на „тъп“ и „смотан“, когато се наложи.

Вирунга се изуми. Попиваше всичко, казано от Стен, сякаш сам изживяваше всяка дума. След толкова години като военнопленник Стен го разбираше, както разбираше, че след няколко дни еуфорията ще отmine и ще се превърне в дълбока депресия. И че големите стени на Колдиез ще го смачкат още повече. Тогава Вирунга – както и останалите, на които избере да разкаже за Стен – щеше да започне да се съмнява дали изобщо ще доживее да излезе на свобода. Беше по-вероятно, помисли се Стен, опасенията им да се потвърдят. Знаеше, че войната ще свърши скоро, но не можеше да даде никакви гаранции за съдбата на затворниците в Колдиез при мелето, което със сигурност щеше да предшества последния войнствен напън на таанците.

Обаче Стен имаше план не само как да облекчи депресията. План не само как да спаси възможно повече затворници, но същевременно да осигури незначително предимство на имперските сили, които щяха да дебаркират на Хийт. Нямах да е пето асо. Не, не беше чак толкова добър. Но можеше да бъде някаква друга пета карта. А имаше и надежда да попадне в една ръка с останалите четири.

Престани да мислиш като Мишел, каза си. Искам да кажа Сен Клер. Сочните ѝ форми изскочиха в съзнанието му като пакостливи дяволчета. Нежни пръсти. Още по-нежни устни. Гъделичкащ шепот в ухото. Престани, капитане! Т.е. адмирале. Съсредоточи се върху работата. Не забравяй, че вече си висш офицер.

Все пак адмирал Стен трябваше да потисне усмивката си и да кръстоса крак върху крак. За щастие Вирунга прекъсна мислите му.

– Пак кажете... как... се казваше... казиното... на Мишел... тоест... Сен Клер?

Стен огледа Вирунга по-подробно. Нима се беше сетил? Голямото му безизразно лице с рунтави вежди не издаваше нищо.

– „Котън Клъб“. Защо?

– Ами... просто... не знаех... че младата дама... разбира... от музика.

– Аз също не знаех, че вие разбирате – каза леко изненадан Стен.

– Да... О... да, разбирам. Макар че... не мога... вече да ѝ се

наслаждавам. – Той потупа ушите си. – Вече не различавам... тоновете. Вечното... оплакване... на артилеристите. Оръдията... отслабиха... ушите. Но когато... бях млад... много... обичах... музиката. Дори... свирех. – Той изобрази с ръце въображаем инструмент. – Малко... Саксофон. Не... синтезаторен сакс... Звучеше... толкова... Ах. Не мога... да го опиша.

Възцари се тишина, докато батареен командир (полковник) Вирунга си припомняше времето, преди да се откаже от виенето на саксофона заради грохота на оръдията.

Още проклета музика, помисли си Стен. Има нещо прилепчиво в Колдиез. Нещо във въздуха.

В известна степен беше прав. Във въздуха на Колдиез имаше нещо. Много неща се бяха случили след разговора му с Пастур. Като начало затворът беше започнал бързо да се претъпква с всякакви затворници – като се започне от висши офицери, дипломати, та дори няколко пленени губернатори на провинции. Таанците трупаха всички златни яйца в една голяма кошница за доказателства.

Освен това Пастур беше взел под внимание думите на Стен за отношението към тях. Освен затворниците беше въдворил малък контингент от свои верни служители. Всичките на ключови позиции. Беше издадено строго разпореждане всички вътрешни имперски закони за военнопленници да се спазват до последната запетайка. Режимът беше толкова затегнат, че дори Авренти и Генрик, особено Генрик, се страхуваха да се отклонят от него.

Пастур беше учредил собствена служба в Колдиез. Беше превърнал в навик неочакваните си посещения, при които нарушилите правилника заставаха разтреперани пред вратата на кабинета му и ги извикваха един по един, за да разгледат нарушенията им лично.

На всичко отгоре ужасните загуби, претърпени от таанците, правеха все по-трудно за Дерзин контролирането на взаимоотношенията между пленници и надзиратели в разумни граници. Беше стигнал до това да вербува само най-младите или най-възрастните. Продоволственият недостиг допълнително подкопаваше духа на надзирателите. Вкъщи и дори на работното място дажбите ги бяха довели до границата на гладуването. А съкровищата от хранителни и друга материали, които Кристата и Стен бяха намерили в катакомбите, не само спасяваха затворниците от подобни страдания, но им оставаше и за щедри подкупи.

Това до такава степен объркваше много от необучените таанци, че те сякаш не можеха да разберат всъщност на чия страна са. Ако по

отношение на някакво нарушение имаше две версии, новият набор пазачи инстинктивно заставаха на страната на затворниците. Нали затворниците ги хранеха! Дори им даваха по малко и за семействата, не беше ли така?

Освен това дори полицията за промиване на мозъците на лейди Атаго не можеше да пресече слуховете, че войната скоро ще свърши, и то не с победа на таанците. Също като Четунд, много от новите пазачи бяха решили да се подсигурят и да потърсят собствен изход.

Наистина нещо се носеше из въздуха, но Стен се надяваше, че не всичко ще стане на кайма, когато таанците попаднат в месомелачката. Точно затова се беше промъкнал обратно в Колдиез. Искаше да осигури на Вирунга нещо, на което да се опре.

Каза му, че Соренсен е „богомolec“ и боен компютър и в допълнение активиращата кодова дума на Соренсен. Така „Дрънкалник“ ставаше резервен компютър. Колкото до това, за което можеше да се използва Соренсен, Стен попита:

– Качваш ли се понякога на стените, за да слухтиш наоколо?

– Много... рядко. Трудно е... с моите... травми.

Вирунга стисна по-здраво бастуна си.

– Когато погледнеш към града, какво виждаш?

Вирунга се засмя.

– Напоследък... няколко големи... ями... в земята. Нашите бомбардировачи... се справиха... добре!

– Точно така – съгласи се Стен. – Но друго имам предвид. Като стар артилерист. Какво виждаш, като погледнеш града?

Огромните вежди на Вирунга се свъсиха и очите му почти се загубиха в тях. След това той отново се засмя, но този път смехът му приличаше на лай.

– Колдиез... е най-високата... точка. Ако... имах... моите... оръдия...

За кратко се унесе в мечти за падащи върху Хийт снаряди. Негови снаряди. След това внезапно се съсредоточи. Стен долови, че пред очите му проблясват координати. Имаше толкова много възможни цели. Вирунга се размърда на стола – припомняше си складираните оръжия, скрити в катакомбите.

– Мога... да взема... оръдията. Те са... много... остарели. Но... мога... да ги... поправя.

Престана да планира и се втренчи в Стен. В последвалия въпрос нямаше „ако“, „как“ или „но“.

– Кога? Само... кажи... кога?

Стен се надигна и пристъпи към н'раняеца. Стисна огромната мощна буца от покрити с козина мускули и кокали, която Вирунга наричаше рамо, и каза:

– Ще ти дам сигнал. Но се подгответе.

Вирунга кимна едва-едва. Но Стен беше сигурен, че отново се вижда като капитан на батарея и вече изтегля оръдията на стрелкова позиция.

51.

Стен се измъкна от Колдиез много преди зазоряване. Съгласно плана се скри в чакъла край древния манастир и изчака редиците сънени работници, които всеки ден вървяха под строй към фабриките. Пропусна първите две групи.

Беше прекалено чистичък за парцаливите банди от текстилни работници, които боядисваха платове. Третата група беше малко по-чиста и по-добре облечена. От разговорите, които подслуша, след като се присъедини към тях, стана ясно, че повечето от тези таански работници превиват гръб над фармацевтични котли или бачкат в заводи за оръжия.

Когато всички достатъчно се разсъниха, за да се запитат кой е новият, вече бяха в центъра на града и Стен се отдели от тях и потъна в една тъпна пазаруващи. Купи си пазарска чанта и една мазна топка от някакъв животински протеин, след което си проби път с лакти в една редица таанци, които се движеха горе-долу в посоката Шабоя и „Котън Клъб“. Още два завоя, спускане по една алея и щеше да си бъде у дома с хубава студена бира в ръка.

В тъпата пред него настъпи раздвижване, последвано от объркано мърморене. Преди Стен да успее да разбере какво става, тъпата зави край ъгъла, където я пресрещна дълъг кордон таански ченгета в зелени униформи – бяха се пръснали по улицата и блокираха движението. Сърцето на Стен подскочи и той тръгна срещу движението, като настъпваше другите по пръстите, без да обръща внимание на протестите им. Докато се промъкваше, друга дълга зелена редица се изви като змия през улицата и блокира и този път изхода. Беше попаднал в капана на таанска хайка!

Мускулестите ченгета притиснаха тъпата с вдигнати шокови палки и изпънати напред черни щитове. Тъпата беше необичайно – мина

му през ума – стихнала, мърморенето се стаи до объркано мучене, накъсвано от отделни викове от болка, щом някой попаднеше под удара на шокова палка.

След малко от основните полицейски кордони се отделиха фаланги, които се пръснаха сред тълпата. По пагоните Стен разбра, че фалангите са само от сержанти, Оглеждаха като дебнещи ловци лицата в тълпата и подбираха отделни индивиди с кръсъци: „Ти! Ти! Ти!“ . Преди жертвата да успее да реагира, я изблъскваха в клина от полицаи и я отмъкваха.

Стен се опитваше да отстъпи, да се промъкне до някоя стена, за да си пробие път сред обграждащата го навалица. И тъкмо забиваше лакът назад, като очакваше пак да удари някого в гърдите, когато един огромен сержант го забеляза, изпъна палката си към него като сопа и изкрещя: „Ти!“ .

Преди Стен да се усети, нечия силна ръка го изблъска в клина и го поведе неизвестно накъде.

Над един милион души бяха наблъскани на гигантския централен площад на Хийт. Късното сутрешно слънце напичаше, а тълпата беше толкова плътна, че вонята на потните тела се издигаше като мъгла над предисторическо блато.

От трите страни бяха поставени многоетажни видеоекрани. На четвъртата имаше висока порта-сцена, зад която се простираше почернялата яма с разрушените останки от двореца на Висия съвет на таанците.

Групата на Стен беше изтикана в периферията на тълпата, бяха набутали в ръцете им огромни плакати. Все още в очакване брадвата да се стовари върху главата му, Стен погледна плаката, който държеше. „Долу империалистическата хегемония!“, крещяха плътните кървавочервени букви.

Един огромен сержант го заплаши с шоквата си палка и се развика като инструктор за начално обучение: „Размахвай табелата!“

– А? Добре – отговори Стен и размаха табелата.

– Викай за победата! – нареди сержантът оглушително гръмогласно.

– Дадено – отвърна му Стен.

И почна да крещи за победата, и взел пример от останалите, енергично размахва табелата. Отначало се придържаше към безсмислени скандирания. След малко, щом кръсъците наоколо се превърнаха в непонятен грохот, се поуспокои. Очевидно нищо не го заплашваше.

Достатъчно беше да стои и да демонстрира за екипите на таанските риалита, да изслуша речите и накрая, след като всичко приключи, да се прибере. Без проблеми. Просто два-три часа по-късно.

Припомни си странния навик на тоталитарните оратори да произнасят речи от по половин ден и се коригира, че ще закъсне с пет-шест часа. Изморително, но беше преплувал къде-къде по-отвратителни клоаки, например на купа Лупус, където фразата „папска була“ имаше съвсем друг смисъл. Така че реши да се позабавлява и да вмъкне в скандиранията малко неприлични думи.

След пет часа разбра, че ще се наложи да поукроти оптимизма си. Тълпата крещеше все по-оглушително, а всеки признак на умора моментално беше прогонван от бродещите сред хората ченгета с шокови палки, настроени да причиняват мехури. А на сцената все още нямаше никакъв признак за раздвижване.

След това до слуха му достигна далечен виещ звук, който събуди отдавнашния му инстинкт на пехотинец, и той сви рамене и прибра глава миг преди цяла ескадрила черни тактически кораби да се появи на хоризонта зад разрушения дворец и да прелети с грохот над тълпата, толкова ниско, че обори лъжата, че в костния мозък нямало нерви.

Стен едва се възпря да не се метне на земята, когато последва втора ескадрила, след това още една и още една, докато цялото небе не почерня от флотилия бойни кораби, задръстили пространството между слънцето и земята в страховита демонстрация на таанската военна мощ.

В първия момент дори Стен се впечатли, но постепенно започна да забелязва това онова. Явно нещо не беше наред, ако човек успееше да огледа по-подробно отделните кораби в общата маса. Всички до един бяха разскрибуцани, очукани и овехтели, със следи от припрени ремонти, пропускащи масло инсталации и кръпки от дебели брони върху зеещи бойни рани. Явно Стен единствен го забелязваше, след като воят на тълпата се извиси от наложен с насилие до трепетен.

Миг по-късно небето се проясни и Стен усети хладен страх да избутва професионалния му цинизъм, когато над главата му изникнаха три от най-огромните и ужасяващи бойни кораби, строени някога в историята. Носовете им бяха гладки и черни като черни дупки. Големият брой артистично аранжирани люкове намекваха за огнева мощ, която би накарала редакторите на списание „Джейнс“ да се разхленчат, че не разполагат със снимка и подробно описание за новия брой. Стен тъкмо започна смътно да се досеща какво се крие зад тези люкове, когато корабите избоботиха над главата му и изчезнаха.

Воят на тълпата за миг утихна от гордост и възхита. Дори ченгетата притихнаха безмълвни, а в погледите им блесна патриотичен плам. Напомня религиозен транс, помисли си Стен. Великият дух на Таан явно си падаше по шумотевици. Запита се присмехулно какво ли би казал мирянин Кристата за всичко това.

Глухо жужене прекъсна мислите му и Стен се усети да се надига на пръсти като всички останали, за да разбере откъде идва. Идваше откъм пепелищата на двореца.

Пред изумения му поглед от руините се издигна нещо ослепително бяло. Имаше формата на огромно колело със спици и в продължение на няколко минути кръжи над разрушенията, сякаш очакваше чистотата на бялото да изпари цялата пепел във въздуха, след което да падне като дъжд на земята. Най-после се издигна на около половин километър над развалините и бавно се придвижи към сцената.

Стен рязко дръпна глава назад едновременно с над милионната тълпа, щом един огромен люк се отвори и се появи голяма черна капсула. Капсулата се отдели и се снижи безшумно, докато накрая почти докосна сцената. Последва продължително прашене, изскочиха червени амортизтори и капсулата кацна.

Тишина. Нито един сред тълпата дори не прошепваше. Изведнъж от озвучителните уредби на гигантските видеоекрани гръмна военна музика. Част от гладката обвивка на капсулата се плъзна встрани и разкри зейнал сводест портал. От него с маршова стъпка се заизнизваха униформени таански гвардейци с ботуши до коленете; набиваха крак в синхрон.

Гвардейците се строиха около сцената. Стен веднага забеляза, че оръжията им не са церемониални и че ги държат в бойна готовност за светкавична употреба. Сред тях имаше офицери, вероятно от разузнаването, които оглеждаха тълпата за признаци на недоволство. Такива липсваха. Вождовете държаха здраво тълпата в ръцете си. Музиката се извиси, след което на сцената пристъпиха един по един членовете на Висшия таански съвет.

Щом се разпръснаха върху сцената, Стен автоматично сравни ранга им с информацията от видеоснимки на Съвета в миниатюрната си ментална библиотека; опитваше се да долови кой се радва на благосклонност и кой е в немилост съобразно местата, които заеха.

Като се изключеше отсъствието на Пастур и положението на лорд Вихман непосредствено вдясно от празното почетно място в средата, не забеляза никаква разлика. Престана да се опитва да открие такава, щом

видя от вратата с бърза крачка да излиза командващият таанските гвардейци. Мъжът се извисяваше значително над останалите. След него излезе още и още един, всички еднакво високи. Взводът се строи и докато Стен се опитваше да си припомни къде ги е виждал, иззад тях излезе лейди Атаго. Личните ѝ гвардейци вероятно бяха сред малцината по-високи от нея таанци в империята.

Тълпата нададе възторжен вой, докато гвардейците я ескортираха към почетното място и след това се оттеглиха. Но не твърде далеч, забеляза Стен. Застанаха точно зад нея и от двете ѝ страни, готови да се метнат като живи щитове пред нея, ако се наложи.

Лейди Атаго изпъна двете си ръце право нагоре и виковете на тълпата станаха още по-оглушителни – така непоносимо, че от воя и писъците уредбата запрашя от микрофонията. За момент, макар и заобиколен от повече от милион същества, Стен се почувства свършено сам.

Спомни си последния път, когато бе видял лейди Атаго. Беше на Кавит в началото на войната. Носеше червена пелерина и зелена куртка, като сега. Беше само на сто и петдесет метра от него. Спомни си краткия миг, в който оптическият мерник на неговия уилигън попадна в центъра на зелената куртка. Пое въздух, изпусна половината и задържа пръст върху спусъка. Само след миг изстрелът щеше да пробие в куртката отвор с размера на юмрук. В този момент гвардейците на Атаго се раздвижиха като кордебалет и затвориха кръга около началничката си. И Стен вече виждаше само бялото на униформите им вместо червеното и зеленото.

До ден днешен Стен не беше сигурен дали тогава не стреля от страх, или просто пропусна възможността. Докато я гледаше, се проклинаше и за едното, и за другото. Никакво значение на коя страна щеше да падне монетата. И в двата случая губеше. Не можеше да не се запита какво би се случило, ако тогава беше успял. Кой щеше да стои на сцената сега? Вихман? Пастур? Никой?

Лейди Атаго вече беше свалила ръце и се къпеше сред вълните на възторжените приветствия. След това отново ги вдигна, настоявайки за тишина. Всички млъкнаха.

– Благодаря ви, мои таански сънародници – започна тя, – затова, че дойдохте на това празненство.

Стен не забеляза някое от прехласнатите лица край него да трепне. За тълпата нямаше нищо неуместно във факта, че не бяха дошли добролно. А и за какво изобщо беше празникът?

– Времената ни подлагат на изпитания, народе мой – продължи

Атаго. – Нашата решимост е подложена на много по-свирепа проверка отколкото през която и да било ера след Големия срам. И точно тази наша решимост, тази наша непоколебимост да победим, която е в основата на таанския начин на живот, празнуваме днес. Но в генетичния код на таанците има и друго освен решимост. А именно абсолютна жертвоготовност в името на запазването на нашата... – тя изчака, след което последната дума изплющя от уредбите като бич – чест!

– Чест! – заскандира тълпата. – Чест!

– Да, чест – продължи лейди Атаго. – Нека никои чужденец не се заблуждава относно значението на тази дума за таанците. За нас тя не е просто дума, изискваща жертва за бъдещето на децата ни и техните деца. Защото ние бихме жертвали всичко заради честта. И сме готови да умрем до последния таанец, но да не опетним честта си.

Отново разтегна момента, като приведе глава. После поднови речта си:

– Защото без чест няма бъдеще. Без честта си Таан ще изчезне като раса. Дори всички да загинем, потвърждавайки тази уникална и свещена представа за себе си, какво от това? Може всички да си отидем, но ще оставим отпечатък в историята. И след хиляда години, и след още хиляда, най-различни създания ще четат за нас и ще се дивят на стандарта за чест, който сме постигнали. Ще се осъждат за собствените си слабости и ще се проклинат като страхливци, защото нито едно живо създание никога няма да успее да достигне отново стандарта ни. Но те са измрели до един, може да възразят децата им. А родителите им ще кимат – да, но са защитили своята... чест!

Измина половин час, преди тълпата да се укроти, за да успее лейди Атаго да продължи. Всички крещяха, плачеха и се прегръщаха, и си предаваха децата от рамо на рамо, за да могат да се протегнат и да докоснат историята.

През цялото време лейди Атаго остана съвсем неподвижна, позволяваше звуковата вълна да я облива, без това да ѝ действа по видим начин. Изразът ѝ остана непроницаем... и изчакващ.

– И така, мои таански сънародници – продължи тя в точния момент. – Повиках ви тук, за да празнуваме. Да празнуваме и да се посветим отново на честта. Няма да е лесно. Изправени сме срещу страховит враг. Враг, който няма да се задоволи, докато последният от нас не бъде смлян за неговия хляб и месо. Печелили сме велики битки срещу този враг, но сме понасяли и големи загуби. Това сега няма значение. Аз приветствам този враг. Както трябва да направите и всички вие. Защото сме

ощастливени да живеем във времето на най-голямото ни изпитание. Врагът ни принуди да се изправим срещу собствените си слабости. И когато всичко приключи, ние ще сме силни, чисти и добри. Или ще сме загинали до крак за нашата... чест.

Последните думи изрече тихо, като молитва. Тълпата се притаи, сякаш доловила какво ще последва.

Лейди Атаго бавно вдигна ръце към ясните таански небеса. На Стен му мина през ума, че лейди Атаго не беше споменала нито веднъж Вечния император. Това беше ораторска тактика, която веднага включи наум в „богомолския“ си бележник за пропагандни похвати.

– Заклевам ви се, мои таански сънародници. Ще запрата срещу нашия враг всяка гръмотевица, която ми изковете. Ще го издира в Граничните светове. Ще прогоня страхливците от леговището им на Кавит. И след това ще ги преследвам, накъдето и да побягнат. Заклевам ви се, че ще има битка, мои таански сънародници. Заклевам ви се в победата. Бърза и сладка. Но може да се окаже, че не отговарям на изискванията ви. Някоя моя слабост може да ме отклони от целта. Затова... ако в края на краищата ви подведа... ако не мога да ви донеса победата, която заслужавате... – Последва дълго, протяжно очакване. – Давам тържествен обет за достойнство!

Стен почти не забелязваше фурора около себе си. Тълпата беше полюдяла, но това не го впечатляваше. Тъй като виждаше нещо рядко – лидер, който се обръща към народа си и вярва на всяка своя дума.

След като Стен се бе отправил към Колдиз, „Котън Клъб“ бе затворил, отворил и пак затворил. След няколко часа щеше да отвори наново и Алекс, Сен Клер и Л'н чакаха неспокойно на една маса в празния нощен клуб.

За да прикрият притесненията си, правеха същото, което правят войниците, откакто първото същество е вдигнало камък и го е метнало срещу друго същество. С две думи, мърмореха и се питаха каква ли ще е следващата глупост, която ще ги накарат да свършат.

– Вижте, нямам намерение да се оплаквам – каза Сен Клер. – Бизнесът върви великолепно и ми е приятно да им го изкарвам през носа на таанците. Но съм от онези, които ги интересува какво остава под чертата.

– Така е – каза Л'н.

Каза го малко прибързано, но на резкия въпросителен поглед на

Сен Клер отвърна с простодушен израз върху розовото си, покрито с козина личице.

– К'ъв ти е проблемът, девойче? – попита Алекс.

– Напоследък не усещам да вършим нещо. Караме ги да си трошат парите. Чудесно. Саботираме производството. Понижаваме духа им. Крадем тайните им. И сме общо взето трън в задника им. Това е страхотно. Както би трябвало да бъде. Направо им разкатаваме фамилията.

– Не разбирам какъв ти е проблемът – каза Л'н. – Какво повече искаш?

– Искам да ги чуя как охкат – отвърна Сен Клер. – Всъщност какво толкова им причиняваме *в действителност*?

– Тъй – рече Алекс и започуква замислено с пръсти по масата. – Чаткам за к'во приказваш.

– Така ли? – попита доверчиво Л'н: все още беше съхранила в себе си нещичко невинно.

Алекс кимна мъдро.

– Туй е една стара болка – добави той. – Колко точно боли болката. Да. Стара история, девойче. Нека Килгър ти каже колко стара.

И Алекс се разположи, за да разкаже своята история на подозрителната Сен Клер и заинтригуваната Л'н.

– Един мой дядо бил авджия. На Земята. Мрачно и студено, и прочие. Бродел из пустошта със седмици и месеци. Един ден били в няк'во градче. Не. Не било град. Село. Дядо ми значи търсел зъболекар. Излязло, че в селото има дипломиран знахар. И дядо сяда на стола и зъболекарят му гледа зъбите и вика: „Ей тоз тряб'а да го вадим. Ма нямам упойка“. Дядо вика: „Няма страшно. Дърпай“. Тъй с много пъшкане и охкане зъболекарят издърпал зъба. И той се поти, и дядо се поти. А знахарят му вика: „Не е ли туй най-голямата болка, дет' си чувствал някога?“ А дядо вика: „Не, туй е нищо“. С голямо чудене зъболекарят вика: „Че кое е полошо от туй?“ Дядо вика: „Минал'та неделя ме фана дрисък. Кофти, не мога да стигна от къщи до нужника. Тъй че свалям гащите до преспата точно срещу вратата. И съвсем ми е изскочило, че чистих капаните за мечки, преди да падне снегът, и съм оставил един заложен баш дет' клеча. Което си спомням, га капанът щраква. И ми защипва топките“. „Божке – вика зъболекарят, – право каза. Туй е най-голямата болка“. „Не, не, момче – вика дядо – най-голямата болка беше, докато скъсам синджира на капана...“

Поантата на историята му беше посрещната с обичайната студена гранитна тишина. Но само от страна на Сен Клер. Л'н се превиваше на

пода от смях. Алекс ѝ се усмихна широко и гальовно.

– Не го разбрах – каза хладно Сен Клер.

– Сериозно? – Л'н се задъхваше от смях. – Как така? Толкова е – толкова е просто, че... – Тя спря да се успокои. – Виж сега. Капанът за мечки има една голяма дълга верига.

– Това ми е известно – каза малко раздражно Сен Клер.

– В единия край веригата е забита в земята. В другия край е... ами капанът. И, разбираш ли, когато челюстите на капана се затворили, защипали прапрапракакътво и да е дядо на Алекс за скротума.

И отново избухна в смях. Сен Клер я изгледа гневно. Алекс си помисли, че е възхитителна.

– Но, разбираш ли, не от това го заболяло най-много – продължи Л'н. – Най-много го заболяло от...

– Не искам да го слушам още веднъж – сръза я Сен Клер. – Моля те!

Алекс се изправи, обиколи масата и потупа Л'н нежно по рамото. Беше му легнала на сърцето. Килгър си беше намерил душичка.

– Знаеш ли други като тази? – попита с надежда Л'н.

– Още няколко, момиче. Само няколко. Знаеш ли тази за пъпчивата змия?

– Нееее... Няма да издържа. Защо не...

– Не го карай да почва, Л'н – избумтя гласът на Стен от другия край на стаята. – Или ще ти се прииска пак да те бутнат в карцера на Колдиез.

Тримата се извърнаха и видяха блудния си приятел. Горкият Стен. Косата му беше разрошена, погледът изцъклен, а дрехите висяха по него като зебло. Пристъпваше към тях с накуцване.

– Какво стана, по дяволите? – попита Сен Клер.

Стен въздъхна и тръсна глава. Строполи се на един стол и махна отчаяно към отворената си уста. Алекс му подаде смазваща гърлото бира, Стен я изгълта на по-малко от четири глътки и прасна халбата на масата. Алекс пак я напълни. Стен излочи само половината, после се оригна и отпи малка пробна глътка.

– И така? – подкани го Сен Клер.

– В един момент си помислих – отговори най-накрая Стен, – че работата ми е спукана. Заклеци ме една таанска хайка.

Тримата му приятели се притесниха. Стен им махна успокоително.

– Трябваша им само няколко прилично облечени типове да стоят в предните редици на една демонстрация и да размахват табели за

риалити екипите. Всички стояхме под слънцето около пет часа, след което лейди Атаго излезе да разиграва добрия пълководец и да ни кара да се самоубиваме. Всички помислихме известно време по въпроса и казахме: „Дадено, а сега може ли да си ходим вкъщи?“ Къде ти такъв късмет. Атаго рече: „Останете, ще има представление“. И ни обработваха още единайсет часа с някакви предатели, които си признаваха греховете на големия екран, а след това ги унижаваха за наша радост.

– Някой конкретен предател? – попита Л'н.

– Онези, които изфабрикувахме. Към края почти ги съжалих.

– Няма лошо да ги съжалиш малко, млади Стен – обади се Алекс, – стига да не ти стане навик.

Стен не отвърна. Вместо това се примолчи за храна и докато ядеше, ги осведоми за мисията си в Колдиз.

– Сега какво? – попита Сен Клер.

– Точно в момента няма много неща за вършене. Можем да поддържаме агентурната мрежа в изправност. Да запазваме корупционния списък, щом възникне възможност. И да провокираме дребни неприятности, без да се набиваме на очи.

– Адски досадно – възкликна Л'н. – Къде остана целият романтизъм и учестен пулс, които ни обеща? Интриги! Опасност! Нелегални дейности! Не съм се включила, за да скучая, по дяволите!

Всички се разсмяха.

– Опасявам се, че това сочат картите за известно време оттук нататък – отговори Стен. – Дотук направихме всичко, което е по силите ни. Сега трябва да изчакаме събитията да ни настигнат. Големи събития. Които не можем да контролираме. Като тези в Граничните светове например. И на Кавит.

След което стана и напълни с бира чашите на всички.

– Макар че ми е неприятно да го призная, малко сме като в историята на Алекс – продължи той. – Хванали сме таанците за скротума в челюстите на огромен стоманен капан. Но те все още не знаят, че ги боли. Така че трябва да почакаме, докато синджирът се изопне.

52.

Империята си беше взела поука – поне малка – от касапницата в системите Пел/е.

Флотски маршал Йън Махони погледна плановете за подготвителна

бомбардировка на Периферните/Граничните/Пограничните светове и изрѣмжа:

- Удвоете.
- Какво да удвоим, сър?
- Всичко.

Помощникът му огледа изображенията и изпълни заповедта. Артилерийската обработка срещу Периферните светове беше удвоена, а Махони разпoredи *отново* да бъде удвоена.

Изпитваше съмнения дали това ще свърши работа, тъй като изобщо не беше убеден, че поставянето на човек там, където попадне бомба или куршум, задължително върши работа.

Все пак щеше да направи всичко по силите си.

Би предпочел да изравни световите с лицето на земята, както беше постъпил със системата Еребус, но имаше цивилни. Махони се запита колко ли от тях са преживели не само таанското завладяване, но и последвалата окупация.

Ако можеше да избира... но не можеше.

Най-накрая настъпи денят, в който нямаше никакъв ответен огън от нито един от определените за нападение Периферни светове.

Махони нареди нападение.

Действаше, като знаеше, че таанските защитници ще изскочат из отломките, сякаш цялата изразходвана срещу тях огнева мощ е била малко повече от фойерверки.

Имаше пълно право... поради което предпочете да наруши заповедите.

Според Вечния император и неговия психперсонал, завръщането на Махони на Периферните светове беше онова, което Императорът упорито наричаше – използваше непознат за никого от приближените му жаргон – „фотовъзможност“. Нямаше значение каква шибана снимка е направена – пропагандата си вършеше работата.

Преди бойният фургон на Махони да отлети с флотите към Периферните светове, свалиха въоръжението от няколко картечни галери и ги превърнаха в пресескорти. Натъпкаха ги с толкова риалити екипи и журналисти, колкото можеха да поберат.

Бойният кораб трябваше да кацне на Кавит, центъра на Периферните светове, с четвъртата вълна. Основание: първата вълна бива унищожена; втората вълна понася загуби, но се задържа; третата вълна се

консолидира; и с четвъртата вълна можем да стоварим няколко оператори. Стрелбата все още ще продължава, но никой няма да бъде убит.

Най-малко от всички Йън Махони, докато се спуска величествено по подвижната стълбичка на своя боен кораб и прави благородното си изявление, че се е завърнал, или обявява този свят за открит, или каквото там благородно изявление реши да направи. В екипа му бяха назначени пропагандисти по въпросите на благородните изявления.

За съжаление в деня-Д/часа-Ч Махони не беше в командния си кораб.

Седеше закопчан с ремъци в една бойна капсула на нападателен транспортър до командващия подофицер на Първа гвардия, тиловак, чието тяло според гвардейците беше подменяно късче по късче шестнайсет пъти десетилетия наред, но мозъкът му не беше модифициран, откакто преди около столетие командващият беше обявен за клинически мъртъв.

Махони беше забравил колко боли, когато току-що навлезлият в атмосферата транспортър изстреля двайсетте си нападателни капсули към повърхността. Беше забравил също така точно колко пъти „долу“ променя местата си, докато капсулата се гмурка към роботизирания насочващ маяк под тях.

Миг преди удара двамата с подофицера се усмихнаха насила един на друг: демек, свикнали сме с тази гадост. Никой от двамата не си даде сметка, нито им мина през ума до каква степен усмивките им напомнят озъбването на мъртвец когато совалката се стовари в обичайното полууправляемо кацане-катастрофа. Полууправляемо означаваше под петдесет процента намалена работоспособност вследствие на нараняванията при кацането.

Миниснарядите експлодираха и стените на капсулата зейнаха. Ремъците се разкопчаха, Махони грабна уилигъна и се запрепъва през отломките на Кавит.

Имаше най-различни съобщения относно благородните изявления от сорта на „Завърнах се“ или „Laffayette nous arrivons“, направени от Махони, щом ботушите му докоснаха повърхността. Всички до едно бяха чисти лъжи.

Първото му подмятане беше:

– Бях забравил колко гадно вони този шибан свят... Залегни!

И Махони задъвка пясъка, когато ракетата изтрещя на няколко метра от тях.

Първа гвардия беше удостоена с „честта“ да бъде първата, кацнала на Кавит с Махони. Години преди това дивизията беше ликвидирана – когато бе защитавала Кавит при избухването на Таанската война. Само шепа волнонаемни, офицери и механици бяха евакуирани при отстъплението по личните заповеди на Вечния император. Използваха ги като ядро при попълването на частта със свежа кръв, след което отново ги праща на предна линия.

Махони смяташе, че заслужават „привилегията“ да се реваншират. Преценката му може би беше необосновано оптимистична. Имаше само десетина гвардейци, стъпвали на Кавит – смилането на таанците беше смляло и дивизията. А и все още не бяха приключили с обучението на новобранците след Наа.

„Честта“, която всички обгорели в сраженията бойци биха предпочели, беше да ги върнат в някое приятно кътче на Първичен и да си изкарат поне половин век гарнизонна служба на някой курортен свят. Само броени секунди след първите „фиуу-тряс“ покрай ушите му дори най-възторженият новобранец вече предпочиташе тази алтернатива.

Но гвардията продължи кръвопролитното настъпление към град Кавит. Сраженията изтриха срама от предишното поражение – сега дивизията имаше пълно въздушно и пространствено превъзходство и неограничено количество въоръжение и муниции.

Не че таанските защитници капитулираха. „К'ако мит'р“ на техния език означаваше едновременно „предавам се“ и „не съществувам“.

Повечето от тях предпочетоха тъкмо това – да се сражават до последен дъх и накрая да се самоубият с граната или да се пронижат с импровизирано копие. Махони видя как, след като беше обкръжен, един набит таански редник чукна една граната в земята и я пхна под каската си. И за него, и за заобиколите го омърляни гвардейци последвалата експлозия беше най-добрата шега за деня.

След по-малко от час един от адютантите, който беше кацнал с бойния кораб, откри флотския маршал и му връчи съобщение.

„ЛИЧНО“ от Вечния император. Съобщението беше написано на стария „богомолски“ шифър, който Махони можеше да разшифрова дори с вързани очи в тайфун. И гласеше:

„Стига си си играл игрички, почвай работа“.

Махони смотолевя нещо, свали бойната жилетка, опасана с гранати

и патрондаши, подхвърли я на близкия гвардеец и отиде при картите, компютрите и проекциите.

Лейди Атаго удържа на думата си.

Всички боеспособни таански флотилии бяха прегрупирани и насочени към Периферните светове. Тя безжалостно стопяваше резервните и защитните ескадрили бойни кораби в тила и ги хвърляше в боя.

До втръсване се повтаряха едни и същи лозунги, а зловещите риалита бъкаха от излитане след излитане.

Разгромът на Империята беше неминуем.

Но съвсем не беше неминуем за един анонимен таански продоволствен офицер, седнал в тясната каюта на овехтелия си боен крайцер. Накрая той изключи кома, който продължаваше да бълва вдъхновените послания на Съвета, и се вторачи в екраните.

Натисна бутона за общ баланс:

„ЕКИПАЖ: 50% от нужния персонал. 11% с оценка «Обучени». 4% «Обучени на място».

ПРОДОВОЛСТВИЕ: 71% от необходимото за осъществяване на мисии, включително завръщане в базата.

ВЪОРЪЖЕНИЕ: 11% бункерни картечници; 34% тръбни ракети.

СИСТЕМИ: 61% функционални“.

Пред очите му „61%“ потрепна и се смени с „58%“ заедно с изгърмяването на поредната оръжейна система някъде в утробата на кораба поради кумулативното ѝ износване.

Очакваше се риалитата да покажат на живо отлитането на таанците към последното, решително сражение. Атаго не беше толкова глупава, за да го позволи.

В края на краищата не бяха изключени инциденти. А инцидентите имаха изключително деморализиращ ефект дори върху изцяло зомбираното таанско население. Тъкмо затова риалитата не показаха отлитането на онези три чисто нови свръхбойни кораба, които бяха смразили кръвта на Стен.

Единият – заменил изпочуканата вехтория „Форез“ на Атаго – нямаше да участва в нападението.

Другите два щяха.

Единият, „Панипат“, се издигна на двайсет метра над масивната конструкция, преди двата двигателя „Юкава“ да откажат, и за малко да падне и да се разбие. Единствено благодарение на майсторския пилотаж успяха да кацнат без видими увреждания. Все пак незабавните анализи на системата показаха, че от строя са излезли не само двата двигателя, но са увредени и *всички* останали части. Освен това двигателят АМ2 би постигнал не повече от петдесет процента от капацитетната си мощност.

Липсваха каквито и да било обяснения, освен че и трите кораба бяха скърпени дори по-набързо от обикновените таански бойни кораби. Плюс това в момент, когато всички стратегически материали не достигаха, компромисите бяха неминуеми.

Новите кораби клас „Форез“ изглеждаха страховито само на външен вид. Но вътре в тях нямаше нищо.

Третият кораб, „Горга“, се издигна успешно. След като напусна атмосферата на Хийт, командирът на кораба го превключи заедно с четирите ескортиращи крайцера на АМ2.

Някой допусна фатална грешка.

„Горга“ и един от крайцерите се сблъскаха. Катастрофи сред безкрайните пространства на космоса не се бяха случвали никога.

Тази обаче се случи.

Не оцеля нито един член от екипажите на двата кораба, така че никой не можа да даде обяснение точно каква грешка е допусната.

На границите на радарния обхват на Периферните светове таанските флотилии предприеха тройно нападение като първа, втора и трета нападателни сили. Бойният ред, синхронизацията и разгръщането щяха да доведат до резултата половината командващи да бъдат уволнени, а една десета от тях да загинат от единична бомба.

Вече не бяха останали кой знае колко предвоенни таански адмирали, да не говорим за капитани на кораби. Труповете им бяха консервирани в пространството, размазани върху преградите на раздробени кораби или просто бяха привнесли вече невидимия си принос към ентропията.

Но войната е умението да се справиш с онова, с което разполагаш.

А и таанците знаеха, че съдбата е на тяхна страна.

Съдбата естествено обикновено беше на страната на Бога.

Така че таанските флоти нападаха врага.

Втората таанска офанзива така и не стигна до Периферните светове.

Адмирал Мейсън, командващ шест ескадрили разрушители от мостика на един чисто нов крайцер, чакаше. Докато таанците приближаваха, корабите изчакваха в засада почти в радарен обхват един от друг. Щом първият разрушител се свърза, Мейсън насочи всички кораби в старателно и многократно оттренирана бойна операция.

Пръснаха таанците с общ удар, след което продължиха поотделно. Въпреки че Мейсън беше побъркал от учения капитаните си, те тайно се гордееха, че служат под командването на убиец като него – макар да беше абсолютен гад и да ги изпращаше в най-опасните точки на сражението.

Таанският флагман на втората сила беше улучен най-малко с три ракети, изстреляни от три кораба, и цялото командване на зле организираната банда флотилии беше ликвидирано.

В същия момент Мейсън неохотно докладва на своя шеф и девет изцяло екипирани имперски флотилии пристигнаха да довършат работата.

Един таански крайцер, единайсет разрушителя и шепя помощни, всички повредени, успяха да се измъкнат и да се довлечат до Хийт.

Адмирал Мейсън не можеше да отрече, че корабите му се бяха справили.

На цял сектор разстояние флотски адмирал Ферари водеше сражението почти перфектно.

Беше разполагал с предостатъчно време за подготовка, след като разузнаването го уведоми, че таанските флотилии приближават.

Беше пунал на няколко екрана безкрайни програми какво точно ще постигне предстоящата първа атака. Дори разполагаше с предоставен от имперското разузнаване стратегически/тактически биофиш за командващия таански адмирал. Някакъв си Хси, помисли си Ферари, пилотирал във високите етажи на бюрокрацията през по голямата част на войната. Какво ли беше направил, за да го натирят във вакуума? Прегледа друг биофиш, предоставен – което Ферари никога не узна – от разузнаването на Стен и Сен Клер.

– Господинът – помисли на глас Ферари – изглежда, е успял да проникне в четири имперски флотилии преди доста време и да им създаде

проблеми. Това не би трябвало да означава, че... ммм. Вероятно той има приятели с добри връзки? Не. А, Ето го дребното престъпление. Изглежда, е изгубил контрол над частите си в разгара на битката. Предизвикани загуби. Мерси.

Ферари се усмихна. Значи приятелчето не познаваше мителшпила.

Ферари изключи всички програми. До една бяха неточни. *Знаеше* къде ще нападне Хси.

Адмирал Хси възнамеряваше да използва „бъркотията“ в системите Зулу, за да прикрие приближаването си към система Калтор и самия Кавит. Нямаше начин дори фините имперски детектори да засекаат неговите флотилии, преди да нападнат.

Хси не беше преценил, че е вярно и обратното – таанските детектори показваха системите Зулу като мъглявина от астероиди.

Те не засякоха дебнещите флотилии на Ферари до последните секунди. Ферари остана леко разочарован: беше се надявал, че таанците ще се доближат дори още повече, преди да започне сражението.

Но и така не беше зле. И той пристъпи към действие.

Погледнато от „горе“, двуизмерно, флотите на Ферари бяха разположени странично спрямо авангарда на таанските сили – известно като „отсичане на целта“. Цялата имперска огнева мощ можеше да достигне целите си, докато бойният ред на таанците блокираше собствените им оръжейни системи.

Ферари нанесе удар. В този момент сражението премина от „шахматен дебют“ в изискващия по-изтънчено коварство „ръкопашен бой“ на разстояние около метър, докато имперските части разпердушиваха Хси.

Хси нареди оттегляне от сражението и прегрупиране.

Ферари нареди на частите си да го последват и битката продължи – хаотично меле сред пустошта между системите.

Ферари победи със завидно майсторство. И отново оцеляха само шепа таански кораби.

Но той допусна една грешка.

Когато реши да последва Хси, пропусна да уведоми Махони, който се опитваше да координира сражението от Кавит, за решението си. И остави огромна незащитена дупка в периметъра около Периферните светове. Три земни дни след това тъкмо през тази дупка се изля третата нападателна таанска сила.

Между нея и Кавит нямаше нито една имперска бойна флота.

Някой някога е казал, че повечето герои са здравомислещи хора, неочаквано взели решение да направят нещо налудничаво.

Уилям Бишоп XLIII би дефинирал операцията, спечелила му Галактическия кръст и втора звезда, като нещо, което би предприел само смахнат, успял да убеди сам себе си, че не е смахнат.

Засега Бишоп не беше изпаднал в критично положение.

Започна като гвардеец, пехотински сержант, получил полагаемите му се ордени заради умението си да се сниши в подходящия момент на подходящото място. След като осъзна, че ако се озове на места, където хората стрелят по него, може и да го убият, постъпи на обучение за пилотаж.

Намеренията му бяха да завърши, а след това да блъска огромни грозни шибани транспортъри из небето, докато не дойде пенсията, след което да се захване кротко с непонятните си математически изчисления. Единствената друга награда, която искаше, беше някаква дългосрочна служба, без да го пленяват и без да му се налага да върши нещо прекалено отвратително.

Беше роден пилот.

Когато завърши класа по пилотаж на Стен, получи назначението, което искаше. Но всичко се обърка.

Вероятно никой не искаше да повярва, че човек с толкова много медали, на когото толкова подхожда да е командир, не проявява никакъв интерес да участва в повече сражения. Или пък някой с усет към историята беше проверил кой е Уилям Бишоп XLIII.

Така или иначе, Бишоп не само беше прехвърлен насила от своя продоволствен фургон на нападателен транспортъор, но и получаваше все нови и нови повишения.

В момента беше адмирал с една звезда и командваше две нападателни дивизии. А на всичко отгоре му възложиха и командването на десанта на Кавит.

Човек би могъл и да умре покрай тия идиотщини, помисли си той.

До този момент не се случваше нищо особено – не и според преценката на Бишоп. Ракетите въздух-пространство, таанските тактически кораби и спорадичните самоубийствени нападения не влизаха в сметката.

Бишоп беше категоричен, че положението не е особено критично.

Да оцелея и този път, помисли си той, след което ми остава единствено окончателното кацане на Хийт.

Тази мисъл го накара да потрепне и в главата му нахлу още цял порой мисли. По-важно беше да се запита дали в края на краищата Ферма не е прав. Междувременно неговите нападателни кораби нахлуха над Кавит заедно с подкрепящите ги транспортъори, а шепата бойни съдове задържаха таанските комари надалеч.

В този момент запишиха алармите.

Бишоп отиде на мостика на своя командващ кораб и заоглежда пристигащите доклади за връхлитащата трета таанска нападателна сила.

И в същия този момент разбра, че е психопат.

Заповедите му бяха пределно ясни.

– Ком... затвори подстъпа към комескорта. Командващ, изчакай заповеди.

„Адмирале, нас ни...“

– Напада ни цялата шибана таанска космическа сила. Знам. Забелязах. Заповед, казах. Искам корабите да напуснат орбита и да се отдалечат. Веднага.

„Накъде?“

Бишоп измърмори сам на себе си.

– Разполагате ли е информация за връхлитащите таанци?

„Ммм... Потвърждавам. Срещу нас са седем бойни кораба, няколко тактически изстребителя, двайсет и осем крайцера... трябват ли ти още, Били?“

– Достатъчно. Почти същото е и при мен. Заповеди... – Той махна с ръка към навигационния офицер. – Изчакай прехвърляне. Контактна орбита за третия... не, четвъртия боен кораб в развърнат строй. Прехвърли...

Побледнелият навигатор кимна.

– ... на предаване. Активирай на десетсекунден интервал... от този момент.

„Други заповеди? Сър?“

Бишоп се вторачи в командващия ескорта на екрана.

„Не, по дяволите. Имаш ли нужда от нещо?“

„Не мисля. Знаеш ли някоя хубава молитва, Били?“

Бишоп тръсна глава.

И атаката започна.

Един брониран нападателен команден кораб. Един крайцер. Дванайсет разрушителя. Единайсет ескортиращи кораба. И седемнайсет

тактически кораба.

Срещу четири таански бойни флотилии.

Пълна лудост.

Наистина пълна лудост.

Командващият Трета нападателна таанска сила адмирал забеляза шепата нахлуващи в орбита за стълкновение кораби и осъзна, че е попаднал в капан.

Никой не би атакувал по подобен начин. Не и ако зад тези абсурдни нападатели не настъпваше цялата имперска сила.

Адмиралът се изуми от нахалството на нападателите. Действаха както истински таанци. Готови да загинат, за да забавят таанските флоти само с няколко минути, но минути напълно достатъчни, та все още не появили се имперски бойни кораби да нанесат удар.

Адмиралът издаде цяла серия заповеди.

Прекъсни връзката и се прегрупирай. Оттегли се оттатък системите Зулу. Ще оставим Империята да нанесе удар срещу празното пространство, след което ще се върнем флангово.

Четирите таански флотилии се оттеглиха в пустотата. Поради възможно най-логичната от всички причини.

Въпросният адмирал така и не можа да разбере какво се беше случило и какво не се беше случило, тъй като пунктът на прегрупиране на флотите му се оказа само на светлинни минути от орбиталната просека на флотите на Ферари, завръщащи се от унищожаването на Хси.

Не оцеля нито един таански кораб.

Бишоп изгледа смаляващите се таански флоти, отмени последните думи, които беше измърморил, и погледна рефлекторно през рамо.

„През рамото му“, т.е. на екраните „зад“ него, нямаше нищо.

Подозрителен към всяка небивалица и без да е в състояние да поярва на току-що случилото се, а още по-малко на току-що неслучилото се, Уилям Бишоп XLIII превключи на орбита за оттегляне от Кавит, сериозно замислен върху предимствата на ранното пенсиониране, а защо не и оттегляне в компанията на силно набожни монаси в някой манастир.

Изправена сред отломките от катастрофата, лейди Атаго следеше върху екрана некодираното съобщение, изпратено от генерал Лунга от

командния пост на Кавит:

„Имперски части успяха да пробият. Загубена връзка с воюващи компоненти. Според последни съобщения всички позиции се съпротивляват до последния човек. На този пост в момента три кораба без никакви муниции. Ще нападнем. Повтарям. Ще нападнем. Моите извинения за неуспеха към Съвета и към цялата моя раса.

Лунга“

Атаго извърна поглед. Тя имаше свое собствено достойнство и свой собствен обет, които да съблюдава.

53.

Новият „Форез“ се понесе през пространството без излишни церемонии.

Макар и най-върховната сред таанците, лейди Атаго изпитваше повече от неприязън към таанското преклонение пред ритуалността и церемониите.

Съществуваше воински ритуал за встъпване в бой и търсене на окончателната победа дори с цената на смъртта: докосване на слепоочие с пръст от родната земя. Последна глътка чиста вода. Клетва над личното оръжие, за предпочитане семейна реликва от поколения. Точни инструкции как да бъде тачена паметта на поелия/поелата към сигурна смърт герой/героиня.

Лейди Атаго направи собствения си избор как да умре.

Риалити екипите можеха да скърпят някакъв епизод от суровия материал. Всъщност предполагаше, че вероятно вече усилено се занимават тъкмо с това.

Беше й все едно.

След като излетяха, вторият офицер на „Форез“ я погледна с блестящи очи и измърмори нещо от сорта, че всичко е като насън. Старото и новото, слели се в кулминационен исторически миг.

Атаго го погледна недоумяващо. Старо и ново? О, да. Спомни си. Офицерът изпълняваше някаква служба на стария „Форез“, който по всяка вероятност беше нарязан на парчета и претопен в едно или друго. Атаго не знаеше и не се интересуваше. Всеки кораб като всяко оръжие

беше само инструмент и нищо повече.

Все пак му се усмихна едва-едва и кимна в знак на съгласие. Щом тези бяха мислите, които предпочиташе да отнесе в пустошта, така да е.

Атаго беше заета с окончателните си планове – такива, каквито бяха.

Всяка култура, която превъзнася избиването на други създания, героизира и боеца, който тръгва да воюва в името на безнадеждна кауза. Но за да заслужи правото да бъде митологизиран, той е длъжен да постигне нещо чрез смъртта си, дори да не е нищо повече от това да задържи лошите за още час-два.

Това беше общовалидно правило дори на древната Земя. Така например, преди Роланд да се превърне във всепризнат герой, неговото вироглавство по отношение на Ронцесвал е трябвало да се превърне от незначителна засада, устроена от досадни баски, в грандиозна отчаяна съпротива срещу няколко милиона сарацини. Къстър и хората му *би трябвало* да свършат нещо смислено, вместо онова, което действително са свършили, за да стигнат до Литъл Виг Хорн – пияни, необучени, пренебрегнали разузнавателните сведения и почти без никакъв план какво ще правят там, за където са тръгнали.

Имаше едно изключение; камикадзетата през Втората световна война, полетели към смъртта единствено с лишената от всяка логика надежда, че смъртта им ще промени хода на историята поради някакво чудо. За представителите на други култури те бяха психично болни, пияни или дрогирани. Единствено собствената им култура ги беше превърнала в герои.

За таанците камикадзетата биха били твърде понятни.

„Бойният план“ на лейди Атаго беше да полети директно към Кавит. „Форез“ щеше да се промъкне някак през кордона от имперски флотилии и да нападне самия Кавит. Разбира се, щяха да измрат до крак.

Но това щеше да промени хода на войната.

Екипажът беше твърдо убеден. Може би дори лейди Атаго беше убедена отчасти.

Но по-съществени за Атаго бяха честта и възмездията за понесеното поражение. Беше допуснала някаква – без да има абсолютно никаква представа каква точно – грешка. Войната вече би трябвало да е приключила. С победа на Таан. Дори мисълта за всеки други вариант беше невъзможна.

„Невъзможен“ беше подходяща дума и за плана й.

„Панипат“, който нямаше да полети никога повече, беше лишен от

ракети, въоръжение, продоволствие и малобройния си добре обучен екипаж. „Форез“ пък летеше само с осемдесет процента от пълния си състав. Така или иначе разполагаха с почти сто седемдесет и пет процента над утвърдения основен товар оръжейни системи, с които беше проведена само една-единствена пробна стрелба по време на пробния полет от корабостроителницата до Хийт.

Обикновено един боен кораб се ескортираше от сравнително многобройна флота – крайцери, разрушители, роботизирани разузнавателни кораби, тактически съдове и доста на брой съпровождащи кораби.

„Форез“ нападна Империята с един крайцер и седемнайсет разрушителя.

Младши лейтенант Гилмър смяташе себе си за умен мъж.

Предците му бяха служили в имперската армия поколения наред. Военната служба беше задължителна за всеки представител на фамилията Гилмър. Младши лейтенант Гилмър беше израснал със съзнанието, че рано или късно ще трябва да постъпи в армията и да има вземане-даване с хора, които по всяка вероятност бяха злонамерени. Но единствената алтернатива беше лишаване от наследство, много по-непривлекателна съдба.

Надаваше се поне, уви, напразно, войната с гадните таанци да приключи, преди крехкото му розово телце да достигне пълнолетие. Без късмет.

Гилмър постъпи във войската.

Но той имаше план, с който не само щеше да накара своите донякъде подозрителни по-възрастни роднини да разберат, че Гилмър спазва традицията, но да запази и въпросното си розово телце невредимо.

И постъпи в авангардните части.

Неговите колеги в академията изпитваха страхопочитание – никога не бяха очаквали от Гилмър да стане луда глава. Обаче в авангарда? На най-предни позиции? В очакване врагът да ги връхлети на пълна скорост? На пръв поглед авангардните кораби бяха по-опасни дори от тактическите.

Да летиш в тях си беше живо самоубийство.

Възхищението им го дразнеше – както го дразнеше и предишното им вежливо презрение – и той тайно злорадстваше.

Един ден през първата година в академията го изпратиха да напише материал и той се възползва да направи някои проучвания: в търсене на

правилния избор. Откри, че пикиращите кораби наистина са най-отпред. Но за разлика от тактическите, предназначени за стрелба и пикиране, те само пикират. Направи статистически анализ на понесените загуби, като стигна назад в историята чак до Мьолеровите войни. Изключително любопитно: по-малко от два процента. По-малко дори отколкото при транспортърорите. Дотук с кадетската мъдрост. И повечето от загубите, откри той, след като прегледа огромен брой фишове за причините на инцидентите, бяха поради некадърен пилотаж.

Гилмър стана превъзходен космически пилот. По това нямаше две мнения.

И после потегли на война.

Пикиращият му кораб не беше приятно местенце. Дванайсетимата членове на екипажа мразеха Гилмър и в червата – не че имаше някаква конкретна причина за ненавистта им. Той командваше кораба безупречно. Повишенията и наказанията бяха заслужени и в съответствие с правилниците. Но нещо не беше наред.

Гилмър не остана доволен, когато прикрепиха пикиращия му кораб към една флотилия, определена да участва в нападението на Пионерските сектори. До този момент успяваше да остане встрани от опасностите. На няколко пъти беше изпращал съобщения за таански кораби, опитващи се да извършат самостоятелни набези срещу Империята, което би трябвало да му спечели един или два почетни медала, за да осъществи в цивилния живот заплануваната от него кариера на риалити продуцент.

При това разбираше, че Империята печели войната.

Още няколко седмици и всичко щеше да свърши. Той планираше корабът му да се оттегли на редовен тримесечен основен ремонт и по този начин да се спаси от окончателното сражение за Хийт.

Тъкмо затова умникът Гилмър не остана доволен, когато единият от екраните проблесна и на него се видя приближаващ се с пълна скорост единичен сигнал.

Гилмър увеличи мащаба, като превключи на сензор на разстояние няколко светлинни години, и онемя от ужас при гледката на връхлитащото го чудовищно туловище на „Форез“. Не беше илюзия, увери го втори екран. Орбитата на „Форез“ наистина беше на по-малко от една светлинна минута разстояние!

Комуникационният екип вече предаваше съобщението. Гилмър включи на пълна скорост, програмира произволна траектория за измъкване и се огледа какво друго да направи. Светкавично нареди да отворят една от амбразуриите и изстреля напосоки две ракети.

Четири ракети, с които беше въоръжен пикетъорът, бяха почти безполезни. Бяха по-къси от метър единични сигнални ракети. На теория бяха предназначени да се изстрелват срещу вражески пикиращ или дори тактически кораб, за да му попречат да засмуче беззащитния съд. На практика вършеха работа единствено като занимание на екипажа в миговете преди гибелта му, която беше допуснал поради некадърност.

Гилмър захапа кокалчетата си в очакване да осъществи по възможно най-глупашкия начин поредната семейна традиция: да загине в сражение.

Но не се случи нищо такова.

Нито един от таанските кораби не изстреля ракета срещу него, нито пък се приближи до него.

Гилмър осъзна, че е не само превъзходен пилот, но и изключителен тактик. За миг дори се замисли дали след войната да не остане в армията. Не, спря се навреме той. Не ставай нахален. Грабвай големия медал, който ще ти дадат, и бъди доволен.

Наистина получи медал. При това огромен.

Пикиращият кораб оцеля поради една-единствена причина: лейди Атаго *държеше* Империята да разбере, че я напада и да се изправи насреща ѝ. Може би пикиращото корабче вдигна тревога малко по-рано, отколкото би ѝ се искало, но нито едно сражение не протича абсолютно по план.

Тя дори не забеляза, когато една от ракетите на корабчето улучи „Форез“.

Един младши офицер по контрола на аварията забеляза на един от екраните съобщение за попадение близо до кърмата на кораба. Беше уредена външната обвивка и в кухнята между двете облицовки беше попаднал непознат предмет и беше експлодирал. Офицерът по контрола на аварията зашрака по клавишите, изпълни преградната зона с противопожарен ретардант, нареди евакуация от склада в съседство на поразената зона и също го запълни с ретардант.

Учуди се какво ги е ударило, след което насочи вниманието си към другите екрани.

Махони крачеше из стоманения център.

Беше ядосан.

Отново погледна екрана. Страхотно, помисли си. Значи някакъв си

шибан таанец в някакъв нов тип линеен фургон се опитва да отбележи точка, преди да сме го прогонили. Колко благородно, мина му през ума. Никой не му беше казал, че така се води модерна война. Само те чакат да се появиш и откриват картечен огън срещу теб.

Жалко, че обикновено изтрепват хора, които не искат да стават герои. Пълна гадория, помисли си той, и нареди придвижването на цели флотилии срещу обречения кораб. Може би част от гнева му, мина му насмешлива мисъл, се дължеше на това, че дълбоко в себе си бе убеден, че отбелязването на точки е по-добър начин на воюване от касапниците.

Един техник изкрещя и Махони се извърна рязко.

– Кой те е учил да докладваш, по дяволите?

И зина, загледан в екрана, пред който седеше техникът.

От монитора го гледаше лейди Атаго.

– Какво е това, по дяволите?

– Излъчва се по всички канали от този приближаващ се таански кораб. Това е снимка. Никакъв звук. Никакво видео.

– Свети Кий-рист – изруга Махони. – Комуникационна връзка. Незабавно. Секретен канал до Първичен. Код „Рентгенов лъч“.

Кодът щеше да изпрати съобщението директно на Вечния император.

В старателно обмисления от него капан на Периферните светове се бяха хванали не само вълчетата – самата страховита вълчица беше на път да попадне вътре.

Две флотилии тактически кораби предприеха първата атака. Първата се понесе право напред с надеждата, че ъгълът на атаката ще е встрани от обсега на линейния кораб. Заповедта беше проста: ликвидирай линейния.

Това беше грешка. Системите за откриване на цели на „Форез“ можеха да засичат нападателите под всеки ъгъл, а оръжейните му системи – да изстрелват ракети във всички посоки.

Тактическите би трябвало да бъдат унищожени дори на светлинни години зад прикриващите ги разрушители.

Корабите бяха нападнати – при това тежко. Пет от двайсет и петте оцеляха след сражението. Но не бяха унищожени и мина известно време, докато бъдат поразени двайсетте.

Първата катастрофа би трябвало да е твърде неприятна изненада. Таанците за първи път бяха конструирали линеен кораб с вътрешни

хангари, в които бяха натъпкани шестнайсет тактически.

Люковете зейнаха и тактическите удари.

Но войната беше тежко бреме за таанските пилоти. Младите създания, закопчани в ремъците на полууправляемите ракети, наречени тактически кораби, бяха обречени на почти сигурна смърт. Шестнайсетимата пилоти имаха общо по-малко от 8000 реални зем-часа полет. Преди войната това беше нормативът на един завършил стажант и нищо повече.

Пилотите на таанските тактически кораби се отнасяха с презрение към капризи като тактически хватки за измъкване, отклоняване и заблуда на противника – не че изобщо ги владееха, особено при стълкновение с опитните имперски офицери, натрупали хиляди и хиляди акции с напрегнато втрещени погледи и стиснати зъби.

Тактическите съществуваха само броени секунди. Нанесоха един-единствен удар – при това срещу един от собствените си разрушители. Но бъркотията от изстреляни ракети раздробиха на парчета и без това объркания таански боен ред.

Застанала на мостика, Атаго бе съвсем безизразна. Не беше очаквала кой знае какво от тактическите – но това вече беше пълен абсурд. И все пак беше самата реалност. Издаде следващите си заповеди.

Главният оръжен офицер вече беше избрал системата. И нареди масиран обстрел с „Нах'кал“ – самонасочващи се ракети „кораб-кораб“ със среден обхват на действие.

Втората катастрофа бяха некадърните, необ- или недоучени таански оръжейници. Компютърните симулации не съответстваха на реалната бойна обстановка.

Техниците за откриване на целите подаваха погрешни данни за местонахождението им, а мерачите „губеха“ целите или – което беше още по-лошо – самите изстреляни ракети. Артилеристите объркваха картечни серии, които би трябвало да са унаследили генетично след толкова поколения. Пълначите объркваха бутоните и насочваха ракети обратно към оръжейните хранилища и ги смилеха на кайма.

Третата катастрофа бяха самите нови неизпробвани оръжейни системи. Обстрелът с „Нах'кал“ би трябвало да е стопроцентов. В действителност бяха задействани под седемдесет и пет процента от изстрелваните устройства.

Останалите отредко да са зареджани, да са имали достижими цели или просто не се включиха. Цял комплект катапулти действаше на автоматичен режим, но двигателните ракетни системи не се включиха след

изстрелването. Десетки ракети „Нах'кал“ бяха запокитени в пространството, а на всичко отгоре един волнонаемен предизвика късо съединение в системата и се самоекзекутира.

Но тактическите не преставаха да нанасят удари със своите корабобийци.

Един удари „Форез“ и експлодира във вече опразненото от тактическите кораби хранилище. Екипите по контрола на аварията си проправиха път през бушуващите пожари и успяха да укротят пламъците за минути.

След това първата флотилия се опита да се измъкне.

Пет кораба успяха.

Но вниманието на таанците беше привлечено от втората флотилия. Беше им заповядано да унищожат ескортиращите.

Повечето успяха.

Таанските разрушители се мятаха като обезумели под индивидуално управление. След катастрофата с ракетите „Нах'кал“ оръжейникът на „Форез“ нямаше особено желание да им оказва съдействие. Девет разрушителя се нажежиха до бяло, преди офицерът да даде заповед за изстрелване.

„Форез“ изплю двайсет насочвани от оператор корабобийци с далечен обхват и те се понесоха в търсене на мишени.

Управляваната безупречно флотилия изблъва контраракети „Фокс“ и „Гоблин“ срещу обемистите таански корабобийци. Обърканите оператори изгубиха и целите, и управлението. Поради прекъсване на управлението ракетите послушно се самовзривиха.

Имперските тактически отново нападнаха. Четири от тях се насочиха към крайцера.

Три удариха стария кораб и той се разтресе и се разцепи на две половини, които се понесоха безцелно със същата скорост и бяха засечени от разузнавателен кораб след три зем-години. Прекалено късно за шепата оцелели таанци.

Тактическите удариха още веднъж и се насочиха към базата си.

Бяха направили необходимото.

Във фланговете дебнеха тежките бомбардировачи.

Атаго заповяда първия обстрел срещу нахлуващите имперски кораби да започне на изключително далечен обхват.

Дванайсет самонасочващи се чудовища се измъкнаха през

люковете и двигателите им АМ2 се включиха. Всяко от тях имаше съставна управляема бойна глава с достатъчно КТ, за да унищожи град с размерите на столицата на Хийт. Ракетите, които бяха толкова нови, че имперското разузнаване дори не им беше дало кодово название, действаша безупречно.

Подминаха съгласно дадените в последния момент инструкции разрушителите, които прикриваха по-големите имперски кораби, насочиха се към тях и се взривиха. Бойните глави бяха инструктирани да не се разцепват при достигане на обекта. Не се подчиниха.

Но резултатът беше твърде мрачен:

Два разрушени имперски линейни кораба.

Единият изваден от употреба и превърнат по-късно в скрап.

Един разрушен разрушител.

Един тежко повреден крайцер.

Четири извадени от сражението крайцера.

Махони се оказа прав в преценката си за разрушителния потенциал на кораба-безумец.

Броени секунди след това имперските кораби контраатакуваха.

Над трийсет направлявани от оператори „Кали“ бяха насочени срещу „Форез“.

Настъпи бъркотия – операторите загубиха контрол, ракетите почнаха да се сблъскват една с друга, някои експлодираха, задействани от вибрациите на избухващите близки ракети.

Но обширната зона, в чийто епицентър се намираха „Форез“ и съпътстващите го ескорти, се превърна в истински ад от взривове.

Останалите таански разрушители бяха унищожени или изхвърлени от сражението.

Самият „Форез“ беше улучен двукратно.

Но продължаваше да напредва на пълна скорост... и продължаваше да обстрелва.

Оръжейният офицер не бе удовлетворен.

Осъзнал некомпетентността на оръжейните екипи, той прибягна до нов план. Ракетите „Нах'кал“ бяха насочени срещу имперските кораби, но без особени очаквания за успех.

По-ефикасни бяха оръжията за близък обстрел: балистично насочваните ракети „Дон“ и изстрелваните в залп „Мирка“. Дори картечните гнезда започваха да пърпорят срещу влезлите в стрелкови обхват ракети

„Кали“. Експлозиите бяха разпердушили електрониката и сензорите, но корабът все още беше невредим.

Трите попадения бяха поносими. Първото извади от строя бойния информационен център близо до кърмата, но имаше и втори център. Второто разби главния компютър „Нах'кал“. Не беше голяма загуба. Третото разпердушили спалните помещения на екипажа. Все пак в момента там не би трябвало да има жива душа. Пожарите скоро ще бъдат овладени, предположи той. А и това беше работа на контрола по авариите.

Тъкмо в този момент четвърта „Кали“ при втория имперски набег удари „Форез“. Цяла четвърт от кораба-чудовище престана да съществува брoени секунди след ядрената детонация.

Осветлението на мостика помръкна. Атаго чу приглушен писък в мрака. Включи се резервното осветление. Тя огледа всички лица, Кой беше слабакът?

Не можа да отгатне.

– Адмирале – викна тя на командващия „Форез“. – Щети?

Последва продължителна пауза. Половината екрани зееха пусти, а останалите бълваха безсмислени цифри. Все пак получи доклад:

Двигателно помещение: петдесет процента от мощността; „Юкава“ извън строя.

Въоръжение: проценти... проценти... Атаго продължи да оглежда. Зле. Далекобойната ракетна система беше поразена. Но все още разполагаше с повечето корабобийци и дори някои от системите „Нах'кал“. Системите за близък обхват бяха запазили около двайсет процента от капацитета си.

Загуби... Атаго се извърна. Това беше без значение. Все още можеше да продължи битката.

На друг екран видя, че „Форез“ ще се озове в сърцевината на имперската флота след брoени минути.

Накърненото ѝ достойнство щеше да бъде възмездено.

Едно от най-безсмислените или обичайни занимания на военните историци е опитът да открият конкретната личност, която има заслугата/носи отговорността за убийството на велик воин/тиранин. Споровете дали фон Рихтофен е убит от колега пилот на име Браун в границите на атмосферата, или изхвърлен от атмосферата от анонимен австралийски редник са безкрайни и отегчителни. Друг пример от историята на

земята: кой атомопилот действително е убил някой си адмирал Ямамото – Ланфиер или Барбар?

И съвсем наскоро: действително ли военномандващият от Мьореровите войни Мордечи е убит в ръкопашен бой от смъртно ранения полковник Майнерцаген, или се е спънал в детонатора на мина?

Същото важеше и за случилото се с лейди Атаго и „Форез“.

Имаше двама основни свидетели.

Едната беше някоя си оръжеен офицер на разрушител Бриениус. Тя беше изстреляла една ракета „Кали“, насочвайки я към безпогрешно изчислената от нея орбитална траектория на нахлуващия „Форез“. В точната секунда активира ракетата и я прати директно срещу таанския лиенеен кораб.

Другият беше изключително способният капитан на тактически кораб Алексис. Той насочи своята „Кали“ право към „Форез“ в момента на най-ожесточения обстрел на линейния кораб, след като се увери, че танците са ангажирани с много по-тежки проблеми, като току-що понесените попадения. Прикри торпедото си корабубиец срещу ракетен обстрел от близко разстояние и картечен огън, като изстреля защитен параван от осемте си ракети „Гоблин XII“.

Нито един от двамата не беше героят, въпреки че и двете „Кали“ нанесоха точни попадения.

Историците не за първи път грешаха.

Лейди Атаго и „Форез“ бяха унищожени от младши лейтенант Гилмър.

Или пък „Форез“ се беше самовзривил.

Незначителната повреда на „Форез“ няколко часа преди началото на сражението беше причинена от миниатюрната ракета, изстреляна от пикиращия кораб на Гилмър.

Според контролиращия аварияте компютър тя беше причинила минимална пробойна върху външната обвивка на кораба. Но не само проникна в преградната кухня, а освен това разкъса и вътрешната обвивка.

Тъй като зоната беше евакуирана, никой не забеляза това.

Не беше установено също така, че:

Противопожарната блокираща система между двете облицовки не се включи.

Противопожарната система на хранилището никога не беше зареждана.

Противопожарната алармена система беше изключена, както и алармената система на целия подсектор.

А пожарът се разрастваше.

Отначало бе съвсем незначителен, блещукаше на отделни искри. Ако дупката в централната облицовка беше по-голяма, огънят щеше да бъде потушен от възникналия вакуум. Но корабната атмосферна система продължаваше да впомпва въздух в отделението.

Това беше достатъчно за разпалване на искрите.

Пламъците лумнаха. И плъзнаха във всички посоки.

Стените на отделението следваше да са обработени с ретардант. Не бяха. Освен това бяха направени от сравнително нискотемпературен синтетичен материал. На всичко отгоре отделението беше претъпкано с пълни с парцали кашони.

Стените на отделението се разтопиха, но не откъм страната на коридора, където щяха да ги забележат. Огънят се разпространи от противоположната страна, към кърмата.

Компютърът по контрол на аварийите продължаваше да съобщава, че всичко е наред.

Най-накрая огънят се разбушува и запоглъща секторите един след друг. Изпепеляваше членовете на екипажа, преди да успеят да изкрещят. Може би едва в този момент един от компютрите подаде сигнал. Дори да беше така, в суматохата никой не го забеляза.

След известно време пламъците достигнаха противопожарната преграда. Две огромни камери опасваха кораба, едната над, другата под хранилището за горивото АМ2. Камерите не само бяха запълнени с абсолютно инертен и незапалим материал, но и бяха оборудвани с многобройни антиексплозивни, антирадиационни, антивсякакви падащи защитни прегради.

Те не паднаха, когато външната стена рухна.

А и незапалимото вещество не беше безупречно.

„Форез“ се взриви части от секундата преди двете „Кали“ да улучат онова, което допреди миг беше материя, а сега вече само енергия.

Лейди Атаго вероятно не беше твърде разочарована от смъртта си. Не беше успяла да се вклини в сърцевината на врага, но беше запазила непоколебим контрол над кораба си и тъкмо щеше хладнокръвно да даде поредната заповед.

Но умря за по-малко от миг.

Заедно с петхилядния си екипаж.

Има и по-неприятни начини да загинеш по време на война.

Лейди Атаго носеше отговорност за милиони – и ги изостави на произвола на съдбата.

54.

Лейди Атаго загина с неопетнена чест. Оцелелите платиха със своята собствена. Нейният символичен акт на героизъм взриви цялата система на управление. Авторитетите се сгромолясаха, засрамени и осквернени, и тълпите плъпнаха по улиците в търсене на изкупителна жертва – обявиха война на всеки униформен, закичен дори с най-незначителния знак на йерархичността.

Измъкваха моряци от пристанищните барове и ги пребиваха до смърт. Събираха се с хиляди пред казармите, за да крещат, да скърбят и да скубят косите си, след което се мятаха върху телените мрежи, докато не ги съборят. Войниците стреляха срещу тях, но без особен ентузиазъм. Стотици загинаха, но тълпите продължаваха да вилнеят. Много войници захвърлиха униформите и се присъединиха към метежниците, като дори предвождаха залавянето на доскорошните си офицери. Полицейските управления бяха изпепелени, а побягналите презглава ченгета бяха преследвани и смилани на кайма с юмруци и ритници. Пребиваха до смърт с камъни пощальоните, докато разнасяха пощата. Измъкваха кондукторите от влаковете и ги провесваха по уличните лампи, след което ги запалваха и те надаваха писъци и се мятаха като живи чучела. Много от членовете на Върховния таански съвет се изпокриха по домовете си и засипваха главите си с пепел от срам и разкаяние, без дори да повдигнат пръст за самозащита или да им мине през ума да поискат помощ, докато побеснелите им съграждани избиваха най-напред телохранителите им, след това прислугата, след това семействата им и накрая самите тях.

След като не остана нито един властник за утрепване, тълпите нападнаха търговците – повечето се бяха усетили да избягат навреме; плякосваха складове и магазини, разграбваха супермаркети и унищожаваша всичко, което не можеха да откънат. Огромни стълбове пушек и бушуващи пламъци изригнаха над Хийт, сякаш планетата се беше върнала във вулканичната ера.

Единствено Шабоя – и „Котън Кълб“ – останаха встрани от

погромите. Стен и Алекс бяха създали отлична организация. При всяко нахлуване на тълпата в квартала на порока техните агенти я повличаха нанякъде с крясъци и обещания за по-лесни и по-достойни жертви. Подкрепяни от Сен Клер и Л'н, двамата следяха изстъпленията от покрива на нощния клуб. Огромната комуникационна уредба, която бяха вкарали контрабанда в клуба, постоянно ги държеше в течение за случващото се, благодарение на съобщенията на агентите за залавянето на всяка следваща жертва. Хийт се превръщаше във все по-лесна плячка за предстоящата имперска инвазия.

Метежите вече бяха бушували цели две седмици, преди Махони да преодолее последната таанска съпротива. Стен и Алекс получиха съобщението на обяд. Неочаквано цялата радиобърборилня беше пометена от широковънновото излъчване на Махони. Двамата със Стен предварително се бяха разбрали, че нямат време да си играят на криеница с поредица от заглушени предавания. Махони прецени, че един мощен всепланетен рев е достатъчно прикритие.

– В този момент – беше заявил той – изобщо няма да ми пука кой ще знае, че пристигам. А ако изрева достатъчно мощно, таанците така ще се изпонасерат, че изобщо няма да им дойде на акъла с кого разговарям. Така. Щом ти подам думата, задействай операцията.

– Как ще я наречем? – попита Стен.

– Отде да знам. Какво ще кажеш за „Черната котка“?

– Не е ли на кутсуз?

Махони му подари една вълча усмивка.

– За мъртъвците. Дето ще ги вкараме в гроба.

Щом уредбата млъкна, двамата с Алекс скочиха. Изминаха няколко мъчителни секунди. Накрая съобщението започна:

– Институт „Черна котка“. Повтарям. Институт „Черна котка“...

– Чувам те – реагира светкавично Стен и сигналът прекъсна наред съобщението.

Той се извърна към тричлениния си екип. Гледаха го опулени, без да могат да повярват, че най-после настъпва краят на всичко, което бяха преживели. Не сваляха очи от него – дори Алекс – в очакване да проговори. Стен потърси в мозъка си нещо исторически значимо, нещо, което би изрекъл някой адмирал. Но в същия момент предпочете да не се прави на адмирал. Майната ѝ на историята!

– Всеки знае какво да прави – отсече той.

И тримата моментално пристъпиха към действие.

Сен Клер и Л'н трябваше незабавно да уведомят основните агенти.

Алекс трябваше да каже на Четунд да си размърда задника в Колдиез и после да чака в готовност.

Стен щеше да се погрижи за самия Пастур. Набра кода, нагласи брояча на предавателя на излъчващ сигнал и натисна бутона, който да предаде съобщението.

Главният телохранител Лимей намери Пастур да се занимава кротко в градината си. Ръцете му потрепваха, докато връчваше шифрованото послание на шефа си. Лимей нямаше никаква представа какво пише в него, но му беше наредено да поддържа двайсет и четири часово дежурство при комуникационната станция в мазето. Трябваше незабавно да уведомява Пастур за всяко пристигнало съобщение. Беше се провалил. Лимей беше най-преданият помощник на Пастур и през последните две седмици беше преживял ужасяващи страхове за своя шеф. Странно, че тъпата така и не се приближи до вратата на Пастур, тъй че страховете му бяха напразни. Но въпреки всичко беше безкрайно изтощен и заспа по време на дежурство. Съобщението беше пристигнало, без да го забележи – от колко време, не знаеше. Беше категорично убеден, че заради този свой пропуск трябва да бъде наказан със смърт, ако Пастур реши да го накаже. Фактът, че един новоназначен телохранител бе насочил вниманието му към съобщението, правеше престъплението му още по-тежко. Следователно трябваше да умре два пъти, Това, че според Лимей новият телохранител беше хитрец и негодник, не променяше нищо.

Разказа всичко подробно на Пастур, без да се оправдава – очакваше най-тежкото наказание. Но си даде сметка, че полковникът не му обръща никакво внимание. Пастур прочете съобщението за четвърти път. Лицето му беше пребледняло, а тялото му сякаш се беше парализирало. Никакви усилия на волята не бяха в състояние да му помогнат да запази самообладание. Пастур трябваше да се отправи към Колдиез възможно най-бързо. Там заедно с най-доверените си помощници трябваше да удържи положението и да направи всичко възможно да не пострада нито един затворник, докато очакват имперците да кацнат. Накрая Пастур трябваше да капитулира от името на своя народ. За момент си помисли, че би предпочел смъртта пред онова, което предстои да се случи. След това си спомни за лейди Атаго и какво бе донесла нейната смърт. Окопите се и издаде заповедите си на Лимей.

Старши подофицер Скор имаше честта да е първата участничка в

имперска нападателна сила, влязла в контакт с таански селянин. Транспортърът на Скор беше част от авангарда на Първа гвардейска флота, кацнала в покрайнините на Хийт.

Нейният лейтенант предпочете приятна мека зелена ливада. Старши подофицер Скор първа от всички имперци стъпи на таанска земя. Спусна се по подвижната стълбичка с късите си мускулисти крака, с готов за стрелба улигън; шареше с очи да открие някакъв признак за неприятелска съпротива.

– Махни се от цвеклото ми! – изръмжа дрезгав глас. Старши подофицерът се завъртя, прилепила пръст върху спусъка, И зяпна от учудване. Видя пред себе си дребна набита фигурка, облечена в грубите бледозеленикаво-кафеникави дрехи на таански селянин. Розовите му пипала се мятаха гневно пред онова, което според Скор беше лицето му. Селянинът размахваше заплашително мотика срещу слисаната имперка. Беше покрит с козина и имаше огромни ръце, които завършваха с яки твърди нокти.

– Какво рече, по дяволите? – успя само да промълви Скор.

– Не богохулствай в мое присъствие – сръза я мирянин Кристата. – Всевишният не понася ругатни!

– С-с-съжالياвам – заекна Скор. – Но какво...

При появата на още „селяни“ млъкна от изумление. Трима от тях, облечени все в същите бледозеленикаво-кафеникави дрехи, очевидно бяха имперци. Останалите бяха таанци. Мирюлюбиви таанци. Стен първо щеше да се изуми, а след това не по-малко да се развесели от нещата, които Кристата беше осъществил съобразно плана си. Мирянинът не само беше успял да избяга, но дори беше покръстил цяло таванско селище.

– Ще се махнеш ли от цвеклото ми, или ще трябва да се оплача на началниците ти? – изсумтя Кристата.

Единственото, което успя да изломоти все по-слисаната Скор, беше:

– Ти не знаеш ли, че бушува война?

Кристата се навъси, не особено впечатлен.

– Войната – като правителствата – е за нисшите чинове. И двете са скверни. Ние, които се къпем в благоволенieto на Всевишния, не се забъркваме в подобни светски дела.

Останалите селяни замърмориха в знак на съгласие, като за по-голяма убедителност размахваха мотиките. Скор само се пулеше, потеше се и пелтечеше. На Кристата му дожаля за нея. Свали мотиката и се

приближи.

– Изглеждаш много уморена – каза съчувствено той. – Може би този скромен последовател на Всевишния би могъл да ти помогне да свалиш бремето от своя дух.

И Кристата се зае да привлече старши подофицер Скор от Първа имперска гвардия в своето паство.

Вихман винаги беше изпитвал подозрение към неочакваното заболяване на Пастур и решението му да ограничи обществените си задължения. Съобщенията за нарастващия интерес на Пастур към Колдиез увеличиха подозренията му допълнително. Така че когато младият безочлив бодигард, когото внедри в охраната на Пастур, дотърча при него с новината за мистериозното съобщение и неочакваното заминаване на полковника и неговата свита към манастира, не му беше кой знае колко трудно да се досети, че Пастур възнамерява да постави под своя закрила затворниците в Колдиез. Но с каква цел? Каква очакваше да спечели Пастур?

Когато и следващото блокче от пъзела попадна на мястото си, Вихман се изпълни с негодувание. Пастур беше предател. И възнамеряваше да се възползва от затворниците като разменна монета, за да гарантира бъдещето си като лакей на Императора.

Но какво би могъл да направи той, Вихман? Лейди Атаго, последният герой на Таан, беше паднала. За момент Вихман си представи Атаго да размахва пръст пред лицето му. И наметна мислено мантията на героинята върху плещите си. Да, той щеше да поеме нейния меч. И даде обет, че преди да умре, в Колдиез няма да остане нито един жив затворник.

Старши капитан (от разузнаването) Ло Прек се шмугна в полуразрушената сграда в подножието на Колдиез. На рамото му висеше автоматична пушка. На колана му беше закачен дажбен пакет. Напъна хилавото си телце, за да отвори увисналата на халтавите панти врата, преграждаща вестибюла към стълбището, което се изкачваше до втория етаж. Вратата поддаде с остър писък, от който сърцето му едва не изхвъркна.

Ло Прек изчака – поемаше дъх едва-едва, – докато пулсът му се успокои и докато възвърне самообладанието си. След това запристъпва нагоре по стъпалата. На последния етаж видя в стената зейнала дупка –

там явно бе имало прозорец. Оттук чудесно се виждаше централният вход на Колдиез и тясната калдъръмена уличка, която извиваше нагоре по хълма към древната катедрала.

Ло Прек си разчисти едно местенце и се настани да чака.

Това, че чакането щеше да продължи дълго, не го притесняваше. Тъкмо търпението му бе позволило да проследи убица на брат си в продължение на много години и на милиони мили, за да дойде сегашният момент. Знаеше, че финалът вече е близо. Беше подкрепил основанията на Вихман с още един факт. Ако действително предстоеше окончателна битка за Колдиез, Стен със сигурност щеше да участва в нея.

А Ло Прек щеше да изчака.

Зареди оръжието си и се нагласи за дългото дебнене.

55.

Оцеляването на Колдиез – както и на стотиците ВИП интернирани и военнопленници зад стените му – вероятно се дължеше на факта, че подполковник Вирунга беше по музикант, отколкото беше признан на Стен.

Когато младият Вирунга се запали по духовите инструменти до такава степен, че родителите му с неохота платиха астрономическа сума за доставката – от Земята – на някакъв архаичен инструмент, наречен саксофон, той се превърна в нещо като бунтар. По онова време музиката беше скована в трийсет и девет тонова структура и всяка музикална композиция задължително се състоеше от две части. Част първа започваше с определен брой ноти, които се повтаряха в разнообразни мотиви, и завършваше в различна тоналност. Част втора минаваше през нови тоналности, за да завърши най-накрая в първата.

Н'раняйците обичаха да се спускат от своите дървета, да се събират по горските поляни и да слушат тези произведения. За връстниците на Вирунга тази музика беше досадна, досадна, досадна и те създаваха нови форми, в които не само се сменяха тоналностите, но и всеки музикант си позволяваше безкрайни индивидуални импровизации, както намереше за подходящо. Наричаха забранената музика и'з и се събираха тайно на малки полянки, за да я изпълняват.

Вирунга, който обожаваше импровизациите, изпадна в беда, когато сонатата на Стен в тоналността на свободата за солист без акомпанимент зазвуча съвсем фалшиво.

Първата част започна в мазетата под Колдиез. Обгорелите в сраженията затворници разпечатаха отдавна забравените в зимниците оръжия и обучиха онези, които все още бяха с мозъка си и в добро здраве, да ги използват.

Вирунга с неохота се съгласи Краулшавн и Соренсен да подготвят азимутни карти и скици за радиуса на действие за неговата артилерия, която щеше да бъде използвана съвсем скоро. Самият той прекара часове наред насаме с Дерзин и Авренти – обсъждаха неминуемо предстоящото и неизбежното. Авренти, вечният професионалист, не се притесняваше особено, че по всяка вероятност в най-скоро време ще му се наложи да служи на нови господари. А все по-честото появяване на лорд Пастур в затвора облекчи Дерзин при вземане на решението да се предаде. Проблем беше Генрик. И шепата некорумпирани таански надзиратели, все негови последователи. Но и това не беше кой знае какъв проблем, мислеше си Вирунга. Неговите въоръжени затворници, плюс новопосветените – в превод: безчестни или уплашени – надзиратели на Четуйнд щяха да успеят да се справят с тях.

Първата част завърши според очакванията с тътена на имперските кораби над главите им. В момента се осъществяваше приземяването. След няколко минути сирените завиха за извънредна проверка, като с това поставиха началото на втората част. Затворниците се строиха – влачеха се лениво въпреки крясъците на надзирателите. Вирунга се зае с преброяването. Отговорниците докладваха, че всички затворници са налице. Един бдителен таанец тъкмо щеше да се разкрещи от ярост, забелязал зейналите в строя дупки, но не можа да издаде нито звук, понеже усети нечий пръсти да го стискат за гръкляна. И припадна.

Убийството извърши Соренсен. Кодовата дума, която Махони даде на Стен, не само осигури достъп на Соренсен до неговия ментален боен компютър, но и го отключи, за да може да упражнява някои от другите си „богомолски“ умения.

Полицейски майор Генрик беше застанал начело на строените надзиратели с лице към затворниците, когато видя надзирателя да умира пред очите му. Забеляза още затворници – въоръжени затворници – внезапно да изникват върху назъбените парпети и по балконите. Понечи да изкрещи някаква команда и вдигна оръжието си към Соренсен – и в този момент Четуйнд тръгна.

В началото Четуйнд роптаеше срещу заповедите на Стен. По право той трябваше да е из улиците и да командва екипите си. После се замисли. Ами ако нещата се объркаха още в самото начало? Всеки може да

загази, ако тръгне да се бие. Колдиез изглеждаше сравнително добро местенце, за да изчака, докато Империята стабилизира нещата. А трябваше да се погрижи и за още нещо.

Това „още нещо“ беше самият Генрик – Генрик и всичките шибани таански надзиратели и агенти, които непрекъснато нападаха Четуинд от момента, когато за първи път обра един пиян моряк, та до ден днешен.

Генрик се прицели... и огромни стоманени клещи стегнаха гърдите му в обръч. Той размаха безпомощно крака – Четуинд го стискаше в мечешката си прегръдка високо във въздуха. Крясъците му преминаха в кървави хрипове, а Четуинд стискаше все по-яко и премазваше ребрата му. После метна тялото му встрани и тръгна към останалите „доялни“ надзиратели. И се метна върху калдъръма, щом оръжията затракаха и мъжете изпоналягах. Точните стрелци сред военнопленниците успяха да възстановят реда, като изтрепах останалите главорези.

Вирунга не помръдваше, изчакваше касапницата да приключи. След това насочи вниманието си към Дерзин и Авренти. Останалите надзиратели не бяха хвърлили оръжията си, но не знаеха как да постъпят.

– То... започна. Легни... ръце на тила. Върни се в помещенията. Чакай по-нататъшни заповеди. Изпълнявай заповедите... никой не пострада.

Така че когато лорд Пастур пристигна с придружаващите го, Колдиез вече беше в ръцете на имперците. Посрещнаха го любезно и го отведоха на сигурно място дълбоко в зимниците на замъка.

Така приключи втората част.

Третата част би трябвало да е почти пасторална. Бившите военнопленници се настаниха по кулите на замъка при оръдията.

Оставаше им само да чакат зад стените на затвора окончателното си освобождаване. Всеки таанец, който продължаваше да се съпротивлява, щеше да бъде лесно разубеден с няколко точни изстрела и убеден да потърси по-смислена смърт другаде.

Вместо това третата част започна с тракането на вериги – четири тежки танка затъгнаха по калдъръмената уличка нагоре към Колдиез.

Лорд Вихман. И приятели.

Тези приятели бяха ескадронът от тежки тракове, една дивизия разузнавателни, една разузнавателна бригада с гравшейни и почти цял батальон войници. Затворниците в Колдиез би трябвало да са безкрайно доволни, че Вихман не беше успял да се снабди с тактически ядрени снаряди.

Един от затворническите екипи изстреля мощен картеч от една наблюдателна кула към предвождания трак. Ответният изстрел хвърли кулата във въздуха. Новодошлите не пристигаха за изненадваща инспекция.

Вирунга се свърза по комуникационната система със Стен.

Останалата част от симфонията явно щеше да е в стил и'з.

Макар да беше преживял продължителната изтощителна битка за Периферните светове, Стен все още не си даваше сметка, че има толкова много начини да му съобщят, че лайната са кипнали.

Седеше наред помещението, което доскоро беше централният салон на „Котън Клъб“, сега превърнат комуникационен център. Колдиез се беше вдигнал. Нямахме никаква възможност Вирунга и останалите военнопленници да издържат срещу въоръженото нападение. А и като че ли нищо не можеше да се направи. От пристигащите съобщения от имперските сили около Хийт ставаше ясно, че настъпателните действия са спрени. Нужни бяха най-малко три дни, за да пробият. По въздух също беше невъзможно. Все още имаше достатъчно ракетни площадки, което превръщаше всяко нападение по въздуха в рискована самоубийствена операция. А частите на Вихман бяха прекалено близко дори за насочвана от оператор ракетна атака.

Погледна през прозореца и присви очи. Не му трябваше метеоролог, за да разбере, че приближава буря. Започваше да вали и падаше мъгла. В другия край на залата Килгър вече стоеше пред един компютър. Стенният екран просветна и се появи карта. Върху нея с контурни линии беше очертана столицата на Хийт. Kartata помръдна и в центъра ѝ се появи Колдиез.

Стен се приближи и я огледа внимателно. Контурните линии се събираха плътно една до друга около Колдиез и Стен чак изпита болка в мускулите на краката, като си припомни колко пъти беше пъшкал нагоре по стръмната калдъръмена уличка като затворник. О-хо!

– Обърни изображението и приближи – нареди той.

Kartata се раздвижи и Стен се вторачи в странична проекция на Колдиез, която показваше контурите на разрушената катедрала на върха на възвишението.

– Алекс – попита той високо той, – имаш ли някакви сведения с какви части разполага Вихман?

– Не, шефе. Но бас ловя, че не са най-добрите таанци.

Вероятно не, помисли си Стен.

– Завърти пак.

Стен отново се вторачи „от птичи поглед“ в Колдиез.

Хрумна му някаква идея. Но имаше нужда от едно нещо.

Попита Килгър и той отвърна:

– Точно туй го ня'ам, но имам малко ерзац.

– И никой не го е задигнал?

– Ми да. Никой таанец не е припарил до тях.

– И имаш две движещи се гравшейни?

– Имам.

И Килгър изфуча през вратата.

А Стен, който възнамеряваше да прекара последните дни от войната, свил се в ъгъла на мрежата си като затлъстял паяк, грабна очакващото го бойно снаряжение от стената и го нахлузи.

Погледна Сен Клер в дъното на стаята. Тя тръсна глава – не можеше да повярва, – а той сви рамене и изскочи навън.

Килгър, вече в пълно бойно снаряжение, го чакаше, седнал зад контролното табло на гравшейната. В един товарен плъзгач зад нея седяха двама от агентите на Четуинд. Двете шейни бяха очукани и потрошени от сраженията, но все още можеха да се плъзгат. Стен се качи и Алекс отлепи.

– Откъде знаеш, че още е там?

– Помниш ли – отговори Алекс – оня четрикракия, дет' го забелязахме, когат' ни докараха на Хийт?

Стен се замисли... и си спомни четирикраката твар, която яздеше таанският офицер.

– Коня?

– Позна, момче. Обаче питал ли си се к'во става с конете, когато умрат?

Стен не се беше питал.

– Карат ги в един цех за лой, страшно вони. Туй ще ни е смазката.

Килгър не разполагаше с бойния ред на нападателната част на Вихман, но предположението му беше точно.

Разузнавателните тракове бяха наскоро сформирана резервна част, състояща се от осакатени в сраженията войници; частта с гравшейните беше сформирана от курсанти в една военна таанска школа, а пехотата беше скалпена набързо от накуцващи ранени от центровете за резервни

части и от лагерите за запасни.

Тежките тракове бяха произведени току-що и предназначени за директно изпращане на предни линии, за да се включат в сраженията. Бяха толкова нови, че все още дори не бяха покрити с камуфлажен аноден филм. Екипажите им се състояха от цивилни – надзорници и контрольори, заставени да минат под командването на Вихман. Един-единствен инспектор се беше противопоставил и Х'нрих, шефът по сигурността на Вихман, моментално го разстреля. Останалите изпълняваха, каквото им се нареди. Тъкмо те нападаха Колдиез.

Първият танк подпомогна плана на Стен.

След като първата наблюдателна кула рухна, танкът затрака нагоре по павираната уличка с щръкнало в търсене на нова мишена дуло. Визьорът на мерача се плъзна към втората наблюдателна кула от отсрещната страна на портала на Колдиез. Не се забелязваше никакво движение. Мерачът потърси нова мишена.

Картечницата върху втората наблюдателна кула се завъртя едва забележимо. Приведен в седалката на мерача, мършавият старец се извърна към не по-малко изтощения си колега, който беше коленичил от едната му страна.

– Заредена ли е?

– Би трябвало. Знаеш ли как да стреляш?

– Проклет да съм, ако знам.

– Знаеш, че тази детска играчка няма да продупчи оная ламарина долу, нали?

– Млъквай. Предпочитам да си живея спокойно.

Бившият военнопленник, който зареждаше картечницата, щеше да е прав – при нормални обстоятелства. Картечната стрелба щеше да ръсне бронята на тежкия танк като дъждовни капки. Но конструкторите на танка не допускаха, че някакъв некадърен водач може да е дотолкова малоумен, че да го изкатери върху купчина камъни и по този начин да изложи на показ търбуха му и абсолютно уязвимия спасителен люк.

Подплашеният цивилен зад контролното табло на танка беше точно толкова малоумен.

А и имперският артилерист на картечницата беше отличен стрелец.

Картечният огън откърти люка от пантите... проникна в кабината на екипажа... и рикошира. Тежката броня беше добра защита и отвън, и отвътре.

Двама оцеляха, но все пак бяха улучени от стрелците, докато изпълзяваха през задния спасителен люк.

– Не беше лошо – каза доволно зареждачът.

– Никак даже – съгласи се стрелецът.

Десет секунди по-късно от танка блъвнаха черни пушеци, после лумнаха пламъци.

Лесният начин за превземането на Колдиез беше отрязан.

Вирунга се запита как ли ще постъпи сега неговият все още неизвестен нападател.

Вероятно пехотинска атака.

Тъкмо това си помисли и Вихман. Но неговата набързо скърпена нападателна част все още се организираше и повечето импровизирани взводове не бяха заели позиции на стартова линия, когато свирките писнаха пронизително.

Приблизително една рота мърморковци пое нагоре по хълма. Веднага бяха изпозастреляни, а останалите потърсиха прикритие. Втора вълна не последва. Вместо това почнаха да издигат барикади по улиците и стрелкови позиции в жилищата.

Великолепно, помисли си Вирунга. Нямаме никакво намерение да контраатакуваме, а ако решат да правят обсада, вероятно ще издържим до пристигането на имперските сили.

Вероятно. И той се зае да подготви онова, което се опитваше да убеди сам себе си, че е неговата артилерия.

На здрачаване Стен и Алекс се бяха притаили на покрива на една от сградите.

По-голямата гравшейна беше скрита сред разрушенията под тях. Товарът ѝ вонеше непоносимо, точно както беше обещал Килгър.

Стен долови възможност да създаде известен хаос.

Кадетите в гравшейните очевидно се опитваха да атакуват Колдиез, сякаш бяха скити, нападащи римски легиони. Шейните им се плъзгаха напред-назад и нагоре-надолу, а стрелците изстрелваха от време на време по някой и друг залп. Точни попадения. Почти всеки път улучваха Колдиез.

Стен изчака да мръкне и включи светлинния мерник на снайпера. Беше доста гадно оръжие, което изстрелваше миниатюрни защитени залпове, които при попадение отваряха в гърдите дупка, голяма колкото да се напъха цяла шейна. Но за разлика от тъканния уилигън, тежкия снайпер имаше модифициран линеарен ускорител за изтласкване на

изстрела. Устройството не само осигуряваше точност на стрелбата, но и позволяваше мишената да бъде достигната, ако се скрие зад някоя стена. След произвеждане на изстрела ускорителят му придаваше въртеливо движение в подходящия момент и по този начин той завиваше в необходимата посока зад някой ъгъл.

Стен не се нуждаеше чак от това.

Насочи кръстачката на мерника към пилота на една от гравшейните и го смъкна от седлото. Стрелецът скочи към контролното табло, но също умря.

След броени секунди пет гравшейни кръжаха безцелно из покритите с разрушения улици под Колдиез.

Това щеше да причини необходимия хаос.

Двамата с Килгър се спуснаха по разнебитеното стълбище, покате-риха се в гравшейната и бавно се понесоха напред. Придвижването им като че ли остана незабелязано – поне нито един от снарядите, които из-тремяха около тях, не изглеждаше директно насочен.

Стигнаха до все още тлеещия танк и Килгър го обиколи с грава. За-ви и посочи надолу.

„Тук ли?“

Стен отвърна също с жест:

„Десет метра по-нататък“.

Килгър спусна шейната.

И едва не се утрепаха.

Напук на крясъците и протестите на Вирунга, че е загубил бойния си компютър и петдесет процента от операторите на „Дрънкалник“, Соренсен сформира екип, който да действа от засада. Беше – поне докол-кото му беше известно – единственият агент от „Богомолка“ зад стените на Колдиез. Но имаше военнопленници и от други наказателни части, които искаха да се реваншират. И те се измъкнаха от катедралата и тръгнаха към поразения трак.

Соренсен знаеше, че силите на Вихман трябва да преместят разва-лината, за да се придвижат. Тъй като си даваше сметка, че военните ин-женери напоследък са кът и не се срещат на всяка крачка, имаше наме-рение да ликвидира няколко специалисти по ремонтите.

Видя гравшейната да се спуска и запълзя към двамата таанци – мислеше си той, – които се измъкнаха от нея. Не поглеждай, напомни си. Помощниците му го прикриваха. Соренсен приготви дългия церемо-ниален нож, който носеше винаги. Първо щеше да се справи с по-едрия, След това...

На хоризонта блесна светкавица и всички застинаха като храсталаци. Отново се възцари мрак и двете цели на Соренсен отново оживяха. Ръцете на по-дребния посегнаха на една страна и се събраха, сякаш държеше пакет. Жестикулационен език, досети се Соренсен. Нима таанците го бяха задигнали от имперците? Реши да направи проверка и тихичко подсвирна – почти изсъскване.

Двамата мъже приклегнаха и вдигнаха оръжията си. Но не стреляха.

– Самоличност – прошепна Соренсен.

Стен долови, че шепотът не е на таански. Дебнещите в засада се бяха измъкнали от Колдиез.

– Имперци.

– Крачка напред.

Килгър пристъпи тромаво към него.

Соренсен почти беше загубил нощното си зрение – причина за това беше бедната на витамини храна, която им даваха таанците. Въпреки допълнителните дажби от складовете, които бяха открили, продължаваше да вижда Алекс като смътно петно – но той го позна.

– Ти ли си бе, Соренсен?

Това беше достатъчно.

Соренсен махна на екипа си да се приближи и запита с ръка:

„Нужда от помощ?“

Стен кимна утвърдително и посочи. Двама да охраняват. Останалите – да започнат да изливат.

След това повдигна леко предната част на гравшейната и полутечният товар се изсипа. Докато го разплискваше върху калдъръма, се запита дали не са лайна. Килгър задължително завършваше писмата си с някаква глупава фраза за нечии вонящи лайна. А умрелите коне наистина воняха. Килгър беше абсолютно прав – никой не беше плякосал цеховете и суровината от цистерните би трябвало да свърши чудесна работа.

След като приключиха, се прегрупираха. Стен възнамеряваше да проникне отново в Колдиез през все още неразконспирирания тунел. Но Соренсен очевидно имаше по-добра идея.

Стен запрата гравшейната с пълна скорост надолу по улицата. Тя заподскача – блъскаше се в сградите и привличаше вниманието на всички. А Стен, Соренсен и останалите тръгнаха обратно към Колдиез. Стен отмени акцията на Соренсен – никой нямаше намерение да поправя строшения трак. Хората на Вихман бяха по-големи специалисти по

грубата сила, а и бяха много по-добре въоръжени.

Стен се промъкна през откренатата главна порта – надяваше се водоснабдяването на Колдиез да е наред. Целият вонеше. Вонеше на... умрял кон.

На много умрял кон.

Оказа се прав. Рано сутринта изтеглиха обгорелия трак от улицата през съседната сграда с друг танк. Ритуалният касапски нож на Соренсен нямаше да е от голяма полза.

Вихман атакува на зазоряване, както можеше да се очаква.

А Вирунга свали камуфлажната маскировка на артилерията си.

Не беше кой знае какво.

В мазетата имаше четири оръдия. Истински топове, а не някакви лазери-мазери: напъхваш снаряда и експлозива в задния край, дръпваш лоста и гръмва... може би. Вирунга предположи, че са били предназначени за церемониални цели, макар това да не обясняваше защо имат мерници; а дулата им бяха омотани за здравина с жица. Вирунга се дивеше на мерниците. Бяха съвсем примитивни. Не помнеше преди колко години беше виждал лазерно прицелно оръдие – и то в музей.

Работните екипи бяха изтикали оръдията върху наъзбения парапет, бяха избили отвори за стрелба в стените и ги бяха замаскирали. Вирунга беше сигурен, че пневматиката на оръдията е абсолютно клеясала. Тъй като нямаше желание да разчита на късмета, ги закрепил към стената с въжета, болтове и метални халки, като се надяваше по този начин да предотврати сгромолясването им от парапета още при първия залп.

Издири и обучени артилериисти и нарече четирите си играчки „Батарея А“.

„Батарея Б“ се състоеше от осем многоцевни ракетни катапулта, които изстрелваха твърди глави, активирани с експлозив, който изваждаха от снарядите в складовете в мазетата и го пресоваха в контейнери. Поне експлозив имаше в излишък. Прицелването се извършваше чрез взиране с присвито око през V-образен мерник на върха на цевта, докато центрираш мишената приблизително, след което се скриваш където намериш, докато някой друг съединява електрическата верига за произвеждане на изстрел. Вирунга назначи екипи и разположи катапултите на други места по парапета.

„Батарея С“ беше още по-кошмарна.

След като прецени, че канализацията на замъка, изглежда, е предназначена да издържи за вечни времена, Вирунга разпореди да изрежат парчета от по метър и половина и да ги омотаят с жици. Това щяха да са минохвъргачки. Много, много големи минохвъргачки.

От всевъзможните цехове, където работеха, военнопленниците бяха задигали микрометри, малки контролни телескопи, жироскопи и всякакво друго оборудване, които натъкмиха за мерници на минохвъргачките.

Вирунга установи, че за по-голяма безопасност експлозивът може да се втечни и излее. Реши да използва за изстрелването на минохвъргачните залпове барут, излят в кръгли диференциали. Самите снаряди представляваха по-малки парчета от тръбопровода, пак омотани с жица с диаметър горе-долу колкото вътрешния отвор на минохвъргачните цеви. Набрздиха ги на ръка, за да се разхвърчават като шрапнели, но не много дълбоко, за да не се взривяват още при изстрелването.

Поне се надяваше да е така.

Добавиха към снарядите активиращ експлозив. Самоуки военнопленници химици смесиха внимателно натриева основа, алк и живак, за да направят кошмарно опасния живачен детонатор за взривяване на снаряда при удар.

Поне се надяваше да е така.

Вирунга разположи стрелковите гнезда на минохвъргачките из двора, като нареди да струпат около тях купчини камъни, в случай че врагът също разполага с минохвъргачки.

Миниатюрните комстанции, донесени в Хийт от Стен и вкарани контрабанда в Колдиез от Четуинд, бяха единствената модерна апаратура, с която разполагаше Вирунга. Те осъществяваха връзката между наблюдателите и батареите. Въпреки опасността – наблюдателите бяха разположени на всевъзможни места, от които се виждаха улиците около Колдиез – не липсваха доброволци.

Трийсет секунди след като първият танк изскочи на открито, Вирунга откри огън.

– Батарея А. Въръжен обект на открито. Вземи на визуален прицел. Стрелба при индивидуален контрол.

Командирът на първото оръдие го насочи към един от разузнавателните тракове. Задържа дъх и дръпна ръчката за стрелба. Оръдието изтрещя и опъна кабелните ограничители. Командирът погледна към улиците под себе си. Снарядът улучи една стена на около пет метра от разузнавателния трак.

– Свали малко и врътни надясно – нареди командирът на мерача,

който естествено нямаше никакво понятие от артилерия.

Третият снаряд прониза тънката броня на разузнавателния трак и екипажът изскочи навън.

Вирунга се ухили самодоволно.

Другите три оръдия също стреляха и улучваха.

Отдолу трите тежки трака трополяха нагоре по улицата към катедралата. Едно от оръдията уцели един от тях, но снарядът отскочи от бронята му.

Стен надникна иззад един от зъберите на стената и изруга. Надяваше се оръдията на Вирунга да са достатъчно мощни, за да пробиват дупки в тежките тракове. Сега единственото, което би могло да ги спре, бяха вмирисаните му коне.

Танкът тракаше бавно нагоре по калдъръма към Колдиез и прикриваше настъпващата зад него пехота. Най-накрая веригите му нагазиха в гадостта и забуксуваха безпомощно. Огромният танк се плъзна на една страна, понесе се надолу по стръмнината и се блъсна в развалините.

И в този момент късметът споходи защитниците на Колдиез.

Не че наблюдаващият за Батарея С старши сержант Изби или минохвъргачният екип изобщо се бяха надявали на късмет. Въпреки че беше продоволствен специалист, Изби имаше пехотинска подготовка, която включваше и артилерийско/минохвъргачно наблюдение. Помнеше отлично уроците.

– Чапли две – предаде той. – Тук Наблюдател шест. Азимут 5250 – 30. Разстояние 3200. Танкове и пехота на открито. Ще коригирам.

Мерникът на минохвъргачката беше нагласен и две мускулисти дами, ВИП заложнички, нагласиха детонаторите в минохвъргачния снаряд, натъпкаха го където трябва, изтичаха встрани и приклегнаха.

Минохвъргачката избумтя. Стен проследи как лъкатушещият отломък от тръбопровода се издига високо в небето, завива и се спуска надолу. Първият снаряд удари блокирания трак право в двигателя и експлодира. Танкът също се взриви и люковете му се разлетяха – поразяваха пехотинците наоколо като шрапнели.

И на това място настъплението беше блокирано.

Естествено Изби и минохвъргачният екип бяха убедени, че първото точно попадение доказва майсторлъка им. И се възгордяха. По-късно предпочитаха да не си припомнят, че през останалата част от деня нямаша нито едно точно попадение.

И в този момент пехотата атакува.

Настъпваха предпазливо, като използваша прикритието на

постройките и развалините. Но рано или късно трябваше да излязат на открито.

Стен методично изтрепваше един по един пехотинците от цяла една рота, които си мислеха, че са в безопасност, и се спотайваха зад една солидна канара. И други точни стрелци, вече свикнали с личното си оръжие, ги изтребваша методично.

Но засега защитниците на Колдиез все още губеха.

Войските на Вихман постепенно стягаха обръча около Колдиез. Просто бяха прекалено много.

Единственото оцеляло на върха на втората наблюдателна кула картечно гнездо беше улучено с три точни попадения от друг тежък танк, който обстрелваше иззад останките на другарчето си. Таанските снайперисти също стреляха – от покривите на сградите.

Недалеч от Стен една военнопленничка притича между два зъбера и в следващия момент рухна на колене – вече с отнесена от изстрелите глава.

– Тия гвардейчета няма ли да земат да поотдъхнат малко? – подметна Алекс.

Стен отчаяно се надяваше това да се случи.

Главен сержант Риналди Ернандес неведнъж се беше питал какво ще се случи, ако оцелее достатъчно дълго в затвора, за да грабне оръжие в ръце. Дали ще може да убива, за да отмъсти отговорните за смъртта на неговия внук?

Оказа се, че може.

Ернандес беше докопал някаква огромна пушка, дълга почти колкото него, която изстрелваше единични снаряди с размера на пурата му, която ужасно му липсваше. Беше някакво древно оръжие, снабдено с оптически мерник, истинска музейна рядкост.

Но много ефикасна антика.

Ернандес засече мишената с мерника – някакъв таанец в седалката на една гравшейна. Пое дълбоко въздух. След това изпусна половината и задържа дъх. Освободи с пръст предпазителя и премести пръста върху спусъка. Натисна го и прикладът се стовари върху рамото му.

Когато видя вехторията му, Килгър я кръсти „динозавърски трепач“.

– Тъй като би могъл да убиеш динозавър – уточни Стен.

– Аха, кат' нищо ще утрепе и динозавър.

Не беше лъжа. Пушката риташе яко. Ернандес беше почти сигурен, че дори да не е счупила рамото му, поне го е навехнала.

Но положението на целта беше много по-тежко.

Стрелецът в гравшейната успя само да забележи, че липсва тазът му, преди да издъхне.

Ернандес драсна поредната черта на близкия камък. Ставаха два-сет и седем.

Потърси следващата цел.

По склона под него един таански сержант забеляза помръдването, прицели се и натисна спусъка.

Автоматичният откос разкъса корема на Ернандес.

Касапницата продължаваше.

Вирунга инстинктивно приклепна при взрива. Стените заподмятаха ехото му из двора сякаш до безкрайност.

Придружено от писъци.

Първото оръдие се пръсна. Парчетата метал покосиха и осакатиха намиращите се наоколо трийсет и един души. Санитарите се спуснаха да помагат.

Вирунга запази хладнокръвие. Знаеше обаче, че и останалите три оръдия ще бъдат поразени едно след друго. Колдиез, даде си сметка той, в най-добрия случай можеше да издържи още един ден.

Същата нощ силите на Вихман минираха стената.

Вихман раздаваше точни заповеди. Макар да му липсваше боен опит, се ориентираше бързо.

Бих могъл да служа по-добре, мислеше той с огорчение.

Би трябвало да напусна поста си и да стана боен командир още при избухването на войната. Може би...

Но не беше чак толкова голям егоист, за да си помисли, че би могъл да промени нещата.

Но и това, което правеше сега, щеше да е достатъчно: окончателно вземзиде за предателите и окончателен удар срещу имперците. Колдиез трябваше да лумне както от пламъците, така и от шестте преносими прожектора, които беше помъкнал един от адютантите му. Картечниците на разузнавателните тракове щяха да помитат стените и всеки имперски затворник, дръзнал да си покаже главата, щеше да бъде покосен.

Планът му проработи.

Доволен, че е успял да укроти стрелбата от катедралата, той изпрати войници с експлозиви. В основата на стената бяха разположени десет тона мощни взривни устройства. Следващото нападение, което щеше да започне час преди зазоряване, със сигурност щеше да е успешно.

За свое нещастие лорд Вихман не доживя да разбере дали тактиката му е била успешна.

Като по-старши от Соренсен, Стен пое командването на диверсионната група. Вирунга имаше право – не можеха да си позволят да го изгубят. Не и в момента, когато оръдията му стреляха по изчисления, възможни единствено благодарение на мозъка на Соренсен, който функционираше като боен компютър.

Но заповедта не важеше за Стен.

След мръкване двамата с Алекс тръгнаха да си търсят белята. Минаха с лекота през таанския периметър чрез проверените „богомолски“ трикове, после се разделиха и тръгнаха да търсят квалифицирани кадри.

Стен носеше един миниуилигън с единичен пълнител. Не му се искаше да мисли как ще се измъкне, ако го стащят. Беше екипиран с четири взривни устройства, две гранати и дълъг крив нож, каквито използваша гурките.

Първо трябваше да задейства взривните устройства. Нагласи часовниците на различно време и почна: първото сложи върху люка на един разузнавателен трак, второто остави в компанията на четири паркирани една до друга гравшейни, третото върху генератора на един от прожекторите и последното – под нещо, което му заприлича на комремарке.

От ремаркетото се проточваха кабели към някаква добре охранявана сграда. На Стен това му се стори любопитно. Въмкна се в съседната сграда, намери дълга метална стълба, прехвърли я върху покрива на охраняваната сграда и бързо се прехвърли. Спусна се по някакво вито стълбище – пристъпваше безшумно, долепен до стената.

Шибана тъмнина, мина му през ума. Но след миг забеляза смътната светлина иззад завесата на една врата на втория етаж. И в същия момент видя огромното туловище до нея.

Х'нрих вероятно беше отличен телохранител срещу обикновени гости.

Стен не беше обикновен гостенин.

Х'нрих зърна проблесналото в сумрака острие. И само него.

Стен измъкна ножа от шията му – беше изчислил силата на удара,

така че не се наложи да бере ядове с търкулнала се в коридора глава, – сграбчи отпуснатото тяло и полека го пусна на пода. Прибра ножа, избърса избилата по лицето му лепкава пот и пое дълбоко въздух.

Проблемът беше не какво предстои да се случи, а какво ще се случи след това. И най-вече дали щеше да успее да се измъкне, преди да е настъпила суматохата.

Защо не.

Извади двете гранати от колана си и завъртя циферблатите на десет секунди.

Хайде, момче. Не се шубелисвай.

Извади пистолета от кобура и отметна завесата.

В стаята имаше седем създания. Едно беше облечено в парадна униформа – беше лорд Вихман. Стен натисна спусъка и сноповете АМ2 се замятаха из помещението. Четири от тях разкъсаха Вихман на парчета. С другата си ръка Стен метна гранатите към командния пулт и побягна.

Разнесоха се викове и кръсъци, отвън някой започна да стреля.

Стен хукна нагоре по стълбището, едва не се строполи в някаква зейнала асансьорна шахта и стигна до покрива. Погледна към отсрещния – преценяваше с очи, че може да го достигне със скок, но с мозъка си, че не е никакъв Килгър... и в следващия миг скочи.

Скочи на повече от метър от стрехата. Май започваш да ставаш страхливец, мина му през ума.

После потъна в нощния мрак. Връщаше се в Колдиез.

Върна се, за да дочака катастрофата.

Щом видя ослепителните лъчи на прожекторите да ближат стените на Колдиез, разбра, че няма да може да се върне по пътя, по който се беше измъкнал, и за пореден път мина през тунела.

Вирунга го осведоми за ситуацията. Бяха забелязали разполагането на експлозивите. След оттеглянето на таанците четирима храбри мъже и жени опитали да ги обезвредят – и и четиримата бяха загинали.

Не, помисли си Стен, без да го сподели, че биха свършили кой знае каква работа. Предполагаше, че експлозивите са не само настроени поотделно, но са и капани за неуки. Романтичните времена, когато детонаторът се настройваше само на секунди преди взрива, бяха отминали преди векове.

– Заповядах – обясни Вирунга – всички да се изтеглят от стената.

Ако Колдиез не се сгромоляса върху главите ни... ще възстановим стрелковите позиции след взривовете. – И запита с надеждата да получи отговор: – По-добри предложения?

Стен нямаше. Килгър, който се върна след около час, също. Огледаха се за място, където да се скрият.

Вихман може и да беше мъртъв, но бойците му продължиха сражението.

Взривовете изтрещяха – по разписание.

Взривната вълна събори цели пет реда вече порутени сгради. Земята се разтресе и имперските гвардейци, чиито позиции бяха на разстояние два километра, се проснаха на земята, убедени, че някой е пуснал ядрена бомба. Въпреки неспирния дъжд облакът от взрива се издигна на повече от три километра.

Цялата предна стена на кръстообразната катедрала рухна и се плъзна по склона.

Все пак загинаха само шестима военнопленници. Колдиез наистина беше построен така, че да устои на почти всичко.

Таанците започнаха атаката, която би трябвало да е победна... и се изправиха пред непреодолими проблеми.

Рухналата стена се оказа идеален капан за танковете – много по-превъзходен дори от мазината на Стен. Даже най-тежките машини не можеха да си проправят път през огромните каменни блокове.

Единствено гравшейните бяха в състояние да окажат подкрепа на пехотата.

Донякъде изненадани, че все още са живи, имперските защитници се измъкнаха от дупките си и заеха стрелкови позиции.

Гравпилотите бяха покосени и шейните им – разрушени. Първата вълна на таанското нападение беше спряна.

Но втората вълна се придвижи на по-предни позиции и засили огнения вал.

Третата вълна проби и нови гравшейни влязоха в действие.

Затворниците се изтеглиха. Назад и надолу.

В подземията.

– Шибано готино местенце да мреш – възкликна Килгър и огледа мазето с кисела физиономия. – Е, поне няма да копаем гробчета.

Вирунга отведе последните заложници по-надолу в подземията, после закукука обратно към Стен.

Стен набързо прегрупира оцелелите бойци в отделения по петима и ги разпреди по отбранителни позиции: стълбището, площадката и просторното сутеренно помещение, в което се намираше самият той. Барикадираха се с всичко, което би могло да издържи на картечен обстрел.

Не беше нужно да казва на никого, че трябва да се защитават до последния човек – нито един от имперските затворници не беше толкова глупав, за да допусне, че таанците може да вземат пленници.

Напрегнал яките си три-g мускули, Килгър вдигна един каменен олтар и го обърна така, че да служи за лично укрепление на двамата със Стен. После подреди пред себе си останалите му гранати и мунициии.

Стен последва примера му.

– Ей, момко – подхвърли Килгър, – ако тия шибани таанци имат малко мозък, ще ни пуснат газ и с нас е свършено. Щото нямаше ник'ви филтърни маски, нали?

Така поне, помисли си Стен, по-малко ще боли.

– Или – не спираше Килгър – просто ще ни опечат живи. И мамчето няма да получи кокалите ми, та да ме жали. Пък съм и клаустрофоб.

Стен му се озъби – даваше си сметка, че опитът му да се усмихне не е кой знае колко успешен – и приклепна да чака смъртта си. За негова изненада очакването продължи сравнително дълго.

До слуха им достигна смътният пукот на престрелка над главите им. Стен се учуди. Дали таанците не бяха открили някакъв друг проход към тях? Пукотът неочаквано прерасна в глух тътен и замря, последван от отделни единични изстрели.

Стен погледна Килгър.

– А, не – рече Алекс. – Прекалено ще е лесно.

Все пак двамата прибраха гранатите и мунициите и се заизкачваха бавно към двора. Врълхлетя ги огнена вълна и двамата се скриха зад ъгъла на стълбището.

– Майната им – изруга Алекс. – Прав бях. Прекалено лесно.

Стен зачака по стъпалата да се търкулне задължителната граната. Но вместо нея отгоре долетяха викове на развален таански.

– Предай се. Никакви оръжия. Ръцете на тила.

Стен и Алекс се ухилиха, после Стен изкрещя:

– Ние сме имперци!

– Един по един нагоре – долетя отговорът, все още подозрителен.

Стен свали бойното си оборудване и бавно, с ръце на тила, се

изкачи по стъпалата, Видя горе двама раздърпани гвардейци със зачервени – не, направо червени очи. Разцелува ги и двамата.

В знак на любезност разцелува първо брататия.

Бяха спасени.

Имперските сили бяха предприели мащабно нападение и бяха успели да пробият таанските линии.

Не бяха спрели, за да разширят периметъра, а бяха продължили напред с пълна скорост. След тях се плъзгаха гравшейните. Стрелците откриваха огън по всичко, което се движи, без да се главоболят да проверяват дали мишената е обезумял цивилен, или таански войник. Бяха ударили остатъците от силите на Вихман в гръб и ги бяха разпръснали.

Стен и Алекс стояха напред двора и слушаха генерала – с една звезда. Преливаше от гордост: и от себе си, и от бойците си.

И защо не, помисли си Стен, замаян от изтощение. След като спя непробудно поне половин година, ще го черпя една бира. Всъщност защо да не купя на всеки толкова, колкото може да излочи? Или всичко останало, което им се прииска, коригира се. Тъкмо се обръщаше към Килгър, за да му предложи да си потърсят местенце да се проснат по гръб... и в този момент прикладът на пушката на шотландеца го чукна по рамото.

Старши капитан Ло Прек се беше прицелил много старателно. Беше последвал нападателната вълна към Колдиез, без никой да го попита какъв дявол търси тук.

Намери си стрелкова позиция и зачака. Възможно беше Стен да е и вътре, и вън. Но беше сигурен, че ще дочака шанса си.

Не обърна никакво внимание нито на гибелта на бойците на Вихман, нито на победата на имперците. Това нямаше нищо общо с неговата лична война.

И в този момент беше възнаграден – зърна далеч долу мъжа, убил брат му.

Щом мерникът му засече Стен, сърцето му се разхлопа и той се прицели; знаеше, че разполага с възможността да стреля само веднъж.

Стен и гвардейският генерал се проснаха на земята, докато Килгър изстрелваше оглушителен тракащ откос, който раздробя витража на катедралата над главите им.

Килгър свали пушката.

– Какво... – почна Стен.

Алекс посочи с дулото.

Някакво тяло се провеси от витража и увисна безжизнено.

– Шибано снайперистче – изсумтя Килгър.

Стен се изправи. Това беше краят. За него войната най-после беше свършила.

По-късно екип таански чистачи под разпореждането на имперски санитарни специалисти свали трупа на старши капитан Ло Прек, натовари го на една гравшейна и го откара извън града. Беше кремиран заедно с няколко хиляди други не по-малко анонимни трупове.

И войната приключи.

56.

Документът за капитулация бе малко мръсно листче. На него бяха надраскани съвсем малко думи, тъй като нямаше никакви условия. Капитулацията беше безусловна.

От момента на подписването и приподписването му таанците ставаха зависими от милосърдието и благосклонността на Вечния император.

Документът се мъдреше върху малка, покрита с ленена покривка масичка. Зад нея се беше настанил Йън Махони, представител на Императора и новоназначен генерал-губернатор на доскорошната Таанска империя. Масичката и столът бяха единствената мебелировка в пустата централна банкетна зала на „Нормандия“.

Тъкмо в тази зала бе станал инцидентът, поставил началото на войната. През онзи ден тя беше претъпкана с маси, отрупани с деликатеси, на които да се наслади каймакът на таанската дипломация. Тъкмо тук и тогава предстоеше да бъде подписан съвсем друг документ: Декларацията за мир. Тогава присъстваше и самият Император. Но събитието приключи с убийство и оттеглянето на двата лагера.

Сега Императорът не се виждаше никъде. Преднамереното му отсъствие беше пресметнат акт за подчертаване на таанското унижение. Вместо него тук беше Махони с двамата си главни адютанти, изпълнали се от двете му страни, а покрай стените на залата стояха прави върховните офицери на флотите и армиите на Императора.

В другия край на залата, отчасти прикрит зад набързо провесена

завеса, един риалити-екип заснемаше събитието и го излъчваше из цялата Империя.

Централният портал се отвори със съскане и през него пристъпи полковник Пастур. Беше единственият оцелял член на Таанския върховен съвет. След броени минути щеше да стане просто гражданина Пастур. Императорът беше издал указ, че след подписването на капитулацията всички чинове и звания в Таан се анулират.

Пастур тръгна в дълъг бавен марш към масата, следван от още двама таанци. Единият беше облечен в опърпаната униформа на митнически служител. Другият носеше униформата на пощенски чиновник. Това бяха най-висшите таански служители, които успяха да открият. Самият Пастур, според настояването на Императора, беше облечен в цивилни дрехи.

Пастур спря точно пред масата. Единственото движение в залата беше повдигналата се глава на Махони. Двете му очи пробиха Пастур като свредели изпод рунтавите свъсени вежди. Пастур се поколеба, несигурен какво да направи. Помисли за своя народ, който го наблюдаваше по екраните, издигнати от имперците по площадите на всички големи градове. Много добре разбираше, че е натоварен с отговорността да понесе унижението от тяхно име. Но какъв бе размерът на това унижение?

Махони плъзна документа към него.

– Подпиши! – беше единствената му дума.

Пастур извади писалка и драсна името си. Махони притегли документа с един пръст, подписа се и го подаде на един от адютантите. След това погледна Пастур с нескрито презрение. Пастур изпита неочаквано облекчение. Това поне можеше да разбере.

– Това е всичко – процеди Махони.

И гражданинът Пастур се обърна и се отдалечи с неуверени крачки сред надвисналата тишина.

Адмирал Стен крачеше нервно в коридора. Гласът на коментатора грачеше от говорителите, закачени в двата края – събитията трябваше да се анализират за аудиторията. Стен непрекъснато поглеждаше към вратата на каютата на Императора. Всеки момент очакваше да го повикат. Беше сред малцината, които знаеха, че Вечният император е на борда на „Нормандия“.

– Каза, че това било неговото проклето шоу – беше обяснил

Махони – и че възнамерявал да седне до самия подиум, независимо че не може да си позволи да присъства лично.

Стен разбираше и се възхищаваше на волята на Императора да остане встрани от самата церемония. Ако беше на неговото място, майната му на протокола, би предпочел да проследи от непосредствена близост как се гърчи врагът му. Но не това занимаваше мислите му, докато крачеше нервно напред-назад.

Главата му гъмжеше от въпроси, които се свеждаха най-вече до това какво точно ще поиска шефът от него сега. Беше му дошло до гуша от всичко, дори съвсем смътно напомнящо официално насилие. Беше му дошло до гуша да убива. Да манипулира. Да издава заповеди и да гледа как приятелите му умират, докато ги изпълняват. Беше облякъл новата си адмиралска униформа за първи път и вече му беше дошло до гуша и от нея. Смътно си представяше някакъв живот, който няма нищо общо с военщината. Не беше сигурен какво точно ще прави с него, но му беше приятно да си го представя.

В момента Сен Клер и Л'н продаваха „Котън Клъб“. Вероятно би могъл да се присъедини към тях в някоя нова авантюра. В края на краищата с пачката, която му беше струпала Ида, можеше да финансира цели вериги от нощни клубове. Стен в шоубизнеса? Не. Не ставаше. Би могъл да поприказва с Килгър. Да се поразтъпчат и да се поогледат какво се случва в Пограничните системи. Например докде са я докарали туземците.

Разсеяно обмисляше перспективата да се преквалифицира в изследовател и дали Сен Клер или Хайнис ще са подходящи партньорки. Най-накрая вратата изсъска и един гурка му кимна да влезе.

Вечният император тресна с длан бутона и изключи видеоекрана. Стен стоеше мирно на прага.

– Я стига, адмирале – каза припряно Императорът. – Писна ми от церемонии. И се надявам, че няма да засегна воинската ти чувствителност, като те информирам, че от военщина вече започвам да чувствам болки в царствения си задник.

Стен се разсмя, без да се засегне ни най-малко, и се отпусна в едно кресло. Императорът стана, грабна една бутилка стрегт и две чашки и ги напълни до ръба.

– Имаме време за по едно, а после и за още по едно, преди да те изхвърля оттук – каза Императорът. – В мига, в който тези шибани таанци напуснат „Нормандия“, отлитам.

– У дома ли, сър? – попита Стен.

– Де тоз късмет – отвърна Императорът. – Предстои ми да изглаждам сума ти дипломатически отношения. Знаеш упражнението, да стискам ръце, да целувам бебета, да се фотографирам с хора, на които съм разрешил да се смятат за важни, да благодаря на съюзници за това, че не са ми забили нож в гърба, с една дума – да си вдигам рейтинга. По дяволите, няма да зърна Първичен свят поне още половин година. А вече ми дойде до гуша от цялата тази тъпотия. Виждаш ли колко съм разглезен.

И вдигна чашата си за на здравица.

– Да прием за глезотиите.

Стен чукна чашата си в тази на своя шеф и двамата гаврътнаха чистия стрегг. Императорът напълни отново чашите. Още само една чашка и времето на Стен щеше да изтече. И щеше да е... свободен?

– Виж какво. Истинската работа ще започне, когато се върна – продължи Императорът, – а тогава ще ми трябва помощ.

Стен усети как свободата му се стопява.

– Налагало ми се е да преустройвам целия тоя вертеп неведнъж, но си мисля, че нещата никога не са били чак толкова зле. Не ме разбирай погрешно. Знам *какво* да направя. Но след тази война изпитвам недостиг на талант да заобиколя усложненията. Суламора и неговите типове не могат да направят нищо повече, освен да ми се пречат. Единственото, което ги интересува, е чистата печалба. Много ме забавляват тези момчета. Не са лишени от някои първобитни умения да печелят пари, ако пиратството изобщо е бизнес умение. Онова, което ме притеснява, е, че то, изглежда, не им доставя удоволствие. Пасмина навъсени типове. И въобще не ми оправят настроението. Добре. Забрави за тях. Искам да пробутам някои млади, въдушевени момчета като теб. Ще се понапънем не повече от петдесет-шейсет годинки и най-накрая може да се получи нещо симпатично. Нещо, с което да се гордеем.

Промъкването на първо множествено в разговора разтревожи и без това притеснения Стен.

– Моля за извинение, сър – обади се той, – но не съм съвсем сигурен с какво бих могъл да бъда полезен във всичко това.

Императорът махна пренебрежително с ръка.

– Това не е твоя грижа. Набелязал съм някои идеи. Доста приятни.

– Не става дума за това – продължи Стен. – И освен това в никакъв случай не искам да демонстрирам неблагодарност. Но... – Той се поколеба, но реши все пак да рискува. – Разбирате ли, имам съвсем сериозни съмнения относно това къде точно бих искал да съм през тези следващи

петдесет-шейсет годинки. А и в момента военщината нещо не ме привлича. Както сам се изразихте, изпитвам болки в задника – независимо, че моят не е царствен.

Императорът се изкикоти.

– И какво си намислил?

– Не съм съвсем сигурен – отговори Стен. – Понатрупали са ми се доста отпуски. По всяка вероятност поне две-три годинки, ако ги събера накуп. Минава ми през ума дали да не се поразшетам и да видя какво става по широкия свят.

Императорът го изгледа продължително. След това се усмихна и поклати глава. Вдигна чашата си в безмълвна наздравица. Аудиенцията беше приключила. Стен докапчи стрегга, изправи се, остави чашата си и отдаде чест на Императора с надеждата, че му е за последен път. Императорът отвърна на поздрава с цялата възможна официалност. А после каза:

– След половин година ще ти писне. Дотогава ще се прибера. Потърси ме.

Убеден, че сметките на Императора са погрешни, Стен се обърна кръгом и излезе.

57.

Вечният император изтрополи по подвижната стълбичка на „Нормандия“, плътно заобиколен от телохранителите си. След последното стъпало спря и си пое с облекчение дъх. В съответствие с неговите заповеди на Соуард, централния космодрум на Първичен свят, нямаше никакви възторжени тълпи. Вместо тях го очакваше единствено личната му гравшейна и ескортът, за да го отведе в мрачните му импровизирани покои под развалините на Аръндел.

Крайно време беше да направи нещо по въпроса. Да даде едно рамо на възстановителната програма. Не помпозността и разкошът му липсваха, а грижливо изграденият уют и преди всичко уединението. Просто да остане за малко насаме с някой от налудничавите си проекти – като преоткриването на лака, който Страдивариус използвал за цигулката си – би било колосално облекчение.

В момента имаше усещането, че ако само още едно създание поиска съвет или му струпа проблемите си, ще се сгромоляса на земята и ще се разридае. Цялата работа беше там, че императори, които си

позволяват да хленчат на публични места, никога не са вечни. Но въпреки всичко му се искаше да направи точно това. А имаше и усещането, че лицето му неочаквано ще се свлече ката маска, която непрекъснато се хили срещу камерите, и че пръстите му вече кървят от ръкостискания с безконечно множество благодарни поданици. Всички се надпреварваха презглава да му обяснят колко голям герой е.

Припомни си за един друг герой и се подсмихна. След едно решително сражение един от сътрудниците на този мъж му казал какъв велик герой е станал. Разбира се, потвърдил героят. Но ако бях загубил, щях да съм най-великият престъпник в нашата национална история. Как ли му беше името? Кой знае. Май нещо прусашко. Майната им на шибани-те герои.

Вечният император се стегна и закричи към грава. Допреди няколко години би потънал в блажен сън, докато стрелката на часовника не направи три-четири пълни оборота, след което да надене самоличността си на Рашид и да се отдаде на томителен запой в „Ковенантер“, след което да се изучукат с Яниз¹² както в доброто старо време. Но „Ковенантер“ го нямаше – заради едно предателство. Както и Яниз. И все по негова вина, по дяволите! Тъкмо той беше позволил всичко да рухне.

Майстор на подмолността. Ба! Може би тъкмо това ти е проблемът, инженер Рашид. Адски шибано комплицираш всяко шибано нещо. Дръж се като глупак, по-простичко... и много хора може би все още щяха да дишат, вместо да са мъртъвци или – още по-лошо – да възхваляват името ти коленопреклонно.

Докато крачеше към грава, Вечният император усещаше бремето на всяка от своите над три хиляди безкрайни години. В този момент забеляза ухиленото лице на Танз Суламора и изпъшка... и едва не изпъшка повторно, когато Танз протегна ръка, за да се здрависат. Вместо това я пое... деликатно.

– Добре завърнал се, ваше величество – заумилква се Суламора. – Всички сме безкрайно горди.

Със сигурност сте, обади се Рашид в него. Просто нямате търпение как да измъкнете още няколко претъпкани с кредити складове. Но Вечният император в него го сръга само да се усмихне и да измърмори вежлива благодарност.

– Имам една малка молба – продължи Суламора. – Знаем, че нямате търпение да се приберете, но...

12. В трета книга („Дворът на хилядата слънца“) е преведена като Джанис. Бел.Mandor.

Императорът го погледна изумено. Всеки момент щеше да избухне. Но все пак се сдържа и само махна на Суламора да продължи.

– Става дума за служителите на космодрума – заобяснява Суламора. – Очакват ви вече от часове...

Императорът погледна нататък, накъдето сочеше Суламора, и видя до централния портал малобройна тълпа служители, облечени в различни униформи. О, не! Още усмивки. Още ръкостискания. Още... Оххх...

– Не мога повече, Танз – изпъшка Императорът. – Хвани Махони за това. Още е на „Нормандия“ по някакви неотложни делови проблеми. След секунда ще се появи.

И пристъпи към вратата на гравитацията.

– Няма да е същото, сър – настоя Суламора. – Именно вас искат да видят. Знам, че тези създания не са *истински* бойци. Но и те направиха всичко възможно по свой начин. Така че не бихте ли могли, умолявам ви...

Вечният император се примири и тръгна към портала. Искаше да приключи по-бързо, затова ускори крачка и гурките заподтичваха подире му на късите си крачета.

Щом се приближи, малобройната тълпа избухна във възторжени приветствия и Императорът, който беше прекалено добър професионалист, за да си позволи да разочарова посрещачите, изписа на лицето си възможно най-императорската си усмивка и започна да се ръкува с всеки поред. Не пропускаше да попита всяко от създанията за името му, докато стискаше протегнатата му ръка със своята дясна и го хващаше за лакътя с лявата. Предназначението на подобно ръкуване беше да даде израз на топлия му чувства и същевременно да използва лакътя, за да поотмести деликатно поредното създание встрани, докато издърпва ръкуващата се ръка и пристъпва към следващия, за да стисне неговата.

Беше подминал вече около една трета от редицата, когато се приближи до мъж с бледо лице и прекалено светли очи. Осведоми се за името му и пристъпи към церемонията по ръкостискането. Не успя да схване притесненото в отговор измърморване, за да повтори името му, така че само се усмихна още по-широко и се опита да изтегли ръката си, за да продължи нататък.

Но мъжът не го пускаше.

Вечният император успя само да се запита какво не е както трябва – и видя появилия се в другата ръка на мъжа пистолет. И вече се дърпаше назад, опитваше се да се измъкне, но не успяваше да се освободи, а пистолетът не спираше да трещи и той вече знаеше, че е ранен, но не

чувстваше абсолютно нищо освен някаква тъпа болка в корема и...

Гурките вече се бяха нахвърлили върху Шапел със смъртоносните си кинжали, но макар и мъртъв, той продължаваше да натиска спусъка и pistolетът продължаваше да щрака с празен пълнител. Всичко стана толкова светкавично, че тъпата започна да проумява истинския му ужас чак след миг. И се надигнаха първите писъци.

Танз Суламора остана за миг вцепенен, потресен от близостта си до нечуваното насилие – въпреки че то беше негова лична заслуга. След това се извърна и се свлече на колене до трупа на Императора.

На парадната униформа на Императора имаше само едно незначително кърваво петънце, където бяха проникнали куршумите, и за момент Суламора изпита колебание дали изобщо е ранен.

Минута по-късно притесненията му се стопиха. Вечният император беше мъртъв.

След което Личният съвет извади жокера от колодата на Императора.

Импантираната в тялото му бомба експлодира. Грандиозността на взрива беше запланувана преди хиляди години. Суламора умря. И гурките. И ридещата тъпа. И всички, и всичко в диаметър точно една осма от километъра.

Чудновати неща се случват при всяка експлозия, тъй че тази не беше никакво изключение. Седмица по-късно един служител от лабораторията по патология намери лицето на Шапел. Това беше всичко – само лицето му. Върху него нямаше никакво петънце или белег.

Лицето на Шапел се усмихваше.

58.

Махони притисна палец върху сензора за отпечатыци и вратата на кабинета на Вечния император се откряна със съскане. Той се поколеба, преди да влезе. Вероятно влизаше за последен път. Твърде малко бяха създанията, които сензорът би пропуснал, и през следващите един-два часа Махони все още щеше да е едно от тях.

След това паметта щеше да бъде изтрита и на нейно място щеше да бъде инсталиран нов порядък за допустими присъствия. Махони знаеше, че не съществува и най-минимална вероятност неговото име да бъде вписано в този високопоставен списък, така както беше доловил, че има нещо твърде не наред почти още в момента, в който хвърли шепата

пръст върху ковчега на Вечния император и отстъпи, за да позволи и на останалите да засвидетелстват последната си почит.

Петимата оцелели членове на Личния съвет стояха леко встрани от останалите опечалени на една затревена могила точно зад лехата от розови храсти – градинарите ги бяха посадили бързо, за да изпълнят посмъртното желание на Императора.

В цялата леха имаше само една цъфнала роза. Махони не долови в това никакъв скрит смисъл, но му се стори необяснимо уместно и след като беше привлякло вниманието му, се впечатли от присъствието на Съвета на Петимата.

Стояха един до друг, но на грижливо премерени разстояния, сякаш се бояха от прекомерната си близост. Не си прошепваха дори дума, лицата им бяха вкаменени и безизразни. Сякаш изпитваха някакво чувство за вина, помисли си Махони, след което пропъди тази мисъл – сигурно бе плод на ирландската му романтичност.

Но този образ не му даваше мира и когато вечерта проследи новинарската емисия, му направи впечатление съобщението, че се свиква извънредна сесия на парламента. Какво толкова странно, приятелю, каза си той. Ситуацията наистина е извънредна, нали?

Разбира се, че е, но да те таковам в миризливия ирландски задник, нима не разбираш? Сесията е свикана от Личния съвет! Не беше нужно да е правен експерт, за да си даде сметка, че подобен акт превишава техните конституционни правомощия. Добре. Тогава защо нито един член на парламента не възразяваше? Или нещо повече – не протестираше? Много просто. Защото всички са марионетки, скъпи Йън, марионетки.

Императорът беше убит и Махони знаеше кой го е направил, но това не беше бедният безумен глупак, чието име спрягаха риалитата в безкрайните си предъвквани отново и отново анализи. Не беше Шапел.

Вярно, Шапел беше дръпнал спусъка. Но истинската вина бе на петимата мълчаливци на затревената могила. И Махони не можеше да направи абсолютно нищо, дори да искаше, а не можеше да е участник в новия ред. Май беше най-добре героят от Кавит да яхне космическия си кон и да отпраши, накъдето му видят очите, *преди да дойдат наистина* да му благодарят.

Влезе и огледа безпорядъка в кабинета на Вечния император за последен път. Не знаеше точно защо е дошъл, като се изключеше налудничавата надежда, че би могъл да открие някакъв знак какво да прави от тук нататък.

До такава степен беше свикнал с мисълта, че шефът му е в

състояние да предугади всичко, че все още не можеше да приеме, че случилото се е чиста случайност, която не може да бъде предвидена.

Огледа разхвърляните книги – някои бяха отворени: Императорът бе търсил нещо в тях. Нещо, което щеше да остане неизвестно завинаги.

Всичко в кабинета напомняше за ексцентричните приумици на шефа му: от древните механични играчки, които потракваха наоколо без никакъв друг смисъл, освен да го забавляват, до странните готварски приспособления и кутиите с подправки, разпилените бележки и наметки и дори нотни листове с набързо нахвърлени дракулки по полетата. Дори цяла дивизия не би могла да открие някакъв знак – дори за половин хилядолетие.

Така че Махони реши да си налее едно питие. Какво друго му оставаше?

Отиде до бюрото на Императора и издърпа чекмеджето, където шефът държеше скоча. Забеляза, че печатът на бутилката е непокътнат. Много странно. Императорът никога не оставяше в бюрото си неотворена бутилка. Преди това задължително отпиваше една глътка. Махони помръдна рамене, извади една стъклена чашка и посегна към бутилката.

Щом я вдигна, нещо миниатюрно и бяло сякаш се отлепи от дъното ѝ и падна на пода. Махони се наведе и го взе. Беше листче. Той бързо прочете небрежно написаните думи и едва не изпусна листчето от изумление.

Стовари се тежко в едно кресло. Продължаваше да държи листчето пред невярващите си очи. По челото му се стичаха ручейчета пот, сърцето му сякаш щеше да изскочи.

Посланието беше до него. От Вечния император. И гласеше следното:

„Спокойно, Йън. Няма да се бавя много“.

КРАЙ

© 1989 Алън Кол
© 1989 Крис Бънч
© 2005 Камен Костов, превод от английски

Allan Cole, Chris Bunch
Revenge of the Damned, 1989

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2009

Издание:

ИК „Бард“, 2005
ISBN 954-585-646-7

Поредица: „Избрана световна фантастика“ №125

Английска, първо издание

Превод *Камен Костов*

Редактор *Иван Тотоманов*

Художествено оформление на корица „Megachrom“ *Петър Христов*

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10568>]